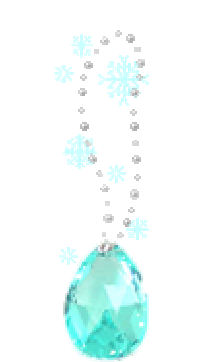

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Oan Gia Ngõ Hẹp

~*~

Tên gốc : Oan gia lộ tử

~*~

Tác giả : Dạ Lễ Phục Mông Diện – □□□□□

~*~

Nguồn bản Trung : ss Bạch Nương (Túy Nguyệt Lâu)

~*~

Edit : quaivatcon

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://quaivatcon.wordpress.com/>

~*~

Thể loại : Ngôn tình hiện đại, hài, nữ chính mạnh mẽ nhưng toàn sụp bầy nam chính, nam chính thông minh lưu manh nhưng đụng phải nữ chính đầu cũng phải bốc khói, HE

~*~

Summary :

Chàng, à không! Nhảm! Nàng, sinh viên năm cuối, nhân tài Không Thủ Đạo - là người mà bạn bè chung quanh đôi nàng đều chia làm hai loại: nam nhân thì coi nàng như huynh đệ mà kẻ vai sát cánh; nữ nhân thì không sợ nàng có uy hiếp gì mà phá lệ lưu tâm!

Hắn, đường đường là một tổng tài anh tuấn tiêu sái, cư nhiên bị nàng những hai lần trước mặt công chúng giáng một đòn nằm thẳng cẳng đo đường! Nỗi nhục này hắn làm sao có thể nuốt xuống cho cam?!

Mỗ nam: “Đời này sẽ không có ai thèm cưới cô hết! Ai coi trọng cô, người đó trăm phần trăm là bị mù mắt!!!”

Mỗ nữ: “Có thể kết thù với tiểu nhân, nhưng tuyệt đối không được trêu chọc nữ nhân! Cũng có thể đùa giỡn với nữ nhân, bắt quá phải chú ý là: rất, cực kì, vô cùng, tuyệt đối - không nên xui xẻo mà gây hấn với hắn ta!!!”

Chẳng qua là hai lần chạm mặt hơi “chấn động lòng người”, định mệnh cứ thế đem dây tơ hồng của hai người quấn vào đến rồi beng... Thật không hổ là “oan gia ngõ hẹp”, hắn cùng nàng cứ thế dây dưa không dứt, mãi đến hắn đem nàng ‘ăn’ sạch sẽ không còn chút thịt dính xương mới ngỡ ra rằng, oan gia có lẽ chỉ là một sự khởi đầu...

Chương 1

Kì nghỉ đông của SV năm cuối, đương thời gian mà tất cả mọi người vội vàng tìm kiếm một công ty thực tập và chỗ sống ổn định, ta dứt khoát kiên quyết tham gia một lớp học Không Thủ Đạo, dự định tranh thủ thời gian được nghỉ mà học một chút võ phòng thân.

Sở dĩ có ý niệm như vậy trong đầu, là bởi vì có một ngày kia, ta cùng An Hảo đang đùa giỡn tại căn tin, cái TV lung lay sắp đổ treo trên đỉnh đầu chúng ta phát ra một tin tức: một nữ sinh sắp tốt nghiệp cùng khóa giống chúng ta trong khi thực tập công tác bị đồng nghiệp “tiền dâm hậu sát”.

Ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cha mẹ nọ nâng thi thể coi gái mình khóc lóc thảm thiết, thiếu chút nữa đem chiếc đũa cắm vào lỗ mũi.

Bấy lâu ta vẫn cho rằng, ở trường học cứ đến buổi trưa phải tranh giành đầm máu vì hai ba hạt cơm là chuyện thông khổ nhất trên đời, sau lại vì tìm công ty để thực tập mà bôn ba khắp nơi, ta hiểu được chỉ cần cho ta một vị trí làm, đừng nói trường kì chiến đấu hay huyết chiến nhuộm sa trường ta cũng nhắm mắt cắn răng mà nhảy vào. Thế nhưng hôm nay, ngay giữa bữa cơm nhìn thấy tin tức trên TV, ta hốt hoảng nhận ra rằng, mặc kệ là chiến đấu anh dũng hay tắm trong biển máu, cuối cùng ta vẫn phải bảo trụ mạng nhỏ này mới có thể chiến a!

Vì vậy ta quăng chiếc đĩa xuống bàn, dứt khoát từng chữ một nói : "Ta, muốn, học, võ, Không, Thủ, Đạo!"

Đang từ tốn nhai nuốt đĩa rau như cười ngửa xem hoa, An Hảo bị ta hù cho hoảng sợ, trợn mắt hỏi ta: "Vì sao?"

"Ta nghĩ thông suốt rồi, chúng ta bây giờ còn ở trong tháp bằng ngà voi nên không có chuyện gì, chờ chúng ta bước chân vào xã hội, lúc đó chẳng khác nào vào hang hổ, một thiếu nữ không có mảnh lới nào phòng thân thật sự là hết sức nguy hiểm!"

An công chúa rõ ràng bị ghen hòng, biểu cảm đầu tiên của nàng là trừng mắt ta đến hơn mười giây, sau đó hỏi: "Người tự nhận là tướng mạo gọi cảm hấp dẫn sao?"

Ta lắc đầu.

"Vậy thanh thuần ngọt ngào sao?"

Ta lại lắc đầu.

"Vậy khả ái xinh đẹp sao?"

Ta lại, lại lắc đầu.

"Vậy khí chất cao nhã sao?"

Ta lại, lại, lại lắc đầu.

Nàng giơ lên ngón tay thon thả tại trên gương mặt nõn nà của mình đảo qua, quyen rũ nháy mắt: "Vậy người có một phần mười phong tình giống như ta không?"

Ta lại, lại lại...lại lắc đầu.

"Chát!" nàng vỗ bàn: "Vậy người lo sợ cái gì?! Người đã không gọi cảm cũng không thanh khiết càng không đáng yêu lại không có khí chất, ngay cả 1/10 tư chất của lão nương người đều không có, tên nam nhân mắt mù nào sẽ cường bạo người? Vậy không phải là tự tìm kích thích cho mình sao?"

Ta xót xa cúi đầu: "Thế nhưng...thế nhưng ta tốt xấu cũng là nữ nhân...cũng sẽ có người đói bụng ăn quàng mà?"

Nàng mắt hạnh khẽ chớp, từ trên xuống dưới quan sát thân thể ta một vòng: "Phương Nam Nhân, người xác định người là nữ nhân?"

Ta ngu toàn tập!

Khi còn bé ông bà nội muốn ta có thân thể khỏe mạnh, quả thực có đem ta đưa đi trường võ thuật học tập một năm. Đi vào là một tiểu cô nương chính công, lúc đi ra lại biến thành một tên... tiểu tử. Khu phố chúng ta lúc ấy có một băng nhóm hoành hành ương ngạnh thấy ta cuối cùng khách khí cười, thân thiết gọi "Đại ca"!

Trong lớp học, bọn nam sinh thấy nữ sinh đều là một bộ "mặt người dạ thú", lúc thấy ta liền thành "tinh khiết cầm thú", miệng đầy lời trêu chọc không mấy may che giấu thú tính của mình.

Có một lần trong lớp hai tên nam sinh đang cùng ta kê vai sát cánh ba hoa khoác lác, một tên bỗng nói muốn đi vệ sinh, bèn rất tự nhiên quàng vai ta hướng WC nam đi đến. Ta vừa dừng lại, bọn họ lôi kéo ta kỳ quái hỏi: "Đi đi, sao lại ngừng?"

Ta bình tĩnh trả lời: "Tôi là nữ sinh a, chờ các cậu tại cửa là được rồi."

Bọn họ vỗ đầu bừng tỉnh đại ngộ: "Ai ya! Huynh đệ, nếu không nói cô là nữ, bọn ta thật đúng là đã quên có chuyện như vậy rồi!"

***

Trong khu phố, các cụ hàng xóm hễ nhìn thấy Tiểu Lam gầy còm như que củi con lão Vương Nhị mặt rỗ thì nói: "Ai u, Tiểu Lam càng lớn càng thon thả a, thật giống như siêu mẫu quốc tế!"

Gặp Tiểu Hồng tròn trịa na ná như cái bánh màn thầu con ông chủ quán bánh bao lại xuýt xoa: "Ai u, Tiểu Hồng càng lớn càng khả ái nha, sắp vượt qua trái anh đào rồi đó!"

Nhìn thấy Tiểu Tử con ông chủ bán quan tài áo liệm cả ngày đều trưng ra khuôn mặt lạnh như băng, đầu bù tóc rối thì khen: "Ai u, Tiểu Tử càng lớn càng có khí chất thoát tục như tiểu long nữ nha!"

Thế nhưng độc mỗi nhìn thấy ta, bọn họ luôn luôn trước tiên cau mày suy nghĩ sâu xa một phen, sau đó mới nheo lại đôi mắt híp, nhếch môi nói: "Ài u, Phương Nam Nhân càng lớn càng khỏe mạnh, sau này lớn lên rất có năng khiếu làm huấn luyện viên thể hình!"

= =+

Giữa trùng trùng đá kích ta vẫn kiên cường vượt qua hơn hai mươi năm, có đôi khi ta cũng quên bằng đi giới tính của mình. Hôm nay, khi ta rốt cục nhớ tới chính mình thân là một nữ nhân, An công chúa lại cho ta một kích nặng nề: "Ta nói Phương Nam Nhân người căn bản là không cần lo lắng an toàn bản thân, nam nhân nào đụng tới người mới cần lo lắng cho an nguy của bọn họ a!"

Hỏi: sắc lang đụng độ Phương Nam Nhân, đôi bên không ai nhường ai, kết cục thế nào?

Đáp: Phương Nam Nhân toàn thắng, sắc lang che ngực bỏ chạy!

T__T

"Bất quá, người muốn đi học cũng được." An công chúa vừa chuyển, "Để bảo vệ ta, rất có ích."

Cứ như vậy, ta cùng An Hảo nghỉ đông cũng không về nhà, ta tới lớp Không Thủ Đạo học võ, mà An công chúa làm nhân viên tiếp tân tại một công ty. Chúng ta chuyển ra ký túc xá, thuê một căn hộ cũ có hai phòng ngủ, một phòng khách tương đối gần công ty An Hảo. Mỗi ngày ta trước đưa nàng đi làm, sau đó đi học, tan học xong lại đến đón nàng về.

Nói đến giao tình của ta cùng An Hảo, trình độ tuyệt đối có thể so sánh với Trường Thành.

An Hảo từ nhỏ lớn lên đã là một người nũng nịu yêu kiều như nước trong veo, rất có tố chất của mỹ nhân. Hồi tiểu học năm lớp năm, nàng bị một tên côn đồ thèm thuồng mỹ sắc của nàng chòng ghẹo trong con hẻm nhỏ, mà ta tình cờ đi ngang qua, vì vậy tiện thể đem tên côn đồ giải quyết sạch sẽ luôn.

An mỹ nữ khóc lê hoa đái vũ (1), thoáng cái nhào tới trong lòng ta, giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đau khổ động lòng người nói: "Tráng sĩ, cảm tạ cậu! Đáng tiếc từ lâu trong lòng đã có người để ý, không thể lấy thân báo đáp, cũng không muốn cậu quá thương tâm, tớ biết cậu đối với tớ một mảnh

tình si là tốt rồi! Cậu yên tâm, tớ sẽ không quên cậu, sau này tớ cho phép cậu một tháng đến lớp thăm tớ một lần! Tớ thích ăn chocolate Dove, có thể tắm vị hoa quả đông lạnh thì càng tốt..."

"Chờ một chút!" Ta đầu đầu không thôi, thật không thể nào theo kịp lời từ cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng tuôn ra, về mặt âm trầm nói: "Tôi là nữ!"

Nàng ngẩn người, sau đó bật người nhảy khỏi lòng ta, hai tay che ngực: "Không phải chứ?! Tớ, tớ, tớ, tớ rất thuần khiết, rất trong sáng! Tớ nhiều lắm chỉ có thể tiếp nhận ái mộ của nam sinh, nữ sinh tạm thời tớ còn vô pháp đón nhận! Tớ không phải cố ý muốn đả kích cậu, cũng không muốn cậu quá thương tâm, tớ biết mị lực của tớ quá lớn, cậu thực sự không thể ngăn trở thế nhưng tớ là thực sự..."

"Ngừng ngừng ngừng ngừng!" Ta lần đầu tiên vì mình thấy việc nghĩa hăng hái làm mà hối hận thật sâu, "Tôi chỉ đi ngang đây thôi! Tôi căn bản không nhận ra cậu!"

Nàng nghi hoặc chia chia khuôn mặt như tác phẩm nghệ thuật xuất sắc của mình (2). "Cậu không biết tớ?"

Ta gật đầu.

"Cậu không ái mộ tớ?"

Ta lại gật đầu.

Trầm mặc một trận xong, bộ ngực của nàng kịch liệt phập phồng lên xuống, sau đó hít sâu một hơi giờ lên ngón tay thon lau đi giọt nước mắt trên mặt: "Sao ngươi không nói sớm, làm hại lão nương lãng phí nước mắt nhiều như vậy. Ngươi có biết không, mỗi lần diễn kịch một chết người đi được, chớp mắt khóc cũng rất khổ cực đó!"

Ta đồng tình, quả nhiên nói mà không thở xác thật là mệt chết đi được.

Từ lúc đó ta liền cùng An Hảo cấu kết với nhau làm việc xấu (3). Thường thì nàng rất hưởng thụ việc được những tên nam sinh ân cần sẵn sàng làm trâu ngựa miễn phí cho nàng, nhưng cũng đôi khi có những tên mất đi năng lực khổng lồ mà bạo phát cảm tình, vì vậy ta cần thay nàng đem những tên "lá xanh" biến thành "phân trâu" này giải quyết. Thậm chí có khi ta còn phải giả

làm bạn trai của nàng để ứng phó với những tên khó chơi, tử như hiện tại đây.

Ta cùng An Hảo vừa đi khỏi công ty chưa xa, có một tên thân gầy như tấm ván thờ hồng học đuối theo ngăn lại phía trước bọn ta, thâm tình chân thành mà nhìn An Hảo: "An Hảo, anh thích em đã lâu thật lâu rồi, từ lúc em ngày đầu tiên tới công ty chúng ta làm anh đã yêu em sâu đậm! Em nếu tạm thời không thể tiếp nhận được, chúng ta có thể hẹn hò tìm hiểu trước xem sao, chờ chúng ta yêu nhau và hiểu về nhau rõ ràng rồi có thể suy nghĩ tiến thêm một bước bàn chuyện hôn nhân..."

"Ngừng!" An Hảo cau mày ngăn lại màn tỏ tình nồng nhiệt của hắn, "Thật xin lỗi anh Vương à, tôi đã có bạn trai rồi!" Nói xong còn khấn trương ôm lấy cánh tay ta.

Tên họ Vương kia dùng đôi mắt nhỏ như hột đậu xanh của hắn đảo tới đảo lui trên người ta: "An Hảo em không cần gạt anh, tên này đích thị là anh trai của em đúng không, anh biết em một mình đi làm bên ngoài cảm thấy không an toàn..."

"Stop! Hai chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên tâm đầu ý hợp, anh ấy đối với tôi đều che mưa chắn gió không rời, chúng tôi hiện nay đang sống cùng nhau! Lừa anh tôi nhất định chết không được tử tế!"

Ta trầm mặc cúi đầu suy nghĩ một chút, An Hảo nói mấy câu hình như đều đúng sự thật a!

Tên họ Vương kia như bị trúng thương nặng, ôm ngực nửa ngày không nói nên lời, sau đó đột ngột hô to một tiếng: "Ta liều mạng với ngươi!" rồi xông tới hướng ta.

An Hảo lập tức buông tay né xa ta ba bước, ta thoải mái mà túm lấy cánh tay quắt queo như giẻ rách của hắn dùng sức nắm, hắn giống như heo bị thọc tiết "gào khóc" lên.

An Hảo đắc ý giương lông mi: "Anh Vương a, bạn trai tôi học Không Thủ Đạo đó, tôi khuyên anh nên buông tha đi, thật xin lỗi!"

Nói xong nàng liền nắm tay ta nghênh ngang rời đi. Mới vừa đi được vài bước, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu: "Ê, chờ một chút!" Sau đó một bàn tay chộp lấy vai ta. Ta nhớ đến chuyện hôm nay được thầy giáo khen đòn ném qua vai của ta rất khá, nghĩ thầm đây thật sự là một cơ hội tốt

để tập luyện a! Vì vậy không nói hai lời, nắm lấy cổ tay hắn, khom người xuống dùng sức quăng hắn qua vai... chưa đầy 5s hắn đã bị ta cho nằm bẹp dưới đất.

Ta tiêu sái vỗ vỗ tay, An Hảo bụm miệng hưng phấn thét chói tai: "Oa ha ha, Phương Nam Nhân người thật soái nha!"

Thế nhưng, khi người nọ từ dưới đất giãy dụa đứng lên, hai ta đều cứng người lại.

Hắn không phải tên họ Vương kia!

Thứ nhất: tên Vương ca đó cao lắm cũng chỉ tầm 1,6m là cùng trong khi tên này chỉ ít cũng phải cao 1,8m; thứ hai: tên họ Vương đó ốm tong teo như người nghiện ma túy, mà tên này vừa nhìn liền thấy vóc người rắn chắc, hơn nữa chính là lúc hắn vừa xoay người lại trong nháy mắt-----

"Soái ca!" Ta cùng An Hảo song song thì thảo luận bầm.

Tên đẹp trai bị ta trước mặt mọi người quật ngã trên mặt đất lúc này khẽ chớp hàng lông mi đen nhánh, dùng đôi mắt hoa đào tràn ngập điện lực gắt gao trừng ta vài giây, sau đó vươn tay ra, nghiêng răng "Vị, tiền, của, cậu!"

Ta cúi đầu nhìn, chỉ thấy bảo bối ta yêu thương tựa sinh mệnh đang an ổn nằm trong tay của hắn - phỏng chừng là lúc thu thập tên họ Vương kia bị rớt trên mặt đất.

Ta nước mắt lưng tròng, kích động hạ thấp giọng: "Cảm tạ ân nhân!"

Vươn tay tóm lấy ví tiền, thế nhưng không lấy được, liền tăng lực kéo một chút... cũng chẳng xê dịch được bao nhiêu! Vì vậy ta hít một hơi dùng sức kéo mạnh----- A, tóm được rồi! Thế nhưng ta cũng vì dùng lực quá mạnh mà mắt đã ngã về phía sau vài bước, cuối cùng đem chính mông mình dán trên mặt đất.

Ta ngẩng đầu nhìn "ân nhân", đã thấy hắn mắt hoa đào khẽ chớp, khoe miệng lộ ra nụ cười mỹ mãn lòng người, sau đó phúi mông xoay người rời đi.

Trong cơn gió lạnh hiu hiu thổi, bóng lưng cao to của ai đó phẳng phất có điểm... khắp khiêng...

Chú thích:

(1) Lê hoa đài vũ: miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị

“Lê hoa nhất chi xuân đài vũ”

(Cảnh hoa lê lấm tấm hạt mưa xuân)

(Trích chú thích của ss Bạch Nương trong Vương phi kiều ngạo, chương 11 phần 1, vì ta không biết giải thích làm sao hết á ☺)

(2) Nguyên văn là “□□□□”: “Dương xuân bạch tuyết”, ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Xuân thu Chiến quốc – trích từ điển Lạc Việt

(3) Nguyên văn là “□□□□”: “Lang bối vi gian”, con lang và con bối cùng thuộc loài thú gian ngoan - trích từ điển Lạc Việt

Chương 2

Đương lúc ta ôm một chén cháo lớn ngẩng đầu 45 độ ngắm nhìn mớ dây điện đang giăng mắc khắp nơi ngoài cửa sổ thì, An Hảo hưng phấn chạy tới hướng ta ngoắc ngoắc: "Phương Nam Nhân, người mau tới đây mau tới đây! Hôm nay ta ở công ty tìm được vài đĩa phim, mau tới đây cùng xem a!"

Ta ưu thương lắc đầu.

Nàng nghi hoặc nhìn ta, tiếp tục giục dây: "Người xem đi, có nữ diễn viên vóc người cực kì quyến rũ, ngực này eo này hông này...đều là cực phẩm nha."

Ta lại thâm trầm lắc đầu.

Nàng dừng một chút, do dự nói: "Nếu không. . . vậy hôm nay không xem AV, đổi sang xem GV? Ta cam đoan với người có một cực phẩm tiểu thụ nha, này thì eo, mỏng..."

Ta vẫn mờ mịt mà lắc đầu.

Nàng tức tối vung tay một chưởng đánh lên đầu của ta, ai nha, ta vẫn còn một ngụm cháo chưa nuốt xuống mà?!

"Phương Nam Nhân, gần đây người có bệnh sao?!"

Từ cái ngày mà ta trước mặt mọi người đem một đại soái ca ném xuống đất, ta liền bắt đầu u sầu kiểu tiểu thuyết Quỳnh Dao. "Chu Ký Tiểu Lung Bao"**(1)** bình thường ta yêu thích nhất cũng không thể câu dẫn nổi dự vọng của ta, ngay cả thứ có lực sát thương vô địch như AV, GV cũng hết thấy đều mất đi ma lực, ta mỗi ngày đều tựa lan can ngắm hoàng hôn buông xuống, thảm than “hồng nhan lão khứ” **(2)**. Mỗi khi An Hảo muốn cùng ta nói chuyện thì, vừa nhìn thấy ta ánh mắt ai oán sâu thẳm liền run run tự động mà rút lui.

Sống hơn hai mươi năm, thân là nữ nhân nhưng vẫn bị tất cả mọi người chung quanh coi như nam nhân, đến cả nam sinh đều cùng ta không hề câu nệ nam nữ mà kẻ vai sát cánh, nữ sinh cũng bởi vì ta không hề có lực uy hiếp mà đối với ta phá lệ thân thiết. Kỳ thực, thật lòng mà nói, nhìn đến nữ sinh khác cùng bạn trai gần gũi nhau đều nũng nịu ôm ấp nóng bỏng đến phát sốt, ta cũng rất ước ao. Nhất là bên người ta còn có một đại mỹ nữ như An Hảo, nàng tồn tại đối với nam nhân mà nói quả thực giống như một khối nam châm thật lớn, chỉ cần nàng bấu môi hay giậm chân, bọn họ liền hận không thể vì nàng lên núi đao xuống biển lửa, vạn lần chết cũng không chối từ.

Thế nhưng cho tới bây giờ cũng không có một nam nhân nào nguyện ý dùng ánh mắt "triu mến" như nhìn An Hảo mà nhìn ta như vậy. Ngẫm lại cũng là, An Hảo tựa vào trong lòng nam sinh đó là chim nhỏ nép vào người, đổi thành ta lại như đà điểu núp bụi cây. Cơ mà, đôi khi ta vẫn mong muốn có một người như thế, đối với ta giống như đối với nữ sinh khác trân trọng che chở, cẩn thận nâng niu.

Biết làm sao được, hình tượng của ta quá dũng mãnh, nữ sinh vốn làm từ nước, nam sinh lại là từ bùn, mà ta lại “may mắn” kế thừa trọn vẹn cả hai phái, trở thành... xi măng a! Vì thế cho đến tận bây giờ, cái nguyện vọng kia

cũng chỉ là một hy vọng nhỏ nhoi xa vời mà ta luôn chôn giấu sâu tận đáy lòng.

Trở trêu thay lần "diễm ngộ" đó lại khơi gợi trong ta một ước mơ thuần khiết nhất của thiếu nữ, chính là khao khát có được một tình yêu tốt đẹp. Ta bắt đầu huyền tưởng....

Ngày nào đó ta tình cờ gặp phải hấn, tóc dài tung bay trong gió, làn da mỗi ngày đều bị húng nắng phơi sương không thương tiếc được dưỡng lại thành trắng trẻo mượt mà căng mọng, mặc áo đầm trắng tinh khiết, che chiếc dù giấy xinh xinh, tay cầm một quyển “đường thi tổng từ”, dưới cơn mưa phùn mênh mông trong một con hẻm nhỏ, ẩn hiện sau màn sương mù lất phất từ đỉnh hương buồn man mác, quay người lại cùng hấn cách một biển người mà xa xa tương vọng.....

Thế nhưng đương lúc ta nói cho An Hảo nghe viễn cảnh tươi đẹp ấy, nàng đem mắt hạnh dừng sức trợn tròn xoe, sau đó vòng quanh ta ba vòng, cuối cùng cau mày nghiêm túc nói: "Ta nghĩ, người vẫn là nên để tóc ngắn, mặc áo gió đen trung tính, quần jean rách lỗ chỗ, đem đôi phượng quảng qua vai nằm bẹp trên mặt đất a... vậy tương đối còn có thể tin được. . ."

Ta thâm trầm tự hỏi một lúc mới đề cập: "Ý của người là nói đại soái ca ngày đó bị ta ném xuống đất chính là đối tượng đã định trước của ta sao?"

Nàng thần sắc bị ghen một chút, sau đó trầm thống nhìn ta chậm rãi nói: "Phượng Nam Nhân người nghĩ mặt mũi đối với nam nhân là cái gì? Đó chính là sinh mệnh, là tôn nghiêm, là tất cả a! Người nói người sau khi cho người ta đo ván trên đường cái đây người qua kẻ lại như thế, mặt mũi hấn còn có thể giữ nữa sao?"

Ta bi thương suy tư một lúc lâu, cuối cùng ngửa mặt lên trời thở dài: "Không thể!"

An Hảo trấn an vỗ vỗ vai ta: "Phượng Nam Nhân, người cũng đừng quá khổ sở, nam nhân ba chân tuy khó tìm nhưng nam nhân hai giò thì đầy đường a, người nhất định sẽ tìm được bạch mã hoàng tử của mình!"

Ta xem nàng mắt to sáng long lanh, hỏi: "Nam nhân không phải đều là ba chân sao?"

Nàng vỗ nhẹ vai ta, ngừng một lát sau đó lại dùng gấp đôi lực đạo bồi thêm một cái nữa: "Đây không phải là vấn đề then chốt! Chúng ta chính là thiếu

nữ thuần khiết, hơn nữa lại là loli (3) vẫn còn hồn nhiên ngẩng đầu ngắm bầu trời tìm dấu chim bay, cho nên nam nhân chính là hai chân. . ."

Ta bừng tỉnh đại ngộ gật đầu: "À há. . ."

Thế là, ta lại trở nên bình thường, từ đó về sau không hề u buồn nữa, ta tin An công chúa nói: một ngày nào đó, hoàng tử thuộc về ta sẽ cưỡi ngựa mà đạp lên ngũ sắc tường vân mang theo yêu thương nhưng nhớ phi đến tìm ta! Vì vậy, ta liền khôi phục lại cuộc sống ăn ngon ngủ ngon, ngày ngày hộ tống An Hảo đi làm.

Dùng kiểu văn chương mỹ miều gọi là: cuộc sống tựa như nước trong lòng bàn tay, cho dù bạn nỗ lực muốn nắm chặt thì tuổi thanh xuân cũng sẽ không ngừng trôi qua!

Còn dùng kiểu thô tục mà nói thì: sinh hoạt hàng ngày như con nước xoay vần, có đôi khi bạn cho là bị táo bón, đến lúc ngồi cầu mới phát hiện là bị tiêu chảy a!

Cứ như vậy, ta mỗi ngày đều ăn không ngồi rồi cùng nỗi sợ “tiêu chảy” mà vượt qua, rốt cục tới ngày học cuối cùng của lớp Không Thủ Đạo, tại lúc tan học, lão sư nắm tay của ta, dùng ánh mắt chờ mong đầy cõi lòng nhẩn nhu: "Phương Nam (4), trò nếu sau này muốn phát triển năng khiếu Không Thủ Đạo, nhất định phải tới tìm ta! Riêng trò mà nói ta sẽ chiết khấu còn 80%!" Làm môn sinh đặc ý của ông, ta trịnh trọng gật đầu.

Không còn đến lớp học võ, ta nhất thời cảm giác cuộc sống dường như mất đi phương hướng. An Hảo hôm nay muốn cùng một soái ca trong công ty hẹn hò, vì vậy ta liền một người ở bên ngoài ăn tối xong, cực độ phiền muộn mà trở về nhà. Hơn 9h tối, An Hảo mới mang về mặt xuân phong phơi phới, ung dung tươi cười mà về.

Vừa vào cửa, nàng đã đem một chồng giấy hướng ta ném qua.

Ta hỏi: "Cái gì vậy?"

Nàng hừ một tiếng, lườm ta: "Tài liệu thông báo tuyển dụng của các công ty lớn."

Ta hỏi lại: "Để làm chi a?"

Nàng trừng ta liếc mắt: "Tìm công tác cho người chứ làm chi!"

Ta nhìn nhìn xấp tư liệu dày đến 2cm trên tay, mắt tròn miệng há: "VẬY. .
.cũng không cần nhiều như vậy chứ. . ."

An Hảo chống nạnh ở trước mặt ta tay khua khoắng miệng sục sôi văn tự:
"Người biết cái gì nha?! Tìm công tác giống như tìm nam nhân, người không
thể tử thủ chết dí ở một chỗ được, phải giăng lưới khắp nơi! Có bao nhiêu
tay thì phải bắt hết bấy nhiêu!"

Ta ngây ngốc, miệng tròn vo: "A?"

Nàng dùng ngón tay đâm vào ót ta: "Người thật ngốc a! Ví dụ như: vạn nhất
Giáp nhìn trúng người, người lại không xem trúng Giáp, người xem trúng
Ất, Ất lại không có cảm giác với người, làm sao bây giờ? Cho nên người
phải tìm thật nhiều nơi để phòng hờ bổ sung a, lỡ như gặp phải một người
cũng có ánh mắt "Vương bát khán lục đậu" (5) thì sao?"

"À --" ta bừng tỉnh đại ngộ.

Trải qua An Hảo khắc sâu tư tưởng giáo dục, ta bắt đầu lập tức hành động,
đêm đêm chong đèn bắt đầu nghiên cứu những ... tài liệu này.

Đầu tiên, "Công ty đãi ngộ lương tháng năm vạn không trừ phần trăm", con
mắt ta lập tức biến thành ma trơi trong đêm đen --- lập lòe màu xanh mơn
mỏn, tiếp tục nhìn xuống chức vụ --- nữ nhân viên quan hệ ngoại giao.

= = ta dứt khoát nhanh nhẹn đem mớ tài liệu ném vô sọt giấy vụn.

Nơi thứ hai, "Mỗi ngày làm việc bốn tiếng đồng hồ, được nghỉ hai ngày một
tuần", ta phảng phất nhìn thấy "Chu Ký Tiểu Lung Bao" mà ta yêu nhất, tiếp
tục ngắm nghía xuống chút nữa --- "diễn viên".

= = ta tiếp tục thẳng tay không chút lưu tình đem tài liệu ném vào sọt.

Công ty thứ ba, "Kinh nghiệm công tác trên 3 năm, hộ khẩu địa phương, nếu
là nữ cần đã kết hôn sinh con."

= = tài liệu lần thứ ba - sọt rác thẳng tiến.....

...

Tỉ mỉ nghiên cứu một phen, ta phát hiện An Hảo đưa cho ta xấp tài liệu thật là thượng vàng hạ cám, tiền lương từ năm vạn đến năm trăm cũng có, công tác thì từ quản lí đến thư kí rồi điện thoại viên, còn có 'cu li', công nhân vệ sinh... đủ thứ hỗn tạp. Nếu thực sự mỗi công ty đều nộp một bộ hồ sơ xin việc, ta nghĩ hiện tại căn bản không cần làm một công việc nào cả, mà hẳn là ngay lập tức được tổng vào Viện nghiên cứu quốc gia bảo vệ động vật quý hiếm!

Ta cứ thế xem một tờ lại quăng một tờ vào sọt rác, không bao lâu xấp tài liệu cũng chẳng còn là mấy. Vì vậy ta đem bản sơ yếu lý lịch mình đã chuẩn bị tốt móc ra, dự định ngày thứ hai qua mỗi công ty nộp một bộ. Lúc này An Hảo vào phòng, hỏi ta thế nào, ta vô lực lắc đầu: "Ta nghĩ bọn họ đều không phải muốn tuyển người, chỉ là muốn chiêu mộ một nhóm trí năng cực đỉnh như kim cương thôi. . ."

An Hảo liếc ta khinh bỉ: "Trí năng như kim cương? Hừ... Người thế nào lại ném hết a, mặc kệ người rút cuộc hợp hay là không, trước tiên đem sơ yếu lý lịch nộp một bộ, có vậy người cũng không hiểu sao?!" Nói xong An Hảo từ trong sọt rác nhặt ra tờ giấy trên cùng, "Hả, đây không phải là công ty quảng cáo thuộc tập đoàn Lâm thị sao? Người cũng dám quăng đi!?"

Ta thở dài : "An công chúa a người xem xem điều kiện của người ta: Nghiên cứu sinh tốt nghiệp trường đại học cao đẳng trứ danh như Đại học Thanh Hoa tại Bắc Kinh, Đại học Phục Đán ở Thượng Hải, . . . Ta vốn là một sinh viên nho nhỏ còn chưa tốt nghiệp, một chút danh tiếng đều không có, người nghĩ người ta sẽ chú ý sao?!"

"Sợ cái gì? Quản chi người ta nói như thế nào, cứ đem hồ sơ nộp vào! Không chừng có người mắt mù đem người tuyển vào thì sao!"

Ta: . . .

"Được rồi, sơ yếu lý lịch của người đâu? Đưa cho ta xem."

Ta lờm nhàng, An Hảo nhanh chóng xem qua một lần, kêu lên: "Cái này mà người cũng gọi là sơ yếu lý lịch được sao?!"

"A?"

"Người chờ đó!"

Nửa giờ sau, ta tiếp nhận An Hảo đưa cho ta sơ yếu lý lịch đã được thăng cấp xong, cau mày suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn là do dự hỏi: "Sơ yếu lý lịch của ai vậy?"

An Hảo trừng ta: "Của người!"

Ta cảm thấy hình như mình bị sét đánh!

Nếu như nói sơ yếu lý lịch trước đây của ta là cọng cỏ vương vô đuôi chó, vậy hiện tại sơ yếu lý lịch của ta đích thị là bột kim cương mười carat mà!

Vì vậy ngày thứ hai, ta cầm bộ hồ sơ "bột kim cương mười carat" gõ cửa mười mấy công ty, sau đó bị cự tuyệt tàn nhẫn ngoài cửa. . .

Hôm nay là thứ năm, ta đưa An Hảo đi làm xong thì nhận rồi không có việc gì liền đi dạo. Bởi bà cô An Hảo nói buổi tối muốn ăn lẩu nhúng, thế nên ta đi tới siêu thị dạo qua một vòng, cuối cùng tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ đi ra.

Mới vừa rời khỏi siêu thị chưa được bao xa, chợt nghe một tiếng thét chói tai: "A a a bắt lấy hắn, bắt lấy hắn, hắn cướp túi xách của tôi!"

Ta vừa quay đầu lại liền phát hiện cách ta dăm mười thước là một phụ nữ trung niên đang chỉ vào phương hướng gần ta thét chói tai. Vừa lúc này một thân ảnh xẹt qua ta với tư thế chạy trốn, ta theo bản năng vươn một chân -- hắn chân chó té chổng ngược trên mặt đất, vật gì ta cầm trong tay cũng ném xuống đất, tiến lên nắm cánh tay hắn gắt gao đè hắn nằm rạp xuống đất.

Haha, dám giật túi xách người ta sao? Hắc hắc, gặp phải thanh niên nhiệt huyết như lão tử ta xem như người xui xẻo, ngày hôm nay để người biết cái gì gọi là "Hoa vì sao hồng như vậy"!

Đúng lúc này, bác gái bị cướp kia thở hồng hộc chạy tới, ta điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, chuẩn bị sẵn lời kịch --- "Bác gái không cần khách khí, đây đều là việc nên làm."

Thế nhưng ta vừa đem một chữ "bác" nói ra, bác gái nọ vừa thở phì phì một bên giơ chân một bên chìa vào người của ta mà nói: "Cô làm cái gì nha! Người ta giúp tôi bắt cướp lấy lại túi xách, cô làm chi mà đem người ta ấn trên mặt đất vậy? Tên cướp chạy mất tiêu rồi còn đâu! Tôi với cô có cừ oán gì chứ!?"

Khuôn mặt tươi cười của ta trong nháy mắt cứng đờ --- bắt lộn người?

Cúi đầu nhìn lại, người đang liều mạng giãy dựa quần áo ngăn nắp, một thân âu phục chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền biết giá trị xa xỉ, cùng hình tượng của tên cướp giết quả thật là cách nhau quá xa. Ta ngượng ngập buông tay đỡ người nọ, hần thở phì phì đẩy tay ta ra, tự mình gian nan từ trên mặt đất đứng lên, ta hết sức chân chó giúp hần phúi trên người bụi đất, cười hỏi: "Khụ, xin lỗi, anh không sao chứ?"

Hần vừa quay đầu, hai chúng ta cùng sửng sốt, sau đó lại cùng thốt ra một câu: "Là anh/ Là cô?!"

Chú thích:

- (1) Theo ta đoán là phim hoạt hình, không biết có phải không nữa ==
- (2) “hồng nhan lão khứ”: hồng nhan già đi.
- (3) Định nghĩa theo hiện tại: Loli ám chỉ các bé gái dưới 13 tuổi (hoặc già hơn nhưng có tính cánh, ngoại hình như trẻ con) và không liên quan đến các vấn đề tình dục như Lolicon.
- (4) Tên khai sinh của chị í là Phương Nam thui, bà An công chúa thêm chữ “Nhân” vào...làm ta cứ mắc cười ^^
- (5) "Vương bát khán lục đậu": rửa nhìn hạt đậu xanh, ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rửa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu

Chương 3

Hần vừa quay đầu, hai chúng ta cùng sửng sốt, sau đó lại cùng thốt ra một câu: "Là anh/ Là cô?!"

Trùng mắt nhau, cơ hồ có đến hơn mười giây.

Ánh mắt hắn vừa căm thù lại phần nộ mang theo bi thống, hận không thể ăn thịt người – trong khi đó ánh mắt ta lại là kích động, hưng phấn cùng điên cuồng, tâm tư mang theo một đóa tiểu đào xinh đẹp nở rộ.

Thực sự là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ a! Đại soái ca ngày đó bị ta một đòn quảng qua vai nằm bẹp trên mặt đất khiến ta ân hận đứt từng khúc ruột, nay dĩ nhiên lại xuất hiện ở ngay trước mặt ta! Ha ha ha, này... này... này này có phải là trong truyền thuyết – phân vườn (1) hay không a!

Bác gái nọ vốn đang ân cần giúp hắn chỉnh lại y phục, lúc này thấy chúng ta như vậy nghi hoặc hỏi: "Hai người biết nhau sao?"

Ta vừa định gật đầu, hắn từ trong lỗ mũi "hừ" một tiếng, dùng đôi mắt hoa đào trừng ta trối chết, kéo dài vài tiếng mỉa mai: "Tôi cũng không dám nhận thức nhân vật lợi hại như vậy!"

Nụ cười trên mặt ta nhất thời suy sụp, xấu hổ áy náy: "Cái này, cái này, thật sự là xin lỗi, tôi cũng không phải cố ý. Có thể là chúng ta rất có duyên phận nên mỗi lần gặp mặt đều "chấn động lòng người" như thế. . ."

Hắn đang bận rộn chỉnh trang lại tay áo liền ngừng lại, quay đầu nhìn ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Duyên phận? Duyên phận gì cơ? Nghiệt duyên sao?"

= =+

Ta xoa xoa tay ngượng ngập chẳng biết nên làm thế nào cho phải, hắn hừ lỗ mũi một tiếng, sau đó liền vẫy vẫy ống tay áo không mang theo một áng mây mà đi.

***

Giữa lúc ta không hề ôm ấp một tia hi vọng dự định tùy tiện tìm một chỗ làm, ta bỗng nhiên nhận được cuộc hẹn phỏng vấn của công ty quảng cáo thuộc tập đoàn Lâm thị. Trong phút chốc ta trừng mắt nhìn email nhấp nháy trên màn hình máy vi tính, chết sống cũng không tin tưởng, sau lại nghĩ rằng: tâm niệm của ta rốt cục đã cảm động trời xanh! Vì vậy ta gào khóc báo cho An công chúa tin tức tốt lành này!

An Hảo ngay từ đầu cũng không tin, đương nàng đem thư hẹn phỏng vấn đọc xuôi đọc ngược ba lần mới vỗ bàn nói: "Ta nói Phương Nam Nhân người thực sự là vận lớn! Nay khẳng định là do máy vi tính người ta bị nhiễm vi rút mà!"

Ta trầm mặc, miệng hết mở ra lại ngậm vào muốn phản bác nàng rằng tài năng "thâm tàng bất lộ" của ta đã đả động bọn họ, kết quả ngấm lại, An Hảo nói tương đối có lý hơn!

Xem ta trầm ngâm nàng tưởng rằng ta đang bối rối, dùng sức vỗ vỗ vai ta trấn an: "Không có việc gì không có việc gì, chuyện mất mặt này bọn họ khẳng định cũng không có ý tứ tiết lộ ra, người cứ quang minh chính đại mà đi! Lúc phỏng vấn biểu hiện cho tốt vào, bộc lộ tài năng trấn áp bọn họ, như vậy người sẽ thành công đánh thẳng vào nội bộ địch nhân!"

= = +

Ngày thứ hai, An Hảo xin nghỉ phép một ngày mang ta đi mua quần áo, dựa theo thuyết pháp "người đẹp vì lụa" của nàng, ta hiện tại hình tượng thật sự là khó có thể phù hợp tiêu chuẩn tuyển người của công ty, cần phải triệt để thay hình đổi dạng một phen.

Thế là chúng ta liền vác thẻ ATM hướng về phía đường dành riêng cho người đi bộ, dạo một vòng, rốt cục ôm về một cái áo khoác dài cùng thắt lưng màu cà phê, một đôi giày cao gót bằng da cùng một túi xách caro đen trắng.

Vốn là ta muốn mua giày đế bằng, dù sao sống hơn hai mươi năm cho tới bây giờ đều là mang giày chơi bóng, thoáng cái thăng cấp lên giày cao gót, ta sợ đến đường bằng phẳng cũng đi không nổi. Thế nhưng An công chúa nói: "Mang giày cao gót sẽ giúp người bước nhỏ lại, thế mới có thể ra vẻ thực nữ một chút. Bằng không người sai bước hùng hùng hổ hổ đằng đằng sát khí như vậy nhìn vào sẽ không biết là nữ nhân!"

= =

Cứ như vậy, hôm phỏng vấn, ta “được” An Hảo trang điểm cho, chân mang giày cao gót 5cm run rẩy đi vào công ty quảng cáo Lâm thị. Đi vào phòng khách tráng lệ ta có điểm quá mắt, vừa quay đầu liền gặp một OL (2) đáng người vô cùng thướt tha mỹ lệ đi tới, ta nhanh chóng tiến lên cười hỏi: "Xin hỏi nơi phỏng vấn đi làm sao?"

Mỹ nữ chớp chớp đôi mắt to như búp bê, nhấc ngón tay chỉ: "Trước tiên từ bên này đi tới, sau đó quẹo phải rồi quẹo trái xong đi thẳng lên lầu rồi lại quẹo phải, quẹo trái lần nữa rồi thẳng lên lầu trên tiếp tục quẹo phải sau đó lên thêm một lầu rồi quẹo trái là tới!"

Ta há hốc miệng ngơ ngác nhìn nàng, nàng lại quyen rũ vuốt tóc một chút, sau đó uyển chuyển dời gót ngọc đi mất hút!

Cuối cùng nhờ nhân viên lễ tân chỉ dẫn, ta rất nhanh tìm được chỗ phòng vấn. Vừa đi vào liền cảm thụ được bầu không khí cực kì nặng nề, vừa nhìn, nguyên lai một phòng đầy người vẽ mặt ngưng trọng liếc mạng xem tài liệu mình đã chuẩn bị. Ta nghe bên cạnh ta một nam nhân dùng giọng nói khàn khàn như vịt đực còn chưa dậy thì xong run rẩy nói: "Các, các vị buổi tối tốt lành! A, không phải, là buổi sáng tốt lành! Ta, ta ta, ta là Hạ Lưu!"

"Phốc. . ." Ta không nhịn được bật cười, "Đại ca này, cha mẹ anh sao lại có tài như thế? Hạ lưu. . . Ha ha "

Hắn khuôn mặt nhất thời đỏ lựng, càng lắp bắp nói: "Tôi, ba tôi họ Hạ, mẹ tôi họ Lưu, cho nên, cho nên tôi mới gọi là Hạ Lưu. . ."

"Nga. . ." Ta bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, cảm giác họ của cha mẹ hắn kết hợp lại thật vừa vặn a. . .

Chờ lại chờ, khó khăn lắm mới đến lượt ta vào, ta sửa sang lại y phục, lòng âm thầm nhớ kỹ An Hảo dạy ta chú ngữ "Mọi người đều chết ta sống một mình", run run cất bước tiến vào. Mới vừa vào cửa còn chưa kịp đóng lại, bên trong một người liếc ta đã nói: "Gọi Phương Nam, cô vào đây làm gì nha? Chưa được gọi vào cô phải ở bên ngoài chờ."

Ta sững sốt, sau đó thành thực trả lời: "Tôi là Phương Nam."

Người nọ xem xét ta nửa ngày, sau đó ngó sơ yếu lý lịch của ta trong tay hắn nói: "Phương Nam không phải là tên của nam sao, thế nào lại biến thành nữ vậy?"

= =

Ta im lặng một chút: "Tôi là nữ, mời xem mục giới tính trong phần tóm tắt tiểu sử bản thân bên kia."

Người nọ "À --" một tiếng thật dài: "Nguyên lai cô là nữ sao!"

Ta trầm mặc ngồi xuống ghế, bắt đầu tiếp nhận bọn họ phỏng vấn luân phiên. Trước mặt phụ trách phỏng vấn tổng cộng có bốn người, nhưng ở chính giữa lại có một ghế trống, cũng không biết là để làm chi.

Bọn họ lật xem sơ yếu lý lịch "Bột kim cương mười carat" mà An Hảo làm giúp ta, hỏi mấy vấn đề đều là ta cùng An Hảo đã sớm trao đổi trước, ta thoải mái mà đối đáp trôi chảy, lần đầu đối với chính mình sản sinh một chút lòng tin, từ từ bành trướng.

Ngay lúc ta cảm giác được mọi việc đang rất tốt đẹp, đột nhiên một người hỏi: "Sở trường đặc biệt của cô là Không Thủ Đạo?"

Ta gật đầu: "Đúng vậy."

"Phụ nữ học cái này làm chi?"

"Nói cho anh biết tôi rất lợi hại nha! Tôi có thể tay không đem một đại nam nhân ném trên mặt đất đó!" Đối với ánh mắt hoài nghi của hắn, ta cảm thấy bị vũ nhục nghiêm trọng, người có thể hoài nghi giới tính của ta, thế nhưng không thể hoài nghi thân thủ của ta! Đầu nóng lên, ta từ trên ghế đứng dậy, chuẩn bị tư thế nói, "Đến đây đi, các anh có thể tùy tiện chọn hai người thử sức, tôi có thể dễ dàng giải quyết hết!"

Trước mặt mấy người phỏng vấn ưỡn bụng bìa ngơ ngác nhìn ta, ta nhướng mày: "Không sao, không cần lo lắng cho tôi, tôi chắc chắn sẽ không có vấn đề!"

Đúng lúc này cửa bị đẩy ra, một thanh âm tại phía sau ta nói: "Làm phiền để tôi. . ."

Một bàn tay khoát lên trên vai ta.

Cừ thật, trách không được các người không hề nhúc nhích, nguyên lai là tập kích phía sau à!

Ta phản ứng mau lẹ cúi người xuống bắt lấy cổ tay người kia kéo mạnh --- xui xẻo là ta quên mất ngày hôm nay ta mặc không phải là giày chơi bóng với quần jean, mà là giày cao gót với váy, ngay lúc ta vừa dùng sức, giày cao gót trượt một phát -- ta liền hết sức đẹp mắt té úp sấp trên mặt đất. Mà người nọ phía sau bị ta cố sức kéo, cũng nhào tới trên người ta, ôi, ta hết sức đáng thương trở thành đệm thịt cho hắn!

Ta bị người đè phía trên ép đến thiếu chút nữa thổ huyết, bên đấm bên giãy giữa nói: "Anh có thể đứng lên không tôi sắp bị đè chết a!" Vừa nhắc đầu, chỉ thấy đôi diện hết thấy mọi người chăm chăm nhìn ta, đồng loạt hóa thạch!

"Hừ, cô là nhân vật lợi hại như thế, diêm vương nào dám thu?" Lại nghe phía sau vang lên thanh âm một người, ô, có diêm quen tai!

Ta nhìn lại, ngây ngẩn cả người, nam nhân đè trên người ta với nụ cười xuân phong vô hạn này không phải là soái ca bị ta nện trên mặt đất hai lần sao!

Hắn ung dung tự tại từ trên lưng ta đứng lên, vỗ vỗ tay đến chỗ ghé trống chính giữa, ra vẻ quân tử không chấp tiểu nhân mà ngồi xuống, nheo lại con mắt cười: "Phương tiểu thư biểu diễn Không Thủ Đạo rất là đặc sắc, cô được tuyên."

Trong nháy mắt, ta nghe thanh âm lộp độp, hình như là quai hàm rớt xuống đất...

Ta giãy giụa từ trên mặt đất đứng lên, nghĩ thầm cần gì biết hắn là ai, dù sao cũng là người thuê ta, sau này chính là áo cơm cha mẹ, là ân nhân của ta, vì vậy ta nhanh chóng cười làm lành gật đầu: "Hắc hắc, thực sự cảm tạ, tôi đây xin phép về trước!"

Ngay lúc ta vừa mới chạm đến cánh cửa, hắn lại dùng loại giọng điệu trịch thượng mở miệng: "Phương tiểu thư, ‘Bút sáp màu Tiểu Tân’ (3) của cô rất ư ầu trĩ."

Ta nghi hoặc quay đầu lại, hắn nhẹ nhàng giơ ngón tay chỉ váy ta, ta cúi đầu vừa nhìn --- aaaaaaaaa! Té một cú nên váy rách rồi! Cái quần lót yêu dấu nhất của ta, cái mông béo gợi cảm của ‘Bút sáp màu Tiểu Tân’ - đang giãy giữa. . .

Bất luận quá trình trắc trở làm sao, chiến tranh giải phóng Trung Hoa dân quốc chính thức đạt được thắng lợi, mặc kệ phỏng vấn có □ □ (4) cỡ nào, ta rốt cục cũng tìm được công việc rồi, cuối cùng cũng không còn là thành viên bộ tộc mẽ trùng (5) nữa, trở thành một trong hàng ngàn hàng vạn tinh hoa của đất nước nha!

Ta trước tiên chạy đi WC đem áo khoác mặc vào, buộc nút thật thật kín, xác định sẽ không hở chỗ nào ta liền ra công ty, lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho An Hảo, cùng nàng báo cáo tin tức tốt này. Nàng đầu tiên là trầm mặc trong

chốc lát, sau đó "Ngao --" một tiếng hét to: "Phương Nam Nhân người thực sự là quá đỉnh! Người rút cuộc là vận cầu thủ (6) a lão nương của ta! Để ăn mừng, bản công chúa quyết định, ngày hôm nay buổi trưa tự mình xuống bếp nấu cơm cho người ăn!"

Ta hồi tưởng một chút lịch sử làm cơm của An Hảo, tổng cộng ba lần.

Lần đầu tiên nàng hăng hái bừng bừng nói cấp cho ta một kinh hi, vì vậy mang sách dạy nấu ăn vừa mua vào nhà bếp, qua N tiếng đồng hồ, ta đói đến nỗi ngực đều phải dán vào mông, An công chúa mệt mỏi đi ra, chớp đôi mắt to nhìn ta rất ngu ngốc, rất khờ dại hỏi: "Bếp gas bật thế nào vậy?" Ta lúc đó trực tiếp té cắm mặt xuống đất!

Lần thứ hai trong phòng bếp bốc lên cuộn cuộn khói đặc, ta tưởng xảy ra hỏa hoạn, liền cấp tốc đem một chậu nước rửa mặt đổ ập xuống, rút cuộc hủy diệt luôn bộ đồ một nghìn đồng An Hảo mới mua!

Lần thứ ba nàng nói muốn làm món cơm chiên trứng cho đơn giản, ta suy nghĩ cẩn thận: không phải là đem cơm trộn chung với trứng gà rồi rang lên sao, rất đơn giản nha, vì vậy tin tưởng nàng, buổi tối hôm đó không mua thức ăn. Kết quả lần qua lần lại mấy giờ sau, An công chúa bùng đĩa gì đó đen thùi lùi đi ra, ta trừng mắt nhìn đĩa thức ăn, hoàn toàn nhìn không ra ban đầu nguyên vật liệu là cơm với trứng gà, phi thường hoài nghi nếu ta ăn --- tuyệt đối sẽ chết trẻ!

Thế nên ta trầm mặc càng trầm mặc, cuối cùng cắn răng mở miệng nói: "Quên đi An công chúa, ngày hôm nay ta tìm được việc làm, sao có thể để cho người đụng tay bếp núc, ta sẽ mời khách."

An công chúa ngẩn ngại hỏi: "Đi chỗ nào?"

Ta dò hỏi: "Hay là. . . nhà hàng?"

"Hảo!" An công chúa một giây đồng hồ cũng không có do dự đáp ứng, ta lập tức nghĩ ruột gan trong người đang rầm rầm rút xuống từng miếng bự a!

Quên đi, lần này có thể thuận lợi tìm được công tác, An công chúa cũng có công không nhỏ, xuất huyết nhiều liền xuất huyết nhiều đi!

Chú thích:

(1) Nguyên văn là □□: phiên âm là “yuanfen”, đồng âm với “yuanfen” – “duyên phận” (tham khảo chú thích Phần 3 – “Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau đại loại là thế này...” của bạn Phong Lâm)

(2) OL: Office lady – nữ nhân viên văn phòng

(3) Bút sáp màu Tiểu Tân: chính là Shin – Cậu bé bút chì bên ta đó ạ ^^!

(4) □: kí hiệu mặt cười khô!

(5) mễ trùng: sâu gạo.

(6) Nguyên văn là □□ – câu thi, có nên dịch sang thuần Việt??!! @.@

Chương 4

Cứ thế, ta mang theo hai hàng nước mắt xót xa đi về phía cửa hàng bán hoa quả, muốn mua một ít trái cây coi như là khao mình một chút. Vừa thấy đông quýt vàng tươi, tâm tình của ta tốt lên rất nhiều, liền cầm lấy một trái hỏi ông chủ: "Quýt này bán thế nào ạ?"

"1 đồng (1) rưỡi 1 kí (2)."

1 đồng rưỡi? Hây, ngoài chợ bán có 1 đồng à nha, không phải là một cửa hàng mặt tiền thôi sao lại đắt đỏ như vậy chứ?! Vì vậy ta vung tay áo : "Ông chủ bán giá cũng quá cao rồi! 5 đồng 3 kí đi!"

Ông chủ lắc đầu xua tay: "Không mua thì không bán!"

Ta từ trong ví rút ra tờ 5 đồng nhàu nhĩ phe phẩy: " 5 đồng đây 5 đồng đây, không được thì tôi không mua đâu a."

Ông chủ nợ vừa hé miệng còn chưa kịp nói, chợt nghe một thanh âm ở bên cạnh chen vào: "Ông chủ bán cho cô ta đi, 1 đồng rưỡi 1 kí, 3 kí mới 4 đồng rưỡi, cô ta nguyện ý trả 5 đồng sao ông không bán?"

Ta sững sốt, quay đầu liền trông thấy người cùng ta có duyên phận cực kì đặc biệt – ai nha, là cái tên vừa cười nhạo quần lót Tiểu Tân của ta đây mà!

Ta còn đang ngây ngốc cân nhắc xem 1 đồng rưỡi 1 kí cùng với 5 đồng 3 kí liên hệ với nhau thế nào, bên kia ông chủ vội vàng cuống quýt một tay đoạt lấy tiền một tay lựa quýt cho ta. Rốt cuộc chờ đến khi ta phản ứng lại, 3 kí quýt ta dùng 5 đồng để mua đã nhét vào trong tay rồi.

Nhìn bọc quýt, trong lòng ta dâng lên hàng ngàn hàng vạn tư vị, ôi, ngay cả lúc rớt môn số học ở trường cũng cần không nổi một phần vạn lần hồi hận vì không giỏi số học của ta lúc này!

Mà cái tên dẫn đến chuyện ta tiêu tiền uổng phí kia, lúc này đang khí định thần nhàn đứng ở một bên ra vẻ chuyện không liên quan mình, mĩa mai nói: "5 đồng tiền 3 kí, chắc chắn, Phương tiểu thư, xin hỏi cô tốt nghiệp tiểu học môn số học đạt điểm chuẩn sao?"

Ta câm nín... từ nhỏ đến lớn số học vẫn không có đạt điểm chuẩn qua a! Thậm chí lúc bắt đầu học phép nhân, ta vẫn đọc $2 \times 3 = 5$ . . . Đã bao nhiêu năm, vẫn chết sống sửa không được. . . Số học, quả thực là cái gai trong mắt của ta mà!

Hắn nhìn khuôn mặt ghen khuất của ta, trong ánh mắt chỉ độc vẻ đắc ý. Ta nhẫn a, tốt xấu gì cũng là hắn thuê ta, tốt xấu gì hắn cũng là boss, vì bát cơm, nên ta nhịn!

Hắn khinh miệt liếc ta một cái, sau đó tiêu sái đi tới chiếc xe màu đen đang đậu ven đường. Ta không quan tâm ô tô này so với bản dân chúng ta là cực kỳ xa xỉ nên cũng chẳng thèm tò mò hãng xe là gì, thế nhưng nhìn chiếc xe bóng loáng như vậy, ta đoán ắt hẳn giá trị cũng không rẻ.

Xí, có tiền là rất giỏi sao? Ta âm thầm khoa nắm tay trừng mắt hắn. Lúc này, hắn tựa đầu vào cửa xe hỏi ta: "Phương tiểu thư đi giày cao gót chắc mệt chết đi phải không?"

Ta sững sốt, giày này đi quả thực rất mỏi nha, ta bây giờ run rẩy đến nỗi sắp bước đi không nổi. Hắn hỏi như vậy, là muốn đưa ta về nhà sao? Nhất thời

địa vị của hắn trong lòng ta từ mười tám tầng địa ngục bay lên tới tầng... thứ mười bảy!

Ta tươi cười rạng rỡ, dùng sức gật đầu.

Đôi mắt hoa đào của hắn chớp chớp: "Ừm, vậy Phương tiểu thư cũng chậm rãi trở về nghỉ ngơi đi." Nói xong, xe liền "Véo --" phóng đi mất.

-_-#

Người người người người, xem như người lợi hại...

***

Cơm Tây vẫn là vết thương đau nhức trong lòng ta.

Lần đầu tiên ăn cơm Tây là cùng với An Hảo, khi đó vừa học xong trung học, ta đối với thực đơn tinh xảo vậy cân nhắc nửa ngày cũng không biết chọn món gì. An công chúa lại rất tự nhiên gọi một phần bò bít tết, ta nghĩ, bò bít tết nó không phải đều dùng dao với xiên cắt sao, ta nếu như không làm vậy sẽ rất mất mặt a!

Sau lại nhớ tới lần xem phim thần tượng Đài loan, diễn viên trong đó đều gọi Pizza, vì vậy ta cũng gọi một phần Pizza - cho giống phong cách tây phương. Thế là ta liền quyết định: gọi một phần Pizza 39 đồng, a, thêm phô mai - 9 đồng nữa.

Nói thật, thấy người ta trong TV đều ăn ngon lành như vậy, đợi được đến lúc ta ăn thử thì, cũng không có gì đặc biệt... không phải là bánh mỡ lợn Trung Quốc rưới chút nước sốt sao?! Và lại tại nhà hàng cơm Tây không thể coi như đang trong quán ven đường, có thể vén tay áo hì hục ăn. Hừm, thật sự là không hợp tính cách ta mà!

Thế nhưng tục ngữ có câu: “nhập gia tùy tục”. Đương chung quanh tất cả mọi người đều cho rằng ăn cơm Tây phải văn minh tao nhã, để không bị khinh bỉ, ta cũng chỉ có thể làm bộ rất hưởng thụ, rất mỹ mãn mà nhai nuốt từng miếng, từng miếng nhỏ.

Cơ mà, công suất hoạt động của miệng ta thật sự vẫn rất nhanh a, cho dù ta giả bộ thực nữ cũng đã đem Pizza trước mặt loang loáng xử lý hết. Chờ ta ăn vào trong bụng 48 đồng xong, hiển nhiên là còn không ăn no bằng hộp cơm 5 đồng, trong lòng hối hận, thật là ghen ngào không nói nên lời...

Giữa lúc ta đang tinh tế cảm nhận dư vị sau khi ăn một bữa "đại tiệc" xong, ta bỗng mơ hồ nghĩ hình như thiếu thiếu cái gì?! Tỉ mỉ suy nghĩ một chút,... A --- thì ra là thiếu phô mai! Hừ, lần đầu tiên ăn cơm Tây cư nhiên lại hãm hại ta như vậy!

Vì vậy ta rất ngu ngốc vừa ngoắc vừa hô: "Anh phục vụ, phô mai của tôi sao còn chưa mang lên? Tôi đã ăn xong rồi, các người xảy ra chuyện gì à?"

Phục vụ trừng ta nửa ngày, cuối cùng mới □□ trả lời: "Tiểu thư, phô mai của cô đã rắc trên mặt Pizza rồi. . ."

= =+

Ta giả vờ trấn định phát tay: "À, vậy không có việc gì, anh đi làm đi. . ."

Từ lúc đó, ta không còn đi qua nhà hàng cơm Tây nữa, mỗi khi muốn kinh qua đều phải đi đường vòng.

Hôm nay, ngồi ở nhà hàng phong cảnh ưu nhã, An Hảo mặt mang theo mỉm cười tinh tế cắt từng miếng thịt bò, động tác uy mỹ tựa như quý tiểu thư Anh quốc. Mà ta thì lại quơ trong tay dao nĩa hận sao tảng thịt bò trên bàn không phải là bản mặt của tên nào đó để ta băm thành đầu heo.

Khi ta kể đến đoạn hấn đem một người thiếu nữ yếu đuối như ta vút bên vệ đường, thật sự là khó nén trong lòng phần hận, ta vỗ bàn "chát" một tiếng, An Hảo lại càng hoảng sợ, nhanh chóng đem đĩa thịt bò đẩy sang một bên, trừng mắt ta nói: "Phương Nam Nhân! Người chú ý tới vệ sinh có được hay không! Nước bọt của người phun phèo phèo kia!"

Nhìn nàng ánh mắt ghét bỏ, ta liền thụ thương nghiêm trọng: "Người người người, người cũng không quan tâm đến ta một chút nào, chỉ biết nghĩ đến bò bít tết của người. . ."

Nàng hình như cũng hiểu được lời của nàng đã kích tới tâm hồn bé bỏng yếu đuối của ta, liền ôn nhu trấn an: "Thôi nào, cái kia, thống khổ của người ta đều có thể lý giải, thực sự đó! Tên nam nhân này cũng quá thất lễ, coi như là hấn tuyền người thì sao? Hấn lớn lên đẹp trai lại có tiền thì sao? Có thể tự

cao tự đại như vậy ư? Xí. . . cô nãi nãi ta đời này, ngoại trừ lớn lên vẻ ngoài xinh đẹp như hoa như ngọc chìm sa cá lặn, ưu điểm lớn nhất chính là gặp qua không ít trai đẹp, mà trai đẹp có tiền lại càng không đếm xuể!"

Ta cúi đầu suy nghĩ một chút liền nói: "Kỳ thực soái ca ta đã thấy cũng rất nhiều, bất quá đều là không mặc quần áo a. . ."

An Hảo ngẩn người, sau đó vạn phần khinh bỉ nhìn ta: "Cô nãi nãi nói chính là người thật hàng thật, không phải diễn viên GV!"

Vì vậy ta trầm mặc, sau đó ngẫm lại, tức giận: "Mụ nội hần, không phải là quăng ngã hần hai lần sao?! Cái tên nam nhân keo kiệt kia nếu như hiện tại để lão nương nhìn thấy hần. . ." Ta cầm dao nhỏ hướng tảng thịt bò hung hăng băm một phát --- xui xẻo thay, tảng thịt bò bay vào thành một đường vòng cung đẹp mắt, văng ra ngoài --- rơi vào âu phục một người nam nhân vừa vặn đi qua bên cạnh ta!

"Gặp được thì sao?" Một thanh âm lạnh như băng vang lên.

Chú thích:

(1) 1 đồng nhân dân tệ bằng khoảng 2.500 đồng Việt Nam.

(2) 1 (□□, jin) = 10 lượng = 500g (cổ: 1 cân = 16 lượng).

Chương 5

"Gặp được thì sao?" Một thanh âm lạnh như băng vang lên.

Ta theo hướng âm thanh đó ngẩng đầu nhìn, ặc! Vì sao ta lại xui xẻo như thế a, cho tới bây giờ đối nhân xử thế đều là chính trực hòa nhã, tám trăm năm không ở phía sau lưng người ta nói xấu, vậy mà mới nói có một lần liền ngay lập tức đụng thẳng mặt “chính chủ”! Nếu như ta mua vé số tỷ lệ trúng

thường có thể cao như vậy thì tốt biết bao, ta sẽ chuyển qua chuyên ngành kinh doanh xổ số liền à!

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của hắn, ta tưởng không khí xung quanh chắc phải rớt xuống vài độ, cứng ngắc động đậy cơ mặt: "Cái kia. . . cái kia. . . không có gì, tôi là muốn nói với ngài, tôi nghĩ ngài lớn lên đặc biệt, đặc biệt đẹp trai. . ."

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhướn mày: "Đây là sự thật mọi người đều biết, không cần Phương tiểu thư phải dùng dao để biểu đạt một cách thâm cừ đại hận như thế chứ?"

Ta □.

"Cái kia. . . Tôi là muốn nhấn mạnh một chút, để biểu đạt tôi đối với trình độ đẹp trai của ngài nhiệt liệt tán thành ạ!"

"À há? Tôi đây thật đúng là vinh hạnh nha. . . Tôi, một người đàn ông tâm địa hẹp hòi như vậy, dĩ nhiên còn có thể khiến Phương tiểu thư tán thành nha!"

Ta lại □.

Lúc này một cô gái dung mạo xinh đẹp dùng thanh âm róc rách như suối chảy đứng cách đó vài bước xa hỏi hắn: "Lâm tổng, gặp phải người quen sao?"

Hắn từ trong túi móc ra khăn tay lau lau chỗ áo bị tảng thịt bò làm dơ, mặt không chút biểu tình đáp lại: "Không có." Sau đó diện mạo hiên ngang theo sát mỹ nhân nọ đi ra nhà hàng.

Ta tròn mắt há hốc mồm mà nhìn bóng lưng hắn biến mất sau lớp cửa kính, qua một hồi mới gian nan vươn chân gà nắm tay An Hảo, co quắp như bị chứng động kinh run rẩy hỏi: "Vừa rồi. . . cô gái kia. . . gọi hắn là cái gì?"

An Hảo vẻ mặt trầm trọng trả lời: "Lâm tổng."

"Lâm tổng?! Họ Lâm. . . lại ở tại Lâm thị. . . là tổng giám đốc. . . lẽ nào?"

An Hảo thần sắc đầy thương hại sờ sờ đầu ta: "Phương Nam Nhân, người ngày hôm nay cuối cùng cũng có đầu óc một chút. . ."

T__T ta tình nguyện ngày hôm nay không có đầu óc!!!

"VẬY. . . ta đây mắNG hắN bị hắN nghe thấy đượC, còn làm bắN y phứC củA hắN. . . Ta đắC tội vớI boss trứM củA công ty a! Làm sao bây giờ?"

An Hảo cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Bình tĩnh đi. . . từ lúc người quắNG hắN xuốNG đấT, chuyện người đắC tội hắN cũng đã không thể vắN hồi rồi. . ."

Ta thực rơi lệ đầy mắt! (1) ==. . .

"BẮT quá không quan hệ, dù sao hắN cũng vắN tưởN người vào làm mà? Đây ý là nói hắN muốN lưu người lại bên người chậM rãi báo thù, cho nên người tạm thời không cần lo lắng bị thất nghiệp. . ."

Ta càng thêm rơi lệ. . .

An Hảo ra vẻ trịnh trọng vỗ vỗ vai ta: "Phương Nam Nhân, người cần phải chịu đựng! Ngẩng tới một ngày ba bữa cơm, tưởng tượng người phải đối bụng lâu thật lâu. . . Nhịn đi!"

"VẬY. . . nếu như không thể nhịn được nữa thì sao?"

"Tiếp tục nhẫn!" An Hảo rút khăn giấy nhét vào tay của ta, thở dài một tiếng: "Phương Nam Nhân a, đây là mạng của người!"

Ta lần thứ ba nước mắt rung rung. . .

"Nếu không, người trực tiếp thừa dịp cơ hội này tiếp cận hắN nhiều hơn, ba mươi sáu kế luân phiên, tóm chặt lấy hắN trong lòng bàn tay? HắN có tiền như vậy, người trị được hắN, chẳng khác nào là tìm được phiếu cơm dài hạn sao? ! Ta nói, đến lúc đó người phát tài nha!"

Đại não ta có điểM không bắt kịp suy nghĩ của nàng, hoài nghi chia chia mặt mình: "Ta? Đối phó hắN?"

An Hảo gật đầu: "Đúng vậy!"

Ta trừng mắt nàng: "An công chúa, người tưởng ta là con nít lên ba ư? Nếu là người thì còn có cơ hội, ta làm sao có thể chứ! Người không nên xát muối lên vết thương của ta có được hay không. . ."

"Cái gì gọi là không có khả năng? !" An công chúa anh dũng vỗ bàn, sau đó nắm chặt tay, "Tại cái xã hội biến thái này, tất cả đều có thể! Hơn nữa là hắN tính cách rất ư biến thái, lòng dạ hẹp hòi, cực kì thù dai, ta suy đoán hắN yêu

thích khẳng định cũng đặc biệt biến thái! Không chừng hẳn là phù hợp với người đó nha!"

". . . An công chúa người đây là khen ta hay là châm biếm ta?"

"Xí, lão nương đương nhiên là khen người! Người bình thường ta còn không có nói như vậy đâu!"

= =+

Ngày tối hôm đó, An Hảo đem nhật ký "100 kể của trai tât thắng" của nàng giảng giải cho ta, ta như lọt vào trong sương mù bị nàng giầy vò tới hơn nửa đêm mới được ngủ, ngày thứ hai sáng sớm tỉnh lại vừa nhìn đồng hồ -- aaaaaaa! 7h30!

Ta dùng tốc độ tên lửa: một phút đồng hồ mặc quần áo, ba phút đánh răng rửa mặt chụp túi xách vọt tới dưới lầu đón xe hướng công ty chạy tới, vất vả vừa kịp tám giờ có mặt! Ngày đầu tiên đi làm, cũng không biết bắt đầu từ đâu, ta liền tóm lấy một đồng nghiệp về mặt nghiêm túc hỏi: "Chào buổi sáng, xin hỏi một chút, tôi ngày hôm qua mới vừa vào công ty, tôi phải làm gì bây giờ?"

"Người mới? Người mới đều đến phòng nhân sự lầu 8 họp."

Thế là ta nhanh chóng theo thang máy đi tới phòng nhân sự, vừa vào phòng họp, chỉ thấy một nam nhân trung niên bụng có thể chống thuyền đang khoa tay múa chân, nước bọt bay loạn xạ đồng dạng thông báo gì đó. Ta mau lẹ tìm chỗ ngồi xuống, nghe ông ta nói lung tung một hồi, nhìn một tên đồng nghiệp cùng cảnh ngộ ngồi dãy đằng trước thỉnh thoảng lại lau mặt....

10 phút trôi qua, 20 phút, 30 phút. . .

Tại lúc ta đếm cừu tới vài nghìn con, mà đồng nghiệp phía trước lau mặt không dưới hai mươi lần, ông ta rốt cục kết thúc bài diễn thuyết dài như vài bó chân cụ bà, sau đó phân bổ bộ phận làm việc của từng người. Ta bị phân tới phòng kế hoạch, nhờ người khác chỉ cho, ta rốt cục tìm được "nhà chồng" của mình.

Vừa mới vào cửa, liền thấy một thân ảnh chói mắt --- tóc dài thẳng mượt nhuộm nâu, áo choàng hồng phấn viền tua rua, quần jean nhạt màu. Ta trừng mắt nhìn mỹ nhân công sở trước mắt nửa ngày, vỡ đầu một cái, rốt cục nghĩ

ra. Ai ya! Đây không phải là mỹ nữ chỉ đường rồi mù cho ta ngày hôm đó sao! Không ngờ lại chạm mặt!

Vì vậy ta ngoài cười nhưng trong không cười tiến lên chào hỏi: "Hảo, lại gặp mặt."

Nàng chớp chớp mắt to, sau đó chau mày: "Cô là ai vậy?"

Mặt ta cứng đờ: "Tôi là người ngày hôm qua hỏi cô phỏng vấn ở nơi nào, cô chỉ tôi quẹo trái, quẹo phải, quẹo trái, quẹo phải. . ."

Nàng chống cằm suy nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ: "A – thì ra là cô à! Cô dĩ nhiên cũng trúng tuyển? !" Nói xong nàng đem một đôi mắt lệ tại trên người ta dạo qua một vòng, "Ái chà, hiện tại tiêu chuẩn chọn người của công ty sao lại càng ngày càng kém nhỉ, người không có mỹ cảm như cô dĩ nhiên cũng được chọn? ! Chắc chắn. . ."

Ta ta ta ta ta!

"Cảm tạ mỹ nữ khích lệ!"

Nàng giật mình, nhướn mày: "Cô gọi ta là cái gì?"

"Mỹ nữ a. . ."

"Con mắt nào của cô thấy tôi là mỹ nữ?"

Ta nghi hoặc: "Hai con mắt đều thấy mà. . ."

Nàng ôm lấy cánh tay hừ lạnh một tiếng: "Đừng tưởng rằng cô giả ngu thì bọn thiếu gia sẽ chú ý tới cô, nói cho cô biết chiêu này bọn thiếu gia đều gặp không ít rồi! Cái chiêu cô cùng bọn thiếu gia hỏi đường hôm nọ cũng có không dưới một trăm nữ nhân dùng qua! Bọn thiếu gia đối với cô không có một phần triệu hứng thú! Cho nên cô chết tâm đi nha!"

Ta đại ra: "Bọn. . .thiếu gia?"

Hắn nhướn mày: "Làm sao vậy? Cô có ý kiến ư?"

Ta nhìn chằm chằm nhìn áo choàng tua rua của hắn tròn to mắt: "Cô là. . . nam?"

Hắn khinh thường: "Chứ không lẽ là cô?"

Ta triệt để kinh hoàng! Ngẫm lại tiếng nói của hắn, xác thực là có điểm thô, nheo lại con mắt xem cần cổ --- hừm, thấy không rõ là có hầu kết (* trái cổ của nam giới) hay không... lại lướt qua đũng quần -- khụ khụ, nhìn không ra cái gì a! Vì vậy ta bất giác vươn tay hướng tới bộ ngực của hắn. . .

Chú thích:

(1) Nguyên văn là “□□□□□” phiên âm là “wo neiniu manmian” => “nội ngư đầy mặt”. Trong khi đó chính xác phải là “□□□□□” – phiên âm là “wo leiliu manmian” => “lệ rơi đầy mặt”.

Đây là do cách phát âm của 1 số vùng phía Nam TQ, giọng địa phương đọc trại ra thành như vậy, giống như nói ngọng “l – n” như bên mình đó. Vd: “nằm sao bi giờ” => “làm sao bi giờ”

(Cảm ơn sự giúp đỡ của bạn Skynim ^^)

Chương 6

Ta triệt để kinh hoàng! Ngẫm lại tiếng nói của hắn, xác thực là có điểm thô, nheo lại con mắt xem cần cổ — hừm, thấy không rõ là có hầu kết hay không... lại lướt qua đũng quần — khụ khụ, nhìn không ra cái gì a! Vì vậy ta bất giác vươn tay hướng tới bộ ngực của hắn. . .

“Cô muốn làm chi?!” Hắn thoáng cái nhảy ra xa ta một thước, “Tôi nói cho cô biết, cho dù sau này cô cùng tôi làm chung một công ty cũng dẹp ngay cái ý đồ nhúng chàm tôi đi nha! Thảm mỹ của bốn thiếu gia là rất cao, cô có chui vào bụng mẹ đầu thai lại cũng đừng có mơ!”

= =+

Ta vừa định mở miệng phản bác, ngay tại cửa xuất hiện một người vẫy hân:
“Lâm quản lí, phiền anh lại đây một chút.”

Vì vậy hân liền cực kỳ khinh miệt liếc xéo ta, sau đó xách túi đi ra.

Ta choáng! Lại là họ Lâm! Họ Lâm này có phải đều là cực phẩm biến thái như thế hay không vậy?!

Giữa lúc ta đương ở trong lòng oán thầm thì, chợt nghe phía sau có người gọi: “Cô là Phương Nam, người mới tới đúng không?”

Ta nhanh nhẹn xoay người dùng sức gật đầu: “Đúng đúng, là tôi.”

Một phụ nữ thoạt nhìn rất nghiêm túc, rất tinh anh gật đầu với ta: “Tôi là cấp trên của cô, quản lí của bộ phận kế hoạch Trần Phương. Hôm nay cô hãy theo chị Lý học tập một chút đi, có cái gì không hiểu có thể hỏi.” Sau đó liền gióng thẳng lưng, ưỡn ngực, giống như người máy gõ từng bước chuẩn xác lên hành lang rồi đi.

Ta nhìn theo phía cô ấy chỉ, thấy được một người tướng mạo hiền lành khoảng ba bốn chục tuổi, ta liền cười gật đầu: “Chào chị Lý, tôi là Phương Nam.”

Chị Lý nọ quay sang cười nháy mắt với ta: “Tiểu Phương a, cô trước tiên đem chỗ bụi bặm chồng chất này quét dọn một chút đi...”

“Hào...”

“Tiểu Phương a, cô giúp mọi người rót nước nhé.”

“Hào...”

“Tiểu Phương a, cô giúp tôi đem văn kiện này photo ra ba mươi bản được không?”

“Hào...”

Cứ như vậy, ta cả buổi đều vì các nàng làm trâu làm ngựa chịu đựng mệt nhọc, tại lúc các nàng một bên hưởng thụ ta phục vụ như Từ Hi thái hậu một bên giả mù sa mưa nói “Cảm ơn”, ta còn phải cười đáp lại “Không cần cảm ơn, đều là việc tôi phải làm”.

Ta ưu sầu nhìn cái chổi trong tay, lẽ nào đây là cuộc sống sau này của ta sao? Lao công kiêm tạp vụ thấp bé nhất trong thành phần viên chức công ty quảng cáo tập đoàn Lâm thị? □...

Bất quá trong lúc chạy vật linh tinh, ta cũng nhờ vào năng lực bất quáai cực kì cường đại của quảng đại quần chúng nhân dân mà biết được rất nhiều chuyện tình. Tỷ như nói tổng giám đốc tên là Lâm Nhiên, là miếng thịt mỡ bự chẳng trong lòng tuyết đại bộ phận chị em phụ nữ ở công ty, theo cách nói của các bà các cô, hần tồn tại, quả thực giống như ngọn hải đăng sáng chói giữa đêm đen mênh mông mù mịt...

Lại tỷ như nói tên “Bồn thiếu gia” vừa bị ta nhận lầm thành nữ nhân kia, là quản lý bộ phận thiết kế, có người nói là thân thích của tổng giám đốc, tháng trước mới từ Anh quốc du học trở về. Ngắn ngủn một tháng, cũng đã có ba cô gái vì hần tự sát...

Ta một bên tận chức tần trách cần mẫn làm nhân viên vệ sinh kiêm chân chạy vật, một bên ở trong lòng cảm thán: thế giới này là làm sao vậy ? Làm sao vậy? Tất cả phụ nữ đều bị mù mắt sao...

Ngay lúc ta vừa cầm chổi quét tước phòng ốc vừa không ngừng thôn thức thì ở cửa có người gọi: “Xin hỏi Phương Nam có ở đây không?”

Ta lập tức giơ chổi đáp lại: “Có.”

Mỹ nữ khí chất ưu nhã kia quay lại hướng ta gật đầu, ôn nhu nói: “Lâm tổng có việc tìm cô, mời đến tầng 12 phòng làm việc tổng giám đốc một chuyện.”

Trong nháy mắt, xung quanh một đồng dao kiếm xoẹt xoẹt bay về phía ta, tuy rằng trong lòng ta cũng nghi hoặc, thế nhưng tình hình là nếu ta cứ đứng ở chỗ này, ánh mắt quần chúng thực sự có thể đem ta lăng trì mấy vạn lần a, vì vậy, ta nhanh chóng né khỏi ánh mắt sắc bén của quần chúng theo mỹ nữ tới tầng 12.

Đứng ở cửa, ta trước tiên chỉnh trang y phục cẩn thận, còn phải vượt mông ngựa (*nịnh bợ) cơ mà. Ta quyết định, ngày hôm nay không tiếc tất cả đại giới phải vãn hồi bằng được sai lầm to lớn mà hôm qua nhất thời vọng động đã gây nên. Hít sâu một ngụm, gõ cửa, bên trong truyền ra một tiếng trầm thấp “Vào đi”, ta rón ra rón rén đi vào, xong lại rón ra rón rén đóng cửa lại.

Lâm Nhiên đang ngồi ở bàn làm việc tiếp điện thoại, thấy ta tiến đến, vung tay chỉ vào sofa bên cạnh, ta lại nhón chân qua đó ngồi xuống, nghe hắn phun ra một tràng tiếng Anh nhanh như gió, uổng công ta đi học vài chục năm vậy mà chỉ có thể ngáy người nghe hiểu được “yes” với “no” ...

Giữa lúc ta thở mạnh cũng không dám ngoan ngoãn ngồi im, điện thoại vang lên. Trên bàn làm việc của hắn có hai máy điện thoại, mà hắn thì lại đang bận tiếp một cuộc rồi, thế nên hắn chia chia máy kia ý bảo ta tiếp giúp hắn một chút.

Ta tăng hắng vài cái, dùng giọng nói tự cho là ôn nhu dịu dàng nhất hỏi là vị nào, sau đó nói cho người ta biết Lâm tổng đang bận trò chuyện, nhắn người ta lát nữa gọi lại, sau đó liền cúp máy. Xong xuôi một loạt động tác mà ta tự nhận là cực kì chuyên nghiệp đến mức muốn tự vỗ tay hoan hô chính mình, vừa quay đầu lại phát hiện Lâm Nhiên đầu tiên là dùng một loại ánh mắt nghi hoặc nhìn ta, sau đó gân xanh trên trán không biết vì sao mà từ từ nổi lên...

Ta cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy ta đem ống nghe rất đường hoàng đập vào máy điện thoại hắn đang trò chuyện...

“Phương Nam?”

“... Dạ?”

“Chút nữa tôi sẽ tính sổ với cô!”

Hắn dứt khoát bỏ điện thoại xuống gọi thư kí, yêu cầu nàng hỗ trợ liên lạc với Sở Mật Tư tiên sinh, sau đó tiếp tục oang oang gọi điện thoại. Ta ngồi ở sofa nhìn sườn mặt đẹp như tượng điêu khắc Hy Lạp của hắn mà trong lòng huyết lệ tuôn trào, vốn tưởng đã đoái công chuộc tội, phen này xem như tiêu rồi...

Hắn điện thoại xong, liếc mắt ta, ta bật người dậy đi tới: “Cái kia, Lâm tổng, ngài tìm tôi?”

“Ừ.”

Ta im lặng một chút, sau đó cố gắng hết sức bày ra khuôn mặt tươi cười: “Vậy xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Tay hắn đang chỉnh lại văn kiện dừng một chút, liếc xéo: “Cô muốn biết?”

Ta gật đầu: “A...”

“Tôi quên rồi.”

= =+

“VẬY... LÂM TỔNG TÔI ĐI RA NGOÀI TRƯỚC, LÚC NÀO NGÀI NHỚ TỚI THÌ TÌM TÔI.”

“Chờ một chút, tôi đói bụng.”

“... HẢ?”

“Tôi nói tôi đói bụng, theo tôi đi ăn cơm.” Nói xong hắn đứng dậy mặc áo khoác mở cửa đi ra ngoài.

Ta đứng ở tại chỗ tự hỏi một giây đồng hồ vẫn không hiểu gì hết, thế nên quyết định nghe theo lãnh đạo phân phó đi theo hắn.

Đứng trước cửa nhà hàng, ta nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của hắn, trong lòng sôi sục ào ào chảy, hắn khẳng định là cố ý mà! Ngồi xuống xong hắn cầm thực đơn đưa cho ta, ta cân nhắc lãnh đạo ở đây ta đâu thể không biết xấu hổ, vì vậy lập tức cười lắc đầu: “Không cần không cần, Lâm tổng ngài ăn đi, không cần phải để ý đến tôi.”

Hắn nhướn mày, hỏi: “Làm sao vậy? Cô không phải rất thích ăn bò bít tết sao? Tối hôm qua còn không phải cao hứng lấy nó làm trò diễn xiếc ư?”

Ta nét mặt cứng đờ nhưng vẫn cố ra vẻ trấn định liên tục xua tay, thành khẩn trả lời: “Thực sự không cần đâu Lâm tổng, gần đây tôi không muốn (*), ngài ăn nhiều một chút đi...”

(*Nguyên văn: □ / □ => hán việt là tính/dục, theo ta đoán thì ý chị nói là không muốn, không thích ăn, anh lại cố tình suy diễn ra là không có ham muốn tình dục ==”)

Vừa nói xong, chung quanh một mảnh im phăng phắc. Lúc ta phản ứng kịp thì đã muộn, thực hận không thể cắt luôn đầu lưỡi mình, cuống quýt xua tay giải thích: “Không phải, ý tôi không phải vậy, ngài hãy nghe tôi nói...”

“Sao? Nguyên lai là như vậy a...” Hấn vẻ mặt bùng tỉnh đại ngộ, cố ý kéo dài chữ cuối, ánh mắt tràn đầy ý cười châm chọc.

“Không phải a, Lâm tổng ngài nghe tôi giải thích đi...”

Hấn xem lời ta nói là không khí, thẳng đến lúc khiến cho mấy người phục vụ đứng bên cạnh chết ngẹn vì nín cười, ta chỉ cố thể đau khổ cúi đầu ôm lấy cái ly ra sức uống nước.

Bò bít tét được đưa lên, ta vẫn khur khur ôm cái ly gặm lấy gặm để, hấn hai tay chống cằm nhìn ta hỏi: “Thế nào? Không muốn?”

Ta một ngụm nước còn chưa kịp nuốt xuống thiếu chút nữa bị sặc chết, ho khan hai cái nhanh nhẹn lắc đầu, cầm lấy dao nhỏ cắt miếng thịt bò ra hấp tấp bỏ vào trong miệng.

Hấn gật đầu, vẻ mặt hứng thú hỏi: “Vậy hiện tại cô muốn rồi ư?”

Ta thở gấp một hơi, miếng thịt bò trực tiếp theo cuống họng trượt xuống dưới, tại lúc ta còn đang kịch liệt ho khan, hấn đưa cho ta ly nước, còn dùng tay dịu dàng giúp ta vỗ lưng, nhẹ giọng nói: “Cho dù có muốn đến mấy cũng không cần gấp gáp như thế chứ...”

“Phốc –” Một ngụm nước ta vừa ngậm vào trong miệng lập tức phun ra ngoài.

Nhìn trước mắt là khuôn mặt gian trá của hấn, ta khóc không ra nước mắt, quả nhiên, đắc tội tiểu nhân cũng không nên đắc tội nữ nhân, mà lỡ có đắc tội nữ nhân cũng đừng đại gị mà đắc tội Lâm Nhiên a!

Suốt bữa cơm, trong khi ta nhấp nhồm như ngồi bàn chông thì cái tên Lâm Nhiên kia vẫn thản nhiên trưng ra nụ cười Mona Lysa, cuối cùng sau khi đã ăn xong, hấn buông dao nĩa cầm lấy giấy ăn ưu nhã lau miệng, nói: “Được rồi, tôi đã ăn no, cô có thể đi tính tiền.”

“Gi?” Ta có điểm nghe không rõ.

“Tôi nói tôi đã ăn xong rồi, bây giờ cô có thể đi tính tiền, sau đó chúng ta quay về công ty a.” Lâm Nhiên nhìn ta vẻ mặt rất ư là vô tội.

“Lâm tổng... ngài để tôi tính tiền sao?” Ta gian nan hỏi.

“Đúng vậy.”

“Thế nhưng... ngài là đàn ông, tôi là phụ nữ...”

“Thì sao?”

“Ý tôi là... Lâm tổng ngài là người có thân phận như vậy, dùng cơm mà để phụ nữ trả tiền... có vẻ... không được tốt?”

“Thật không?” Hấn buông tay, “Nhưng tôi là sếp của cô mà, lẽ nào cô cùng cấp trên dùng bữa lại bắt người ta trả tiền sao? Hơn nữa, tôi ra ngoài ăn chưa bao giờ dùng tiền, đơn giản là vì tôi chưa bao giờ mang theo ví. Nói cách khác, trên người tôi hiện tại một cái cũng không có, nếu như cô không trả, tôi cũng chỉ có thể để cô thể chân ở chỗ này thôi.”

Ta cùng hấn mắt to trừng mắt nhỏ, trừng đến nửa ngày, rốt cuộc không thể phân rõ câu “trên người không có tiền” của hấn có bao phần thật giả, cuối cùng chỉ có thể ai oán thở dài một tiếng, nhận mệnh móc ví ra trả tiền. Nhìn chữ số nhảy nhót trên hóa đơn, ta đau đớn hận không thể cắt hai cái lỗ tai của mình, mụ nội nó, sớm biết như vậy ta đã đại khai sát giới dùng sức tàn sát thức ăn rồi!

Vấn quân năng hữu kỷ đa sâu (1), sao lãnh đạo ăn mà ta phải xuất tiền! !
TT____TT

Mắt thấy lãnh đạo đã mặc áo khoác sải bước ra khỏi cửa, ta cũng nhanh nhẹn cầm áo khoác mặc vào, chụp lấy cái LV ta tốn 30 đồng mới mua được chạy theo.

Hấn dáng vẻ oai hùng, ngọc thụ lâm phong đứng ở cửa đợi, thấy ta đi ra, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái quan sát ta vài giây, ta tưởng trên mặt mình còn để lại “di tích” bất lịch sự của bữa ăn khi nãy liền lấy tay áo chùi miệng.

Hấn cười nhạo một tiếng, nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Mới mười hai giờ sao... Phương Nam?”

“Vâng?”

“Tôi muốn đi dạo phố mua ít đồ, cô cùng đi với tôi.”

= =+

Đi dạo phố... ? Có phải còn muốn ta mua đồ? Khụ... Ta vào công ty của người mới nửa ngày, một đồng tiền lương còn chưa có lãnh đã bị tên quỷ hút máu nhà người lột một tầng da! Không hổ là nhà tư bản a, tuyệt đối có thể so với Chu Bái Bì (2) đương đại!

Dù là ta trong lòng có một vạn một ngàn lần không tình nguyện thì sao chứ, ai bảo người ta là lãnh đạo làm chi, không có biện pháp, ta từ nãy tới giờ có bao nhiêu oán khí cũng chỉ dám nén trong lòng, rất chân chó theo sát hấn, về mặt “kinh hỉ” dùng sức gặt đầu: “Tốt tốt, tôi thích nhất là đi dạo phố, có thể cùng Lâm tổng tản bộ như vậy là vinh hạnh của tôi!” — mới là lạ!

Cùng hấn lượn hết shop nước hoa lại đến cửa hàng quần áo, ta mệt đến mức muốn nằm bò ra đường mà hấn vẫn một bộ dạng hăng hái không hề suy giảm, ta chợt nhớ đến lời An Hảo đánh giá hấn — biến thái! Trong lòng lặng lẽ đồng tình vạn lần!

Không phải nói nam nhân đều là một kiểu “gặp dạo phố như gặp cừu nhân sao”? Không phải nói nam nhân mua sắm đều là mua xong đi một nước ư? Thế nhưng vì sao hấn lại ra vẻ nhàn nhã ung dung, thần tình phi thường hưởng thụ đi dạo tới một giờ! Ta ghen tới ghen lui, cuối cùng ghen đến mức không thể ghen nữa, liền hỏi hấn: “Xin hỏi Lâm tổng muốn tôi mua cái gì?”

Hấn liếc mắt ta, thờ ơ trả lời: “Không biết.”

= =+

Ta ta ta ta ta ta!

“Vậy Lâm tổng dự định đi dạo bao lâu đây?”

“Không biết.”

= =+

Ta ta ta ta ta ta!

Ta quyết định không hề tự mình tìm phiền não, coi như là rèn luyện thể lực đi! Tuy nói tên Lâm Nhiên này làm người tương đối biến thái, thế nhưng bộ da thú của hấn xác thực rất soái a, chúng ta một đường đi tới chỗ nào, ánh mắt của thiếu nữ thanh xuân hay cô nương lữ thì đều đảo tới chỗ đó, thậm

chí ngay cả người đương làm nền như ta vì đi cạnh hắn mà cũng “được” quan tâm với tần suất cao thần kỳ, thiết nghĩ người ta nhìn ta so với hắn còn muốn nhiều hơn.

Giữa lúc ta đau khổ hứng chịu ánh mắt mọi người vì tầm nã mỹ nam mà bắn tới xung quanh ta như mưa đạn, hắn đột nhiên tới gần bên tai ta, dùng giọng nói ôn nhu đến mức khiến ta cảm thấy nổi da gà hỏi: “Cô biết vì sao cả buổi mọi người đi đường đều quay lại nhìn cô không?”

Lòng ta vang lên hồi chuông cảnh báo, nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn cẩn thận hỏi: “Vì sao?”

Hắn dùng ánh mắt nhu tình như nước yên lặng nhìn kỹ ta vài giây, sau đó dùng thanh âm càng thêm nhu tình bội phần, nhẹ nhàng mà tinh tường nói: “Đó là bởi vì, áo khoác của cô mặc trái rồi...”

Chú thích:

(1) hỏi quân vương có bao nhiêu sâu...

(2) Chu Bái Bì: ta tra trên mạng không ra nhân vật này là ai hết, có ai giúp ta không?? Mà, “bái bì” tức là lột da đấy ạ!

Chương 7

Ta vội vàng cúi đầu nhìn lại -- ta choáng á! Bởi vì áo khoác trái phải đều là màu cà phê nhạt như nhau, lúc ra khỏi nhà hàng ta vội vã mặc vào, cũng không nghĩ cứ nhiên lại mặc ngược! ! !

Ta nhớ tới lúc vừa đi đến cửa nhà hàng hắn dùng ánh mắt kì quái như vậy nhìn ta --- ta sốc tập hai! Thì ra ngay lúc đó hắn đã nhìn thấy ta mặc áo trái!!!

-_-#

Hắn không chỉ nhẫn tâm không nói cho ta biết, còn lôi kéo ta đi dạo phố lâu như vậy, đã thế lại đặc biệt chọn đường dành riêng cho người đi bộ, nơi có đông người nhất a. . . Ta cứ thắc mắc hắn - một đại nam nhân - không có ý định mua sắm gì sao lại thích đi dạo phố cơ, nguyên lai hắn là có dụng ý khác! Niềm sung sướng của chuyện hắn bỏ công ra đi dạo phố cả buổi là hưởng thụ tràng cảnh ta không ngừng bị quần chúng nhân dân đi ngang qua cười nhạo khinh bỉ. . .

-_-||

Ta vừa buồn bực lại ghen ngào nhanh chóng chạy tới một góc khuất cời áo trái ra mặc lại, vừa quay đầu liền nhìn thấy hắn đứng dưới ánh mặt trời cười đến phá lệ rung động lòng người -- thế nhưng lúc này, ta chỉ thầm nghĩ muốn đánh hắn!

Buổi chiều trở lại công ty, ta kinh khủng phát hiện, bất quá chỉ là một buổi nghỉ trưa mà thôi, đãi ngộ của ta nghiêm nhiên từ gầm cầu vượt thăng cấp lên đến phòng ngủ của tổng thống!

Ta vừa mới tự giác cầm cây chổi -- "Tiểu Phương à, bỏ xuống đi, lại đây với bọn tôi một chút. . ."

Ta ho khan một tiếng -- một ly nước lập tức đưa tới tay ta: "Tiểu Phương cô uống miếng nước đi, khí trời hanh khô như vậy đối với thân thể không tốt nha..."

Ta đứng ngay tâm điểm của ánh mắt quần chúng, bung ly nước mà thụ sủng nhược kinh không biết làm sao, chị Lý vỗ tay một cái: "Ai cha! Được rồi Tiểu Phương, đây là bàn làm việc của cô sau này, mau tới đây ngồi xuống đi, đứng chỉ cho mệt. . ."

Ta nhìn theo chỗ ngón tay chị ta chỉ tới -- một cái bàn làm việc thật bụi trơn bóng sạch sẽ, trên bàn là máy vi tính cùng các loại văn phòng phẩm đầy đủ mọi thứ, thậm chí còn cấp cho ta một cái chậu nhỏ trồng cây tiên nhân cầu muôn hồng nghìn tía để phòng tia bức xạ mặt trời, bên cạnh là ghế dựa bằng da bóng lộn.

Ta bị chị Lý kéo qua “chiến trạm” kinh hoàng ngồi xuống, nhìn các nàng bày ra khuôn mặt tươi cười toét tới mang tai, vạn phần muốn nói một câu -- tiểu nhân sợ hãi a...

Chờ các nàng đều tán đi, ta ngồi tại bàn làm việc nhấp nha nhấp nhồm như phải bồng, thừa dịp các nàng còn chưa nghỉ tay, ta bỏ chạy vào toilet. Ngồi trên bồn cầu, ta thở phào nhẹ nhõm. Ta nâng má u oán suy ngẫm, ta quả nhiên là thuộc típ người thích bị ngược sao? Nhân gia đối với không tốt ta lại nặn ra khuôn mặt tươi cười, nhân gia thay đổi xử tốt với ta, ta lại chịu không nổi mà trốn vào đây...

Giữa lúc ta còn đang đắm chìm trong cái cơ chế "xuân thương thu bi" của mình, lại có hai người đi vào WC, ta lập tức kẹp chặt cái mông không dám thở mạnh.

"Chị Lý a, chị nói cô Phương Nam mới tới kia rốt cuộc là bối cảnh gia thế ra sao vậy?" Một người hỏi.

"Cô không biết ư? Tôi nói cho cô nghe, thân thế cô ta rất ghê gớm, tôi từ phòng nhân sự mới tìm hiểu được tin tức, cô không được nói cho người khác biết đâu đó." Một người thần bí đáp lại.

"A? Chị biết tin gì sao? Yên tâm tôi tuyệt đối sẽ không nói với người thứ hai!" Quả nhiên là lời kịch vạ năm không thay đổi.

"Lần tuyển nhân sự này của chúng ta yêu cầu tất cả đều là phải tốt nghiệp bằng thạc sĩ hoặc tiến sĩ a, cũng chỉ có một mình cô ta là còn đang học đại học chính quy năm cuối. Có người nói vốn nhìn đến sơ yếu lý lịch của cô ta, người của phòng nhân sự đã định ném sang một bên, ai ngờ Lâm tổng có việc tới đó, vừa lúc nhìn thấy liền chỉ định giữ cô ta lại!"

"A? Thiệt hay giả vậy?" Ta cũng đang ở trong lòng nghi vấn.

"Tin tức nội bộ bảo đảm chính xác trăm phần trăm! Cái cô Phương Nam này nha, khẳng định là một thân thích gì đó rất có địa vị trong Lâm gia!"

"Thế nhưng xem cô ấy cũng rất hà tiện, không giống một kẻ có tiền! Có thể hay không là... bạn gái của Lâm tổng?!"

"Đừng nói giỡn chứ! Phương Nam kia thì có điều kiện gì, không nhan sắc, chân không dài, eo không thon, mông không gợi cảm... Lâm tổng mắt mù sao mà coi trọng cô ta? Cô tưởng cô ta là kỳ quan thế giới thứ chín

à?!"

"Cũng đúng nha. . ."

-_-#

Được rồi, quả nhiên ngồi xỏm trong góc nghe chuyện xấu của chính mình có vẻ không vui sướng gì cho cam. . .

Hèn chi mọi người đột nhiên đều đối xử với ta tốt như vậy, thì ra là đem ta biến thành dòng dõi thân thích của hoàng đế. Đã biết nguyên nhân ta sẽ không sợ hãi nữa, ra WC cũng rất ngênh ngang quay về vị trí của mình ngồi xuống. Trong lúc những người khác đều bận rộn đến sát đầu mẻ trán, hận không thể sinh ra thêm bốn cánh tay, ta lại thảnh thơi lướt web chat chit lung tung, một buổi chiều tốt đẹp cứ như vậy mà trôi qua.

Tới giờ tan tầm, ta vừa ra công ty liền nhìn thấy một chiếc xe chạy đến trước mặt, cửa xe hạ xuống, Lâm Nhiên nhô đầu ra: "Phương tiểu thư đi bộ về nhà không thấy mệt sao?"

Ta nghĩ tới chuyện "mua quýt" hôm nọ, trong lòng nghĩ đến hắc trêu ta riết rồi phát ngiên sao? Đáng tiếc ta lúc này sẽ không cho người toại nguyện! Vì vậy ta uốn thẳng sống lưng: "Cảm tạ Lâm tổng quan tâm, tôi, một, chút, cũng không thấy mệt!"

"Nga. . ." Hắc mặt không có biểu cảm gật đầu, "Vốn đang muốn đưa cô về nhà, vậy là tôi nhiều chuyện." Nói xong xe liền "Véo --" một phát phóng đi nhanh như điện xẹt.

Trong thoáng chốc lòng ta hồi hận dâng trào cuộn cuộn như nước sông!

Ngày thứ hai, ta vẫn như cũ tới công ty mà không có việc gì làm, thật giống như vào viện dưỡng lão. Tan tầm xong, ta ngâm nga một tiểu khúc từ công ty đi ra, Lâm Nhiên mở cửa chiếc xe đen bóng đứng ở bên cạnh ta: "Lâm tiểu thư cần tôi đưa cô về nhà sao?"

Ta đã suy nghĩ cẩn thận một ngày đêm, nếu nhân gia thành tâm muốn đưa ta về như vậy, ta cũng phải giả vờ lịch sự một chút cho phải phép, vì vậy ta liền ngượng ngùng mở miệng: "Nhà của tôi hơi xa, để Lâm tổng đưa về thực sự là không có ý tứ. . ."

Câu "Vậy làm phiền Lâm tổng" còn chưa kịp nói ra, xe hắc liền "Véo --" một phát mất hút.

Ta choáng!

Đi làm ngày thứ ba, ta tích trữ toàn bộ năng lượng từ sáng tới chiều, vừa ra công ty ta liền giống như ra đa quét khắp nơi tìm kiếm bóng dáng chiếc xe của Lâm Nhiên, quả nhiên bị ta tìm thấy! Cửa xe của hắn vừa mở ra, còn chưa kịp mở miệng, ta liền làm động tác lấy đà cùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét nhảy vô ngồi vào ghế trước đương rộng cửa, thuận tay đóng cửa lại, động tác lưu loát mà cực kì dứt khoát!

"Nếu Lâm tổng thành tâm thành ý như thế muốn đưa tôi về nhà, tôi đây không khách khí! Nhà của tôi ở đường OO, số XX, Lâm tổng chúng ta đi nhanh đi!"

Hắn há hốc mồm ngơ ngác nhìn ta, ta chứng kiến bộ dạng ngây ngốc ngàn năm khó gặp của hắn, trong lòng cuồng tiếu không ngớt! Haha! Người cũng có ngày bại bởi tay lão nương ta!

***

Đi làm được một tuần, công ty tổ chức một bữa tiệc liên hoan chào mừng đám người mới bọn ta, địa điểm tại một nhà hàng rất sang trọng. Để chuẩn bị cho bữa tiệc đó, An Hảo hầu như đem tất cả y phục mà nàng sở hữu đều lấy ra ướm trên người ta ít nhất một lần. Thế nhưng toàn bộ y phục mặc ở trên người nàng đó chính là toát ra khí chất ưu nhã cao quý của công chúa, mặc ở trên người ta thật giống như đem ấn cái mác Chanel lên bộ váy giá mười đồng vậy, quê mùa không gì sánh được.

Cuối cùng, niềm tin biến vẹt con xấu xí thành thiên nga xinh đẹp thực sự vô vọng, An Hảo rốt cuộc buông tha. Vì vậy ta cũng rất bình thản mặc trang phục đi làm bình thường mà tới.

Ta quẹo bảy tám lần mới tìm được chỗ, cừ thật, công ty cư nhiên bao trọn một tầng, thật là có tiền nha! Còn vài bàn trống, đương lúc ta ngó đông ngó tây không biết nên ngồi chỗ nào, chị Lý hướng ta ngoắc ngoắc: "Tiểu Phương, bên này bên này." Ta nhanh chóng tìm được bàn của bộ phận mình đi qua.

Mới vừa ngồi xuống chợt nghe đối diện có người gọi tên của ta: "Phương Nam?"

Ta ngẩng đầu nhìn lại -- đó không phải là sư huynh Hữu Tài, đàn anh ở đại học sao!

Nói đến vị sư huynh này, tuyệt tuyệt đối đối chính là một nhân vật truyền kỳ!

Khóa huấn luyện quân sự ở đại học vừa kết thúc, ngày đầu tiên đi học là môn số học. Đương lúc lão sư trên bục giảng nhiệt huyết mãnh liệt bắn ra bốn phía, vị sư huynh này lại ngang nhiên gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành. Lão sư vừa nhìn đã thấy, bài giảng xuất sắc như vậy cư nhiên còn có người dám ngủ, vạn phần bất mãn, bèn gọi hắn: "Nam sinh ngồi ở hàng thứ ba từ cuối lớp đếm lên đang dựa vào cửa sổ, anh đứng dậy trả lời vấn đề này."

Vị sư huynh này bị người ngồi cùng bàn đánh thức liền tỉnh lại, đứng dậy dụi dụi mắt, rất bình tĩnh trả lời: "Lão sư, thật xin lỗi, em không biết ạ."

Lão sư tức giận nói: "Ngồi xuống đi, chú ý nghe giảng!"

Thế là vị sư huynh kia liền ngồi xuống.

Lão sư thuận miệng điểm số: "Vấn đề này, sinh viên mã số 3 trả lời xem."

Sư huynh nọ lại đứng dậy: "Lão sư, em thực sự không biết."

Lão sư □: "Ngồi xuống!" Cầm lấy sổ điểm danh, "Vậy mời sinh viên Lưu Hữu Tài trả lời."

Sư huynh lần thứ ba đứng lên: "Lão sư, em thực sự, thực sự không biết!"

Phía dưới một tràng cười vang dội, lão sư nét mặt già nua đỏ bừng lên: "Ngồi xuống đi! Vậy cán bộ môn số học đâu, trả lời!"

Sư huynh lại lần nữa □□ đứng lên: "Lão sư, em là cán bộ môn số học. . ."

"Ngồi xuống!!! Trưởng lớp đứng lên trả lời cho tôi!!!"

Sư huynh nhìn lão sư thật đã tức giận muốn giậm chân, thành khẩn nói: "Lão sư. . . Em chính là trưởng lớp. . ."

Chương 8

Từ đó về sau Hữu Tài sư huynh đánh "một trận thành danh", từ năm nhất tới năm tư, không ai không biết đại danh của hắn. Nhắc tới người này, không người nào không dựng thẳng ngón tay cái, cảm thán một tiếng: "Cao! Thật sự là cao!"

Ta cùng vị sư huynh này sở dĩ có duyên quen biết nhau, là vì có một buổi trưa ta nằm úp trên bàn ngủ, đương mơ màng thì cảm thấy mắc, phải đi WC ngay. Cũng do bình thường cùng nam sinh quan hệ thật sự quá tốt, ngày ngày theo chân bọn họ ba hoa khoác lác một lúc thì đưa bọn họ đi WC, sau lại chờ bọn họ giải quyết xong tiếp tục tán phét. Vì vậy buổi trưa hôm ấy ta đã đi nhầm WC!

Vừa vào ta liền nhìn cũng không thèm, trực tiếp đi vào phòng giải quyết nhu cầu cấp bách, xong xuôi đâu đấy ta mới chỉnh trang váy xống mở cửa đi ra, liền cùng Hữu Tài sư huynh chạm mặt. Ngay từ đầu hắn không để ý, ta cũng chẳng có phản ứng gì. Thế nhưng ta mới vừa đi, hắn đột nhiên hỏi ta: "Vị huynh đệ này, cậu sao lại mặc đồng phục nữ sinh?"

Ta □: "Sư huynh, tôi chính là nữ sinh."

Hắn "À --" một tiếng, bắt đầu cởi quần, ta lại đứng đó tròn tròn mắt nhìn hắn.

Hắn nhìn ta hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Ta lắc đầu: "Không có gì."

Hắn dường như hiểu ra chuyện gì đó: "Không đúng a. . . cậu là nữ sao lại đi vào WC nam?"

Ta chấn động mạnh mẽ, sau lại giả vờ trấn định mặt không chút biểu cảm nói: "Sư huynh, là anh đi nhầm."

Hắn "A?" một tiếng, sau đó lập tức kéo khóa quần lên, liên tục xua tay: "Xin lỗi xin lỗi..." Vừa nói vừa lui ra ngoài.

Ta thừa dịp hấn xoay người đi vào WC nữ phía đối diện liền chạy ào ra WC nam, tức thì bên WC nữ truyền đến một tiếng thét chói tai vang vọng hành lang: "A -- đồ lưu manh a!!!!"

Từ dạo đó hấn cùng ta kết nghĩa gắn bó keo sơn. Người bình thường bị lừa gạt như vậy nhất định sẽ thẹn quá thành giận, thế nhưng vị sư huynh này lại đối với ta nảy sinh hứng thú, tán thưởng ta phản ứng lạnh lẽo, có thể cấp tốc đem sai lầm của mình chuyển thành tội nghiệt của người khác.

Đối với chuyện khích lệ ta từ trước đến nay đều vui vẻ tiếp thu, vậy nên sau đó mỗi lần đụng mặt trong trường học, Hữu Tài sư huynh liền theo ta xưng huynh gọi đệ. Lần này không ngờ ở trong công ty lần thứ hai gặp được người quen, ta hài lòng hướng sư huynh đang ngồi phía xa xa khua hai cái cằm gà của mình.

Thức ăn từng món từng món được dọn lên, quả không hổ là nhà hàng cao cấp, vừa nhìn thấy các món này nọ ta liền nghĩ tới cái bao tử đang réo gọi này giờ. Để chuẩn bị cho bữa cơm này, từ sáng sớm đến bây giờ ta mới chỉ ăn hai trái chuối tiêu nha.

Bàn ta đang ngồi đều là người của phòng kế hoạch cùng phòng kỹ thuật, đầu tiên là trưởng phòng hai bên phát biểu. Quản lý phòng chúng ta mặt không hề biểu cảm đứng dậy, bung ly rượu nói: "Chúc chúng ta năm nay công việc so với năm tới càng tốt!" Nói xong ngửa đầu uống cạn, lại không chút biểu tình ngồi xuống.

Một bàn đầy người thoáng chốc lặng ngắt như tờ. Ta quét mắt một vòng, phát hiện muốn cười mà không dám cười không phải chỉ có ta một người đâu nha...

Đến phiên quản lý bộ phận kỹ thuật lên tiếng, không nghĩ tới Hữu Tài sư huynh của ta lại đứng lên, nâng chén rượu, gợn gàng dứt khoát nói: "Ăn đi!" Nói xong ngồi xuống gấp một chén đầy cầm cúi ăn.

Một bàn người trực tiếp hóa thạch! Hai bên nhìn nhau, cùng giờ đưa hướng tới món ăn mình nhắm sẵn bắt đầu tấn công. Mỗi lần liên hoan, ta đều đặc biệt cảm khái, người ta vô tình ngỡ sao có thể buồn nôn như thế, người ta bày ra khuôn mặt tươi cười sao có thể giả tạo như thế, da mặt người ta sao có thể dày tựa Trường thành như thế... Mỗi lần ta đều tưởng mình đã thấy được cực hạn, không nghĩ tới tiếp theo vẫn còn có thể nhìn đến cực hạn của cực hạn a.

Ta không phải người có đầu óc thông minh, cho nên rất lười cùng người khác nói những lời giả tình giả ý người tới ta đi, ta nhin đôi cả ngày hôm nay vì bữa tiệc này, bởi vậy đương lúc mọi người lịch sự cười nói với nhau, thỉnh thoảng mới ý tứ gấp chút đồ ăn, chỉ thấy đôi đũa của ta cùng Hữu Tài sư huynh tựa như ám khí cổ đại phóng vèo vèo trên bàn.

Đột nhiên một người đề nghị những người mới tới phát biểu vài câu. Thế là chúng ta ba người mới đến của hai phòng luân phiên bắt đầu tự diễn thuyết. Đầu tiên là một nữ sinh mồm mép líu ríu hết như chim non, ba la ba la xong liền nhận được một tràng vỗ tay. Người thứ hai bụng chén rượu run rẩy đứng lên, ta vừa nhìn, thét to, này giờ lo ăn không chú ý nhìn tới người cùng bàn, kia không phải là vị sư huynh khi phỏng vấn đã gặp qua --- "Hạ Lưu huynh" sao.

Chỉ thấy hần liễu mạng cầm ly rượu, mặt đỏ lên, lắp bắp mở miệng: "Chúc, chúc mọi người, thân thể khoái trá. . ." Một đám người đồng loạt cứng đờ mặt, hần lại run run nói tiếp, "Cái kia. . . Chúc chúng ta, đồng, đồng quy vu tận!" (*) Nói xong hào sảng cụng ly ngồi xuống.

(*ý là chết chùm áh =]]]]]]]]]])

Toàn bộ choáng váng ngất xỉu nằm sấp xuống bàn . .

Chờ bầu không khí khó khăn lắm mới dịu xuống được, chị Lý ngồi cạnh ta tiếp lời: "Tiểu Phương a, cô tốt nghiệp năm nào vậy?"

Ta trong miệng còn ngoạm miếng thịt gà, tay cầm đũa còn đang gấp cái móng heo, nghĩ thầm hỏi điều này không phải vô ích sao, ta tốt nghiệp được một năm rồi, vì vậy ta hàm hồ nói: "Hai nghìn lẻ tám năm trước tốt nghiệp..."

Một giây, trợn mắt người đều đông lạnh...

Ta □, ta kỳ thực là muốn nói năm hai nghìn lẻ tám tốt nghiệp, lại muốn nói năm trước thì kết khóa...

Giữa lúc một đám người vẫn còn hoá đá thì, phía sau ta đột nhiên vang lên một tiếng cười khê: "A, Phương tiểu thư thực sự là lợi hại, là học trò Khổng Tử sao?"

Vừa quay đầu lại, quả nhiên là Lâm Nhiên cầm ly rượu đứng ở sau lưng ta cười đến môi hồng răng trắng.

Vừa nhìn đại BOSS tới, mọi người lập tức nâng ly kính rượu, hấn lại đứng ở nơi đó không nhanh không chậm nói: "Muốn tôi uống rượu, trước tiên phải xem Phương Nam có đồng ý hay không đã."

Tay ta run run, móng heo đang gắp rót bịch trên mặt đất. Thế nhưng nhìn quần chúng phóng tới một rừng ánh mắt bén ngọt như dao, ta không thể quay đầu lại, trong lòng vạn phần đau khổ.

Chị Lý cực độ nghi hoặc mở miệng: "Này. . . Lâm tổng cùng Tiểu Phương là quan hệ gì a?"

Một đám người ngừng thở chăm chú nhìn Lâm Nhiên, hấn thế nhưng lại hé miệng mỉm cười: "Cũng không có quan hệ gì, chỉ là hai ngày trước mới gặp qua cha mẹ mà thôi."

Cái gì gọi là sét đánh ngang tai, cái gì lại bảo là vạn vật tĩnh mịch, hết thảy âm thanh đều ngừng lại! Hai chuyện nguyên bản cực kì mâu thuẫn nhưng lúc này đây lại thống nhất đến kì lạ! Ta phảng phất thấy trên bàn cơm tĩnh lặng, trần nhà đột nhiên hé ra một lỗ thủng, sau đó vô số đạo thiên lôi mang theo tiếng sấm ầm ầm bổ vào từng người, từng người trong bàn!

Ta ôm ngực, nhìn Lâm Nhiên cười đến âm hiểm, run rẩy vươn tay: "Anh anh anh anh anh. . ."

Nửa ngày nói không nên lời. Ta choáng! Ta chỉ biết hấn sẽ không khinh địch như vậy mà buông tha ta!

Ngày đó ta chạy nước rút trăm mét nhảy tót lên xe hấn, nhìn khuôn mặt hấn vận vẹo quỷ dị không gì sánh bằng ta thực sự rất "high". Thế nhưng ngay lúc ta đương đắc ý vênh váo, đột nhiên phía sau truyền đến một câu: "A Nhiên, vị này là ai vậy?"

Ta cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy trên ghế sau xe, một đôi vợ chồng thoát nhìn thực rất uy phong, rất thượng lưu nhìn ta mắt to trừng mắt nhỏ.

"Cháu, cháu là. . ." Nhìn bọn họ ngũ quan cùng Lâm Nhiên cực kỳ tương tự, chỉ số thông minh có thấp cỡ mấy cũng biết đây là cha mẹ của hấn, ta lắp bắp không biết nói cái gì cho phải.

Nhị lão vốn vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt ta, mà tên Lâm Nhiên kia thấy ta nói không nên lời cũng bảo trì trầm mặc, vị phu nhân đột nhiên vỗ đùi kinh hỉ nói: "Ai nha, A Nhiên con có bạn gái sao lại không dẫn về cho chúng ta xem mặt! Tuy rằng nói... vị tiểu thư này có vẻ kém xa với mẫu con dâu trong tưởng tượng của chúng ta... Khụ khụ, cái kia, con nếu như chịu nói sớm không phải là tốt rồi sao, mẹ với ba con cũng không cần nôn nóng như vậy..." Sau đó bắt đầu phóng cho ta một nụ cười nhiệt tình không gì sánh được, "Tiểu thư, quý danh của cô là gì vậy?"

"Cháu họ Phương. . . Ách, cháu không phải. . ."

"Ai nha Tiểu Phương à, cháu sau này phải quản A Nhiên cho nghiêm vào, đừng cho nó uống rượu, không tốt cho sức khỏe đâu... Được rồi, tụi con dự định lúc nào kết hôn sinh cháu cho mẹ đây?"

= =+

Ta thật không chống đỡ nổi nữa, tùy tiện tìm một cái cớ để xuống xe, lúc đóng cửa xe, cha mẹ Lâm Nhiên còn nhìn ta cười hiền lành vẫy vẫy tay, mà Lâm Nhiên, cái tên đầu sỏ gây nên tai họa vẫn đeo nụ cười mỉm kiểu Mona Lysa, ung dung ngồi đó, vững chắc tựa núi Thái.

Đây là trong truyền thuyết --- "ra mắt cha mẹ" sao! A a a a a!

Về nhà ta càng nghĩ càng mất mặt, chuyện này ngay cả An Hảo cũng không nói cho nàng ta biết, không ngờ ở chỗ này bị Lâm Nhiên huých toẹt phun ra, lại còn dùng cách nói mập mờ như vậy nữa chứ!

Làm một dân thường nhỏ bé hiển nhiên sẽ nhiễm những thói xấu mang tầm vóc quốc gia, tỷ như đối với chuyện bát quái của soái ca nổi tiếng ta đương nhiên nhiệt tình cực cao a, thế nhưng lần này lại đóng vai nữ diễn viên chính, tại lúc đối mặt ánh mắt ăn thịt người của quần chúng, ta mới biết áp lực rất lớn nha!

==+

Ta hết há miệng lại ngậm vào, muốn giải thích, ai biết được Lâm Nhiên đột nhiên vươn tay lau khóe miệng của ta, dùng thanh âm ôn nhu khiến ta nổi hết da gà nói: "Em xem em, sao lại ăn cũng không cần thận như thế..."

"Bịch bịch bịch bịch bịch" thanh âm một loạt khớp hàm rớt xuống đất...

Trong thoáng chốc ta thật giống như con cá vốn sinh trưởng ở vùng nhiệt đới lại bị ném một phát tới bắc cực, lúc này còn có thể giãy dụa một phen, Lâm đại tiên nhân một câu thâm tình nện xuống, ta triệt để hi sinh oanh liệt...

Hắn nhưng lại thản nhiên như không nhìn một bàn người hóa thành băng đảng, tự lấy một cái ghế đặt xuống bên cạnh ta: "Không ngại tôi ngồi ở chỗ này chứ?"

Chị Lý vội vàng dùng sức lắc đầu: "Không ngại không ngại, mời Lâm tổng ngồi!"

Hắn ngồi xuống, cả bàn người nhất thời an tĩnh đến rớt một cây kim cũng nghe thấy được. Thấy mọi người hai mặt nhìn nhau không biết làm sao, hắn bình tĩnh cười: "Mọi người sao lại không ăn? Không thể ăn sao? Hay là tôi khiến mọi người cảm thấy bất tiện?"

Lời này vừa nói ra, một loạt tiếng trả lời "đâu nào", "không có" rào rào vang lên, mọi người liền cầm lấy chiếc đĩa tiếp tục ăn uống.

Ta liều mạng trừng mắt tên Lâm Nhiên vẫn đang trưng ra khuôn mặt như hoa đào kia, mắt hơn nửa ngày mới có thể ổn định nhịp tim đang đập bình bịch lại, hít sâu một hơi, ta cà lăm mở miệng: "Cái kia... Tôi không phải..."

Một cái chân vịt thật to đột nhiên bị gấp vào trong chén của ta, Lâm Nhiên dùng ánh mắt ôn nhu đến mức khiến kẻ khác sờn gai ốc nhìn ta, nhẹ nhàng mà tinh tường nói: "Lại ăn cái chân vịt này đi, rất bổ." Quét qua một chút vóc người cường tráng của ta, "Em xem em mỏng manh yếu đuối như thế, lúc sinh con phải làm sao bây giờ?"

"Loảng xoảng loãng xoảng loãng xoảng loãng xoảng loãng xoảng" tiếng đại não bị nện vỡ rền vang...

Ta ta ta ta ta, thần của ta, để ta đi SHI (*) đi! -_-|||

(*Shi – phiên âm của từ “chết”=>“để ta đi chết đi”. Thanks Whiteearring^^)

Chương 9

Ta kiên cường đối mặt với ánh mắt ăn thịt người của quần chúng, run run nói: "Cám ơn Lâm tổng quan tâm, không cần đâu, tôi vẫn là nên ăn cá hơn, ăn cá thông minh, ha ha."

Ta vừa mới gấp lấy một miếng cá, Lâm Nhiên bỗng ôn nhu mở miệng: "Ừm, ăn cá đúng là rất thông minh, bất quá, nếu như theo lời em nói, đại khái phải ăn một đôi cá voi nhỉ?"

"Phốc --" "Khụ khụ --" cả bàn đầy thanh âm muốn cười lại phải liềm mạng nuốt vào trong, nghẹn ngào a!

Ặc! Người người người, người dám hủy hình tượng của lão nương!

"Nhưng mà..." Lâm Nhiên dùng đôi mắt hoa đào quét một vòng bàn tiệc đầy ánh mắt chờ mong, "Vì sao em ngốc như vậy, anh lại hết lần này tới lần khác vẫn thích em đây?"

-_-|||

Được rồi, Lâm đại tiên nhân, ngài thực sự công đức viên mãn a, cả bàn không một ai sống sót...

Ngay lúc mọi người giả chết làm cương thi, đột nhiên một thân ảnh yếu điệu lác lư xuất hiện, cái áo choàng rộng diêm xuyết những bông hoa li ti đọng qua đưa lại tới mức con mắt mọi người muốn lọt tròng.

"Nha? Sao bồn thiếu gia vừa xuất hiện lại im lặng như thế vậy? Tuy rằng bồn thiếu gia xác thực rất đẹp trai, nhưng mà cũng không cần mọi người dùng phương thức trang trọng như vậy đón tiếp tôi chứ."

Cứu tinh!!! Tên "bồn thiếu gia" kia, người thật là đại cứu tinh của ta a, đại cứu tinh!!! Ta nước mắt lưng tròng nhìn về phía vị Lâm công tử, thiết nghĩ lúc này đây trên thế giới có gì có thể so với cái áo choàng màu mè của hắc đẹp mắt hơn chứ?!

"Sao cậu lại tới đây? Không phải nói không rảnh sao?" Lâm Nhiên trừng mắt hắc, lông mày nhíu chặt, "Cậu không thể đem gu thời trang của mình nâng cao lên một chút sao?"

Lâm thiếu gia hất tóc trùng ngược lại hấn: "Tôi van anh, lão già như anh không có trình độ thưởng thức cũng không cần trách tôi không có mắt thẩm mỹ được hay không? Phê bình khiêu thẩm mỹ của trưởng phòng thiết kế công ty mình, nói cách khác chẳng phải là anh đang tự nhận công ty ta đẳng cấp quá thấp sao?"

"Phụt --" ta nhìn Lâm Nhiên gương mặt tràn đầy kinh ngạc, mừng rỡ hân hoan thiếu chút nữa nằm úp trên bàn, thế nhưng hấn lại quăng cho ta một ánh mắt sắc bén, ta vội vàng ho khan hai tiếng ngồi ngay ngắn lại. Lâm thiếu gia, người thật rất quả cảm a, ta quyết định, sau này cho người gia nhập vào hàng ngũ "người một nhà"!

Lâm Nhiên lạnh lùng liếc Lâm thiếu gia, không chút biểu cảm phán một câu: "Mọi người tiếp tục ăn đi, tôi còn có việc đi trước." Nói xong cũng không chờ mọi người này giờ đương giả chết hoàn hồn lại kịp có phản ứng gì, đứng dậy một mạch rời đi.

Lâm thiếu gia thoải mái ngồi phịch xuống vị trí Lâm Nhiên vừa ngồi, nhìn người bên cạnh bắt đầu ăn, ta xem hấn gấp đồ ăn như vờn bướm hái hoa, nghĩ tình cảnh này sao lại đặc biệt quen mắt nhỉ, ôm đầu dùng sức suy nghĩ... suy nghĩ... A! Nhớ rồi! An công chúa a! Đây là một bản sao - nam giới của An công chúa mà!

"Muốn nhìn cứ thoải mái đi, không nên lén lút liếc qua liếc lại, bản thiếu gia rất rộng rãi, xem vài lần cũng không thu tiền của cô đâu."

-_-#

"Thế nhưng cô cũng không cần vui vẻ quá sớm, tôi cho phép cô nhìn chẳng qua là vì thương cảm cô, cô lớn lên không có mỹ cảm như thế phỏng chừng cũng chẳng gặp qua nam nhân chất lượng tốt nào, nhưng như thế không có nghĩa là cô có cơ hội nhúng chàm tôi! Cô sớm một chút chặt đứt vọng tưởng này đi!"

-_-#

"Làm sao vậy? Làm chi mà không nói? Tôi nói cho cô a, đừng tưởng rằng cô giả vờ thâm trầm u buồn có thể hấp dẫn ánh mắt bản thiếu gia, dù gì bản thiếu gia cũng là không chịu thua đâu!"

-_-#

Lâm thiếu gia, ngài nói thẳng rồi cuộc muốn ta làm như thế nào đi, ta lập tức nghe theo còn không thành sao. . .

Vừa về đến nhà, ta liền nhanh như hô đói vỗ môi bỏ nhào tới ôm lấy cánh tay An Hảo dùng sức lắc: "Vì sao vì sao vì sao, người nói cho ta biết đây đều là vì sao a?!"

Nàng không chút nào thương hương tiếc ngọc một tay hất ta ra: "Có chuyện gì người nói thẳng, lão nương cũng không đợi để bị người lắc như vậy đâu. . ."

Ta bị thống đem từng việc trải qua trong bữa tiệc nói ra, nàng cúi đầu trầm ngâm một lát, ngẩng đầu, dùng ánh mắt đồng tình không gì sánh được nhìn ta: "Phương Nam Nhân, kinh qua sự phân tích tỉ mỉ cẩn thận của bản công chúa, người hẳn là rất bất hạnh đụng phải một tên phúc hắc (1)!"

- -+

"An công chúa, cái này không cần người phân tích ta cũng biết."

"Ách, cái kia, nói chung là, người tất cả cẩn thận, tự mình cầu nhiều phúc đi!"

= =+

Quên đi, nói với nàng cùng với chưa nói như nhau!

Ngày thứ hai đi làm, ta phát hiện mọi người xung quanh đối với ta càng thêm khách khí, đồng thời trong khách khí lại lộ ra một cổ quỷ dị. Ánh mắt họ nhìn ta, rõ ràng cất chứa một thông điệp như nhau: "Đây là người được Lâm tổng nhìn trúng sao? Chắc chắn, thực sự là mỹ nam cùng dã thú a..."

Cuối cùng, ta thật sự là chịu không nổi bầu không khí áp lực cùng quỷ quái này, vì vậy chủ động hướng chị Lý cẩn thận vẫy tay nháy nháy mắt, chị Lý nhìn ngó xung quanh, sau mới rón rén đi tới bàn của ta, hai người chúng ta y hệt điệp viên của tổ chức ngầm chụm đầu vào nhau.

"Chị Lý à, bởi vì nơi này tôi biết chị là người đầu tiên, cho nên tôi đối với chị cảm giác thân thiết nhất, chuyện này tôi chỉ nói cho một mình chị thôi đó."

"Gi?" Chị Lý vừa nghe có bát quái, hai tròng mắt lập tức sáng như sỏi bạc, "Chuyện gì a? Cô cứ an tâm thoải mái nói với tôi, miệng tôi rất kín, bảo đảm sẽ không tiết lộ đi ra ngoài!"

"Vâng vâng, sự thật là, tối hôm qua Lâm tổng nói những lời đó đều là có dụng ý, tôi kỳ thực không phải là gì của Lâm tổng cả, mà chỉ là một người họ hàng rất xa rất xa mà thôi. Bởi vì Lâm tổng tại công ty được hoan nghênh quá sức, chính anh ta cũng không hy vọng mỗi ngày có nhiều người để ý mình quá nhiều như thế, vì vậy tôi ra làm tầm khiên a!"

"A? Thiệt hay giả!? Cô thực sự cùng Lâm tổng không có quan hệ đó sao?" Chị Lý hai tròng mắt lập tức từ sỏi bạc thành sỏi đen!

"Thực sự! Tôi xin thề!" Ta giờ tay lên nghiêm trang thề.

"Khụ khụ, chuyện này còn cần gì phải thề nha, kỳ thực mọi người vốn nghĩ chuyện này quá kì quặc, rất không phù hợp quy luật tự nhiên. Hai người với nhau, quả thực cách một cự ly bằng từ thiên đường tới địa ngục mà!"

-_-#

Chị Lý, cho dù chị muốn chứng minh mình rất tin tưởng lời tôi nói, cũng không cần tàn khóc như vậy chứ?

"Khụ khụ, cái kia, tuy rằng chúng ta xác thực không có quan hệ gì, thề nhưng dù sao Lâm tổng là có ý lung lạc lòng người, cho nên tôi cũng không thể nói thẳng ra ngoài, bởi vậy, chuyện này chỉ có chị mới được biết thôi."

"Hảo hảo hảo, cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!" Chị Lý vỗ lên ngực "bụp bụp", vẻ mặt thề nguyện son sắt.

Vì vậy, vài giờ sau, bởi "lời thề son sắt" của chị Lý, ánh mắt đồng nghiệp nhìn ta từ "Giai cấp địch nhân" chuyển hóa thành "Đồng chí cách mạng". Mất thấy mục tiêu đã đạt được, ta cuối cùng mới buông xuống một cục nợ!

Vắt vả mới tới giờ ăn trưa, ta nhanh chóng dọn dẹp đi đến căng tin của công ty. Sáng sớm rời giường trễ chưa có ăn, đợi đến buổi trưa ta thực đã đói sắp chết. Vì vậy hoá tốc chọn món ăn, sau đó nói với bác gái múc cơm: "Phiền bác múc cơm cho cháu nhanh một chút a!"

Chỉ thấy bác gái nọ đáp một tiếng quay vào bên trong hô: "Bên trong nhanh lên một chút! Bên ngoài đang xin cơm gấp!"

-_-|||

Bác gái, không cần ngài nói to như vậy đâu. . .

"Ai, một ngày không gặp, Phương tiểu thư lại thăng cấp rồi." Phía sau truyền đến một tiếng cười nhạo, ta quay người lại, liền thấy được một khuôn mặt không-chỗ-nào-không-gặp.

"Hắc hắc, Lâm tổng hảo. Lâm tổng cũng đến căn tin nhân viên ăn sao?" Được rồi, ai bảo người ta là boss làm chi, thường dân như ta còn phải dựa vào nhân gia lãnh tiền lương sống qua ngày, có tức giận cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng mà thôi.

"Thế nào? Tôi không thể tới sao?"

"Không không không, đương nhiên có thể, tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thế. Hắc hắc." Lúc này bác gái xới cơm gọi ta, ta nhanh nhẹn chen tới. Nhìn trong khay chỉ có hai vá cơm ta có chút buồn bực: "Cái kia, bác gái a, có thể thêm cho cháu một ít cơm được không a?"

"Hai vá còn chưa đủ ăn sao? Cô gái như cô bao tử làm bằng gì vậy? Thực sự là, tiểu binh mà hết lần này tới lần khác có dạ dày của tướng quân!" Bác gái nọ không nhìn được liếc mắt ta, sau đó lấy cái muôi múc cho ta hai vá nữa.

-_-#

Được rồi, vô luận quá trình làm sao, cuối cùng ta cũng có bốn vá cơm!

Ta bung khay cơm nhìn trái nhìn phải, cuối cùng thấy chị Lý vẫy vẫy tay với ta bèn vội vã bước qua, đem khay đặt xuống, kéo ghế đường hoàng ngồi -- sau đó liền lắc eo, chống vó, nằm xoài trên mặt đất!

Ta giãy giụa đứng lên, nhìn phía khoảng không đằng sau, nghiêng răng nghiêng lợi trùng hướng tên nào đó đang đứng cạnh ta về mặt vô tội, cầm trong tay cái ghế nguyên bản thuộc về ta. Đối mặt với ánh mắt đâm chém của ta, hắn vẫn hồn nhiên như trước, rất bình tĩnh ở bên cạnh ngồi xuống.

Ta ta ta ta! Ta nhẫn!

Đi chỗ khác kiếm một cái ghế ngồi xuống, ta hết sức chuyên chú bắt đầu ăn, vừa múc được hai thìa, chợt nghe đến thanh âm không có hảo ý của Lâm Nhiên: "Hừm, hôm nay xới cơm nhiều như vậy, chắc là rất muốn (2)?"

"Khụ khụ" "Khụ khụ", nguyên bản bởi vì trên bàn đột nhiên nhiều hơn một đại nhân vật cho nên tất cả mọi người đều ăn rất ư an tĩnh, hẩn mở miệng một câu, toàn bộ chết sặc!

Ta choáng a, ta chỉ sai lầm một lần, người là muốn cho ta ghi nhớ cả đời sao? Ta giả ngu cười hắc hắc, làm bộ như cái gì cũng chưa từng nghe, tiếp tục vui đầu phần đầu.

Ta đương ăn rất hăng, trong chén đột nhiên dư ra một cục thịt mỡ trắng bóng, ta chau mày vừa định hất văng ra, chợt nghe Lâm Nhiên dùng thanh âm dò hỏi tại đỉnh đầu ta nói: "Em không phải vẫn thích ăn nhất là thịt mỡ sao? Nè, cho em hết, nhanh ăn đi!"

Ta bị ghen một chút, trừng mắt nhìn hẩn, ta trong đời lúc nào nói mình thích ăn thịt mỡ? Ta thế nào lại không biết? Hẩn ung dung dùng ánh mắt càng thêm nhu hòa nhìn ta: "Mau ăn đi."

Ta vừa định mở miệng cự tuyệt, tay hẩn liền vò lấy đầu ta, gương mặt ghen khuất của ta đã bị hẩn đè xuống. Cuối cùng, ta cũng chỉ khuất phục dưới uy quyền của hẩn, yên lặng rung rung đem cục thịt mỡ ta ghét nhất nuốt xuống phía dưới.

Hẩn "ừ ừ" dùng sức vỗ vỗ đầu ta: "Em nhìn em, gấp như thế làm gì nha? Cũng không nhai một chút đã trực tiếp nuốt rồi, nè, anh còn rất nhiều thịt mỡ, em cứ từ từ ăn."

Ta nhìn hẩn chỉ vào một khay đầy thịt mỡ mà quạ bay đầy đầu. . .

Thế nhưng chuyện càng khiến ta méo mặt còn ở phía sau, chị Lý bọn họ vừa nhìn thấy ngay cả boss cũng đều cố gắng nhịn ăn của chính mình, thế nên cũng không cam chịu lạc hậu nhanh nhẹn đem thịt mỡ trong đồ ăn của mình đều gấp vào trong bát của ta: "Ai nha thì ra Tiểu Phương thích ăn thịt mỡ à, tôi ở đây cũng có, đừng khách khí, ăn hết mình đi..."

Chỉ một thoáng trong chén ta chồng chất một ngọn núi nhỏ đầy thịt mỡ. Vì vậy, sau bữa trưa, ta một mực không ngừng ợ hơi, ợ ra toàn bộ đều là mùi thịt trắng bóc đầy mỡ...

Khó khăn lắm mới tới buổi chiều giờ tan tầm, quản lí phòng chúng ta giống quỷ sứ đột nhiên xuất hiện, mặt không biểu tình nói: "Tôi hôm qua là toàn bộ công ty cùng nhau ăn mừng, hôm nay buổi tối chúng ta cùng phòng kỹ

thuật và phòng thị trường cùng nhau ăn một bữa cơm, sau đó đi trượt băng, tôi sẽ không đi, mọi người tùy ý."

Vừa dứt lời, một trận hoan hô vang dội. Ta kích động hoa chân múa tay vui sướng, khử khử khử khử khử, lại có ăn không phải trả tiền!

Một đám người hoả tốc thu thập đồ đặc tể tụ dưới lầu, ta vừa chạy vội xuống liền thấy một chiếc xe rất ư quen mắt, đang suy nghĩ vì sao một bản dân như ta lại thấy một xa xỉ phẩm như vậy quen mắt, chỉ thấy Lâm Nhiên từ trong xe xuống tới, diện mạo hiên ngang đi tới trước mặt một đồng sự hỏi: "Sao lại tụ tập thế kia, muốn đi đâu sao?"

"Chúng tôi sắp đi liên hoan sau đó đi trượt băng, Lâm tổng có muốn cùng đi hay không?"

Ta đột nhiên thấy mí mắt phải giật giật, trong lòng thâm hô một tiếng: không xong!

Chỉ thấy Lâm Nhiên mắt hoa đào híp lại, mím chặt khóe môi, cười đến giống như trăm hoa nở rộ: "Tốt."

Trong giây khắc đó, ta nghe được trái tim tràn đầy ước mơ hi vọng của mình "bịch" một tiếng, rơi vào đáy vực sâu tuyệt vọng...

Chú thích:

(1) Phúc hắc: hơ hơ, đại loại là giảo hoạt, gian xảo, nham hiểm... ai đọc nhiều truyện chắc biết rùi hen...

(2) Mời xem lại chương 6 a ^^!

Chương 10

Ta vốn tưởng rằng Lâm Nhiên muốn theo cùng đi đã là tuyệt vọng lắm rồi, thật không ngờ càng tuyệt vọng hơn chính là, ngay lúc ta đứng đó trong lòng thầm lặng than khóc ỉ ôi, những người khác đều cấp tốc chia nhau ra xe đi mất hút, dưới lầu chỉ còn lại Lâm Nhiên dựa vào xe cười đến phá lệ tuần mỹ cùng ta về mặt mờ mịt đứng đờ ra không biết đi về đâu.

"Thế nào? Phương tiểu thư còn chờ tôi phô thảm đỏ thì cô mới bằng lòng đi giá lên xe sao?" Trước mắt là khuôn mặt mặc cho ai nhìn vào cũng chỉ xuýt xoa – hết bức "mỹ nam cười khế đồ", ta sao nhìn xuôi ngược thế nào cũng thấy thật-gian-trá!

Xem xét thấy hần vẫn còn nắm giữ trong tay mấy đầu gạo mỗi tháng của bọn ta, ta nhanh chóng phục tùng uy quyền ba chân bốn cẳng leo lên xe hần. Dọc theo đường đi ta nín thở, ngậm miệng, kẹp chặt cái miệng chỉ sợ sơ suất một tí sẽ dẫn tới việc hần tuôn ra những lời nói ác độc tổn thương tâm hồn bé bỏng của ta. Hần cũng không nói, thậm chí còn cao hứng khe khẽ ngâm nga một khúc nhạc nước ngoài.

Vừa dừng xe tại một giao lộ chờ đèn xanh, ta xem ngoài cửa sổ lục tục đi qua mấy bé học sinh tiểu học, trong lòng vạn phần cảm khái, nghĩ tới mấy tháng trước, ta cũng là cục cưng con ông trời được bảo bọc trong tháp ngà voi, thế nhưng hiện tại, ta lại trở thành tôm binh tướng cá dưới tầng chót nhất ở "Vạn yêu tháp" a!

Ta vẫn cho rằng nhân loại có hai lần tiến hóa: lần đầu tiên là từ thú ăn lông ở lỗ, thân thể lỏa lồ gào khóc đòi mặc quần áo, đó là từ vượn tiến hóa thành người; lần thứ hai là từ học sinh ngây thơ hồn nhiên biến thành thành phần tri thức bản lĩnh "đao thương bất nhập", chính do người tiến hóa thành yêu! Giống như Lâm Nhiên, hần thuộc loại nhân vật siêu cấp tiến hóa hoàn toàn, cuối cùng thăng cấp thành đại BOSS yêu vật, mà ta còn chưa có tiến hóa xong, liền thành nửa người nửa yêu a...

Ta đương chìm trong hồi ức vừa ngọt ngào xen lẫn đau khổ, đột nhiên nhìn thấy một đôi bé trai cùng bé gái mặc đồng phục học sinh tiểu học nắm tay đi tới bên cạnh xe. Cô bé nọ chớp chớp đôi mắt ngập nước, chu môi môi nhỏ xinh, kéo tay áo bé trai dùng sức lắc lư: "Cậu nói đi, rốt cuộc cậu yêu hay là không yêu tớ hả?"

Ta choáng! Mới bé xíu như thế đã biết yêu? Ta lớn như vậy mà mỗi ngày còn leo tường trèo cây như khi con đây!

Cậu nhóc nghiêng đầu, nhìn nhìn bé gái, lại nghiêng nghiêng đầu.

Cô bé thấy bạn trai không trả lời, quệt miệng tỏ ý không vui: "Hừ! Cậu rốt cuộc có yêu tớ hay không?!"

Cậu trai nhìn bạn gái hờn dỗi, buông tay bắt đắc dĩ nói: "Mẹ tớ mỗi ngày cho tớ ba đồng tiền tiêu vặt, tớ đều lấy hai đồng rưởi ra mua đồ ăn vặt cho cậu, cậu nói xem, tớ thương hay là không thương cậu đây?"

"Phụt -- "

"Phụt --" ách... Ặc?!

-_-#

Ta sốc, vừa bị hai nụ hoa của tổ quốc chọc cười, ta thoáng chốc không nhìn nổi, vừa lúc bật cười ra, cũng song song đó, "khí tụ đan điền" (1) nghẹn hồi lâu cũng phụt ra a...

Xấu hổ quay đầu lại nhìn Lâm Nhiên, chỉ thấy hấn đầu tiên là vẻ mặt muốn nói lại thôi, nửa thương hại nửa ghét bỏ nhìn ta, sau đó rất bình tĩnh ung dung mở cửa thông gió...

Ta buồn a, vì sao người mất mặt luôn luôn là ta, mãi mãi là ta vậy...

TT____TT

Xoay xở một hồi mới tới chỗ ăn, Lâm Nhiên đi đỗ xe, ta vội vàng phóng tới cửa. Oa, tiếp tân nhà hàng này không phải là mỹ nữ mà là một anh đẹp trai nha! Tiểu soái ca nhìn ta lộ ra nụ cười như hoa đào bùng nổ, ta kích động vọt tới bậc thang, xui thay không kịp thời thắng lại, lao đảo một cái nhào tới trên mặt đất -- quỵ xuống ngay dưới quần jean của tiểu soái ca, ta □!

Vội vàng phúi phúi cái mông đứng lên, giả bộ trấn định hướng hai bên nhìn một chút -- hoàn hảo, tại hiện trường “mất mặt” này chỉ có ta cùng với soái ca hai người.

"Xi." Chợt nghe một tiếng cười khẽ, ta quay đầu -- quả nhiên, ta biết mà, ở đâu có xui xẻo ở đó có hấn! Đỗ xe xong còn có thể trực tiếp vượt qua ta đi tới hiện trường, tốc độ này, hấn có đúng là người hay không vậy?!

Lâm Nhiên chân dài sai bước, đi đến bên người ta, nhẹ giọng nói: "Chắc chắc, nguyên lai Phương tiểu thư khát khao thế cơ à? Nhìn thấy đàn ông lập tức bỏ nhào tới. . . Thực sự là nhanh như hổ đói vô mỗi nha. . ."

-_-#

Phật viết: không nên tức giận không nên tức giận, tức giận thương tới thân thể không ai gánh giùm!

Vì vậy, ta oán hận trừng mắt nhìn bóng lưng Lâm Nhiên, ta không tức giận!!!

Làm một trạch nữ thích ở nhà lại cổ hủ, tiền đồ mờ mịt – a, sai rồi, phải gọi là phu nhân Cu-ri (2), ta ghét nhất là dự tiệc. Bởi vì bữa tiệc mở đầu luôn luôn vô cùng - náo nhiệt, người tới ta đi, nâng cốc chúc tụng hỗn độn rồi tan cuộc. Việc này làm ta nghĩ tới đem thời gian vàng bạc dùng để xem phim OOXX lãng phí tại cuộc chiến nước bọt quả thực là đáng bị trời phạt!

Thế nhưng làm một người vừa nghèo vừa khổ, lúc nào đối với sự nghiệp mỹ thực cũng nhiệt tình như hỏa, ta thực rất thích ăn cơm chùa nha!

Lão sư dạy triết học thật rất đúng, mâu thuẫn vừa đối lập lại vừa thống nhất. Từ trước đến nay ta vẫn cho rằng hai chuyện này là không thể thỏa hiệp, thế nhưng lúc này, ta rút cuộc nghĩ hai mặt này thực sự - thống nhất cách hữu cơ a! Trước khi ăn, Lâm Nhiên tay áo vung lên, tuyên bố bữa cơm này do hắc đãi, ta thấy hắc thực sự rất đẹp, đẹp chưa từng có, đẹp tựa như tờ nhân dân tệ bay phấp phới...

Ăn cơm xong đồng nghiệp đều lấy lãnh đạo Lâm Nhiên làm trung tâm quay vòng vòng, thực thi phương châm "có rượu tắt kính, kính xong lại kính, có mông ngựa phải vỗ, vỗ xong vỗ tiếp", kiên quyết quán triệt tư tưởng "Ba đại biểu" trọng yếu (3)...

Dù sao ta đối với Lâm đại tiên nhân tránh còn không kịp, lần trước liên hoan bài học giáo huấn vẫn còn đầm đìa máu chảy, cho nên lần này ta chọn một góc xa hắc nhất mà ngồi, vui đầu ăn uống. Lần này liên hoan không có sư huynh, chỉ còn ta một người phóng ám khí, thật là tịch mịch nha. . .

Giữa bữa tiệc nghe được chị Lý bát quái hỏi một GG phòng thị trường: "Ai, tiểu A bộ kỹ thuật có đúng là đang theo đuổi tiểu C phòng của cậu không?"

GG nọ đầu tiên là mờ mịt, sau đó gật đầu nói: "Đúng vậy đúng vậy, tiểu A chiều nào đúng giờ tan tầm cũng tới chỗ chúng tôi báo danh! Gió mặc gió, mưa mặc mưa, mỗi ngày đều cô thủ ở đó hết như một hòn vọng phu."

Chị Vương chen vào nói: "Cái gì cái gì? Tiểu A truy tiểu C? Không phải đâu! Tiểu A nhiều lắm 1.7m a? Thế nhưng tiểu C kém lắm cũng 1.75m! Huống hồ cậu xem tiểu A làm một người nam nhân mà so với nữ nhân còn thon thả, thân thể ốm yếu giống như đứa con nít, thế nhưng tiểu C lại khỏe mạnh giống như vận động viên môn đẩy tạ a? Tiểu A truy tiểu C? Hai người nếu như cùng một chỗ cũng quá khoa trương!"

Chị Lý trầm trọng gật đầu: "Bởi vậy mới nói, động cơ Charade mà gắn lên xe Giải phóng, chạy sao nổi!" (4)

"Phốc --" ta một hòng cơm toàn bộ phun tới.

Chị Lý chị thật dũng mãnh, một câu đem cả bàn người đương vui vẻ té xuống gầm bàn hết a...

Chờ mọi người mông ngựa đều vô không sai biệt lắm, rượu cũng uống ngà ngà, ta cũng đã "gió cuốn mây tan" một bàn thức ăn đến nỗi cái bụng tròn xoe, một đám người lũ lượt kéo nhau ra khỏi nhà hàng hướng tới khu trượt băng gần đó.

Ta đã rất nhiều năm không trượt băng, từ sơ trung (5) cùng An Hảo đi chơi một lần liền vác mặt mũi bầm dập về nhà. Lần thứ hai này, đạp lưỡi trượt lên sân băng, ta run rẩy lão đảo cầm lấy vòng bảo hộ giống như kéo địa lôi một điểm một điểm cẩn thận đi tới.

"Người ta trượt băng đều là như múa ba lê, cô trượt băng sao cả người xiêu vẹo giống như bị điện giật vậy?"

--#

Vừa nghe cái giọng này, không cần tự hỏi ta cũng có thể biết là ai. Âm thầm trợn mắt một cái, giả bộ như cái gì đều chưa từng nghe được, thế nhưng nhìn Lâm Nhiên giống một trận gió "vào" một cái từ bên người ta lướt qua, động tác thì triển quả nhiên có cảm giác rất giống vũ đạo. Lòng ta ngứa ngáy, vì vậy liều mạng thử buông ra vòng bảo hộ nhẹ nhàng đi tới phía trước một bước nhỏ -- "Bụp" ! Trục tiếp đứt khoát ụp một phát chân hướng lên trời.

Ghê tởm nhất chính là hết lần này tới lần khác tại lúc ta phải cố gắng sử dụng cả tay lẫn chân ra sức giãy giụa muốn đứng lên, Lâm Nhiên lại lướt tới. Con bà nó, sên trượt băng lớn như vậy, hấn có muốn lượn qua lượn lại bên cạnh ta cũng không nên lướt nhanh đến mức trước mặt ta lác lác hai ba bóng người chứ, sợ đến nỗi ta mỗi lần vồn đứng lên được phân nửa lại chóng mặt nằm úp xuống.

Cứ như vậy liên tục vài lần, ta đã mệt đến sắp rút gân. Khó khăn lắm, kiên cường lắm mới từ trên băng đứng lên được, ta dự định sẽ không bao giờ đứng tại chỗ nguy hiểm – chỗ có Lâm Nhiên nữa, vội vội vàng vàng trở lại nắm vòng bảo hộ. Thế nhưng ngay lúc ta mắt thấy sắp bắt được tới vòng bảo hộ, vừa muốn thở phào một hơi, chợt nghe phía sau một tiếng quen thuộc "hắc hắc", lòng ta kêu thảm thiết: "Xong!"

Tại lúc thân thể mất đi cân bằng một khắc đó, tay của ta theo bản năng khua loạn lung tung giữa không trung, bất chợt chụp trúng quần áo người nào đó vừa vịn lướt qua ta, thế là -- "Bịch! Bịch!" hai tiếng, ta và Lâm Nhiên cùng nhau hung hăng ngã trên mặt băng -- dĩ nhiên là tư thế: ta trên hấn dưới!

Lâm Nhiên đầu tiên là mãnh liệt ho khan vài tiếng, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi mỗi chữ mỗi câu tàn bạo nói: "Cô, dám, lấy, tôi, làm, đệm, thịt?!"

Ta ngẩng đầu nhìn ánh mắt hấn thực hận không thể bỏ ta ra làm đôi, run run, nhanh chóng giãy giụa từ trên người hấn đứng lên. Tay ta dùng một chút lực, đột nhiên phát hiện hình như có điểm kì kì...

Nói cụ thể là, tay của ta chống tại địa phương có điểm không đúng nhá! Cụ thể một chút là đang chống trên người hấn, cụ thể hơn chút nữa là chống lên quần của hấn, cụ thể một điểm nữa nữa là chống ngay đũng quần của hấn a...

Vì vậy ta đột nhiên cảm giác dưới tay ta hình như có cái gì cứng cứng, lòng hiếu kỳ giết chết mèo, ta dĩ nhiên to gan lớn mật, ngay tại ánh mắt ăn thịt người của quỷ sứ Lâm Nhiên bên cạnh, dám vươn ngón tay hướng tới cái địa phương kia chợt một cái -- thực sự có điểm cứng! Hắc hắc, lại chợt chợt -- càng cứng nha! Chợt chợt tiếp -- A! Nó phồng lên thật giống như cánh buồm no gió nha!

"Phương -- Nam?" Thanh âm băng lãnh tại đỉnh đầu ta vang lên. Ta giật mình một cái lập tức hoàn hồn lại, Lâm Nhiên trên mặt đã là biểu tình kiêu "gió giật mưa giông" trước bão táp a...

Chú thích:

- (1) Nói cho văn hoa, chính là “trung tiện” đây ạch ^^!
- (2) Theo ta đoán là bà Marie Curie, nhưng không hiểu sao lại so sánh thế, hix!
- (3) “Ba đại biểu” (□□□□): được đưa ra trong bài phát biểu của Giang Trạch Dân 11/2002, ai có nhu cầu tham khảo thêm hen!
- (4) Xe Charade là loại xe có kích thước nhỏ, ngắn (hơn cả Matiz với Kia Morning) nhưng động cơ khá mạnh, trong khi đó “Giải phóng” là một hãng xe hơi của TQ, hình như toàn là xe tải.
- (5) Sơ trung: tương tự như cấp hai Việt Nam, từ lớp 7 tới lớp 10.

Chương 11

"Ọc ọc, ọc ọc", đương lúc tình hình vạn phần nguy cấp, cái bụng của ta lại không chịu thua kém kêu réo ầm ĩ, vừa vặn cứu ta một mạng.

Dưới ánh mắt khinh bỉ tăng thêm phần hoài nghi kiểu như "Ăn cả đêm lại còn đói bụng" của Lâm Nhiên, ta giả giả thật thật giải thích: "Buổi tối ăn hơi nhiều, ở đây lại quá lạnh, tôi bị tiêu chảy. . . chắc tôi phải đi WC. . . A a a a không được rồi, tôi không nhịn được tôi muốn đi WC!!!"

Lâm Nhiên nguyên bản khuôn mặt đen thùi lùi biến thành nửa đen thui nửa xanh mét...

Lúc này có đồng nghiệp thấy được tình trạng của chúng ta, quan tâm hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Ta vội vã lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là ngã một cái thôi! Phiên cậu kéo tôi đứng lên, tôi cố lắm mà cũng không đứng dậy được."

Lợi dụng thời cơ, ta nhanh chóng tách ra đường nhìn ẩn chứa lửa giận ngập trời của Lâm Nhiên, cởi giày trượt băng một hơi chuồn vào WC. Ngồi xôm trong WC, ta một bên giải quyết vấn đề cá nhân, một bên nhớ tới Lâm Nhiên gương mặt thoát xanh thoát đen, trong bụng chỉ có 1 chữ nha -- sướng khoái!

Dù sao ta cũng không thích trượt băng, bây giờ đi ra ngoài khẳng định sẽ bị Lâm Nhiên tóm được, không bằng chậm rãi chờ tới lúc bọn họ về hết ta lại chui ra, né Lâm Nhiên kiếm một đồng sự ngồi chung xe... ắt hẳn trước mặt nhiều người như vậy hẳn nhất định sẽ không dám làm gì ta! Vừa nghĩ, rất hoàn hảo, thế là ta an vị ngồi trên bồn cầu tầng hăng cổ họng hát khe khẽ. Không nói tới thôi, WC ở đây âm thanh thật không sai, y như karaoke âm thanh nổi! Vì vậy ta càng hát càng cao hứng, càng hát càng hăng say, từ □Tôi là thợ quét vôi □ cho tới □ Chết cũng phải yêu □(1)...

Nhìn đồng hồ, thời gian không sai biệt lắm, có thể đi ra rồi, ta vươn tay lấy giấy vệ sinh – ách, phòng này sao lại không có giấy vệ sinh! Ta lo lắng lục túi xách – cũng không có? !

Từ trời một đạo sét đánh xuống, ta lùng lẩy hi sinh. . .

Cho tới bây giờ cũng không có thói quen giống như những thiếu nữ khác, cho dù đi làm phải mang túi xách cũng không quen bỏ khăn giấy hay đồ trang điểm linh tinh gì đó vào, vì vậy hiện tại ta rốt cuộc lâm vào tình trạng ‘lấy đá nên chân mình’.

Không có giấy vệ sinh làm sao bây giờ? Lẽ nào muốn giống như bạn Ấn Độ hàng xóm làng giềng trong truyền thuyết -- xài tay? !

-_-#

Đột nhiên nhớ tới ta có thể gọi điện thoại cho đám người chị Lý, nhờ họ đem giấy vào cho ta! Ta thử phào một hơi móc ra điện thoại di động -- danh bạ điện thoại không có một số nào của đồng sự! ! Uổng phí ta đi làm mấy ngày nay dĩ nhiên một số điện thoại di động của đồng nghiệp cũng không nhớ!

Thần a! Lẽ nào thật là trời muốn diệt ta! ! T____T

Không thể nào, không thể nào, thời gian dài như vậy ta không đi ra cũng phải có một người đến xem ta thế nào chứ? Ôm ý niệm đó trong đầu ta thử người ngây ngốc ngồi ở bồn cầu đau khổ chờ đợi.

10' trôi qua, 20'... 30'...

Ngay lúc ta chờ sắp ngủ gục, điện thoại đột nhiên vang lên, ta giật mình tỉnh lại, vừa nhìn thấy dãy số xa lạ, ta kích động, tổ chức a, người cuối cùng cũng không có vứt bỏ ta...

Tràn đầy hi vọng tiếp cuộc gọi: "A lô?"

"Phương Nam cô dự định chết ở bên trong đó hả?!" Thanh âm của Lâm Nhiên như thuốc nổ TNT vang lên trong điện thoại.

"Ách. . . Lâm tổng, ngài sao lại có số của tôi?"

"Cô là nhân viên của tôi, đương nhiên là tôi có!"

Ách. . . Lẽ nào toàn bộ công ty mấy trăm số điện thoại của nhân viên người đều có?

"Cái kia, có thể giúp tôi gọi chị Lý một chút hay không? Tôi có việc gấp cần tìm chị ấy."

"Không thấy mấy giờ rồi sao? Bọn họ về hết rồi!"

"Ách, đi. . . sao?"

"Đúng vậy, hiện tại chỉ còn tôi, và cô!"

Ặc! Không phải chứ?!

"Vậy. . . Lâm tổng ngài sao lại không đi?"

"Nói nhảm gì vậy, tôi đi sao?" Giọng nói của Lâm Nhiên nhất thời trở nên âm hiểm, "Chúng ta sổ sách còn không có tính xong a, tôi sao có thể về trước?!"

-_-#

Không phải chứ. . .

"Cái kia, Lâm tổng, có nợ nần gì cũng phải chờ tôi đi ra ngoài mới có thể tính toán được a, tôi hiện tại không ra được. . ."

"Vì sao?"

Ta cắn răng nuốt nước miếng một cái: "Phòng WC của tôi không có giấy vệ sinh!"

Điện thoại trầm mặc một lúc sau, Lâm Nhiên rốt cục mở miệng: "Phương Nam. . . cô còn có thể ngu xuẩn thêm chút nào nữa không?"

-_-#

"Cho nên, cái kia, phiền phức anh gọi một nhân viên nữ, nhờ đem cho tôi cuộn giấy được không?"

Microphone lại im lặng thời gian dài....

"Cô nghĩ, tôi sẽ làm chuyện mất mặt như thế sao?"

"Ách. . ."

"Chúc mừng cô, cô quả nhiên vượt qua giới hạn ngu ngốc mà tôi có thể tưởng tượng được!"

-_-#

"Thế nhưng tôi ra không được a làm sao bây giờ a a a a?" Ta sắp phát điên, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, ta do dự hỏi, "Vậy nếu không... dù sao hiện tại cũng không có ai, anh mang vào cho tôi đi!"

Ta vừa dứt lời, điện thoại trực tiếp cúp cái rụp. Thực sự là, ta chỉ nói vậy thôi, về phần người muốn làm hay không ...

Vài phút sau, WC nữ liền vang lên một thanh âm trầm thấp tàn bạo:
"Phương Nam cô chết ở đâu rồi?!"

Ta lập tức mở miệng: "Ồ đây ở đây!"

Lâm Nhiên từ khe cửa đưa cho ta một bao khăn giấy, ta vội vội vàng vàng chụp lấy, Lâm Nhiên tính người còn có lương tâm không có bỏ rơi ta a. . .

"Xong rồi tôi sẽ tính sổ với cô!" Lâm Nhiên tức giận ngập trời vừa mới nói xong, chợt nghe một tiếng thét chói tai vang vọng khắp WC nữ.

"A -- có lưu manh a a a a! Người đừng chạy! ! Lưu manh lưu manh! !"

-_-# cô nương, người tới thật là đúng lúc nha...

Nhanh chóng giải quyết vấn đề cá nhân, ra WC ta vui vẻ tìm kiếm Lâm Nhiên, tìm nửa ngày dĩ nhiên không tìm được! Ta bèn gọi điện thoại cho hắn, "Nè Lâm tổng, tôi ra rồi, ngài ở đâu vậy?"

"Trên đường về nhà!"

"A? Ách. . . Vậy. . . Tôi thì sao?"

"Cô hả? Cô -- tự về đi!" Điện thoại dứt khoát títtítítít...

Nhà của ta cách chỗ nào tới hơn mười dặm xa nha. . .

T____T

***

Tối hôm qua, tuy rằng cuối cùng ta tốn hơn mười đồng tiền đánh xe về nhà, xót xa tới thiếu chút nữa đau thắt tim, thế nhưng vừa nghĩ tới hình ảnh Lâm Nhiên lén lút đem khăn giấy cho ta bị một bà cô tưởng lầm là lưu manh, ta liền sung sướng cười lăn lộn.

Chỉ cần tưởng tượng, đương lúc con không tước (2) vừa phúc hắc vừa độc ác như Lâm đại tiên bị người ta chỉ vào mũi gọi là lưu manh, khuôn mặt trên hoa ghẹo nguyệt nọ thực là đặc sắc cỡ nào a! Thật thật là rất TMD (3) sáng khoái!

Cả đêm hưng phấn quá, hậu quả chính là ta sáng sớm ngủ quên. Đương lúc An Hảo trước khi đi thượng cho ta một cước đem ta từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh giấc, kim đồng hồ chỉ còn cách tám giờ chưa đầy ba mươi phút. Ta dùng hết tốc độ mặc quần áo rửa mặt quải túi xách nhằm phía trạm xe bus phóng đi, xa xa liền thấy chiếc xe ta cần đang rò máy chậm rãi lăn bánh, ta một bên dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét điên cuồng đuổi theo một bên dùng sức quơ tay hô to: "Sự phụ, chờ tôi một chút! Sự phụ, chờ tôi một chút a!"

Thế nhưng tài xế sự phụ nọ rõ ràng không có chú ý tới ta đang liều mạng truy đuổi, trái lại một người hành khách mở cửa sổ nhô đầu ra hướng về phía ta hét lên: "Ngộ Không, người đừng đuổi theo nữa!"

-_-#

Ta choáng! Thực sự là giang sơn rộng lớn ắt có nhân tài kiệt xuất! Chặn một chiếc xe bus cũng có thể đụng với người biến thái như thế!

Cuối cùng ta phải thất ruột đón taxi đến công ty, vượt qua cổng cấm thẻ vào còn đúng một giây, ta giống như chó chết bò tới chỗ ngồi của mình.

Cả buổi sáng ta giúp chị Lý chỉnh lý văn kiện, thời gian rảnh rồi còn lại đều ung dung tự tại cuồn cuộn chat chit nói chuyện phiếm. Nghe ngóng từ chị Lý chị Vương các nàng tán dóc ta biết được, ngày mai Lâm Nhiên phải đi Nhật bản cùng một công ty bàn chuyện hợp tác, đồng thời mấy người thư kí của hắn để xem ai được cùng hắn đi công tác âm thầm tranh nhau đến người chết ta sống! Dù sao chuyện này theo ta cũng không có quan hệ gì, ha ha, trong núi không có đại vương, tiểu yêu như ta thực yên tâm, vì vậy quyết định, tâm tình tốt như vậy, dứt khoát down xuống vài bộ phim đã lâu không xem tới mừng nghỉ lễ đi!

Thế nhưng rất nhanh, ta liền biết thế nào gọi là hối hận. Ta ôm bụng nhìn chằm chằm trên máy vì tính chữ số chậm rãi nhích tới đã lâu thật lâu, chị Lý ngồi bên cạnh xem ta xoay tới xoay lui về mặt vặn vẹo bèn hỏi: "Tiểu Phương cô làm sao vậy a? Thân thể khó chịu à?"

Ta lắc đầu: "Không phải, tôi nín tiểu này giờ rồi. . ."

"Nha? Vậy sao cô không đi WC?" Chị ta không hiểu.

Ta cắn chặt răng nắm chặt đấm tay: "Tôi down bộ phim này đã thật lâu. . . QQ lag quá liền tạm dừng down lại, tôi sợ tôi vừa đi lãnh đạo tới sẽ thấy, cho nên tôi phải kiên trì thủ tại chỗ này chờ nó down xong! Cách mạng chưa thành công, đồng chí đương nhiên phải nỗ lực!"

10' trôi qua, 20', 30'. . .

Ta đã nghen đến mức mặt không còn chút máu, thống khổ nhắm mắt lại không muốn nhìn cái con số với tốc độ rùa bò khiến ta thương tâm gần chết kia. Để tạm thời đình chỉ nước tiểu, ta gấp chân lại gác lên mép bàn, hơi nghiêng người về phía sau, sự thực chứng minh tư thế như vậy với ta mà nói là có lợi cho việc nín tiểu nhất. Thế nhưng ngay lúc ta nhắm mắt lại nghiêng rãnh nghiêng lợi gian khổ chiến đấu, bụng đột nhiên bị vỗ nhẹ một chút, lần này thiếu chút nữa khiến ta thất bại trong gang tấc, quả thực giống như luyện

vỗ đến thời khắc mấu chốt thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma vậy, ta sợ hãi trợn mắt kêu lên: "Đừng vượt đừng vỗ! Bụng tôi đang căng nước tiểu!!"

Sau đó ta vừa quay đầu, liền thấy Lâm Nhiên vẻ mặt bị ghen trừng mắt ta: "Vậy sao còn không đi WC? Thế nào, lại không có giấy vệ sinh sao?"

Ta □, nhanh chóng bỏ chân xuống, nghiêm chỉnh đáp: "Bẩm Lâm tổng, công tác của tôi còn không có làm xong. . ."

"A, nhìn không ra nha Phương Nam, cô thực quá chăm chỉ đó! Thế nhưng nếu thật là vì công tác mà trên quần vẽ một bức tranh "Trung Hoa đồ" cũng không tốt, đi ra ngoài bị người ta thấy lại cho rằng công ty chúng ta bắt đầu dùng đại tiểu tiện mà quản chế nhân viên, truyền ra ngoài sẽ tổn hại hình tượng công ty a. . ."

-_-#

"Lâm tổng vậy tôi đi WC. . ."

Vừa được lão nhân gia gật đầu cho phép xong ta như được đại xá bay nhanh tới WC giải quyết nhu cầu cấp bách.

Từ trong WC đi ra, một thân thần thanh khí爽 (4). Sau khi trở về thấy Lâm Nhiên như cũ vẫn đứng trước bàn làm việc của ta, ta nhanh nhẹn đi tới cười nịnh nọt: "Lâm tổng, ngài còn có cái gì phân phó?"

Hắn quay đầu nhìn ta, mặt không chút biểu cảm nói: "Àn, Phương Nam đồng chí, mời cô giải thích cho tôi một chút, công tác của công ty từ lúc nào bao gồm cả xem A phiến (5)?"

Ta muốn nói lại thôi nhìn khuôn mặt âm tàn của hắn, đáy lòng hai hàng lệ rơi đón gió phấp phới. XXĐ, mãi lo vụ nước tiểu ra quần, dĩ nhiên quên trên máy vi tính còn đang tải xuống A phiến. . . muốn ta làm sao giải thích bây giờ. . . Thực sự là trời muốn diệt ta sao? TAT

Dưới dưới ánh mắt bắn phá như mưa đạn của hắn, ta giả vờ trấn định: "Cái kia. . . Hồi bẩm Lâm tổng, tôi làm vậy cũng là vì muốn hiểu rõ nền văn hóa của công ty sắp hợp tác với chúng ta, càng gần gũi, càng dễ mở rộng hợp tác. . ."

Hắn nhướn mày: "Thật không? Văn hóa của Nhật bản chính là AV sao?"

Ta khẽ cắn môi mạnh miệng chống đỡ: "Bẩm Lâm tổng, AV cũng là một bộ phận văn hóa phong phú uyên thâm của Nhật bản, là một loại hình nghệ thuật phi thường đáng giá nghiên cứu, đối với tính nhân văn cũng có sự mở xẻ phân tích sâu sắc, ngoài việc thể hiện văn hóa, đối với hạnh phúc gia đình cũng đóng một vai trò then chốt. . ."

Toàn bộ phòng làm việc lâm vào tĩnh mịch, Lâm Nhiên chậm rãi chỉnh lại tay áo, sau đó cười như không cười nói: "Ừ, Phương tiểu thư nói rất có đạo lý. Vậy thỉnh Phương tiểu thư căn cứ vào chủ đề này soạn ra một bài tư liệu một vạn chữ, sáng sớm ngày mai giao cho tôi."

Ta nhìn bóng lưng ngọc thụ lâm phong của hấn, nước mắt chảy ngược vào trong. . . Lâm Nhiên, xem như người lợi hại, xem như người lợi hại a. . .

Đương lúc ta thâm nguyên rửa hấn trong lòng, phảng phát cảm thụ được ánh mắt tràn ngập hận ý của ta, hấn đột nhiên quay đầu lại hờ hững nói: "Thôi được rồi, Phương tiểu thư đối với văn hóa Nhật bản cảm thấy hứng thú như vậy, tôi nhớ kỹ sơ yếu lý lịch của Phương tiểu thư cũng viết là 'Tình thông Nhật ngữ', đã vậy, ngày mai cùng tôi đi công tác, để Nhật ngữ cùng học thức về văn hóa Nhật bản của Phương tiểu thư có thể hảo hảo mà biểu hiện."

Trong nháy mắt, ta nghe được một mảnh thanh âm mọi người rào rào té ghế...

Chú thích:

(1) □ □ □ □ □ □ □ □: □ tôi là thợ quét vôi □

□ □ □ □ □ □ □: □ chết cũng phải yêu □

(2) không tước: chim công

(3) TMD: chửi thề, đại khái giống như mẹ nó, con bà nó...

(4) khoan khoái thoải mái

(5) A phiên: Adult, phim người lớn nha ^^!

Chương 12

Bản 1

Buổi tối về nhà, ta nước mắt nước mũi tùm lum khóc rống lên theo sát An Hảo kể lể thảm sự phải cùng Lâm Nhiên đi công tác, nàng không những không đồng tình với ta, trái lại hai mắt lại lóe ra hưng phấn như kẻ trộm bắt được tiết gà. Đang nghe tới đoạn ta nói phải viết một bài tư liệu một vạn chữ báo cáo về AV, nàng vung tay áo, vỗ ngực: "Yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta!"

Mấy giờ sau, An Hảo liền giao cho ta một xấp tài liệu, tuyệt đối vượt xa một vạn chữ, nàng không chỉ đem AV phân tích kỹ lưỡng sâu sắc, lại còn “khuyến mãi” thêm phần phụ lục về GV. . . Nghiêm túc tới trình độ đó, thực so với làm luận văn tốt nghiệp của bọn ta nàng còn không chuyên tâm bằng!

Ta coi như hết đường xoay sở, dù sao buổi tối hôm trước mới đắc tội Lâm Nhiên, lần này hẳn gọi ta cùng đi chắc chắn là có âm mưu gì đây. Thế nhưng An công chúa lại làm tổ trên giường ta hưng phấn mà ôm chần lăn qua lăn lại, nàng nói: "Phương Nam Nhân, đó là một cơ hội tốt a, cơ hội tốt! Người không thấy trong tiểu thuyết nữ diễn viên cùng nam diễn viên quan hệ đột phá hầu như đều do sau khi cùng nhau đi công tác sao! Người ngấm lại đi, hẳn muốn bồi khách hàng dùng bữa khăng định sẽ uống rượu đúng không? Hẳn uống rượu vào chắc chắn sẽ uống say đúng không? Hẳn uống say người không phải có thể thừa cơ lên vào phòng hẳn, thừa dịp hẳn say túy lúy không có năng lực tự vệ, lập tức cường bạo hẳn! Vậy là các người liền gạo nấu thành cơm!"

Ta suy nghĩ một chút, do dự hỏi: "Thế nhưng trong tiểu thuyết, loại nam nhân như hẳn đều không thiếu nữ nhân, N tình nhân một đêm đều không phải rất bình thường sao. Vạn nhất ta bằng bất cứ giá nào nhào vô, hẳn lại coi như ta là một 419 (1), ta liền trở thành một trong vô số bia đỡ đạn trước khi nữ diễn viên chính xuất hiện, lúc đó trách ai?"

An Hảo trầm mặc, thở dài một tiếng, ôm chần yên lặng trở về phòng nàng. Ta nằm ở trên giường trần trọc hồi lâu rồi cuộc mới phát hiện không thích hợp. Hừ! An công chúa, cái người ôm đi chính là chần của ta!

Vô luận ta thấp thỏm thế nào, ngày thứ hai cũng sẽ tới, buổi trưa tan tầm xong ta run run chờ ở phòng làm việc. Lúc thư kí của Lâm Nhiên gọi ta cùng ngồi xe đến sân bay, ta mù mịt vạn phần, dọc đường đi đều học theo Giang thư kí, đăng ký xong tìm được chỗ ngồi, ta cùng Giang thư kí ngồi cạnh nhau, Lâm Nhiên ngồi trước chúng ta một hàng.

Bên cạnh Lâm Nhiên là một cô gái mà ta thực sự đoán không được tuổi cụ thể, bởi vì nàng trên mặt là một lớp phấn dày cộm lại thêm trang điểm đậm lè, trông nàng "trang trí" như vậy tựa như vừa trong động bàn tơ đi ra, ta đầu tiên vừa thấy nàng thực hoảng sợ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên chỉ vào nàng hô: "A! Yêu nghiệt!"

Nàng ta vừa thấy bên cạnh mình là một mỹ nam hiển nhiên rất hưng phấn, Lâm Nhiên mới vừa ngồi xuống đã bắt đầu đến gần, từ tên tuổi đến quê quán đến mục đích chuyến đi hết thấy đều hỏi qua. Lúc đầu Lâm Nhiên còn duy trì phong độ nam nhân "có hỏi liền đáp", sau nàng ta càng dán lại gần, ngồi ở đằng sau Lâm Nhiên mà ta còn ngửi được mùi nước hoa nồng nặc trên người nàng, vì vậy gương mặt Lâm Nhiên càng ngày càng đen.

Thế nhưng cô gái này rõ ràng nhìn thấy "giống đực" ưu việt như vậy nên kích thích tố "giống cái" tiết ra mạnh mẽ khiến tâm tình quá mức dâng trào, đối với Lâm Nhiên mặt chuyển màu đen không những không phát hiện, lại càng nói càng hưng phấn. Nàng khen Lâm Nhiên ngũ quan thâm thúy như con lai, Lâm Nhiên gật đầu nói cảm ơn, nàng cười duyên xua tay nói: "Kỳ thực tôi cũng là con lai, anh đoán xem tôi là hỗn huyết (2) giữa người Trung Quốc cùng người nước nào?"

Lâm Nhiên quay đầu nhìn nàng liếc mắt, mặt không chút biểu cảm nói: "Người Trung Quốc cùng cùng lực sĩ kim cương biến hình."

Phốc. . . Ta một ngụm nước phun phì phì, Lâm đại tiên nhân ngài thực sự là rất biến thái, nói lời độc như tát nước vào mặt. . .

Khuôn mặt cô gái nọ rõ ràng đen phân nửa, sau đó miễn cưỡng cười nói: "Ha ha ngài thực sự là biết nói đùa a!"

Lâm Nhiên quay đầu không chút cảm xúc nói: "Không, tôi chưa bao giờ nói giỡn."

Nửa khuôn mặt còn lại của nàng ta cuối cùng cũng đen thui.

Khó khăn mới an tĩnh được một hồi, cô gái nọ dường như ngồi không yên, thấy Lâm Nhiên đang xem báo chí, liền ghé đầu qua: "Ha ha, một cậu bé thôn quê ước mơ làm bác sĩ a, thật tốt. Tôi khi còn bé lý tưởng là sau khi lớn lên sẽ làm một thực nữ xã hội thượng lưu, quan tâm đến trẻ em nghèo khó vùng đồi núi, quan tâm tới những người cần trợ giúp. Bởi vậy đến bây giờ tôi đối với sự nghiệp từ thiện vẫn rất quan tâm! Được rồi, Lâm tiên sinh khi còn bé lý tưởng là cái gì?"

"Tôi không có lý tưởng cao xa gì."

"Ha ha, tùy tiện nói một chút, không cần khách khí vậy mà ~ "

Lâm Nhiên nhú mày suy nghĩ một lát, sau đó bình tĩnh nói: "Khi còn bé vẫn muốn làm một người gánh phân trên đường phố, xem ai không vừa mắt chặn lại hắt cho một gáo!"

Phốc. . . Lần này không phải mình ta phun, Giang thư kí cũng phun.

Vị "thực nữ xã hội thượng lưu " gương mặt từ đen chuyển sang xanh rồi lại tím ngắt, phối hợp với lớp trang điểm xanh xanh đỏ đỏ trên mặt nàng, thật giống như cái bảng pha màu a! Còn một tiếng đồng hồ, nàng không dám mở miệng lần nào nữa.

Vừa xuống máy bay, ta gấp gấp tìm WC, trên máy bay uống nước quá nhiều, ta nhịn tiểu đã một tiếng đồng hồ, ghen muốn nội thương. Giang thư kí xuống phi cơ phải đi lấy hành lý, ta rón rén đi tới bên người Lâm Nhiên nhỏ giọng hỏi: "Anh có biết WC ở đâu không a? Tôi ghen sắp chết rồi a!"

Lâm Nhiên thành thật dứt khoát chỉ tay về phía trước: "Đi thẳng vào!"

Thế là ta sai chân chạy đi, vừa vào tới liền vội vã tìm phòng chui vào, ai ngờ ta vừa mở cửa, dĩ nhiên đụng ngay một nam nhân, hắn vẫn còn duy trì tư thế kéo quần tới phân nửa, con mắt tròn to nhìn ta y hệt hai trái trứng vịt. Ta sửng sốt, nhìn thoáng trên tường -- một loạt bệ tiểu!

Ặc! Là WC nam!!!

Lập tức quay đầu chạy vội trở về, liếc mắt thấy Lâm Nhiên, hắn nhìn ta mặt mang theo tươi cười, dùng ngữ khí cực kỳ lơ đãng nói: "Xin lỗi chỉ lộn hướng cho cô rồi, hắn là đi thẳng bên này mới phải."

-_-#

Ta choáng! Xem như người lợi hại!

Trên đường đi tới khách sạn, ta vẫn đều là khuôn mặt bánh bao bị uất nghẹn, mà Lâm Nhiên vẫn mang theo mỉm cười đầy đắc ý. . .

Sắp xếp xong xuôi chỗ ở, Lâm Nhiên một phòng, ta cùng Giang thư kí một phòng. Ngày thứ hai cần gặp khách hàng tương đối sớm, mà ta hôm nay thực sự mệt chết đi được, đã thế ta lại thuộc loại người ngủ giống như lợn chết dù trời có sắp xuống cũng không tỉnh. Cân nhắc một lúc lâu, ta quyết định lấy điện thoại đặt đồng hồ báo thức, sau đó nhờ Giang thư kí gọi ta. Vì vậy tại lúc ăn cơm chiều, ta cười khách khách khí khí nói với nàng: "Cái kia, Giang thư kí, sáng sớm ngày mai có thể phiền cô 6h □ (3)?"

Trên bàn cơm Lâm Nhiên cùng Giang thư kí cùng bị nghẹn, hai người một bên ho khan dữ dội một bên tận lực uống nước.

□, ta sao lại luôn luôn tại thời điểm mấu chốt nói sai vậy a!

Ta vội lắc đầu xua tay: "Cái kia, tôi không phải ý đó, tôi là muốn nói 6h sáng cô có thể gọi tôi dậy được hay không?"

Giang thư kí khuôn mặt đỏ bừng, không thêm liếc ta một cái, lạnh lùng "Ừ" một tiếng.

Xong, đắc tội với người. . .

Lâm Nhiên vẻ mặt hứng thú nhìn ta, trong ánh mắt, chỉ độc cười nhạo cùng hả hê.

Thực sự là họa là từ ở miệng mà ra, trong miệng mà ra a! T____T

Ngày thứ hai đi gặp vị khách hàng Nhật bản kia, đối phương hai người - chúng ta ba người -- kỳ thực mà nói thì cũng như hai người, bởi vì toàn bộ trong quá trình nói chuyện ta cũng chỉ nói một câu: "Buổi sáng tốt lành"

Ta cũng chỉ có thể nói một câu này, tại do "Tinh thông Nhật ngữ" thật sự là An Hảo cố gắng thêm vào cho ta, bởi vì nàng nói, bây giờ cho người một cuốn phim AV người có thể nghe hiểu bọn họ nói cái gì không? Có thể là được rồi!

Quả thực, bởi vì toàn bộ quá trình chỉ có toàn "bịch bịch" với lại "cái kia -- cái kia" . . . Thế nên ta liền yên tâm thoải mái để nàng viết, ai ngờ Lâm Nhiên có ngày lại đem cái sơ yếu lý lịch của ta ra tra cứu chuyện này.

Cho nên, nghe Lâm Nhiên với Giang thư kí cùng hai người đối diện phun ra một tràng âm thanh, ta ngồi ở một chỗ, gương mặt đeo lên nụ cười mỉm, thỉnh thoảng giả bộ gật đầu. . .

Một lúc sau Giang thư kí tiếp một cuộc điện thoại bèn đi ra ngoài, lúc trở về cùng Lâm Nhiên nói gì đó, Lâm Nhiên quay hướng đối tác Nhật bản cười cười xin lỗi, theo Giang thư kí đi ra. Không biết vị thương gia nọ cùng trợ lý của mình nói gì mà mỹ nữ trợ lý cũng đi theo.

Đương trong phòng chỉ còn lại hai chúng ta thì, chỉ thấy vị khách Nhật Bản quay hướng ta chỉ vào hạ thân của mình khoa tay múa chân, trên mặt lộ ra nụ cười cực kì mờ ám. Ta một người hoảng hốt, nhớ tới từng xem qua trong AV có đoạn thiếu nữ ngây thơ cùng ông chú bỉ ổi trong phòng dùng cơm trên giường. . . Ta sốc! Người nha, cũng dám đùa giỡn ta? ! Cũng không nhìn lão nương ta là ai! Lão nương học qua Không Thủ Đạo, đã từng đem Lâm Nhiên quăng trên mặt đất những hai lần đó!

Ta trợn mắt kiên quyết vung tay lên. Hắn lại còn sốt ruột luôn miệng nói "Dollar", ta khinh! Người cho rằng vài tờ đôla là có thể? Có tiền thì giỏi lắm sao? Ta là người rất yêu nước nha, chỉ thích nhân dân tệ!

Vì vậy ta tiếp tục trừng mắt xua tay nói: "NO, NO, NO! I like RMB (4)!"

Đang nói, Lâm Nhiên cùng Giang thư kí đã trở về, vị khách nọ liếc mắt nhìn ta tiến lên cạnh Lâm Nhiên nhỏ giọng nói một câu, Lâm Nhiên gật đầu cùng hắn đi ra ngoài. Hử? Không phải tại ta không chịu nghe lời hắn nên hắn muốn cáo trạng với boss của ta chứ? Chính là nói. . .muốn cùng Lâm Nhiên thương lượng hạ giá ta sao? Ngấm lại Lâm Nhiên. . . Hắn hẳn là sẽ không chút do dự đem ta bán đi mà!

-_-#

Vì vậy ta hoảng sợ, vội vã tiến đến bên cạnh Giang thư kí hỏi: "Vừa rồi bọn họ nói cái gì vậy?"

Giang thư kí lạnh như băng trả lời: "Ông ta muốn đi WC mà không biết đường."

-_-#

Không phải chứ. . . Nguyên lai không phải "Dollar" mà là "Toilet" a, ta □. . .

Thấy Giang thư kí xoay người muốn đi ra ngoài, ta hỏi: "Cô đi đâu vậy a?"

"Rửa tay."

"A, tôi cũng cùng đi!"

Nhà hàng này WC nam nữ dựa lưng vào nhau, mà bồn rửa tay thì ngăn ở chính giữa cửa ra vào hai bên. Giữa lúc ta cùng Giang thư kí đang đứng cạnh bồn rửa tay, đột nhiên nghe thấy bên trong WC nam bỗng "Phụt" một tiếng nổ ngập trời. Ta đầu tiên ngăn người, sau đó nhớ tới Lâm Nhiên vẫn còn ở bên trong a! Vì vậy ta nhin không được điên cuồng cười rộ lên, một bên cười một bên dấm tường, cười đến sắp tắt thở. Ha ha! Lâm Nhiên a Lâm Nhiên, người cũng có ngày "thả bom" trước mặt mọi người sao!

Lúc này WC nam cửa bật mở, vị thương gia Nhật bản đi ra, khuôn mặt già nua đỏ bừng như trứng tôm đun sôi, vội vội vàng vàng rửa tay một chút liền cấp tốc ly khai. Lâm Nhiên lúc này gương mặt đen như Bao công tử trong WC đi ra, ta vừa nhìn thấy hần càng vui vẻ, hận không thể trực tiếp ngồi xuống đất vỗ đùi.

Hắn đầu tiên là hung hăng trừng mắt ta, sau đó mỗi chữ mỗi câu nghiên răng nghiên lợi nói: "Phương, Nam! Cô cũng dám cười nhạo ngay mặt đối tác của chúng ta ư?!"

-_-#

Không phải chứ. . . Dĩ nhiên không phải là Lâm Nhiên?!

"Ách. . . Cái kia, tôi không phải cố ý a, tôi thật không biết là vị khách Nhật bản thả, tôi còn tưởng là anh. . ."

Lâm Nhiên mặt càng thêm đen: "Cho nên, cô mới dám cười nhạo tôi phải không?"

==

Ặc, giải thích còn không bằng ngậm miệng lại cho rồi. . .

Chú thích:

- (1) 419=for one night: tình một đêm ==
  - (2) hồn huyết: con lai
  - (3) thường mấy chữ mang ý nghĩa không được “trong sáng” lắm thì trên mạng nó để thành dấu □ , hơ hơ, ta kiểm cũng không thấy chữ gốc ở đâu ==
  - (4) RMB: đồng Nhân dân tệ
-

Bản 2

Buổi tối về nhà, ta nước mắt nước mũi tùm lum khóc rống lên theo sát An Hảo kể lể thảm sự phải cùng Lâm Nhiên đi công tác, nàng không những không đồng tình với ta, trái lại hai mắt lại lóe ra hưng phấn như kẻ trộm bắt được tiết gà. Đang nghe tới đoạn ta nói phải viết một bài tư liệu một vạn chữ báo cáo về AV, nàng vung tay áo, vỗ ngực: "Yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta!"

Mấy giờ sau, An Hảo liền giao cho ta một xấp tài liệu, tuyệt đối vượt xa một vạn chữ, nàng không chỉ đem AV phân tích kỹ lưỡng sâu sắc, lại còn “khuyến mãi” thêm phần phụ lục về GV. . . Nghiêm túc tới trình độ đó, thực so với làm luận văn tốt nghiệp của bọn ta nàng còn không chuyên tâm bằng!

Ta coi như hết đường xoay sở, dù sao buổi tối hôm trước mới đắc tội Lâm Nhiên, lần này hấn gọi ta cùng đi chắc chắn là có âm mưu gì đây. Thế nhưng An công chúa lại làm tổ trên giường ta hưng phấn mà ôm chần lăn qua lăn lại, nàng nói: "Phương Nam Nhân, đó là một cơ hội tốt a, cơ hội tốt! Người không thấy trong tiểu thuyết nữ diễn viên cùng nam diễn viên quan hệ đột phá hầu như đều do sau khi cùng nhau đi công tác sao! Người ngấm lại đi, hấn muốn bồi khách hàng dùng bữa khăng định sẽ uống rượu đúng không? Hấn uống rượu vào chắc chắn sẽ uống say đúng không? Hấn uống say người không phải có thể thừa cơ lên vào phòng hấn, thừa dịp hấn say túy lúy không có năng lực tự vệ, lập tức cưỡng bạo hấn! Vậy là các người liền gạo nấu thành cơm!"

Ta suy nghĩ một chút, do dự hỏi: "Thế nhưng trong tiểu thuyết, loại nam nhân như hần đều không thiếu nữ nhân, N tình nhân một đêm đều không phải rất bình thường sao. Vạn nhất ta bằng bất cứ giá nào nhào vô, hần lại coi như ta là một 419, ta liền trở thành một trong vô số bia đỡ đạn trước khi nữ diễn viên chính xuất hiện, lúc đó trách ai?"

An Hảo trầm mặc, thở dài một tiếng, ôm chần yên lặng trở về phòng nàng. Ta nằm ở trên giường trần trọc hồi lâu rốt cuộc mới phát hiện không thích hợp. Hừ! An công chúa, cái người ôm đi chính là chần của ta!

Vô luận ta thấp thỏm thế nào, ngày thứ hai cũng sẽ tới, buổi trưa tan tâm xong ta run run chờ ở phòng làm việc. Lúc thư kí của Lâm Nhiên gọi ta cùng ngồi xe đến sân bay, ta mù mịt vạn phần, dọc đường đi đều học theo Giang thư kí, đăng ký xong tìm được chỗ ngồi, ta cùng Giang thư kí ngồi cạnh nhau, Lâm Nhiên ngồi trước chúng ta một hàng.

Bên cạnh Lâm Nhiên là một cô gái mà ta thực sự đoán không được tuổi cụ thể, bởi vì nàng trên mặt là một lớp phấn dày cộm lại thêm trang điểm đậm lè, trông nàng "trang trí" như vậy tựa như vừa trong động bàn tơ đi ra, ta đầu tiên vừa thấy nàng thực hoảng sợ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên chỉ vào nàng hô: "A! Yêu nghiệt!"

Nàng ta vừa thấy bên cạnh mình là một mỹ nam hiển nhiên rất hưng phấn, Lâm Nhiên mới vừa ngồi xuống đã bắt đầu đến gần, từ tên tuổi đến quê quán đến mục đích chuyến đi hết thấy đều hỏi qua. Lúc đầu Lâm Nhiên còn duy trì phong độ nam nhân "có hỏi liền đáp", sau nàng ta càng dán lại gần, ngồi ở đằng sau Lâm Nhiên mà ta còn ngửi được mùi nước hoa nồng nặc trên người nàng, vì vậy gương mặt Lâm Nhiên càng ngày càng đen.

Ngay lúc tay nàng ta sắp sờ xuống tới đùi của Lâm Nhiên, hần đột nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh ta cúi người xuống, mở miệng nỉ non tựa như tình nhân với nhau: "Ngoan, còn tức giận sao? Được rồi anh sai rồi, đừng cáu kỉnh nữa, được không?"

Ta nhìn Lâm Nhiên đôi mắt ngập ẩn tình nhất thời choáng váng, Giang thư kí cũng choáng váng, "Hắc sơn lão yêu" phía trước càng choáng váng!

Lâm Nhiên nhìn Giang thư kí cười: "Chúng ta đổi chỗ ngồi đi? Lão bà đại nhân sinh khí, tôi phải hảo hảo dỗ ngọt một chút."

Giang thư kí cứng ngắc như người máy gập đầu, sau đó hai mắt vô thần đứng dậy, đi tới hàng ghế trên ngồi xuống, Lâm Nhiên sải đôi chân dài ngồi ở bên cạnh ta...

“Hắc sơn lão yêu” hoài nghi nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn Lâm Nhiên, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Xin hỏi... Vị này chính là..."

Lâm Nhiên nhìn ta cười khế, bàn tay thon dài kéo lấy mười móng heo của ta nắm chặt, ôn nhu nói: "Lão bà đại nhân tương lai của tôi."

Ánh dương quang từ ngoài cửa sổ chiếu vào, bàng bạc trải trên khuôn mặt tuần lãng của Lâm Nhiên, nụ cười tươi tắn của hắn khế dao động như muôn ngọn sóng, trong giây phút ấy, tất cả hình ảnh dường như đều dừng lại, ta nghe tiếng tim mình đang mãnh liệt đập gấp gấp, trên tay xúc cảm ấm áp lui thẳng xuống tận đáy lòng...

Trong thoáng chốc ta cùng Lâm Nhiên đều cảm thấy có chút bối rối...

Chớp mắt "Hắc sơn lão yêu" quay đầu đi, Lâm Nhiên nhanh chóng buông tay ra, hai người lập tức giãn cự ly, đều tự mình hơi nghiêng đầu tựa vào thành ghế...

Gương mặt ta nóng rần lên, ở trong lòng thầm hận chính mình chịu thua hắn, đã vậy còn quá dễ dàng bị mỹ nam kế mê hoặc, tâm trí thực không kiên định chút nào mà!

Ta ho khan một tiếng, cân nhắc nhất định phải nói cái gì đó để che giấu xấu hổ, vì vậy há miệng liền hỏi: "Phiền anh có thể mở cửa sổ một chút được không? Tôi muốn hít thở không khí..." (ta pò tay chị, đi máy bay đòi mở cửa sổ ==)

Lâm Nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn ta như xem sinh vật ngoài hành tinh: "Phương Nam, cô còn có thể làm cho người ta á khẩu không nói được lời nào nữa không?"

Ta lập tức ngậm miệng lại chết cũng không mở, trong lòng hồi hận đến mức muốn lập tức tự cắt lỗ tai. Nơi khóe mắt bỗng nhìn thấy Lâm Nhiên lại như thờ dài một hơi, khôi phục lại trạng thái Lâm tổng hắc ám vốn có.

Vừa xuống phi cơ, ta liền gấp gấp tìm WC. Trên máy bay uống nước nhiều quá, ta nghẹn nước tiểu nghẹn đã mấy tiếng đồng hồ rồi, nghẹn sắp nội thương luôn. Vốn trên máy bay cũng có WC, thế nhưng từ lúc ta nháo ra "Sự

kiện mở cửa sổ", liền không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Giang thư kí xuống phi cơ phải đi lấy hành lý, ta rón rén đi tới bên người Lâm Nhiên nhỏ giọng hỏi: "Anh có biết WC ở đâu không a? Tôi ghen sắp chết rồi a!"

Lâm Nhiên thành thật dứt khoát chỉ tay về phía trước: "Đi thẳng vào!"

Thế là ta sải chân chạy đi, vừa vào tới liền vội vã tìm phòng chui vào, ai ngờ ta vừa mở cửa, dĩ nhiên đụng ngay một nam nhân, hắn vẫn còn duy trì tư thế kéo quần tới phân nửa, con mắt tròn to nhìn ta y hệt hai trái trứng vịt. Ta sững sốt, nhìn thoáng trên tường -- một loạt bệ tiểu!

Ặc! Là WC nam!!!

Lập tức quay đầu chạy vội trở về, liếc mắt thấy Lâm Nhiên, hắn nhìn ta mặt mang theo tươi cười, dùng ngữ khí cực kỳ lơ đãng nói: "Xin lỗi chỉ lộn hướng cho cô rồi, hắn là đi thẳng bên này mới phải."

-_-#

Ta choáng! Xem như người lợi hại!

Trên đường đi tới khách sạn, ta vẫn đều là khuôn mặt bánh bao bị uất ghen, mà Lâm Nhiên vẫn mang theo mỉm cười đầy đắc ý. . .

Sắp xếp xong xuôi chỗ ở, Lâm Nhiên một phòng, ta cùng Giang thư kí một phòng. Ngày thứ hai cần gặp khách hàng tương đối sớm, mà ta hôm nay thực sự mệt chết đi được, đã thế ta lại thuộc loại người ngủ giống như lợn chết dù trời có sập xuống cũng không tỉnh. Cân nhắc một lúc lâu, ta quyết định lấy điện thoại đặt đồng hồ báo thức, sau đó nhờ Giang thư kí gọi ta. Vì vậy tại lúc ăn cơm chiều, ta cười khách khách khí khí nói với nàng: "Cái kia, Giang thư kí, sáng sớm ngày mai có thể phiền cô 6h □?"

Trên bàn cơm Lâm Nhiên cùng Giang thư kí cùng bị ghen, hai người một bên ho khan dữ dội một bên tận lực uống nước.

□, ta sao lại luôn luôn tại thời điểm mấu chốt nói sai vậy a!

Ta vội lắc đầu xua tay: "Cái kia, tôi không phải ý đó, tôi là muốn nói 6h sáng cô có thể gọi tôi dậy được hay không?"

Giang thư kí khuôn mặt đỏ bừng, không thêm liếc ta một cái, lạnh lùng "Ừ" một tiếng.

Xong, đặc tội với người. . .

Lâm Nhiên vẻ mặt hứng thú nhìn ta, trong ánh mắt, chỉ độc cười nhạo cùng hả hê.

Thực sự là họa là từ ở miệng mà ra, trong miệng mà ra a! T ____ T

Ngày thứ hai đi gặp vị khách hàng Nhật bản kia, đối phương hai người - chúng ta ba người -- kỳ thực mà nói thì cũng như hai người, bởi vì toàn bộ trong quá trình nói chuyện ta cũng chỉ nói một câu: "Buổi sáng tốt lành"

Ta cũng chỉ có thể nói một câu này, tại do "Tinh thông Nhật ngữ" thật sự là An Hảo cố gắng thêm vào cho ta, bởi vì nàng nói, bây giờ cho người một cuốn phim AV người có thể nghe hiểu bọn họ nói cái gì không? Có thể là được rồi!

Quả thực, bởi vì toàn bộ quá trình chỉ có toàn "bịch bịch" với lại "cái kia -- cái kia" . . . Thế nên ta liền yên tâm thoải mái để nàng viết, ai ngờ Lâm Nhiên có ngày lại đem cái sơ yếu lý lịch của ta ra tra cứu chuyện này.

Cho nên, nghe Lâm Nhiên với Giang thư kí cùng hai người đối diện phun ra một tràng âm thanh, ta ngồi ở một chỗ, gương mặt đeo lên nụ cười mỉm, thỉnh thoảng giả bộ gật đầu. . .

Một lúc sau Giang thư kí tiếp một cuộc điện thoại bèn đi ra ngoài, lúc trở về cùng Lâm Nhiên nói gì đó, Lâm Nhiên quay hướng đối tác Nhật bản cười cười xin lỗi, theo Giang thư kí đi ra. Không biết vị thương gia nọ cùng trợ lý của mình nói gì mà mỹ nữ trợ lý cũng đi theo.

Đương trong phòng chỉ còn lại hai chúng ta thì, chỉ thấy vị khách Nhật Bản quay hướng ta chỉ vào hạ thân của mình khoa tay múa chân, trên mặt lộ ra nụ cười cực kì mờ ám. Ta một người hoảng hốt, nhớ tới từng xem qua trong AV có đoạn thiếu nữ ngây thơ cùng ông chú bỉ ổi trong phòng dùng cơm trên giường. . . . Ta sốc! Người nha, cũng dám đùa giỡn ta? ! Cũng không nhìn lão nương ta là ai! Lão nương học qua Không Thủ Đạo, đã từng đem Lâm Nhiên quăng trên mặt đất những hai lần đó!

Ta trợn mắt kiên quyết vung tay lên. Hắn lại còn sót ruột luôn miệng nói "Dollar", ta khinh! Người cho rằng vài tờ đôla là có thể? Có tiền thì giỏi lắm sao? Ta là người rất yêu nước nha, chỉ thích nhân dân tệ!

Vì vậy ta tiếp tục trừng mắt xua tay nói: "NO, NO, NO! I like RMB!"

Đang nói, Lâm Nhiên cùng Giang thư kí đã trở về, vị khách nọ liếc mắt nhìn ta tiến lên cạnh Lâm Nhiên nhỏ giọng nói một câu, Lâm Nhiên gật đầu cùng hắn đi ra ngoài. Hử? Không phải tại ta không chịu nghe lời hắn nên hắn muốn cáo trạng với boss của ta chứ? Chính là nói. . .muốn cùng Lâm Nhiên thương lượng hạ giá ta sao? Ngẫm lại Lâm Nhiên. . .Hắn hẳn là sẽ không chút do dự đem ta bán đi mà!

-_-#

Vì vậy ta hoảng sợ, vội vã tiến đến bên cạnh Giang thư kí hỏi: "Vừa rồi bọn họ nói cái gì vậy?"

Giang thư kí lạnh như băng trả lời: "Ông ta muốn đi WC mà không biết đường."

-_-#

Không phải chứ. . . Nguyên lai không phải "Dollar" mà là "Toilet" a, ta □. . .

Thấy Giang thư kí xoay người muốn đi ra ngoài, ta hỏi: "Cô đi đâu vậy a?"

"Rửa tay."

"A, tôi cũng cùng đi!"

Nhà hàng này WC nam nữ dựa lưng vào nhau, mà bồn rửa tay thì ngăn ở chính giữa cửa ra vào hai bên. Giữa lúc ta cùng Giang thư kí đang đứng cạnh bồn rửa tay, đột nhiên nghe thấy bên trong WC nam bỗng "Phụt" một tiếng nổ ngập trời. Ta đầu tiên ngăn người, sau đó nhớ tới Lâm Nhiên vẫn còn ở bên trong a! Vì vậy ta nhin không được điên cuồng cười rộ lên, một bên cười một bên đập tường, cười đến sắp tắt thở. Ha ha! Lâm Nhiên a Lâm Nhiên, người cũng có ngày “thả bom” trước mặt mọi người sao!

Lúc này WC nam cửa bật mở, vị thương gia Nhật bản đi ra, khuôn mặt già nua đỏ bừng như trứng tôm đun sôi, vội vàng vàng rửa tay một chút liền cấp tốc ly khai. Lâm Nhiên lúc này gương mặt đen như Bao công từ trong WC đi ra, ta vừa nhìn thấy hắn càng vui vẻ, hận không thể trực tiếp ngồi xuống đất vỗ đùi.

Hắn đầu tiên là hung hăng trừng mắt ta, sau đó mỗi chữ mỗi câu nghiền răng nghiền lợi nói: "Phương, Nam! Cô cũng dám cười nhạo ngay mặt đối tác của chúng ta ư?!"

-_-#

Không phải chứ. . . Dĩ nhiên không phải là Lâm Nhiên?!

"Ách. . . Cái kia, tôi không phải cố ý a, tôi thật không biết là vị khách Nhật bản thả, tôi còn tưởng là anh. . ."

Lâm Nhiên mặt càng thêm đen: "Cho nên, cô mới dám cười nhạo tôi phải không?"

= =

Ặc, giải thích còn không bằng ngậm miệng lại cho rồi. . .

Chương 13

Tuy rằng phải trải qua trùng trùng trắc trở, thế nhưng tốt xấu gì hợp đồng cũng đã kí kết thành công, vì vậy vào buổi tối, Lâm Nhiên liền mời mọi người đi tắm suối nước nóng. Cơ mà, tới nơi rồi mới biết được, cái suối nước nóng nổi tiếng kia hôm nay lại đóng cửa sửa sang trùng tu lại, thật không may nha!

Sau Lâm Nhiên lại đề nghị, dù gì cũng không phải là đi tắm sao, gần đó có tòa nhà bên trong có hồ bơi, bởi vì gần suối nước nóng nên nước cũng khá ấm, hiện tại bơi cũng không sợ bị lạnh. Khách hàng người Nhật bản gật đầu đáp ứng, một đám người kéo nhau tới hồ bơi.

Lâm Nhiên cấp mỗi người mua một bộ áo tắm, ta thì chọn bộ áo liền váy kín đáo nhất, mà Giang thư kí cùng mỹ nữ trợ lý đều chọn bikini nóng bỏng mắt. Thay áo tắm rồi ta mới phát hiện, ngoại trừ ta là một vùng bình nguyên bằng phẳng mặc áo tắm với không mặc cũng như nhau thì, hai vị mỹ nữ kia vóc người đều cực ‘hot’ khiến đàn ông chỉ cần liếc mắt một cái liền máu mũi chảy ròng ròng a!

Vì vậy đương lúc hai mỹ nhân thoải mái đi ra ngoài, ta lại rụt rè rất không tự nhiên lấy tay che che lấp lấp bộ ngực từ từ đi tới cạnh bể bơi. Mới vừa đi không xa, liền nhìn thấy Lâm Nhiên đứng đó. Hắn tuy rằng làm người hơi thú vị một chút, mồm miệng độc ác một chút, tâm địa nhỏ nhen một chút, bắt quá ngoại hình quả thực không chèn vào đâu được. Thân hình tam giác ngược tiêu chuẩn, cơ bụng sáu múi rắn rỏi, tay chân thon dài, vóc người này không đi làm người mẫu thật có điểm đáng tiếc!

Ta còn đang ở nơi nào nơi nào suy nghĩ ‘phóng túng’, Lâm Nhiên lại nhìn ta nhếch lên nụ cười trào phúng: "Xì, có cái gì mà che a, yên tâm, coi như bây giờ có đem cô ném vào giữa đám đàn ông cũng tuyệt đối không có người nào hoài nghi cô là phụ nữ đâu!"

-_-#

Ta quyết không nhìn hắn, trừng mắt một phát tiếp tục đi tới bể bơi, vừa đi vừa nhin không được quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy hai mỹ nữ đứng ở bên cạnh hắn thản nhiên nói cười, phối hợp với khuôn mặt mê hoặc nhân tâm của hắn, hừm, thật đúng là cảnh đẹp ý vui a... tuy rằng cảm thán nhưng sao trong lòng lại có cảm giác hơi chua xót...

Tham luyện phong cảnh mỹ nữ cùng soái ca hậu quả thật không hay, ta chỉ lo quay đầu lại nhìn, không có chú ý phía trước, chờ ta một chân lọt xuống bể bơi nhận ra đã muộn. Đáng trách chính là ta ngã xuống chỗ nước cũng không sâu, vốn ta cũng biết bơi chớ một chút, thế nhưng sự việc xảy ra quá đột nhiên, ta thoáng chốc bị uống nước mấy ngụm nước căn bản không kịp phản ứng, vì vậy ta ba chân bốn cẳng vùng vẫy giữa được một lúc hết hơi liền trực tiếp chìm xuống.

Khi ta bị nước sặc đến hầu như sắp ngất xỉu, đột nhiên thấy có gì đó bắt được hai chân ta, ta giật mình một cái lập tức thanh tỉnh! Mẹ ơi, lẽ nào đây là ma da (*nguyên văn là thủy quỷ) trong truyền thuyết kéo chân người sắp chết xuống địa ngục sao?! Không nên a, ta còn không có sống đủ đâu!

Trong chốc lát dục vọng cầu sinh mãnh liệt trỗi dậy khiến ta liều mạng phản kháng, cuối cùng hai chân cũng thoát ra được, ta hung hăng hướng con ma đó đập một cước xong mượn phản lực một hơi vọt tới mặt nước, lập tức hóp một ngụm bơi chớ vào.

Ta vừa bò lên trên bờ thì Giang thư kí cùng mỹ nữ Nhật bản lo lắng xông tới.

"Phương Nam cô không có việc gì chứ?"

Ta khoát tay từng ngum từng ngum thở dốc, thực sự là sắp chết ta, thiếu chút nữa là gặp diêm vương rồi!

"Hả? Sao chỉ có mình cô vậy? Lâm tổng đâu?" Giang thư kí lại hỏi.

"Gi? Lâm tổng gì cơ?"

"Cô không biết ư? Lâm tổng xuống dưới cứu cô mà! Sao chỉ có cô lên bờ vậy? Lâm tổng đâu? !" Giang thư kí vừa nghe nói ta không biết vành mắt đã đỏ hoe.

Ta ngẩn ngơ -- hấn cứu ta?

Lúc này trên mặt nước đột nhiên lao ra một thân ảnh, Lâm Nhiên cố sức bơi tới bên cạnh bề bơi từng thở dốc như muốn ngất xỉu.

Hai vị mỹ nữ cùng vị khách Nhật Bản nhanh chóng tiến lên quan tâm hỏi thăm, Lâm Nhiên khoát khoát tay, qua một lát, quay đầu lại tàn bạo trừng mắt ta, trong ánh mắt như muốn phun hỏa: "Phương -- Nam? ! Cô, cư, nhiên, dám, đá, tôi?!"

Ách, ta đá hấn? Lẽ nào nói. . . Cái tên ôm lấy chân ta mà ta tưởng là ma da đó chính là Lâm Nhiên xuống cứu ta ư? = =

"Cái kia. . . Xin lỗi, tôi không biết là anh, thực không phải. . ."

Lâm Nhiên vung tay lên cắt phăng, chia vào mũi ta nói: "Phương Nam! Cô quả thực không phải là phụ nữ! Đời này tuyệt đối không có người đàn ông nào muốn cưới cô! Ai coi trọng cô chính là bị mù!" [Anh mù chứ ai? Hừ!]

Ta nhìn gương mặt hấn tràn ngập phần nộ trong nháy mắt đầu óc trống rỗng. Đột nhiên giữa không gian có một đạo thanh âm bén nhọn mãnh liệt đâm vào tai ta nhưc nhói: "Phương Nam cô căn bản không phải nữ nhân! Cô đời này khẳng định không có người nào bị mù muốn cưới cô!"

Như có một cây búa hung hăng nện xuống ngực, đau đớn đến khiến ta thở không nổi, lệ sắp trào ra khóe mi.

Chung quanh lặng ngắt, mấy người Nhật bản hai mặt nhìn nhau, mà Giang thư kí ngẩn người một lúc xong liền nhanh chóng nói: "Lâm tổng xin bớt

giận, Phương Nam cũng không phải cố ý, Sơn Điền tiên sinh còn đang ở đây. . ."

Lâm Nhiên lập tức hít sâu một hơi, mỉm cười đối với Sơn Điền tiên sinh bọn họ thăm thì, Sơn Điền tiên sinh cười ha ha, sau đó phảng phất như cái gì cũng chưa phát sinh, mọi người cùng nhau nói cười vui vẻ, cả khách lẫn chủ đều vô cùng tận hứng. Buổi tối nọ, ta nghe bọn họ nói huyền thuyên gì đó ta không hiểu, chỉ biết phụ họa cười to, lúc hợp thời thì vỗ tay trầm trồ khen ngợi, vẫn cười đáp như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là, thẳng đến ngày thứ hai lên máy bay trở về, ta với Lâm Nhiên cũng không có mở miệng cùng đối phương nói một câu nào.

Ngồi trên máy bay, ta nhắm hờ mắt, dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy sườn mặt Lâm Nhiên vẫn như cũ anh tuấn động lòng người, khiến mấy cô nữ tiếp viên hàng không liên tục nhìn trộm. Ngoài cửa sổ từng đám mây trắng lướt qua, mềm mại giống như kẹo đường mà khi còn bé ta yêu nhất. Ta nhớ tới trước khi đi An Hảo nói muốn ta nắm chặt cơ hội áp đảo Lâm Nhiên, lại nghĩ tới lúc mười ngón tay hai ta lồng vào nhau thì trái tim ấm áp cùng bối rối, tự giấu cười cười.

Một chuyến đi công tác, chúng ta cũng không giống như trong tiểu thuyết từ cừu nhân biến thành vợ chồng, mà châm chọc thay chỉ một câu nói liền biến thành người xa lạ.

Ta về đến nhà thì An Hảo còn chưa có tan tâm, muốn ngủ một giấc nhưng thế nào cũng ngủ không được. Thấy trên bàn chủ cho thuê nhà lưu lại cái radio cổ xưa, ta đứng dậy ấn nút mở, nương theo tiếng dòng điện chạy "Tu tu", một khúc □ Ái tình thay đổi □ chậm rãi phát ra. Lúc ca khúc này mới ra, ta cùng An Hảo đều cực kì yêu thích, cũng vì đây là ca khúc chủ đề của một bộ phim điện ảnh rất hay. Từ rạp chiếu phim đi ra, hai người rất không khống chế được la hét gào khóc ...

An Hảo giống như bị đau răng phiền muộn nói: "Phương Nam Nhân, chuyện tình yêu của hai ta có phải sẽ giống như vậy hay không a, đối tới đối lui luôn luôn không gặp được đúng đối tượng. Nếu như sau này gả không ra làm sao bây giờ?"

Ta cũng dùng ngữ khí đó đáp lại nàng: "Thôi đi, làm gì có chuyện người gả không ra, về phần ta, phỏng chừng sau này phải gia nhập vào đội quân chuyên hẹn hò mất."

Lúc đó, ta ngưỡng nhìn bầu trời xanh thẳm trên đỉnh đầu, nhớ tới một thiếu niên da trắng như ánh trăng, nhất thời lòng đầy chua xót.

Có người nói, mỗi người đều phải gặp qua một người như vậy, giống như là kiếp nạn từ bé của người. Mà kinh qua người này rồi, lúc gặp gỡ người khác, sẽ dễ dàng chấp nhận hơn (1).

Bên tai vang lên câu nói lạnh lùng trào phúng của Lâm Nhiên, giống như một con dao cùn, chậm rãi mà hung hăng cứa rách trái tim ta. Ta nhận ra, trước đây có lẽ là do ta cố chấp không chịu đối mặt hiện thực. Cứ nghĩ ta cũng sẽ giống một khối ngọc thô, đến lúc sẽ có người phát hiện ra ánh sáng rực rỡ của mình. Mà một ngày nào đó, ta sẽ bước ra từ câu chuyện cổ tích, cùng hoàng tử sống hạnh phúc tới già...

Thế nhưng cô bé lọ lem mãi mãi chỉ có trong truyện cổ, nàng có một dung mạo mỹ lệ, một đôi giày thủy tinh xinh đẹp; còn ta chỉ là một tên giống như tiểu tử, mang giày cao gót cũng sẽ té ngã. Trên đời hoàng tử có rất nhiều — bao gồm Lâm Nhiên, chỉ là, bọn họ cũng không thuộc về ta. Có thể, ta cũng nên thử cùng người khác gặp gỡ, thử chấp nhận. Chấp nhận người khác, chấp nhận bản thân, chấp nhận nửa cuộc đời còn lại của chính mình...

Vì vậy ta dứt khoát đứng lên chuyển tới kênh mà 5-6h chiều nào cũng phát chương trình "Kết bạn bốn phương". Mỗi khi phát thanh viên giới thiệu xong một người, ta đều ghi nhớ lại, đương nói đến một vị Trương tiên sinh thì, ta nghe điều kiện của hắn xong liền vỗ bàn -- chính là người này! Bật dậy gọi điện thoại cho tổng đài hỏi phương thức liên hệ đồng thời cấp tốc gửi tin nhắn hẹn thời gian cùng địa điểm gặp mặt.

Buổi chiều ngày thứ hai, ta tan ca sớm, trước khi đi cùng chị Lý đánh tiếng bắt chuyện nói ta muốn đi hẹn hò, nếu như có boss tới thì nói ta hơi khó chịu phải đi ra ngoài mua thuốc. Sau rốt ta đến thẩm mỹ viện trang điểm sửa soạn, đem mái tóc ngắn ngắn bình thường vẫn bù xù như tổ chim của ta bới lại gọn gàng, phối hợp với y phục mà An Hảo giúp ta lựa, ừ, hắn là cũng có thể gặp người!

Dựa theo địa điểm trong tin tức ta khó khăn lắm mới tìm được nhà hàng nọ, tại quầy tiếp tân hỏi thăm liền tìm được phòng đã hẹn.

Đẩy ra cửa phòng, người ở bên trong vừa ngẩng đầu, ta sững sốt một chút vội xua tay nói: "Xin lỗi, tôi đi nhầm. . ."

Rời khỏi đó đóng cửa lại, ta ngẩng đầu nhìn số phòng trên cửa, là 306 không sai a. . . Thế là ta liền gọi điện thoại cho đối phương hỏi, đối phương khẳng định nói cho ta biết là 306, đồng thời báo đã tới rồi, đang ngồi đợi ta. Ta đứng ở cửa bồi hồi một lúc lâu, nhớ tới câu nói của Lâm Nhiên, khẽ cắn môi quyết định đẩy cửa đi vào.

Ta hướng tới người đối diện xả ra một nụ cười: "Xin chào, tôi là Phương Nam."

Hắn gật đầu: "Chào cô, tôi là Đại Vĩ."

Lòng ta lạnh băng, thật là hấn sao. . .

Nhìn vị "Thanh niên tài tuấn" trong miệng phát thanh viên đang ngồi đối diện:

"Phi thường có phong độ đàn ông" -- mặt đen như Bao công xác thực không thể là phụ nữ rồi.

"Vóc người thon thả cân đối, rất chuẩn" -- tay chân nhìn như dân chạy nạn Phi Châu, ừm, quả thực rất gây, tại cái thời đại mà khúc củi nhóm lửa được cho là tiêu chuẩn cái đẹp thì, nếu như hắn là phụ nữ --- cũng miễn cưỡng có thể nói vóc người "chuẩn".

"Phi thường nho nhã, có dáng vẻ thư sinh" -- được rồi, chấp nhận cái kính to như bông hoa đeo trên mũi chiếm hết hai phần ba khuôn mặt hắn coi như là nho nhã dáng vẻ thư sinh đi!

"Khuôn mặt rất thâm thúy, ngũ quan rất lập thể" -- mặt ngựa hé ra đôi mắt to lồ lộ, xương gò má thì cao vút mà hai má lại hóp vào, xác thực "rất thâm thúy, rất lập thể" a. . .

==

Đôi ta mắt to trừng mắt nhỏ một lát sau, Trương tiên sinh đỏ mặt chuyển tằm nhìn, đưa thực đơn cho ta: "Phương tiểu thư thích ăn cái gì thì cứ gọi, không cần khách khí."

Được thôi, ta cũng rất không khách khí chọn một loạt món đắt nhất, khi ta đem thực đơn cho người phục vụ, liếc thấy Trương tiên sinh nguyên bản khuôn mặt đen -- đỏ, đen -- đỏ chuyển sang trắng -- đen, trắng - đen. . .

Thức ăn được dọn lên, chúng ta liền bắt đầu ăn, ta vừa định mở miệng hỏi thăm một chút tình hình của hấn, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, vừa nhìn thấy người đi vào, ta đại ra, cứng đờ mặt!

Chú thích:

(1) Câu này hơi khó edit, đại loại là, trong cuộc đời bạn sẽ gặp một mối nghiệt duyên khiến bạn đau khổ mà nhất định phải trải qua, vượt qua rồi sẽ tìm được hạnh phúc, nếu không thì sẽ luôn gặp trắc trở (cái này là ta nghe kể, thấy cũng tương tự nên đưa vào ^^)

Chương 14

"Nha, Phương Nam à, sao cô lại ở chỗ này vậy? Cùng bằng hữu dùng bữa sao? Tôi vốn hẹn bạn tới chỗ này ăn cơm, nhưng hình như đối phương bạn việc không thể tới được, vốn định tìm một phòng ăn một mình không ngờ lại gặp cô. Vừa lúc tôi cũng đang đói bụng, không ngại tôi ngồi chung cùng ăn chứ?" Không đợi ta mở miệng, hấn nghênh ngang đi tới chỗ bên cạnh ta ngồi xuống, sau đó cầm lấy thực đơn gọi món ăn với người phục vụ.

Ta nhìn hấn mỉm cười gật đầu với Trương tiên sinh, phản ứng thật không kịp: "Lâm tổng. . . Ngài thế nào lại ở chỗ này?"

Hấn liếc mắt ta, ôn nhu nói: "Không phải vừa mới nói với cô sao? Tôi hẹn bạn ở chỗ này! Sao đầu óc càng ngày càng đãng trí vậy, đợi lát nữa về nhà nhớ ghé mua óc heo ăn đi nha." Vừa lúc phục vụ đem thức ăn tới cho hấn, hấn liền ưu nhã cầm lấy chiếc đũa mỉm cười nói với Trương tiên sinh: "Nhanh ăn đi, đừng khách khí. . ."

□ . . . Hấn lại còn đảo khách thành chủ ư. . .

Ta nhìn sang Lâm Nhiên --- sườn mặt như tác phẩm nghệ thuật, lại nhìn sang đối diện Trương tiên sinh --- khuôn mặt "thâm thúy" hệt như dân chạy nạn Phi Châu, kiềm chế vọng động muốn rời đi, lại nhớ tới câu nói của chị Vương "Có sự nghiệp riêng, không phải người làm công, có nhà lại có xe", dưới đáy lòng niệm chú ba lần "Tướng mạo là phù vân, RMB mới là trọng yếu", dặt trên mặt nụ cười cứng ngắc: "Xin hỏi Trương tiên sinh hiện tại làm việc ở đâu?"

Hắn cười hắc hắc: "Không dám không dám, tôi chỉ mở một cửa hàng sửa xe."

Mặt ta cứng đờ -- có sự nghiệp riêng, không phải làm thuê cho người khác...

Ta xem Lâm Nhiên chậm rãi thưởng thức bữa ăn, trên mặt mang theo tiêu ý ôn hòa.

"Ha ha, vậy cũng rất tốt. . . Khụ khụ, Trương tiên sinh bình thường cũng bề bộn nhiều việc phải không? Hiện tại ra ngoài rất bất tiện, giao thông công cộng lại chật chội đông đúc. . ."

"Ha ha, tôi tự lái xe đi ra ngoài."

Ánh mắt ta nhấp nháy như đèn pha: "Nga? Phải không? Xe của Trương tiên sinh là hãng gì?"

"Mazda." (1)

Trên mặt nụ cười ta càng sâu: "Nga, chắc phải hơn mười vạn (2) nhỉ?"

Hắn lại hắc hắc cười xua tay: "Đâu đâu, bốn ngàn đồng (3) mà thôi."

". . . Bốn ngàn đồng?" Có thể mua cái kiếng xe sao?

"Đúng vậy, xe máy ba bánh sao có thể lên tới hàng vạn được. . ."

Ta đóng băng hết phân nửa người, nơi khóe mắt thấy Lâm Nhiên trên mặt lộ ra nụ cười mỉm Mona Lysa thần bí khó lường.

Ta cười gượng hai tiếng: "Ha ha, Trương tiên sinh thật hài hước. . . Nhà của Trương tiên sinh hẳn rất lớn nhỉ?"

"Ừ. . . Quả thực cũng lớn. . ."

Con mắt ta liền sáng ngời: "Thật không? Một người ở rất rộng rãi đúng không?"

"Đúng vậy, bất quá cửa hàng sửa xe mà, cần phải lớn một chút, không thì xe của khách hàng không vào được. Còn chỗ tôi ở khoảng hơn mười thước vuông, cũng không tồi..."

Ta rốt cục cũng không duy trì nổi nụ cười trên mặt nữa, run lấy bầy không nói nên lời. . .

Ta nhìn bộ dạng Lâm Nhiên đang cười mỉm kiểu Mona Lysa lúc này thực đã biến thành cao tăng cao cao tại thượng tươi cười thương xót với chúng sinh...

Có sự nghiệp riêng, không phải làm công cho người khác, có nhà lại có xe... Nha nha, ta quyết định không bao giờ mở miệng nói nữa, cơm nước xong chuồn liền! Ta chỉ biết là làm hồ sơ tìm việc trình độ giả tạo cũng như bơm nước vào thịt heo, thế nhưng thật không ngờ “thông tin hẹn hò” cũng có thể trắng trợn sánh ngang với hình bộ ngực của nữ minh tinh như vậy!

Giữa lúc ta ngấu nghiến sắp xử lý xong bữa ăn, Trương tiên sinh bỗng hỏi: "Phương tiểu thư, nếu tiện, có thể lưu lại số điện thoại được hay không? Hôm nào cùng nhau đi xem phim..."

Ta đang do dự làm thế nào mở miệng cự tuyệt, Lâm Nhiên ưu nhã buông chiếc đũa cầm lấy khăn tay lau miệng, sau đó mỉm cười nói: "Trương tiên sinh, kỳ thực, tôi cảm thấy hai người rất không hợp nhau."

"A? Vì sao?" Trương tiên sinh hỏi. Ta cũng nghi hoặc nhìn Lâm Nhiên không biết hắn muốn làm gì.

Đã thấy hắn không nhanh không chậm cười nói: "Trương tiên sinh, anh tương đối đen, mà Phương Nam lại trắng. Tôi là lo lắng cho đời sau của hai người, nếu như hai người cưới nhau, vạn nhất sinh ra một con ngựa vằn thực không tốt nha..."

Một trận gió lạnh thổi qua, trên bàn cơm, một người tựa quý tộc Anh quốc bình tĩnh mỉm cười, mặt khác hai người từ lâu đã hóa đá trong gió...

Ăn cơm xong, vị Trương tiên sinh đi trước tha thiết nhìn ta nói: "Chúng ta sau này liên lạc."

Ta cười tủm tỉm gật đầu nói hẹn gặp lại, song song ở trong lòng bỏ thêm một câu-- cũng tạm biệt luôn!

Đứng ở trước cửa nhà hàng, ta trừng mắt Lâm Nhiên, muốn nói cũng không biết nên nói gì, nghẹn nửa ngày cũng không nghẹn ra nổi một câu, vì vậy chỉ có thể tiếp tục trừng mắt hần.

Hần phảng phất bị ta trừng không được tự nhiên, quay mặt đi, sau đó ho khan hai tiếng, làm như hờ hững nói: "Sau này hẹn hò phải tìm hiểu tình hình thực tế của người ta, bằng không bị bán lúc nào cũng không biết. Bất quá, điều kiện của cô mà nói, không chừng là có người bị hại..."

Sắc trời hôn ám, người xe như nước tới lui xẹt qua, hần quần áo chỉnh tề kiêu ngạo nhìn ta, khoe miệng khê nhếch nụ cười chẳng thể thấy rõ được.

Ta đột nhiên cảm thấy thật khó chịu, quay người sang nói: "Đúng, tôi biết tôi chẳng có chỗ nào tốt, dung mạo không xinh đẹp hấp dẫn, không có bằng cấp cao, nhà tôi không tiền cũng chẳng có gia thế, tôi chính là một trong vô số người nơi tầng dưới chót cái thành phố này..."

"Mà ngài là quý công tử, là thanh niên tài tuấn, ngài sẽ có tiền đồ tươi sáng vô lo, sẽ cưới một cô vợ đẹp như tiên nữ. Còn tôi, chỉ là một người trong đội quân bốn ba đi tìm bạn đời, được người ta chọn tới lựa lui như rau củ dập nát ngoài chợ. Có thể sau này sẽ gả cho một người như Trương tiên sinh, không tiền không bạc cứ tận tận khổ khổ mà qua cả đời..."

Không biết đêm nay gió trời quá lạnh hay tại rượu quá nồng, nguyên bản thứ tình cảm ưu sầu đau khổ kiểu "nữ nhi thường tình" mà ta vẫn coi thường bấy lâu nay bỗng nhiên bị phóng đại gấp vạn lần, từng chút một lan tràn mọi góc ngách cõi lòng ta, ép tới ta không đứng thẳng nổi, quỵ xuống ngồi chồm hổm trên mặt đất, nước mắt một giọt lại một giọt rơi rơi.

Bao lâu đã không khóc qua? Bao lâu không có khổ sở như vậy? Có phải bề ngoài tựa kim cương, nội tâm cũng nhất định phải kiên cường như lô cốt? Có đúng là mọi người đều cho rằng ta thực sự một điểm cũng không để ý, không để ý ai cũng xem ta như nam nhân, không để ý ta trở thành trò cười mua vui trong mắt mọi người, không để ý chuyện có người yêu thương che chở cho ta, không để ý vì sao ta vẫn cô độc một mình?

Ta mộng tưởng hảo huyền nhiều năm như vậy, làm một con ốc sên nhiều năm như vậy, rốt cuộc mới dám đối mặt hiện thực, muốn thoát khỏi bóng

mây che phủ cuộc đời. Thế nhưng, chờ đợi ta cũng chỉ là sự mĩa mai trào phúng không chịu đựng nổi...

Chẳng bao lâu, Lâm Nhiên đi tới trước người ta ngồi xổm xuống, đưa cho ta một cái khăn tay, thấp giọng nói: "Xin lỗi. Tôi không có ý đó, cô... rất tốt..."

Hắn đưa lưng về phía ánh trăng, gương mặt anh tuấn khuất trong bóng tối, ta đột nhiên thấy thật khó chịu. Ta đây là làm sao vậy nhỉ, sao có thể nói những lời này với sếp của mình, khiến con người yếu đuối thảm hại của ta bại lộ trước mặt một người lúc nào cũng xem ta như vở hài kịch tìm niềm vui...

Ta đứng lên hoảng loạn lấy tay áo lau nước mắt, hít sâu mấy hơi để khôi phục trạng thái kim cương vô địch thường ngày của mình. Vừa muốn nói gì đó để giảm bớt nặng nề, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Giảng viên phụ trách muốn ta quay về trường học một chuyến, nói là về vấn đề hồ sơ tốt nghiệp.

Nghe điện thoại xong ta cùng Lâm Nhiên nói: "Lâm tổng xin lỗi, tôi hiện tại có việc phải về trường học một chuyến, anh xem..."

"À, " hắn gật đầu, rất tự nhiên nói, "Vừa lúc tôi cũng muốn tùy tiện đi dạo một chút, nghe nói trường của cô phong cảnh không sai, tôi với cô cùng nhau đi."

Ta □. Lão nhân ngài nghe lời đồn ở đâu a, kém xa đến thái quá đi. Tuy rằng nói phong cảnh của đại đa số trường đại học xác thực cũng không tồi, nhưng là trường học của bọn ta, dùng cách của An Hảo mà nói, giống như vùng ngoại thành nông thôn, hoang vắng rách nát không gì sánh được, thậm chí còn nghe nói từng có một đoàn làm phim kinh dị lấy trường học chúng ta làm bối cảnh.

Cho dù như vậy nhưng lãnh đạo đã lên tiếng, ta không thể không nghe, chỉ có thể nhận mệnh theo sát hắn lên xe, sau đó chỉ đường tới trường học.

Dọc theo đường đi, Lâm Nhiên vẫn nhíu mày ngưng thần nhìn phía trước, mà ta thì cúi đầu loay hoay nghịch mấy ngón tay, không biết nói gì cho phải. May là Lâm Nhiên bật lên một khúc hòa tấu dương cầm, ta bèn giả vờ chuyên tâm chăm chú thưởng thức như gặp bạn tri âm tri kỷ, che giấu xấu hổ...

Tới trường học, chúng ta vừa mới ngừng xe xuống tới nơi, liền nhìn thấy một lão sư đã từng dạy ta đi tới, ta lễ phép gật đầu: "Lão sư hảo!"

Lão sư nọ cười tủm tỉm gật đầu nói: "A, Phương Nam Nhân hảo, cùng bạn trai quay về thăm trường sao? Ai nha, bạn trai thật phong độ nha, em thật là có phúc khí..."

Ta khước miệng co rút nhìn theo bóng lão sư đi xa, bởi vì An Hảo thường gọi ta Phương Nam Nhân nên toàn bộ những người nhận thức ta cũng gọi như thế, ngay cả các lão sư giáo khoa cũng đều cho rằng "Phương Nam Nhân" mới là tên thật của ta. .

Ta xem Lâm Nhiên khuôn mặt chẳng chút biểu cảm, nhớ tới lão sư vừa rồi nói hẳn là bạn trai ta cảm thấy hơi xấu hổ bèn vội vã mở miệng nói: "Vừa rồi là lão sư dạy ta môn triết, bài giảng của ông ta quả thực rất nhằm chán, vừa lên lớp là phía dưới nằm úp xuống bàn tới 90%!"

Lâm Nhiên suy nghĩ một chút, sau đó hỏi ta: "Vậy ông ấy rốt cuộc là dạy cái gì?"

Nhìn ta cứng họng, Lâm Nhiên cười rộ lên. Ta nhìn hắn, nghĩ thượng đế ngài thật đúng là không công bằng. Đồng dạng là người, hắn sao có thể cười đến đẹp mắt như vậy chứ! Lâm Nhiên một bên cười như trăm hoa nở rộ, một bên nhấc tay vỗ vỗ đầu ta, y hết trần an con chó con, con mèo nhỏ. Ta vốn định giận dỗi hất tay hắn ra, nhưng lúc nhìn thấy hắn tươi cười lại giật mình...

Ta lần cuối nhìn thấy hắn là bộ dạng cau mày cười châm biếm, cũng chưa từng thấy hắn cười đến thoải mái xán lạn như vậy. Thế nên, ta chỉ có thể dưới đáy lòng thầm khinh bỉ chính mình sắc tâm, vô tình toàn bộ buồn bã đau khổ buổi chiều qua vì nụ cười ấy mà tiêu tan thành mây khói...

Vừa tiến vào trường không xa, liền gặp được một lão sư. Lão sư này chính là người dạy môn “Nhân tướng học” (4), đương buổi đầu ta với An Hảo đi chọn môn học thì thấy môn này nghe tên có vẻ thú vị bèn ghi danh. Lần đầu tiên đi học, lão sư đi tới bực giảng hai tay chống trên bàn theo chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ, trừng hơn mười phút sau, vung lên một nụ cười mỉm nói: "Vừa rồi quan sát tướng mạo của các em, tôi đã biết số phận của mọi người sau này."

Một đám người kinh hãi, đều lật đật hỏi thăm số phận tương lai mình. Ông ta nhấc ngón trỏ lắc lư qua lại khẽ "Hừm" một tiếng, dùng ngữ khí đúng tiêu chuẩn của bọn bịp bợm giang hồ hạ giọng nói: "Thiên cơ bất khả lậu."

Một đám người lập tức phun máu...

Lúc này gặp lại lão sư, ta vạn phần khẩn trương nhìn ông cười chào: "Lão sư hảo!"

Lão sư mỉm cười gật đầu, thấy thầy không có mở miệng nói, ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm kéo tay Lâm Nhiên muốn nhanh ly khai một chút, ai ngờ vẫn chậm một giây. .

Lão sư lên tiếng: "Xin dừng bước." Mí mắt ta nhất thời giật liên tục..

Lão sư nhìn khuôn mặt ta cùng Lâm Nhiên nghiền ngẫm một lúc lâu, sờ sờ mũi về mặt trầm thống: "Vận mệnh tương khắc, chính là oan gia." Sau đó vỗ vỗ vai Lâm Nhiên, "Chàng trai, cậu phải bảo trọng a!"

Ta ngất...

Một phen lăn qua lăn lại, vất vả một hồi mới xử lý xong mọi chuyện, nhìn sắc trời cũng đã muộn, ta bèn nói: "Lâm tổng, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi?"

"Tôi đói bụng."

"A?" Ngài không phải vừa mới ăn một bữa no say sao?

"Khó có được cơ hội đến trường học của cô một chuyến, nói như thế nào cô cũng phải tận tình làm chủ tiếp đãi khách chứ hả?"

Lòng ta bắt đầu ào ào chảy máu, cái tên đĩa hút máu kia, tiền lương ta còn chưa được lãnh lại phải đãi người những hai lần a.

Bởi vì thức ăn ở căn tin trường học thật sự là nuốt không nổi, ta quyết định dẫn Lâm Nhiên đi tới một tiệm cơm nhỏ gần trường, nơi này tuy rằng đơn giản thế nhưng tốt xấu gì thức ăn cũng không tệ lắm. Để mau chóng đến nơi, ta mang Lâm Nhiên đi tắt qua một con đường nhỏ. Thế nhưng quyết định này, quả thực khiến ta hối hận khôn nguôi, hận không thể bỏ một chưởng vào đầu chết đi cho xong...

Phía tây nam trường học chúng ta có một rừng cây nhỏ, tục xưng “Uyên ương lâm”. Ở nơi này, nếu như người có thể ẩn ẩn núp núp khéo léo một chút, không cần đợi lâu sẽ mục kích được AV “hàng thật giá thật”. Có thể do ra trường một đoạn thời gian, cộng thêm đầu óc ta quả rất đăng trí, dĩ nhiên quên bém chuyện này. Vì vậy, trong lúc ta mang theo Lâm Nhiên xuyên qua Uyên ương lâm, xui xẻo thay lại đụng phải một đôi uyên ương đương lẫn qua lộn lại.....

Chú thích:

- (1) Madza: hãng xe lớn thứ 4 của Nhật Bản, tại VN mình cũng có bán ^^.
- (2) Mười vạn tệ: khoảng 3 tỉ VNĐ.
- (3) Bốn ngàn tệ: khoảng 12 triệu VNĐ.
- (4) Giống môn “Nhân tướng học” bên mình, đại loại là nhìn đường nét trên khuôn mặt để bói toán.

Chương 15

Bản 1

Ta mang theo Lâm Nhiên mới vừa đi vào cánh rừng được vài bước, chợt nghe thấy một trận tiếng thở dốc, hòa với tiếng "Ưm ưm a a" thì thoảng vang lên, chúng ta chợt sững sốt, sau đó ta hoàn hồn lại đầu tiên, ba chân bốn cẳng nhảy tới núp sau một thân cây, quay đầu lại nhìn Lâm Nhiên, hắn vẫn còn vẻ mặt mờ mịt đứng ngốc ở nơi đó, ta liền kéo lấy tay hắn lôi vào trốn chung...

"Để làm chi a?" Hắn bất mãn hỏi ta...

Ta bấu môi, hẩn nghi hoặc liếc mắt theo đường nhìn của ta, đầu tiên là ngẩn người, sau đó then quá thành giận quay đầu lại hung hăng nhìn chằm chằm ta: "Cô muốn mời tôi ăn hay xem cái này? Xin lỗi, tôi còn không có thêm khát đến tình trạng này đâu!"

Ta ngất...

"Không phải không phải, anh nói nhỏ chút đi, tôi vốn là muốn dẫn anh đi qua cái rừng này cho mau, không ngờ lại đụng phải đôi uyên ương này. Anh không nên cử động a, vạn nhất họ phát hiện thì xấu hổ lắm..."

Lâm Nhiên trừng ta: "Vậy cô trốn ở chỗ này nhìn trộm sẽ không xấu hổ đúng không?"

Ta buông tay ra: "Anh có thể không xem mà."

Không xem thì không xem, nhưng sao có thể cầm "thanh âm" truyền tới, mà lại còn rất là kịch liệt nữa chứ... tiếng thân thể trên mặt đất lăn qua lăn lại, tiếng hai người gặm cắn môi nhau, còn có tiếng rên rỉ mất hồn người "Ừm ừm a a" cực kì sống động...

Ta cùng Lâm Nhiên sững vai đứng sau gốc cây hòe già, càng nghĩ càng thấy bầu không khí thật xấu hổ. Trước đây cũng không phải chưa từng cùng An Hảo gặp chuyện như thế này, khi đó hai chúng ta chỉ cảm thấy hưng phấn không gì sánh được, làm gì có chuyện bối rối như vậy. Nhưng mà hôm nay cùng Lâm Nhiên chung một chỗ, ta rốt cục ý thức được, bên cạnh ta đó là một nam nhân a, cùng một nam nhân xem tiết mục đặc sắc "kịch liệt" như vậy, xác thực là có điểm —— rất kích thích nha!

Ta đương miên man suy nghĩ, Lâm Nhiên vung cánh tay: "Cô ở chỗ này nghe đi, tôi đi đây!"

Ta vội vàng kéo hẩn lại: "Hiện tại đi ra ngoài, vạn nhất để cho bọn họ phát hiện làm sao bây giờ?"

"Phát hiện thì phát hiện! Dù sao người không mặc quần áo cũng không phải tôi!"

Chúng ta còn đang do dự giằng co, chợt nghe thấy ngoài bìa rừng có người hét lớn một tiếng: "Nè, bên kia đang làm gì đó!?"

Ta hoảng hồn sợ đến run rẩy, theo bản năng la lên: "A?" .

Vừa nói xong lập tức muốn bạt mình một cái tát tai!

Vốn Ban giám hiệu đối với chuyện tình của "Uyên ương lâm" vẫn đều là mắt nhắm mắt mở cho qua, thế nhưng năm ngoái có một vị lãnh đạo mới tới nhậm chức, lập tức đôn đốc cải tổ lại trường học, thành lập một nhóm các giám thị chuyên môn tuần tra trong trường. Lúc bắt đầu thì rất hăng hái ngày ngày kiểm tra ký túc xá đến gà bay chó sủa, xem có ai đêm khuya không ngủ lén lút ở "Uyên ương lâm" làm trò hay không, sau lại từ từ cũng thoái trào, chuyện đâu lại vào đó.

Thế nhưng người đã không may, thực sự là uống nước cũng mắc ghen, nam nữ diễn viên chính thì chạy thoát, mà người nhìn lén như chúng ta đây lại bị tóm gọn.

Ta vừa mới "A" một tiếng, lập tức có một lão sư cầm đèn pin hướng thẳng tới chỗ ta cùng Lâm Nhiên mà đến.

"Trời còn chưa tối hẳn mà ở chỗ này làm gì?!" Lão sư nọ nheo lại con mắt đang bắn phá như ngư lôi, nhìn chằm chằm ta cùng Lâm Nhiên

"Cái kia, không phải..." Ta vừa định giải thích, lão sư vung tay lên ngăn lại ta, đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn Lâm Nhiên, từ trong lỗ mũi "Hừ" một tiếng: "Nam sinh này thật ra lớn lên "nhân mô cầu dạng" (1), cậu tướng bộ dạng cậu nghiêm chỉnh như thế thì sẽ không giống người làm chuyện sai trái sao?!"

Phốc... Lão sư ngài thực hảo làm sao, ta vô số lần muốn mắng hần như vậy, đáng tiếc vì khiếp sợ uy quyền của đại boss mà không dám mở miệng, hôm nay ngài thực sự là nói ra tâm lý của ta!

Lâm Nhiên vừa nghe lời này, sắc mặt trong tích tắc thay đổi: "Tôi không phải..."

"Cái gì mà không phải a?! Còn cô nữa! Chậc chậc, tiểu cô nương, lớn lên có xấu xí thì cũng không đến mức gặp trai con trai đẹp mặt một tí liền dán lên người hần như vậy chứ! Cô có nghĩ tới tương lai sau này chưa? Không có tương lai bây giờ cô cứ dán lấy hần thì có cái rắm mà dùng a!"

Ta... Lão sư ngài thực sự là oan uổng ta ==!

"Tội em không phải..."

"Cái gì mà không phải! Bị bắt tại trận còn dám nói không phải sao! Còn muốn thế nào mới là đúng đây? Không phải là muốn tôi bắt gian ngay tại mặt đất mới tính là có đúng hay không?"

Ta ngã rầm! Chúng ta thì có làm cái gì mà "tại trận" chứ? Đơn giản chính là lão sư ngài lúc đi tới thì ta đương cầm lấy cánh tay Lâm Nhiên không cho hắn đi ra ngoài mà thôi. Đột nhiên trong đầu ta lóe lên một tia sáng, thử hỏi: "Lão sư, thầy biết em sao?"

Lão sư nọ trợn mắt nhìn ta: "Trong trường nhiều sinh viên như vậy, sao tôi có thể biết hết được?"

Lòng ta vui vẻ, chỉ vào Lâm Nhiên hỏi tiếp: "Vậy lão sư thầy biết hắn sao?"

Ông thầy trừng ta thêm cái nữa: "Nam sinh này lớn lên cũng không tệ lắm, nhưng cũng không đến mức bởi vì vậy mà tôi sẽ biết! Tôi nói cho cô cậu biết, không nên âm mưu dựa vào quan hệ mà trốn tránh trách nhiệm, hai người đi theo tôi mau..."

Ta kéo lấy cánh tay Lâm Nhiên: "Chạy!" hai người liền chạy hết tốc lực. .

Lão sư nọ còn đứng ở nơi đó nhất thời không kịp phản ứng, chờ chúng ta chạy thật xa, mới bừng tỉnh đại ngộ một bên kêu một bên đuổi theo: "Ai ai, hai em làm gì? Mau dừng lại cho tôi!"

Xí! Kẻ ngu mới đứng lại nha! Nếu hai chúng ta ngài đều không nhận ra, ta đây không chạy còn chờ cái gì nữa! Ta từ nhỏ công phu bỏ trốn rất nhanh, Lâm Nhiên thể lực cũng coi như không tồi, lão sư nọ rất nhanh đã bị chúng ta bỏ xa, vừa quẹo vào một chỗ ngoặt đã không thấy tăm hơi.

Ta với Lâm Nhiên đứng ở ven đường thở hồng hộc, trừng mắt nhìn nhau một lát, đều cười ồ lên. Lâm Nhiên cho dù thở hổn hển, vẫn là một bộ dạng phong lưu phóng khoáng: "Phương Nam, biết ưu điểm lớn nhất của cô là gì không?"

"Gi?"

"Ngày nào ở cùng một chỗ với cô, ngày hôm đó thật giống như xem hài kịch, mọi ưu sầu áp lực đều biến mất, cô có lẽ sinh ra để làm diễn viên hài."

"Cảm tạ Lâm tổng khích lệ, nếu khả năng của tôi lớn lao như thế, anh có thể tăng lương cho tôi được không?"

Lâm Nhiên cười hắc hắc: "Cho cô cái cột cô liền leo lên trên đầu à? Hừ, đường đường Lâm Nhiên tôi đây lại bị người ta truy như ăn trộm trồn chui trồn nhủi, tháng này tiền thưởng của cô không có!"

Ta nhất thời kinh hãi: "A, Lâm tổng không phải như vậy chứ!".

Đang nói, dưới chân đột nhiên treo một phát thiếu chút nữa ngã quy ——
trật chân rồi!

Để đi hẹn hò, hôm nay ta đi một đôi giày gót nhọn, bước đi thì không có vấn đề gì lớn, thế nhưng ta vừa chạy bán sống bán chết, gót giày xiêu vẹo, mà vừa rồi quá kích động theo bản năng giậm chân một cái, liền trực tiếp hi sinh. Thấy ta "A" một tiếng ngồi xồm xuống, Lâm Nhiên cũng có chút khăn trương hỏi gấp: "Làm sao vậy?"

"Sái chân rồi."

Hắn ngồi xồm xuống nhìn một chút: "Hình như bắt đầu sung lên rồi, còn có thể bước đi không?"

Ta thử giẫm giẫm, á!

Lâm Nhiên có hút hả hê nhìn ta: "Đáng đời, ai bảo cô hôm nay chung diện, lại còn đi giày cao gót!"

Ta trừng mắt nhìn hắn, con bà nó, ta thích chung diện, liên quan người cái rắm! Thế nhưng hiện tại làm sao bây giờ, xe của Lâm Nhiên đậu ở phía đông trường học, cách chỗ này một quãng khá xa a...

Vì vậy ta trừng Lâm Nhiên, xong lại nhìn chân mình, nhìn nhìn Lâm Nhiên, lại nhìn nhìn xuống chân. Hắn bị ta xem cả người sợ hãi, cách xa ta một thước, nheo mắt phòng bị hỏi: "Cô muốn gì đây? Có phải —— muốn tôi công cô không?"

Ta cười gượng hai tiếng, khụ khụ, bị xem thấu sao. . .

Lâm Nhiên "Hừ" một tiếng, liếc mắt nhìn ta: "Mơ tưởng! Tự nhảy lò cò đi! Trật một chân không phải còn có chân kia sao? Người nào đó không phải học Không Thủ Đạo rất có công phu sao, đi một chân khẳng định cũng không khó mà."

Ặc, ta học chính là Không Thủ Đạo, cũng không phải Kim Kê Độc Lập (2)!

Lâm mỗi nhân nhìn ta cực kì hả hê ưỡn ngực ngẩng đầu bước đi phía trước, mà ta phải xách đôi giày khập khiễng theo ở phía sau.

Mới vừa đi không xa, mấy nữ sinh từ bên người chúng ta lướt qua, các nàng nhìn ta, sau lại nhìn Lâm Nhiên, một trận thanh âm rù rì mà ta cùng Lâm Nhiên đều có thể nghe được rõ ràng truyền tới. .

"Ai ai, cậu xem nữ sinh kia có phải bị sái chân hay không a?" .

"Đúng vậy, khập khiễng thế kia..."

"Vậy sao bạn trai cô ta lại đi phía trước mặc kệ cô ấy a?" .

"Hay a hay a, nhìn lớn lên nhân mô cầu dạng, sao có thể nào làm chuyện không đáng mặt đàn ông như thế nhỉ?"

"Hay hay a..." .

Ôi, những tử muội không quen biết kia, các ngươi thật sự là thông minh sắc sảo a, hoàn toàn nói ra tâm lý của ta! Thế là, nguyên bản nội tâm hậm hực lúc này chiếm được hư vinh cực đại, chân phẳng phất cũng không có đau nhức như vậy nữa. Trái lại Lâm Nhiên, nguyên bản đương cao ngạo ngẩng đầu nay đã cứng ngắc, trên mặt một bộ như bị ăn phân.. .

Lâm Nhiên thấy ta vẻ mặt vui sướng, tròn to mắt trừng ta: "Còn không đi nhanh lên một chút! Lề mề cái gì!"

Ta đáp ứng một tiếng, ghen cười muốn nội thương.

Vừa mới đi tới một khoảng sân rộng, mấy tên nam sinh uống rượu say xỉn nghiêng nghiêng ngã ngã đi tới. Hàng năm gần đến thời gian tốt nghiệp của sinh viên năm tư, trong trường đều diễn ra một tràng cảnh hài kịch như thế: mặc kệ là trai hay là gái đều uống rượu đến ngã trái ngã phải, ngồi xuống vệ đường gào khóc om sòm, lại có người đứng dưới ký túc xá nữ cả tiếng đồng hồ điên cuồng gào thét tên mỗi nữ nào đó, biểu đạt thâm tình bốn năm chưa dám thổ lộ.

Rõ ràng mấy tên này cũng cùng cảnh ngộ, vừa nhìn đã biết uống say mèm. Liếc mắt thấy ta với Lâm Nhiên, một người trong bọn họ "Ai u" một tiếng vỗ đùi chia vào người ta nói: "Có em gái! Muội, muội muội à, ca ca bốn năm đại học chưa từng biết yêu là gì, anh vừa phát thệ xong, nếu như anh nhắm mắt sau mở mắt ra thấy chính là con gái thì, vô, vô luận là ai cũng sẽ bắt về làm bạn gái! Kết thúc cuộc đời độc thân! Thế nào hả muội tử, vút cái tên

"tiểu bạch kiểm" (3) đó đi ~ cùng ca ca đi thôi? Ca, ca ca khao em... uống loại rượu cay nổi tiếng nhất!"

Ta □. Đại ca, ngài coi như là muốn giữa đường lừa được bạn gái, cũng không cần nói hết như thổ phỉ đi bắt áp trại phu nhân chứ? Tốt xấu ta đều đã tiếp thu nền giáo dục đại học bốn năm, ngài nói như thế sao lừa gạt được ai?

Hai người nam sinh bên cạnh cũng cười ồn ào: "Hay hay! Muội tử em đi theo bọn anh đi!" Nói xong tiến đến kéo lấy ta.

Ta còn không có mở miệng, Lâm Nhiên bên kia liền bạo phát: "Cậu nói ai là tiểu bạch kiểm? !"

Nam sinh nọ đẩy vai Lâm Nhiên: "Tránh ra tránh ra! Cẩn thận ca ca đánh cậu a! Khuôn mặt này nếu bị hủy sau này khó có thể tìm phú bà đó!"

Phốc... Ca ca ngài thật có tài, Lâm Nhiên tìm phú bà... Khụ khụ... .

"Cậu nói cái gì?" Lâm Nhiên phảng phất có điểm nổi giận, neho mắt đi tới phía trước, quay đầu nói với ta, "Cô đứng đó..."

Thế nhưng ta vừa thấy vị huynh đệ nọ tới bắt lấy cổ tay ta, theo bản năng liền gập cái chân bị trật lại, dùng đầu gối húc vào bụng hắn, sau đó khuỷu tay nện một cú lên lưng —— anh trai đã say tới bảy phần kia lập tức nằm rạp dưới đất.

Trong nháy mắt Lâm Nhiên cùng hai nam sinh đối diện nhìn ta □, dường như chưa ai động thủ mà ta trong thoáng chốc đã giải quyết xong một tên. Kỳ thực, ta cũng không để ý nhiều, đây đều là vô ý thức, chân ta không phải cô ý nha!

Ngay lúc chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ, anh trai đương quỳ rạp trên mặt đất kia bắt đầu chĩa vào người ta gào khóc thảm thiết: "Em, em có phải là con gái hay không a! Hạ thủ nhẫn tâm như thế! Ca ca, ca ca tốt xấu gì cũng học võ qua! Sau này, ai dám lấy em! Em..."

Hắn còn chưa nói xong, Lâm Nhiên đột nhiên nổi giận, trên người anh trai kia hung hăng đạp cho hai cước —— anh trai nọ bắt đầu kêu to như mỏ heo. Sau đó Lâm Nhiên phát tay áo tàn bạo trừng mắt người bên cạnh: "Ai còn muốn nhào vô? !"

Hai tên bạn thân hoàn toàn bị khí thế của Lâm Nhiên áp đảo, lập tức nâng "mỏ heo huynh" đương nằm trên mặt đất dậy mà chạy mất dép.

Ta nhìn Lâm Nhiên, cẩn thận nói: "Cái kia, cảm ơn anh..."

Lâm Nhiên liếc mắt ta sau đó ngồi xổm xuống: "Đại gia ta đang vội, còn nhiều chuyện chờ tôi làm, cô khắp khiêng như vậy phải đi tới khi nào? Leo lên! Đừng cản trở tôi!"

Ta trợn mắt há mồm nhìn người đang ngồi xổm xuống, không dám tin là thật. Hử... Thực sự muốn cõng ta?

Lâm Nhiên làm như chờ không được, quay đầu lại trừng ta: "Cô rốt cuộc có leo lên không, không thì tự đi về!"

Ta vừa nghe lập tức sử dụng cả tay lẫn chân leo lên lưng hắn.

Từ nhỏ đến lớn trong mắt người khác ta chính là "hán tử mình đồng da sắt", chuyện được người ta cõng như những cô gái khác, thực nghĩ cũng không có nghĩ tới. Mà hôm nay, chuyện lãng mạn giống trong tiểu thuyết ngôn tình như vậy xảy ra với mình, ta đột nhiên có điểm không biết làm sao.

Gió nhẹ trước mặt thổi tới, phất qua hai gò má, vờn nghịch mái tóc. Trên người Lâm Nhiên tỏa ra một mùi thơm ngát dễ ngủ, lưng hắn lại rất rắn chắc rất ấm áp, ta nằm trên lưng hắn, nghe được tiếng tim mình đập "Thình thịch, thình thịch" . .

Hết lần này tới lần khác, tại thời khắc tốt đẹp nhất——.

"Lâm tổng, tôi có điểm..." .

"Sao?" .

"Cái kia..." .

"Cái gì?" .

"Khụ khụ, tôi..." .

"Cô rốt cuộc có nói hay không!" .

"Tôi muốn đi WC!" .

Mỗi câu chuyện cổ tích kết cục đều là —— hoàng tử cùng công chúa sống bên nhau hạnh phúc suốt đời. Nhưng mà nói không chừng —— công chúa sẽ biến thành hoàng hậu, lại bắt đầu cản trở con trai mình đi tìm tình yêu đích thực.

Mà chuyện đêm nay, nếu là tại mười phút trước kết thúc, như vậy có thể là —— hoàng tử Lâm Nhiên cao to anh tuấn cõng cô bé lọ lem Phương Nam hoạt bát khỏe mạnh, đi dạo trên con đường xinh đẹp thơ mộng... Thế nhưng hiện tại chính là —— Lâm ác ma tức giận bỏ rơi cô bé lọ lem, còn cô bé lọ lem tội nghiệp phải một mình khập khiễng ngồi xỏm trong WC...

Chú thích:

- (1) Nguyên văn “□□□□”: hê, ta đoán chắc cũng giống giống “mặt người dạ thú”, mà không hiểu sao lại tương câu này vô nữa, thứ lỗi TT__TT
- (2) “Kim kê độc lập”: ai là fan kiếm hiệp giúp ta với ^^!
- (3) “□□□□”: mặt trắng nhỏ, ý chỉ mấy anh Lâm Nhiên nhà ta còn con nít đó mà :D

Bản 2

Ta mang theo Lâm Nhiên mới vừa đi vào cánh rừng được vài bước, chợt nghe thấy một trận tiếng thở dốc, hòa với tiếng "Ưm ưm a a" thì thoảng vang lên, chúng ta chợt sững sốt, sau đó ta hoàn hồn lại đầu tiên, ba chân bốn cẳng nhảy tới núp sau một thân cây, quay đầu lại nhìn Lâm Nhiên, hắn vẫn còn vẻ mặt mờ mịt đứng ngốc ở nơi đó, ta liền kéo lấy tay hắn lôi vào trốn chung...

"Để làm chi a?" Hắn bất mãn hỏi ta...

Ta bĩu môi, hắn nghi hoặc liếc mắt theo đường nhìn của ta, đầu tiên là ngần người, sau đó then quá thành giận quay đầu lại hung hăng nhìn chằm chằm ta: "Cô muốn mời tôi ăn hay xem cái này? Không có ý tứ, tôi còn không có thèm khát đến tình trạng này đâu!"

Ta ngất...

"Không phải không phải, anh nói nhỏ chút đi, tôi vốn là muốn dẫn anh đi qua cái rừng này cho mau, không ngờ lại đụng phải đôi uyên ương này. Anh không nên cử động a, vạn nhất họ phát hiện thì xấu hổ lắm..."

Lâm Nhiên trừng ta: "Vậy cố trốn ở chỗ này nhìn trộm sẽ không xấu hổ đúng không?"

Ta buông tay ra: "Anh có thể không xem mà."

Không xem thì không xem, nhưng sao có thể cấm "thanh âm" truyền tới, mà lại còn rất là kịch liệt nữa chứ... tiếng thân thể trên mặt đất lăn qua lăn lại, tiếng hai người găm cắn môi nhau, còn có tiếng rên rỉ mất hồn người "Um um a a" cực kì sống động...

Ta cùng Lâm Nhiên sóng vai đứng sau gốc cây hòe già, càng nghĩ càng thấy bầu không khí thật xấu hổ. Trước đây cũng không phải chưa từng cùng An Hảo gặp chuyện như thế tình này, khi đó hai chúng ta chỉ cảm thấy hưng phấn không gì sánh được, làm gì có chuyện bối rối như vậy. Nhưng mà hôm nay cùng Lâm Nhiên chung một chỗ, ta rốt cục ý thức được, bên cạnh ta đó là một nam nhân a, cùng một nam nhân xem tiết mục đặc sắc "kịch liệt" như vậy, xác thực là có điểm —— rất kích thích nha!

Ta đương miên man suy nghĩ, Lâm Nhiên vung cánh tay: "Cô ở chỗ này nghe đi, tôi đi đây!"

Ta vội vàng kéo hắt lại: "Hiện tại đi ra ngoài, vạn nhất để cho bọn họ phát hiện làm sao bây giờ?"

"Phát hiện thì phát hiện! Dù sao người không mặc quần áo cũng không phải tôi!"

Chúng ta còn đang do dự giằng co, chợt nghe thấy ngoài bìa rừng có người hét lớn một tiếng: "Nè, bên kia đang làm gì đó!?"

Ta hoảng hồn sợ đến run rẩy, theo bản năng la lên: "A?" .

Vừa nói xong lập tức muốn bạt mình một cái tát tai!

Vốn Ban giám hiệu đối với chuyện tình của "Uyên ương lâm" vẫn đều là mắt nhắm mắt mở cho qua, thế nhưng năm ngoái có một vị lãnh đạo mới tới nhậm chức, lập tức đôn đốc cải tổ lại trường học, thành lập một nhóm các giám thị chuyên môn tuần tra trong trường, lúc bắt đầu thì rất hăng hái ngày ngày kiểm tra ký túc xá đến gà bay chó sủa, xem có ai đêm khuya không ngủ

lén lúc ở "Uyên ương lâm" làm trò hay không, sau lại từ từ cũng thoái trào, chuyện đâu lại vào đó.

Thế nhưng người đã không may, thực sự là uống nước cũng mắc ghen, nam nữ diễn viên chính thì chạy thoát, mà người nhìn lén như chúng ta đây lại bị tóm gọn.

Ta vừa mới "A" một tiếng, lập tức có một lão sư cầm đèn pin hướng thẳng tới chỗ ta cùng Lâm Nhiên mà đến.

"Trời còn chưa tối hẳn mà ở chỗ này làm gì? !" lão sư nọ nheo lại con mắt đang bắn phá như ngư lôi, nhìn chằm chằm ta cùng Lâm Nhiên

"Cái kia, không phải..." Ta vừa định giải thích, lão sư vung tay lên ngăn lại ta, đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn Lâm Nhiên, từ trong lỗ mũi "Hừ" một tiếng: "Nam sinh này thật ra lớn lên "nhân mô cầu dạng", cậu tưởng bộ dạng cậu nghiêm chỉnh như thế thì sẽ không giống người làm chuyện sai trái sao?!"

Phốc... Lão sư ngài thực hảo làm sao, ta vô số lần muốn mắng hắn như vậy, đáng tiếc vì khiếp sợ uy quyền của đại boss mà không dám mở miệng, hôm nay ngài thực sự là nói ra tâm lý của ta!

Lâm Nhiên vừa nghe lời này, sắc mặt trong tích tắc thay đổi: "Tôi không phải..."

"Cái gì mà không phải a? ! Còn cô nữa! Chậc chậc, tiểu cô nương, lớn lên có xấu xí thì cũng không đến mức gặp trai con trai đẹp mặt một tí liền dán lên người hắn như vậy a! Cô có nghĩ tới tương lai sau này chưa? Không có tương lai bây giờ cô cứ dán lấy hắn thì có cái rắm dùng a!"

Ta... Lão sư ngài thực sự là oan uổng ta ==!

"Tụi em không phải..." .

"Cái gì mà không phải! Bị bắt tại trận còn dám nói không phải sao! Còn muốn thế nào mới là đúng đây? Không phải là muốn tôi bắt gian ngay tại mặt đất mới tính là có đúng hay không a?"

Ta ngã rầm! Chúng ta thì có làm cái gì mà "tại trận" chứ? Đơn giản chính là lão sư ngài lúc đi tới thì ta đang cầm lấy cánh tay Lâm Nhiên không cho hắn đi ra ngoài mà thôi. Đột nhiên trong đầu ta lóe lên một tia sáng, thử hỏi: "Lão sư, thầy biết em sao?"

Lão sư nọ trợn mắt nhìn ta: "Trong trường nhiều sinh viên như vậy, sao tôi có thể biết hết được a?"

Lòng ta vui vẻ, chỉ vào Lâm Nhiên hỏi tiếp: "Vậy lão sư thầy biết hẳn sao?"

Ông thầy trừng ta thêm cái nữa: "Nam sinh này lớn lên cũng không tệ lắm, nhưng cũng không đến mức bởi vì vậy mà tôi sẽ biết! Tôi nói cho cô cậu biết, không nên âm mưu dựa vào quan hệ mà trốn tránh trách nhiệm, hai người đi theo tôi mau..."

Ta kéo lấy cánh tay Lâm Nhiên: "Chạy!" hai người liền chạy hết tốc lực. .

Lão sư nọ còn đứng ở nơi đó nhất thời không kịp phản ứng, chờ chúng ta chạy thật xa, mới bừng tỉnh đại ngộ một bên kêu một bên đuổi theo: "Ai ai, hai em làm gì? Mau dừng lại cho tôi!"

Xí! Kẻ ngu mới đứng lại nha! Nếu hai chúng ta ngài đều không nhận ra, ta đây không chạy còn chờ cái gì nữa! Ta từ nhỏ công phu bỏ trốn rất nhanh, Lâm Nhiên thể lực cũng coi như không tồi, lão sư nọ rất nhanh đã bị chúng ta bỏ xa, vừa quẹo vào một chỗ ngoặt, đã không thấy tăm hơi.

Ta với Lâm Nhiên đứng ở ven đường, thở hồng hộc, trừng mắt nhìn nhau một lát, đều cười ồ lên. Lâm Nhiên cho dù thở hổn hển, vẫn là một bộ dạng phong lưu phóng khoáng: "Phương Nam, biết ưu điểm lớn nhất của cô là gì không?"

"Gì?"

"Ngày nào ở cùng một chỗ với cô, ngày hôm đó thật giống như xem hài kịch, mọi ưu sầu áp lực đều biến mất, cô cỡ lẽ sinh ra để làm diễn viên hài."

"Cảm tạ Lâm tổng khích lệ, nếu khả năng của tôi lớn lao như thế, anh có thể tăng lương cho tôi được không?"

Lâm Nhiên cười hắc hắc: "Cho cô cái cột cô liền leo lên trên đầu à? Hừ, đường đường Lâm Nhiên tôi đây lại bị người ta truy như ăn trộm trốn chui trốn nhủi, tháng này tiền thưởng của cô không có!"

Ta nhất thời kinh hãi: "A, Lâm tổng không phải như vậy chứ!" .

Đang nói, dưới chân đột nhiên treo một phát thiếu chút nữa ngã quy ——
trật chân rồi!

Để đi hẹn hò, hôm nay ta đi một đôi giày gót nhọn, bước đi thì không có vấn đề gì lớn, thế nhưng ta vừa chạy bán sống bán chết, gót giày xiêu vẹo, mà vừa rồi quá kích động theo bản năng giậm chân một cái, liền trực tiếp hi sinh. Thấy ta "A" một tiếng ngồi xồm xuống, Lâm Nhiên cũng có chút khăn trương hỏi gấp: "Làm sao vậy?"

"Sái chân rồi."

Hắn ngồi xồm xuống nhìn một chút: "Hình như bắt đầu sung lên rồi, còn có thể bước đi không?"

Ta thử giảm giảm, á!

Lâm Nhiên có hút hả hê nhìn ta: "Đáng đời, ai bảo cô hôm nay chung diện, lại còn đi giày cao gót!"

Ta trừng mắt nhìn hắn, con bà nó, ta thích chung diện, quan người cái rắm! Thế nhưng hiện tại làm sao bây giờ, xe của Lâm Nhiên đậu ở phía đông trường học, cách chỗ này một quãng xa a...

Vì vậy ta trừng Lâm Nhiên, xong lại nhìn chân mình, nhìn nhìn Lâm Nhiên, lại nhìn nhìn xuống chân. Hắn bị ta xem cả người sợ hãi, cách xa ta một thước, nheo mắt phòng bị hỏi: "Cô muốn gì đây? Có phải —— muốn tôi công cô không?"

Ta cười gượng hai tiếng, khụ khụ, bị xem thấu a. .

Lâm Nhiên "Hừ" một tiếng, miết mắt nhìn ta: "Mơ tưởng! Tự nhảy lò cò đi! Trật một chân không phải còn có chân kia sao? Người nào đó không phải học Không Thủ Đạo rất có công phu sao, đi một chân khẳng định cũng không khó mà."

Ặc, ta học chính là Không Thủ Đạo, cũng không phải Kim Kê Độc Lập!

Lâm mỗ nhân nhìn ta cực kì hả hê ưỡn ngực ngẩng đầu bước đi phía trước, mà ta phải xách đôi giày khập khiễng theo ở phía sau.

Mới vừa đi không xa, mấy nữ sinh từ bên người chúng ta lướt qua, các nàng nhìn ta, sau lại nhìn Lâm Nhiên, một trận thanh âm rù rì mà ta cùng Lâm Nhiên đều có thể nghe được rõ ràng truyền tới. .

"Ai ai, cậu xem nữ sinh kia có phải bị sái chân hay không a?".

"Đúng vậy, khắp khiêng thế kia..."

"Vậy sao bạn trai cô ta lại đi phía trước mặc kệ cô ấy a?"

"Hay a hay a, nhìn lớn lên nhân mô cầu dạng, sao có thể nào làm chuyện không đáng mặt đàn ông như thế nhỉ?"

"Hay hay a..."

Ôi, những tử muội không quen biết kia, các người thật sự là thông minh sắc sảo a, hoàn toàn nói ra tâm lý của ta a! Thế là, nguyên bản nội tâm hậm hực lúc này chiếm được hư vinh cực đại, chân phảng phất cũng không có đau nhức như vậy nữa. Trái lại Lâm Nhiên, nguyên bản đương cao ngạo ngẩng đầu nay đã cứng ngắc, trên mặt một bộ như bị ăn phân...

Lâm Nhiên thấy ta vẻ mặt vui sướng, tròn to mắt trừng ta: "Còn không đi nhanh lên một chút! Lề mề cái gì!"

Ta đáp ứng một tiếng, ghen cười muốn nội thương.

Vừa mới đi tới một khoảng sân rộng, mấy tên nam sinh uống rượu say xỉn nghiêng nghiêng ngã ngã đi tới. Hàng năm gần đến thời gian tốt nghiệp của sinh viên năm tư, trong trường đều diễn ra một tràng cảnh hài kịch như thế: mặc kệ là trai hay là gái đều uống rượu đến ngã trái ngã phải, ngồi xuống vệ đường gào khóc om sòm, lại có người đứng dưới ký túc xá nữ cả tiếng đồng hồ điên cuồng gào thét tên mỡ nữ nào đó, biểu đạt thâm tình bốn năm chưa dám thổ lộ.

Rõ ràng mấy tên này cũng cùng cảnh ngộ, vừa nhìn đã biết uống say mèm. Liếc mắt thấy ta với Lâm Nhiên, một người trong bọn họ "Ai u" một tiếng vỗ đùi chia vào người ta nói: "Có em gái! Muội, muội muội à, ca ca bốn năm đại học chưa từng biết yêu là gì, anh vừa phát thệ xong, nếu như anh nhắm mắt sau mở mắt ra thấy chính là con gái thì, vô, vô luận là ai cũng sẽ bắt về làm bạn gái! Kết thúc cuộc đời độc thân! Thế nào hả muội tử, vút cái tên "tiểu bạch kiểm" đó đi ~ cùng ca ca đi thôi? Ca, ca ca khao em... uống loại rượu cay nổi tiếng nhất!"

Ta □. Đại ca, ngài coi như là muốn giữa đường lừa được bạn gái, cũng không cần nói hết như thổ phỉ đi bắt áp trại phu nhân chứ? Tốt xấu ta đều đã tiếp thu nền giáo dục đại học bốn năm, ngài nói như thế sao lừa gạt được ai?

Hai người nam sinh bên cạnh cũng cười ồn ào: "Hay hay! Muội tử em đi theo bọn anh đi!" Nói xong tiến đến kéo lấy ta.

Ta còn không có mở miệng, Lâm Nhiên bên kia liền bạo phát: "Cậu nói ai là tiểu bạch kiểm?!"

Nam sinh nọ đẩy vai Lâm Nhiên: "Tránh ra tránh ra! Cẩn thận ca ca đánh cậu a! Khuôn mặt này nếu bị hủy sau này khó có thể tìm phú bà a!"

Phốc... Ca ca ngài thật có tài, Lâm Nhiên tìm phú bà... Khụ khụ....

"Cậu nói cái gì?" Lâm Nhiên phảng phất có điểm nổi giận, nheo mắt đi tới phía trước, quay đầu nói với ta, "Cô đứng đó..."

Thế nhưng ta vừa thấy vị huynh đệ nọ tới bắt lấy cổ tay ta, theo bản năng liền gập cái chân bị trật lại, dùng đầu gối húc vào bụng hắn, sau đó khuỷu tay nện một cú lên lưng —— anh trai đã say tới bảy phần kia lập tức nằm rạp dưới đất.

Ngay lúc chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ, Lâm Nhiên đột nhiên bạo phát, một tay kéo ta đương nhìn hắn túm ra phía sau, sau đó trên người anh trai đang nằm úp sấp trên mặt đất hung hăng đâm cho hai quyền —— ca ca nọ lăn lộn trên mặt đất bắt đầu gào khóc như giết heo.

Lâm Nhiên hoàn toàn không thèm nhìn hắn, quay đầu lại tàn bạo nhìn thẳng ta cất tiếng rống: "Ai cho cô nhảy ra?! Ai cho cô nhảy ra chứ hả?! Nữ nhân của Lâm Nhiên tôi vĩnh viễn đều phải đứng ở phía sau để tôi bảo vệ!"

***

Giờ khắc này, mọi âm thanh đều ngưng đọng, giờ khắc này, vạn vật lặng ngắt như tờ, giờ khắc này, ánh trăng sáng xuyên qua kẽ lá chiếu rọi, giờ khắc này, trời đất như hòa vào làm một. . . (khụ khụ, lạc đề)

Ta nhéo mắt mình —— đau! Vậy là, ta không có mộng du sao —— vậy là, chuyện vừa phát sinh là thật ư?! Ta có điểm ngẩn người, có điểm sững sờ, có điểm giật mình, có điểm ngây ngốc, có điểm —— bay mất hồn vía!

Nữ nhân của tôi—— đây là. . . Biểu lộ sao?

Má ơi, ta, ta, ta kiện, kiện trắng như thế dĩ nhiên cũng bị —— sét đánh tới rồi!!!

Trong tiểu thuyết, kịch truyền hình, thiếu nữ chân heo được tỏ tình đều là phản ứng gì đây? Ngượng ngùng? Thất kinh? Bình tĩnh tiếp nhận? Hai mắt nhắm lệ lung tròng? Không thể tin tưởng? Ta không ngừng thử biến hóa biểu tình trên mặt, nhưng chung quy nghĩ thế nào cũng không đúng. Mà đôi diện Lâm Nhiên trên mặt cũng hết một trận xanh mét lại một trận đỏ bừng.

Đột nhiên một trận cười ha ha đánh vỡ không khí im lặng vắng vẻ quý dị này. Anh trai nằm úp sấp trên mặt đất một bên nện đất một bên chia vào người của ta cùng Lâm Nhiên cười điên cuồng: "Ha ha ha ha, bọn người nhìn xem, hai người kia một người mặt vắn vẹo như bị trúng gió độc, một người trên mặt xanh xanh đỏ đỏ hệt như bảng pha màu, thực sự là hai tên cực phẩm a ha ha ha ha!"

= =+

Đại ca, ngài bị ăn đòn nằm bẹp trên mặt đất mà còn có sức sống như thế, thật khiến ta muốn đánh người a —— quả nhiên, không đợi ta động thủ, Lâm Nhiên then quá thành giận tiến lên bổ thêm một cước, thế là bạn trai nọ nằm lăn ra bắt đầu rống tiếng mỗ heo. Trong lòng ta thầm kêu một tiếng: đá rất hay! Lâm Nhiên lúc này lại vậy cũng không vậy ta, ngẩng đầu ưỡn ngực - hùng dũng oai vệ - khí phách hiên ngang sải bước đi.

Ta nhìn bóng lưng tiêu sái của hắn khóc không ra nước mắt —— đại ca, ngài nở vút bỏ người bệnh như ta sao? Ở đây cách chỗ ở của ta rất xa rất rất xa a!

Chương 16

Bởi sự kiện WC ngang xương mà tên Lâm Nhiên kia tàn nhẫn bỏ mặc ta, ta chỉ có thể lê cái chân cà nhấc đứng trước cổng trường đón xe bus, mới vừa

lên xe, một bạn nhỏ liền lập tức đứng lên nhường chỗ ngồi cho ta, ta nghe câu nói giòn tan "A di, mời đi ngồi", trong lòng thực sự là âm áp không gì sánh được a!

Ai nói trẻ con bây giờ đều là tiểu địa chủ, đây không phải là một cô bé rất đáng yêu sao?! Vì vậy ta sờ sờ đầu bé cười tủm tỉm nói: "Cảm ơn con."

Bé nghịch đuôi khăn quàng đỏ, nhếch miệng cười: "Không cần cảm ơn! Lão sư nói, trên xe bus phải chủ động nhường chỗ ngồi cho người tàn tật!"

Nụ cười của ta trong nháy mắt tan rã như bùn, đáng thương thay ta trật một chân liền biến thành người tàn tật, hơn nữa trông ánh mắt long lanh cô bé nhìn ta, không chừng còn xem ta giống như "Trương Hải Dịch"

(1) kiên cường tàn mà không phế a...

Về đến nhà, ta ném túi xách đá văng cửa phòng An Hảo bỏ nhào về phía nàng. An Hảo đương xem phim AV tới đoạn cao trào bị ta hù dọa hoảng sợ, tốt sang một bên né móng vuốt của ta, vỗ vỗ bộ ngực cao vút mắt trợn trắng: "Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng là cảnh sát tới bắt quả tang tàng trữ văn hóa phẩm đồi trụy..."

Ta ngất, cô nương à cô chỉ xem một đĩa phim nho nhỏ mà thôi, còn không đủ tiêu chuẩn để người ta phí công đi truy quét tội phạm đâu...

Ta lần thứ hai nhào tới ôm lấy nàng: "Người nói đi, hấn làm như vậy là có ý tứ gì chứ? !"

"... Gì?"

"Hấn vì sao cứ muốn ôn nhu phủ đầu ta, sau lại tuyệt tình như vậy a!"

"...Hả?"

"Người nói rớt cuộc là vì sao, vì sao a?!"

"Bốp!" An công chúa trực tiếp cầm lấy chiếc dép búp bê Trung Quốc dưới chân giường vỗ lên đầu ta.

"Người nha muốn nói gì thì phải có đầu có đuôi chứ, nói lung tung linh tinh cái gì hả, lão nương đập chết người bây giờ!"

Ta nỗ lực trình bày ngắn gọn hết sức có thể, đem chuyện hôm nay nói cho An Hảo nghe: ta đi hẹn hò, rồi Lâm Nhiên chen chân phá đám, sau đó theo

ta quay về trường học, giúp ta giáo huấn đám nhóc chọc ghẹo ta, sau đó công ta, cuối cùng giận dữ bỏ rơi ta mà đi...

Tại lúc ta rút cuộc đem mớ lộn xộn đó kể cho rõ ràng xong, chúng ta cùng nhau ngồi trên giường chống cằm nâng má bắt đầu tự nghiên cứu triết lý nhân sinh.

Lâu thật lâu sau, An Hảo đột nhiên vỗ đùi: "Ta biết rồi! Hắc chính là động tình, rơi vào trong "ngũ chỉ sơn" (2) của người nha!"

Ta ngơ ngác há mồm: "A?"

An Hảo dùng sức lắc đầu: "Không có khả năng, chuyện này cũng thật không thể tưởng tượng nổi, đã vượt qua cả thể loại phim khoa học viễn tưởng... Người để ta suy ngẫm cần thận lại một chút."

***

"Biết rồi! Hắc chính là thả một mồi câu thật lớn, cố ý chơi đùa với người, sau đó chờ người ngã vào vòng tình ôn nhu của hắc rồi, đem người một lưới bắt trọn!"

"Ặc.."

"Cũng không đúng a, Lâm Nhiên cái loại mỹ nhân tuyệt sắc nào chưa thấy qua, đâu cần phải đối với một người thâm trầm như người để bụng đến thế chứ..."

Cứ như vậy, để phân tích ý tứ hàm súc sâu xa trong hành động bất minh của Lâm đại tiên nhân, ta cùng An Hảo lăn qua lăn lại một buổi tối ai cũng không ngủ ngon được, sáng hôm sau tỉnh lại thành một cặp - hai mắt gấu mèo. Sáng sớm trước khi ta đi, An Hảo căn dặn ta một vạn lần: "Người nhất định phải chính miệng hỏi rõ hắc! Sau đó lập tức cho ta biết, nhớ kỹ chưa?!"

Ta dùng sức gật đầu: "Nhớ kỹ nhớ kỹ, ngài nói tới N lần rồi nha..."

Ta tâm thần không yên đi làm, vừa vặn trước cửa công ty thấy bóng dáng người nào đó, ta lập tức giống hệt kẻ trộm chột dạ nhón chân lén lút theo ở phía sau, vài lần muốn mở miệng nhưng cuối cùng đều ngậm lại. Chờ vào

tới thang máy, ta nhìn hấn giả lả cười chào, hấn nghiêm mặt gật đầu. Thế là, ta đứng phía sau hấn bắt đầu giằng co, mở miệng? Không mở miệng? Mở miệng? Không mở miệng?

Giữa lúc ta xoắn xuýt muốn tìm một đồng xu tung lên chọn mặt chữ hay hình, hấn quay đầu lại trừng mắt ta: "Muốn nói gì nói đi, đừng có ba hồi mở miệng ba hồi ngậm lại, tưởng mình là cá vàng nhả bọt sao?"

= =+

Người vũ nhục nhân dân lao động. . . A sai, người vũ nhục ta. . . A cũng không đúng! □, rồi beng lên hết rồi!

Ta cắn răng nhắm mắt lại, ho một tiếng mở miệng: "Lâm tổng, ngài rút cuộc đối với tôi có ý gì?!"

Hỏi xong ta liếc mạng trừng mắt hấn, trong thang máy nhất thời an tĩnh đến mức dường như ta nghe được cả tiếng tim đập gấp gáp của mình. Lâm Nhiên đầu tiên là ngây ra một lúc, sau đó nhướng mày dùng một loại ánh mắt làm cho người ta sợ hãi quét tới quét lui trên người ta, ánh mắt ấy ta rất quen thuộc, bởi vì, ta đã từng vô số lần nhìn thấy An Hảo làm như thế. Mỗi khi An Hảo xem ta như vậy, ý nàng muốn nói cũng chỉ có một câu —— người là nữ nhân sao? Vì vậy ta mỗi lần cũng chỉ có thể trợn trắng mắt không thêm nhìn nàng.

Thế nhưng hiện tại, khi ta nhìn thấy ánh mắt ấy của Lâm Nhiên, trong ngực đột nhiên thật trống rỗng. Ta quay sang hướng khác tránh né tầm nhìn của hấn, tấm gương tròn bóng trong thang máy phản chiếu thân ảnh hai chúng ta, một người khí phách ngọc thụ lâm phong, một người không được tự nhiên xoay người cúi gằm mặt, thật không hòa hợp một chút nào...

"Tôi..."

Ta cùng Lâm Nhiên song song mở miệng, thoáng chốc đều sững sốt, sau đó cửa thang máy đột nhiên mở ra, một thân ảnh đỏ rực chói mắt đi vào, vừa nhìn thấy hai chúng ta đầu tiên là trợn mắt, sau đó là bộ dạng bị dọa đến kinh sợ chỉ vào chúng ta run run nói: "Hai người... hai người... Lẽ nào tôi vô ý phá hư chuyện tình 'Trong thang máy' sao?!"

Lâm thiếu gia à, ngài có thể không cần vừa thấy mặt liền phun ra câu kinh người như vậy có được hay không...

Lâm Nhiên khuôn mặt đen hết phân nửa: "Nói bậy cái gì!"

Lâm thiếu gia dùng ánh mắt hồ nghi quan sát ta cùng Lâm Nhiên: "Chắc chắc, kỳ thực tôi cũng có chút hoài nghi, ánh mắt của anh sao có thể kém đến nông nổi như vậy, ngay cả loại mặt hàng không có đẳng cấp thể này cũng chấp nhận... Chắc chắc, thế nhưng nếu như không phải vậy, vì sao cô ta không dùng thang máy nhân viên mà dùng thang máy của anh?"

Ta sững sốt không kịp phản ứng. Ách! Chỉ lo nghĩ tới việc hỏi Lâm Nhiên chuyện ngày hôm qua, thế nên vẫn một đường lèo đèo theo hấn, quên mất nhân viên chúng ta cùng các lãnh đạo cấp cao không đi chung thang máy. Ta cứ nghĩ mãi sao hôm nay thang máy không có ai nha!

Lâm Nhiên dường như cũng mới phản ứng kịp, cau mày quay đầu lại trầm giọng hỏi ta: "Ai cho cô dùng thang máy của tôi?!"

Lâm thiếu gia ha ha cười dùng ngữ khí "Ta biết rồi nha" nói: "Được được, ở trước mặt tôi còn giả bộ cái gì? Yên tâm yên tâm! Chuyện hai người làm tôi nhất định sẽ không nói ra ngoài, không có nguy hiểm gì đâu!"

Ta đột nhiên nghĩ, Lâm thiếu gia ơi, bản thân người cũng đã là mối nguy hiểm lớn nhất rồi...

Vừa lúc tới tầng làm việc của ta, ta vội vã trốn ra thang máy, đem tên Lâm thiếu gia phiền phức này quảng cho Lâm Nhiên đi giải quyết.

Vừa ngồi xuống chưa ấm chỗ chị Vương liền ném cho ta một đồng tư liệu, bảo ta trong buổi sáng phải soạn cho xong. Ta hăm hở xắn tay áo vui đầu vào công tác, chẳng qua bao lâu, chị Lý từ bên ngoài trở về hất xì xong hét lên: "Ai nha nha bên ngoài gió lạnh quá, đông chết tôi rồi!"

Ta đi tới cửa sổ nhìn xem, quả nhiên bên ngoài gió thổi dữ dội, nhớ tới hôm nay đi làm chỉ mặc một cái áo khoác rất mỏng, nhìn nhìn trên bàn vẫn còn một đồng văn kiện, lại mò mẫm khắp túi, phát hiện trên người chỉ còn ba đồng tiền. Nhớ hôm nay An Hảo nói muốn hẹn ta ngay chỗ gần công ty, thời gian nàng hẹn hình như là buổi trưa mười một giờ, ta xem đồng hồ, đã mười giờ ba mươi, ngẫm lại An Hảo cũng sắp đi, ta rất ung dung nhấn tin cho nàng bảo nàng mang cho ta quần áo cùng tiền tới.

Vài phút sau, ta nhận được An Hảo điện thoại, vừa mới bắt máy chợt nghe thấy nàng dùng thanh âm đê-xi-ben cao vút khiến ta lập tức đem điện thoại cách xa cái lỗ tai hai mươi phân.

"Phương Nam Nhân người muốn làm gì vậy. người không nên luẩn quẩn trong lòng a! Có phải tên Lâm Nhiên làm gì người không? Người nhất định phải bình tĩnh nha! Người sống trên đời không có chuyện gì là không qua được, không có gì so với sinh mạng trọng yếu hơn hết! Người nhất định không thể làm việc ngốc a người. . ."

"Ngừng ngừng ngừng ngừng! An công chúa người làm cái gì vậy? Ta chỉ muốn người mang quần áo với tiền tới cho ta, người nếu như không muốn cầm theo thì thôi, sao lại phun ra một tràng mà ta không hiểu gì hết á. . ."

Microphone bên kia trầm mặc một hồi, sau đó nàng hỏi: "Người chỉ là muốn ta mang quần áo với tiền cho người?"

"Đúng vậy, không thì còn thể nào nữa. . ."

"Người đợi chút, ta đem tin nhắn của người gửi lại cho."

Một lát sau, ta nhận được tin nhắn của An Hào: An công chúa, chừng nào người ra khỏi nhà nhớ đốt cho ta quần áo với tiền nha.

= = +

Được rồi, đây thật là một truyện cười rất buồn chán rất nhạt nhẽo a, ta đều bị đông lạnh tới hắt xì một cái. Vừa mới xoa xoa mũi thì có một cái áo khoác phủ lên người ta, ngẩng đầu lên nhìn —— Lâm thiếu gia?!

Hắn vẽ mặt đắc ý nhìn ta, quý dị cười hắc hắc...

Lâm Nhiên cách đó vài bước đang đi tới, khuôn mặt đen thui nghiêm giọng hỏi hắn: "Cậu vừa mới cướp lấy áo khoác trên người tôi để cho cô ta mặc sao?"

Lâm thiếu gia mặt mày hơn hờ gật đầu một cái: "Đúng vậy, anh xem tôi có chu đáo không, biết anh không tiện trước mặt nhân viên quan tâm tới người yêu của anh, cho nên tôi giúp anh làm nha..."

Người yêu, người yêu, người yêu...

Lâm thiếu gia vừa phun châu nhả ngọc, hoàn toàn khiến tất cả mọi người đương sống sờ sờ trong phòng làm việc bị đông lạnh ngay tức khắc, cả một tập thể dùng biểu tình cứng ngắc mà quý dị trừng mắt ta cùng Lâm Nhiên.

Ta ghen tới mức mặt tím như gan heo, liếc mắt nhìn tên Lâm thiếu gia đương hả hê kia, vội vội vàng vàng thanh minh: "Khụ khụ, sao có thể có chuyện đó, ngài thật biết nói giỡn a, tôi cùng Lâm tổng sao lại có cái loại quan hệ này, chúng tôi chỉ là..."

"Đúng vậy, tôi cùng Phương Nam sao có thể là người yêu đây..." Lâm Nhiên đột nhiên mở miệng cắt đứt ta, ta hồ nghi nhìn qua, đã thấy miệng hắn nhếch lên nụ cười, trong ánh mắt hiện lên tia quỷ dị, "Chúng tôi, rõ ràng là —— vợ chồng mà..."

Chú thích:

- (1) “Trương Hải Dịch” (□□□): một tấm gương phụ nữ tàn tật nhưng ý chí rất kiên cường của Trung Quốc (search Google để biết thêm chi tiết ^^)
- (2) “ngũ chỉ sơn”: ám chỉ năm ngón tay giống như Phật tổ Như Lai, Tôn Ngộ Không muốn chạy cũng không thoát.

Chương 17

Vợ chồng vợ chồng vợ chồng vợ chồng vợ chồng. . .

Giờ khắc này, tất cả đều trở về thời kì hỗn mang thuở sơ khai, tất cả sinh mệnh đều hóa thạch đem đi hong gió, trong thiên địa chỉ còn lại có một thanh âm đang không ngừng bay lượn----- vợ chồng...

Ta ở trong lòng ghen ngào không nói nên lời: An công chúa, người đốt tiền cho ta thiệt đi, hôm nay chết chắc rồi, không có cách nào sống sót!

Khi ta bị Lâm Nhiên lôi ra phòng làm việc đi tới đại sảnh tầng trệt công ty, ta còn vẫn duy trì biểu tình bị sét đánh ban nãy - mồm há hốc, hai mắt đại ra. Lâm Nhiên nhìn ta ghét bỏ, chau mày: "Nước miếng chảy ra kìa!"

Ách --- vội vàng lấy tay áo lau lau.

"Cô ----- cô dám lấy tay áo tôi lau nước miếng ư ?!" Lâm Nhiên vẻ mặt tức giận trừng mắt ta -- ách, xin lỗi, ba hôn chín vía còn chưa quay về, tưởng tay áo người là khăn mặt!

Phía sau đột nhiên truyền đến một trận cười ha ha, Lâm thiếu gia không chút nào cố kỵ hình tượng vỗ đùi cười ra nước mắt: "Ha ha ha ha, Phương Nam cô thực sự là một nhân tài a! Cô xem Lâm Nhiên biểu tình giống như bị ăn phân kìa! Tôi chưa bao giờ biết nguyên lai hắn cũng có thể có biểu tình phong phú như thế a ha ha ha!"

Trong nháy mắt, ta □, Lâm Nhiên khuôn mặt trắng nõn nhuộm đen thui, lại trong nháy mắt kế tiếp, cái khăn choàng đỏ rực trên cổ Lâm thiếu gia bay tới trong tay Lâm Nhiên, bắt đầu cúc cung tận tụy vệ sinh tay áo cho hắn.

Thế là, ta lại □, Lâm thiếu gia khuôn mặt nguyên bản cười đến rất chi thoải mái bắt đầu vận vẹo.

"Anh ----- anh dám đem khăn choàng của tôi chùi tay áo?!"

Lâm Nhiên chùi xong sạch sẽ, đem cái khăn choàng đáng thương kia trả lại cho Lâm thiếu gia, Lâm thiếu gia giống như lâm phải đại địch vội vàng lắc mình né tránh, Lâm Nhiên bình tĩnh ung dung cười: "Cậu xem, là chính cậu chối bỏ nó nha? Tôi lấy đồ phế thải lau tay áo cũng không có gì là quá đáng."

= =+

Nguyên lai Lâm thiếu gia có khiết phích (1), Lâm Nhiên người thật âm hiểm...

Ném sang một bên tên Lâm thiếu gia vẻ mặt dữ tợn, Lâm Nhiên kéo ta đi tiếp. Ta hỏi hắn: "Chúng ta đi chỗ nào?" Hắn quay đầu lại ôn nhu cười: "Hẹn hò..."

Ta không tự chủ được sợ run cả người ---- hẹn hò...?!

Vừa ra công ty, gió lạnh sắc bén như lưỡi dao từng đợt thổi qua, ta liền đem áo khoác trên người cởi ra trả lại cho Lâm Nhiên, hắn liếc mắt ta: "Cô mặc đi."

"A?" Ta nhìn sang --- trên người hắn cũng không thể xem là mặc nhiều quần áo được, "Anh không lạnh sao?"

Hắn nhìn ta cực kỳ ôn nhu cười: "Chúng ta không phải là... vợ chồng sao... chỉ cần em được ấm, trong lòng anh cũng cảm thấy ấm áp..."

Ta lão đảo thiếu chút nữa té sấp xuống đất, vuốt ve cánh tay đương nổi hết da gà da vịt, lui xa ra cách Lâm Nhiên một thước, cái cảm giác này, thiệt là ón óc nha. . .

Đến tới đường dành riêng cho người đi bộ, ta vẫn còn chưa hoàn hồn nổi, hắn trong hồ lô rút cuộc là bán thuốc gì đây? Hay là đầu óc ta ít sử dụng nên theo không kịp ý nghĩ quỷ dị của lão nhân gia hắn?

Đang lúc quần quýt tự hỏi, một mùi thơm nức mũi truyền đến, bao tử ta bắt đầu rì rầm réo gọi, quay đầu nhìn lại, ven đường một là một bếp than đang nướng thịt dê, chân ta như bị đóng đinh xuống đất không nhô lên được. Lâm Nhiên nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn lò than, sải bước đi tới: "Ăn một chút gì đi, tôi đói bụng."

Lòng ta vui sướng lập tức chạy tới, vươn bốn ngón tay đối với sư phụ đang nướng thịt nói: "Sư phụ, cho tôi ba xâu thịt dê!"

Sư phụ nọ nhìn ta có điểm mờ mịt, hỏi: "Mấy xâu?"

Ta □, lại vươn ba ngón tay nói: "Bốn xâu!"

Sư phụ cũng bắt đầu □.

Lâm Nhiên vươn hai ngón tay đẩy ta đương run rẩy qua một bên: "Sư phụ xin lỗi, hôm nay đưa cô ấy ra ngoài quên cho uống thuốc, làm kinh sợ đến ông rồi."

Sư phụ bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt đồng tình nhìn ta: "À há -- không có việc gì không có việc gì, nguyên lai là đầu óc... Ai.. nhìn bộ dạng lạnh lợi như vậy mà..."

Ta té ngã, Lâm Nhiên ngơ ngơ ngơ ngơ!

Lâm Nhiên không thềm đếm xỉa ngọn lửa phần nộ trong ánh mắt ta, nhìn sư phụ nọ tiếp tục nói: "Cho chúng tôi hai mươi xâu thịt dê, mười xâu thịt bò, mười xâu. . ."

Ta nghe Lâm Nhiên lòng bùng lép bẹp gọi một đồng lớn, ngực có điểm rụt rè, nhớ tới đoạn thời gian mới vừa vào công ty cùng hắn ăn tối ta phải xuất

tiền túi, ta khẩn trương túm túm góc áo hắt: "Cái kia...Lâm tổng à, hôm nay tôi chỉ mang có ba đồng tiền thôi. . ."

Lâm Nhiên khinh bỉ liếc mắt ta: "Ý của cô là -- tôi đường đường một tổng giám đốc của công ty lại không có tiền ăn quán ven đường?!"

Ta □, được rồi ta làm tôn thương đến tự tôn của ngài, ngài coi như ta cái gì cũng chưa từng nói đi!

Dù sao ta cũng yêu nhất ăn cơm chùa, nếu Lâm Nhiên nói bữa cơm này hắt mời, ta đương nhiên thoải mái mở rộng bao tử liều mạng ăn lấy ăn để, ăn xong đồng thức ăn Lâm Nhiên gọi ta lại vậy sư phụ nọ kêu thêm một đồng lớn, tới lúc sư phụ mang cho chúng ta một khay thịt xâu lại, đầu tiên là vẻ mặt đồng tình nhìn ta, sau càng thêm đồng tình nhìn Lâm Nhiên nói: "Ai. . . Cậu chắc cũng vất vả lắm nhỉ? Đầu óc đã không được tốt lại còn ăn nhiều như vậy. . ."

-_-#

Ta xem Lâm Nhiên đeo lên nụ cười Mona Lysa đối với sư phụ gật đầu: "Đúng vậy, không có biện pháp, ai bảo tôi gặp phải cô ấy. . ."

Được rồi. . . Dù sao cũng đã gán cho ta đầu óc bất hảo, giờ thêm tham ăn hạng nhất có xá gì, ta rất bình tĩnh không nhìn bọn họ tiếp tục vui đầu ăn điên cuồng.

Chờ ta rót cuộc ăn no vỗ vỗ cái bụng tròn xoe cảm thấy cực kì mỹ mãn, trên bàn đã vun lên một cái núi nhỏ đầy que xiên. Lâm Nhiên vẻ mặt thâm trầm nhìn chằm chằm ta: "Phương Nam a, cô tuổi gì vậy?"

Ta vuốt ve dạ dày buồn bực đáp: "Tuổi rồng, làm sao vậy?"

Lâm Nhiên sờ sờ cằm: "Sai a, sai a... Cô rõ ràng phải cầm tinh con heo mới đúng... Mẹ cô khẳng định là sinh non!"

Ặc! Không ngờ mẹ ta chính là một nhân tài nha, sinh non cũng có thể non tới vài năm!

Ta không có nghe thấy ta không có nghe thấy ta cái gì cũng không có nghe thấy. . .

Lâm Nhiên cười xì một tiếng, hướng sư phụ hô: "Sư phụ, tính tiền!"

Sư phụ nọ “Ân” một tiếng, sau đó đem hóa đơn đưa cho Lâm Nhiên, lại nhanh chóng trở lại nướng thịt. Ta len lén trộm nhìn con số trên tờ giấy, trong lòng có điểm hồ thẹn. Lâm Nhiên nhìn ta khơi lên một nụ cười ý tứ bất minh: "Chắc chắc, ăn quán ven đường cũng có thể ăn tới con số này, Phương Nam, cô quả thực là tuổi heo mà."

Tia hồ thẹn bé nhỏ nọ biến mất không còn dấu vết, xí, còn nói người là tổng giám đốc gì chứ, thật nhỏ mọn!

Lâm Nhiên bày ra một bộ không thêm tính toán với ta, vươn tay nói: "Đưa áo khoác cho tôi, tôi lấy ví tiền."

Ta nhanh nhẹn cởi áo ra đưa cho hắn, hắn thò tay vào túi móc lấy ví, bỗng mặt biến sắc, lại đổi sang túi khác mò mẫm, lục tung hết túi này tới túi kia... Chờ hắn đem toàn bộ túi áo khoác lộn ngược hai lần, ta rút cuộc nhìn không được nghi hoặc hỏi hắn: "Sao vậy?"

Lâm Nhiên mặt đen nguyền rủa nguyền rủa lợi từng mắt ta: "Ví, tiền, không, thấy, nữa!"

Ta sửng sốt, trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất hảo, cẩn thận nhìn qua: "A, cái kia, sao lại. . . không thấy?"

Lâm Nhiên âm trầm cười khan hai tiếng: "Áo khoác mặc trên người cô. . . Cô nói, thế nào lại không có đây?"

Má ơi! Lẽ nào là ta làm rớt mất ví tiền của Lâm Nhiên ?!

"Cái kia. . . Trong ví của anh có rất nhiều tiền sao?"

"Hừm, tiền thì không nhiều lắm, một hai ngàn mà thôi. . . Chỉ là card. . . Không sai biệt lắm khoảng một tá!"

Chân ta mềm nhũn thiếu chút nữa lăn xuống gầm bàn. Một hai ngàn đồng, một tá thẻ ATM. . . Thần của ta ơi! Không phải tổn thất này muốn ta phải bồi thường chứ?! Bữa cơm chùa coi như toi công rồi!

Lâm Nhiên hai tay khoanh trước ngực, nhướng mày nhìn ta: "Cô nói, nên làm cái gì bây giờ?"

"Cái kia. . ." Ta nhìn sư phụ còn đang bận nướng thịt, cẩn thận tiến đến trước mặt Lâm Nhiên, "Chúng ta cần phải giải quyết vấn đề trước mắt đã. . . Ví

tiền của anh đã không có, trên người tôi lại chỉ còn ba đồng, ăn nhiều thịt nướng như vậy, làm sao bây giờ?"

Lâm Nhiên nguyên bản vẻ mặt tràn đầy đắc ý bỗng cứng đờ, rốt cuộc cũng ý thức được nguy cơ lớn nhất trước mắt chúng ta.

"Cái kia. . ." Ta nghiêng đầu sát vào hần, "Nếu không, chúng ta thừa dịp ông ta không chú ý, chạy nhanh đi. . ."

"Cái gì?! Cô muốn tôi ăn quyết ư?!" Lâm Nhiên gào một tiếng, xung quanh mọi người đều rào rào nhìn qua, nhất là sư phụ đang nướng thịt hồ nghi nhìn chằm chằm chúng ta, ánh mắt sắc bén thật y chang như hai thanh đao a.

Ta chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vội vã cúi thấp đầu né tránh ánh mắt sắc bén của quần chúng: "Lâm tông ngài nói nhỏ chút đi. Cũng không phải ăn không trả tiền, chỉ là trước tiên chúng ta chạy trốn, quay về nhà cầm tiền trở lại trả cho người ta mà thôi!"

Lâm Nhiên khinh bỉ nhìn ta, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: "Không được! Nói giỡn sao! Đường đường Lâm Nhiên tôi mà phải đến nông nổi đi ăn quyết ư?! Cô cho tôi là cái gì vậy?! Không nên đem tiêu chuẩn của tôi đánh đồng với tiêu chuẩn của cô!"

"Hảo hảo hảo" ta vội vàng xua tay trấn an tự tôn của Lâm Nhiên, "Tiêu chuẩn của ngài đời này tôi cũng theo không kịp. . . Vậy, lúc này làm sao bây giờ? Dù sao tôi ở chỗ này chỉ quen biết mỗi mình An Hảo, mà cô ấy hiện tại đang bận hẹn hò, lấy thái độ làm người của nàng ta tuyệt đối sẽ không đoái hoài tới lời cầu cứu của tôi đâu. Nếu không, hay là anh gọi thư kí tới trả tiền?"

Gương mặt Lâm Nhiên tối sầm lại: "Không được! Loại chuyện mất mặt này cô còn muốn để bao nhiêu người biết?!"

Ta □, Lâm đại tiên nhân, ngài muốn sĩ diện cũng phải xem tình huống có được hay không. . .

"Vậy. . . Làm sao bây giờ đây?" Ta buông tay, không có biện pháp.

Lâm Nhiên nhú mày suy nghĩ một chút: "Hừm, đem cô thế ở chỗ này, tôi trở lại lấy tiền."

Ta cả kinh, không phải chứ! Lỡ như người không trở lại thì sao?! Vừa định kháng nghị, chỉ thấy Lâm Nhiên ngoắc ngoắc sư phụ nướng thịt vẫn hoài

nghe nhìn chăm chăm chúng ta này giờ lại, chia chia ta, hiên ngang lăm liệt nói: "Xin lỗi, ví tiền của tôi bị mất, tôi để cô ta ở chỗ này, trở lại lấy tiền, ông xem như vậy được không?"

Sư phụ nọ sững sốt, sau đó phẫn nộ vỗ bàn: "Tốt! Không có tiền cũng dám tới, tôi xem tiêu tử cậu trông cũng sáng sủa, thế mà lại ăn quýt ư?!"

Ta run run, thiếu chút nữa nằm úp trên mặt đất, quay đầu nhìn Lâm Nhiên, quả nhiên, khinhôn mặt đều tái xanh rồi!

"Tôi không có ý định không trả tiền, không phải nói rồi sao, thế cô ta ở chỗ này, tôi trở lại lấy tiền. . ."

"Còn nói không phải ăn quýt?!" Sư phụ nọ lại vỗ bàn, ta lại run run, sư phụ ơi, cái bàn của ngài cũng không chắc lắm đâu, vỗ nữa có thể sụp đổ! Sư phụ chia vào người ta, nhìn Lâm Nhiên nói: "Cậu đem một kẻ ngu si như thế để ở đây, tôi nào biết được cậu còn có thể trở về hay không?! Vạn nhất hôm nay cậu muốn vứt bỏ cô ta thì sao? Cô ta ăn nhiều như vậy, cậu muốn hại chết tôi có đúng hay không?!"

-_-#

Sư phụ, ngài không cần mắng chửi người như thế nha. . .

Nhìn đối diện Lâm Nhiên, ha, sắc mặt đã chuyển từ xanh sang tím ngắt.

Qua hơn nửa ngày, Lâm Nhiên mới từ kẽ răng nghiền ra một câu: "Không phải là... muốn đem tôi thế ở chỗ này để cô ta trở lại lấy tiền sao?!"

Sư phụ nọ lại vỗ một chưởng lên cái bàn ọp ọp chịu không nổi sức nặng: "Vậy cũng không được! Một kẻ ngu si đếm số cũng tính không xong, sao tôi biết được cô ta có thể mang tiền tới hay không?!"

-_-#

Ta đi chết ta đi chết đây, ta cái gì cũng không nghe thấy hết...

"Vậy ông muốn như thế nào?!" Lâm Nhiên cũng nổi giận.

"Còn thét to ư, ăn không trả tiền còn dám hùng hổ như thế?!" Sư phụ nọ xắn tay áo lên, càng điên tiết hơn.

Ta vội vã tiến lên chắn trước mặt sư phụ cười làm lành: "Cái kia. . . Sư phụ a. . . Chúng tôi cũng không phải cố ý không mang tiền, thế nhưng hôm nay quả thật là ngoài ý muốn, trước tiên xin ngài bớt giận. . ."

"Hừ! Kẻ ngu ngốc như cô thật ra còn có thể giảng vài câu tiếng người. . ."

Ặc! Sư phụ, không ngờ ngài có tài như vậy, một câu mắng hai người. . .

Ngay lúc chúng ta bên này cãi lộn ầm ĩ, đột nhiên một thanh âm ôn nhuận phía sau lưng ta vang lên: "Phương. . . Nam?"

Chú thích:

(1) “**khuyết phích**”: bệnh thích sạch sẽ thái quá.

Chương 18

Thanh âm trầm thấp ưu nhã như tiếng đàn cello, cái tên vốn ngang phè của ta được hấn gọi, lại có cảm giác ngàn hồi trăm chuyển khiến lòng người xôn xang...

Ta cứng ngắc chôn chân tại chỗ, chậm chạp không dám quay đầu lại. Bởi vì trong trí nhớ của ta, người có thể gọi tên của ta êm tai như vậy chỉ có một, mà lúc này đây, ta không dám quay đầu lại xác nhận -- ta sợ, chỉ là huyền thính của mình mà thôi.

Thẳng đến khi người đó đứng trước mặt ta, bóng người trải dài xuống đất, hấn khẽ cười một tiếng, nói: "Thật là em rồi, thế nào, không nhận ra anh sao?"

Ta chậm rãi ngẩng đầu, liền đối diện với một đôi mắt đang mỉm cười. Nhiều năm qua đi như vậy, hấn dĩ nhiên vẫn một bộ dáng như in trong trí nhớ, nụ cười âm áp, trong suốt lại tinh khiết, chỉ là khí chất thêm một phần thành thục cùng chững chạc. Ta sững sờ nửa ngày, rốt cuộc nỗ lực khẽ động khóe

miệng nở ra một nụ cười: "Ha ha, Tô Viễn à, thật tình cờ, lại gặp anh ở chỗ này."

Tô Viễn cũng gật đầu mỉm cười nói: "Ừ, thật là trùng hợp, em bây giờ thay đổi rất nhiều nha, thiếu chút nữa không nhận ra."

Ta cười gượng một tiếng, hỏi: "Anh về nước lúc nào?"

"Có hơn hai tháng rồi. Em với An Hảo sao nghỉ đông cũng không về nhà vậy?"

Ta ngần ra, lại cười khan hai tiếng: "Cái kia... Cái kia... Bọn em đi tìm việc làm..."

Tô Viễn gật đầu: "Không trách được hiện tại thấy em trưởng thành thật nhiều, thì ra là đã đi làm."

Ta vừa định mở miệng nói, Lâm Nhiên bỗng tiến lên chắn ở giữa ta cùng Tô Viễn, nhìn hẩn từ trên xuống dưới quan sát kỹ càng một phen, cau mày quay đầu lại hỏi ta: "Đây là hòa thượng ở miếu nào?"

Ta cứng đờ mặt, hung hăng trừng mắt Lâm Nhiên, kéo hẩn đứng qua một bên, lại cười cười với Tô Viễn: "Cái kia, anh tới thành phố A có chuyện gì sao?"

"Ừ, có chút công việc. Được rồi, cho anh số điện thoại của em, có thời gian hẹn em tới chỗ nào đó cùng nhau ăn một bữa cơm."

Ta gục gặc như gà con mổ thóc, vừa muốn mở miệng trả lời, Lâm Nhiên tiến lên nắm lấy tay ta kéo sang một bên: "Xin lỗi, vì phòng ngừa bí mật của công ty bị tiết lộ, nhân viên công ty tôi cùng nhân viên công ty khác tiếp xúc, là có hạn chế!"

-_-#

Hồ ngôn loạn ngữ! Ta làm gì có nghe nói qua quy định này! Hơn nữa, ta mỗi ngày ở công ty hết ăn lại uống, có cái bí mật gì có thể để cho ta biết chứ.

Ta trợn trắng mắt không nhìn Lâm Nhiên, vội vàng đọc cho Tô Viễn một chuỗi số, hẩn lưu lại, sau đó gọi sang điện thoại ta, ta cũng lưu số của hẩn.

Nhìn chúng ta đứng một bên thong thả ôn chuyện, sư phụ nướng thịt không kiên nhẫn nổi, chìa vào người của ta hỏi Tô Viễn: "Vậy thì, tôi nói vị tiên sinh này, ngài biết cái cô ngốc này phải không?"

Tô Viễn sững sốt, có chút buồn cười nhìn ta, gật đầu: "Vâng, tôi biết."

"À. . . Vậy trên người cậu có mang tiền không?"

"Ách, có mang."

"Thật tốt quá!" Sư phụ kích động "bốp" một tiếng vỗ lên cái bàn nhỏ, sau đó vươn tay, "Đưa tiền đây!"

Ta □, sư phụ à, tư thế của ngài thật có phong cách thổ phỉ thời cổ đại nha!

Nhìn Tô Viễn ánh mắt nghi hoặc, sư phụ chìa chìa ta cùng Lâm Nhiên: "Hai người kia muốn ăn quýt! Nếu biết thì thay bọn họ trả tiền cho tôi đi!"

Lâm Nhiên vừa nghe, nhướn mày: "Ai nói chúng tôi muốn ăn quýt? Tôi không phải nói để cô ta ở chỗ này chờ tôi trở lại lấy tiền sao?!"

Ta thấy chiến tranh lại sắp bùng nổ liền vội vã kéo Lâm Nhiên lại, Tô Viễn nhìn ta ôn nhu cười, sau đó vươn tay sờ sờ đầu ta: "Lớn như vậy rồi, sao thói quen ra ngoài không mang theo tiền còn không có sửa đây?"

Sống mũi thấy cay cay, đột nhiên nhớ tới lâu thật lâu trước kia, một ngày nào đó, ta đi tới một quán ven đường, ăn xong mới phát hiện trên người không mang tiền, vừa định chuồn thì bị ông chủ bắt được, đang lúc ầm ĩ cãi nhau, một thanh âm trầm thấp uyển chuyển nói: "Tôi trả cho cô ấy."

Lúc Tô Viễn mới ra nước ngoài, ta mỗi ngày đều suy nghĩ, khi ta lần thứ hai gặp lại Tô Viễn, sẽ là tình cảnh gì.

Ta trở thành bạch cốt tinh hăng hái, hắn trở thành tinh anh trong giới thương nghiệp nói cười đầm đậm, sau đó chúng ta trong một lần hợp tác gặp mặt, hai bên mỉm cười gật đầu?

Hoặc là ta đã làm mẹ, hắn cũng làm chồng người ta, ta nắm tay con mình, hắn lại ôm vai vợ, đứng ở đầu đường yên lặng nhìn nhau?

Mà có lẽ, cuộc đời này cũng chẳng có ngày gặp lại... khi ta trở thành một bà lão tóc bạc, ngồi trên xích đu chậm rãi xem sách, mỉm cười nhớ lại một thiếu niên có nụ cười ấm áp như xuân phong?

***

Ta huyền tưởng nhiều tràng cảnh như vậy, duy độc không ngờ, chúng ta một lần nữa gặp mặt, lại là phương thức hết như vậy -- ta ăn quýt, hắt thay ta trả tiền.

Tô Viễn tiếp điện thoại, sau đó cười nhìn ta khoát khoát tay nói: "Anh còn có chút việc, hôm nào sẽ tìm em với An Hảo." Ta gật đầu, nhìn hắt lên một chiếc xe đậu ven đường rồi mất hút giữa biển người.

Lâm Nhiên ở bên cạnh "hừ" một tiếng: "Đừng xem nữa! Tròng mắt sắp rớt ra rồi kìa! Thật không có tiền đồ!"

Ta không nhìn hắt, cũng sắp tới giờ đi làm nên hai người liền quay về công ty. Dọc theo đường đi ta vẫn trầm mặc. Lâm Nhiên cũng không nói gì, chúng ta cứ như thế đều tự nghĩ chuyện của mình mà trở về công ty.

Cả buổi chiều, ta cũng không biết mình đã làm gì, chỉ là một mực bận rộn, bận đến mức ta đều sắp quên đi mình là ai.

Buổi chiều tan tầm, ta không về thẳng nhà mà đi đến hồ nước phun ở quảng trường trung tâm ngồi thật lâu. Mùa hè tới, ở đây sẽ có rất nhiều bò câu, cũng sẽ có rất nhiều người đem bánh mì đút cho bò câu, chúng nó cũng không sợ người, thậm chí còn có thể đậu trên tay người ta tranh nhau ăn... Thế nhưng hiện tại quảng trường rộng lớn lại vắng vẻ ảm đạm. Tuy rằng đã là mùa xuân, nhưng bởi nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, khí trời vẫn rất lạnh.

Khi ta rút cuộc cũng kéo lê hai chân về đến nhà thì đã hơn bảy giờ tối. Vừa mới mở cửa ra, chợt nghe thấy một trận cuồng tiếu đình tai nhức óc, ta lại càng hoảng sợ, nhìn bóng lưng hai người trong phòng khách ngã trái ngã phải thật lâu cũng không hoàn hồn nổi.

Bọn họ rất bình tĩnh đều vầy vầy với ta, sau đó quay đầu nhìn TV cười âm âm. Trên TV là 'Bút sáp màu Tiểu Tân' ta yêu thích nhất đang vén váy một cô gái rất đẹp mê đắm nói: "Da thật trắng nha. . ."

Ta vươn tay run rẩy chỉ vào cái thân ảnh trang điểm xinh đẹp kia, hỏi: "Vì sao, vì sao Lâm thiếu gia lại ở chỗ này?!"

An Hảo xoa bụng quay đầu lại nói: "À. . . hôm nay vốn tưởng đem quần áo với tiền cho người, kết quả Lâm chim công nói người đi hẹn hò rồi, vì vậy ta không tới."

"Sau đó, ta cùng An công chúa ‘nhất kiến như cố’ (1), ‘tinh tinh tương tích tương kiến’ (2), ‘tâm đầu ý hợp’ hận sao lại gặp nhau muộn như thế!" Lâm thiếu gia bổ sung nói.

"Đúng đúng đúng," An công chúa dùng sức gật đầu, "vì vậy ta quyết định đem bang phái hai chúng ta mở rộng thành bang ba người!"

Ta ngất, đây là mớ lộn xộn gì chứ. Bất quá hai người này đều tự kỷ có thừa, quả thực là ngu tầm ngu, mã tầm mã mà!

Thấy ta vẻ mặt hắc tuyến, Lâm thiếu gia đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, vỗ vỗ vai ta nói: "Ta biết, một người không có ưu điểm gì như người (3), thấy bên cạnh mình lại có thêm một người quang mang bắn ra bốn phía như ta tâm lý chắc chắn cảm thấy rất áp lực, thế nhưng người yên tâm, ta nhất định nỗ lực làm được như An công chúa, khẳng định sẽ không kỳ thị người!"

-_-#

Ta van người, An công chúa cũng đã rất kỳ thị ta rồi. . .

Lâm thiếu gia lại mở miệng: "Được rồi, hôm nay người với Lâm Nhiên đi ra ngoài ăn, tiền cơm người trả đúng không? Ha ha, Lâm Nhiên nhất định không biết giấu mặt vào đâu! Dĩ nhiên lại ra nông nổi để phụ nữ trả tiền cơm!"

Tiểu tử à, thật lâu trước kia hắn cũng đã như thế rồi, mà một điểm cũng có cảm thấy mặt mặt đâu. . .

Nghĩ tới nghĩ lui, không đúng nha, ta nghi hoặc hỏi: "Vì sao người biết hôm nay nhất định là ta trả tiền?"

Lâm thiếu gia đắc ý hất hàm: "Bởi vì -- ví tiền của hắn trong tay ta!" Nói xong từ trong túi móc ra một cái bóp da màu đen rung đùi đắc ý nói tiếp, "Kỳ thực ta cũng không phải cố ý muốn lấy, bất quá gần đây học ảo thuật đang luyện tập nhanh tay lẹ mắt, cho nên lúc lấy áo khoác của hắn cho người mặc bất giác thuận tay nhón lấy ví tiền của hắn thôi. . ."

Người người người người, người cái tên mượn gió bẻ măng thật đúng là hại chết ta. . .

An công chúa tiến lên lôi kéo ta đẩy vào phòng bếp: "Nhiều lời vô ích, Phương Nam Nhân, hai chúng ta đều chưa có ăn, người nhanh lên một chút làm món gì đi."

Ta ngất, sao An công chúa lại mang về một tên ăn cơm chùa chứ! Chờ ta thật vất vả nấu được hai món mặn một bát canh, An công chúa cùng Lâm thiếu gia sớm đã gào khóc kêu rên thảm thiết.

An công chúa gấp một lát khoai tây chiên, bấu môi: "Thiếu giòn."

Lâm thiếu gia gấp một miếng thịt kho cà, nhúu mảy: "Quá béo."

Hai người song song uống một ngụm canh bí đao: "Không ngọt."

Ta nổi giận! Hừ, hai người các người ăn chùa mà còn dám chê bai như thế!

Cho dù lòng đầy bất mãn, thế nhưng đôi đũa của hai người một chút cũng không dừng lại, dùng một loại tư thái cực kỳ ưu nhã như hái hoa, rồi lại dùng tốc độ kinh người không thể tưởng tượng nhanh chóng tiêu diệt hết thức ăn trên bàn. Chờ ta dọn dẹp bếp núc xong xuôi lại nhắc ghế ngồi xuống chuẩn bị ăn, chỉ còn lại có cái bàn không. . . Ta rốt cục khắc sâu nhận thức vì sao hai người này lại ‘nhất kiến như cố’ . . .

Khó khăn lắm mới hầu hạ bọn họ cơm no rượu say, Lâm thiếu gia quần áo nón mũ chỉnh tề cười tủm tỉm nói hấn phải về nhà, An công chúa sung sướng ngoắc tay nói trở lại ăn cơm nha, Lâm thiếu gia gật đầu cười nhìn ta giờ ngón tay dăn dò: "Nè, nhớ kỹ khẩu vị ta tương đối nhạt, chén đũa ta phải rửa riêng phơi nắng ba lần, ta thích ăn thịt kho tàu, canh cá trích đậu hũ, . . ."

-_-#

Ta đột nhiên nhớ lần đầu tiên ta cùng An công chúa gặp mặt, nàng lê hoa đài vũ nhìn ta phun ra một tràng tên đồ ăn vặt mà nàng thích, cho nên, ta càng nhận thức sâu sắc thêm một tầng lý do mà hai người này ‘nhất kiến như cố’ . . .

Người tưởng ta là osin miễn phí hay sao vậy. . . Thịnh ngài ngàn vạn lần không cần trở lại, ngàn vạn lần đừng có trở lại. . .

Khi trong nhà chỉ còn lại ta cùng An Hảo, nàng liền mở TV xem đĩa ‘Bút sáp màu Tiểu Tân’, thấy ta đứng ở một bên, vẫy tay gọi ta ngồi xuống xem chung. Ta do dự thật lâu, mới mở miệng nói cho nàng: "Ngày hôm nay. . . Ta gặp Tô Viễn."

An Hảo sững sốt, dường như có điểm mất hồn hỏi: "Tô Viễn... nào??"

Ta trầm mặc nhìn nàng, qua nửa ngày, nàng mới lắp bắp: "Người nói. . . Tô Viễn?! Người. . . hôm nay gặp anh ấy sao? !"

Ta gật đầu: "Ừ, hôm nay ra ngoài ăn với Lâm Nhiên gặp mặt anh ấy."

Sau đó chúng ta đều trầm mặc, tự cúi đầu không biết nên nói cái gì, chỉ còn lại âm thanh ồn ào từ TV quanh quẩn khắp phòng.

Nhiều năm như vậy chưa từng nhắc tới tên này, mỗi khi có chuyện liên quan đến hắn, hai chúng ta luôn luôn ngậm miệng quên hắn đi, ngay cả kì nghỉ đông trên QQ biết được tin hắn sắp về nước, ta cùng An Hảo cũng cực kỳ ăn ý đều tự tìm việc làm mà không về nhà.

Nói cũng không thể nói, nghĩ cũng không thể nghĩ, chạm đều không thể chạm vào. Bởi vì, cái kia tên là một điều cấm kỵ trong hồi ức chung của ta và An Hảo, một ngày nào đó chạm đến, sẽ dời sông lấp biển.

Thế nhưng hôm nay, người ấy, hắn đã trở về.

Chú thích:

- (1) Nhất kiến như cố (□□□□): lần đầu gặp mặt mà như bạn cũ lâu năm.
- (2) Tinh tinh tương tích tương kiến (□□□□□□): cái nì không hiểu lắm a!
- (3) Từ giờ cho Lâm thiếu gia xưng hô với PN và AH là “ta-người”, chính thức thành bang ba người ^^!

Chương 19

Ngày thứ hai đi làm, Lâm Nhiên không tìm ta, cũng không nhắc lại chuyện ví tiền của hắn, phỏng chừng là Lâm thiếu gia đã trả lại cho hắn rồi. Trước

giờ tan tầm, thư kí của Lâm Thiếu đến bảo ta chờ Lâm Thiếu một chút. Vẫn nghe Lâm thiếu gia gọi mình là "Bồn thiếu gia bồn thiếu gia", ta thiếu chút nữa quên hẳn còn có tên thật, mà tên này thật đúng là đặc sắc -- Lâm Thiếu, khó trách hẳn mỗi ngày gọi mình "Bồn thiếu gia". Bất quá ta nhớ tới An công chúa vẫn gọi hẳn -- "Lâm chim công", nghe càng thích hợp với hẳn hơn, bất luận lúc nào hẳn cũng giống như con chim công, đi tới đâu đều rêu rao hết chỗ nói.

Ta xem đồng hồ thấy thời gian không sai biệt lắm, liền đi qua phòng thiết kế tìm hẳn hỏi xem hẳn có chuyện gì, không nghĩ tới được chứng kiến cảnh rất ư hiếm thấy --- hẳn đang vui đầu công tác. Mỗi lần thấy hẳn đều là một bộ trang điểm xinh đẹp, lúc này hẳn lại chăm chú làm việc thật đúng là không thích ứng. Bằng lương tâm mà nói, lúc Lâm Thiếu chuyên tâm vào công việc thì, quả thực có phong thái rất mê người. Vẫn ăn mặc trang điểm xinh đẹp là thế, nhưng trang phục như vậy mặc trên người hẳn lại phi thường phù hợp, cũng không cảm giác được chói mắt chút nào, chỉ cảm thấy hào hiệp lỗi lạc làm sao. Khuôn mặt mỹ lệ tới mức tai họa, cùng với biểu tình chăm chú ngưng trọng, thật không biết muốn ‘giết’ bao nhiêu thiếu nữ.

Gặp ta đi tới, hẳn vẫy tay bảo ta ngồi tại sofa chờ một chút, ta cười hắc hắc: "Không ngờ thấy người đang công tác nha, cảm giác này thật là kỳ quái."

Hắn nhìn ta quyền rũ cười: "Người hẳn là sớm giác ngộ mới đúng, bồn thiếu gia không phải chỉ có bề ngoài đâu! Người xem những bản thiết kế này đi, dùng bốn chữ ‘điều luyện sắc sảo’ có thể hình dung nổi sao?"

Ta ngất, quả nhiên là cậu không sửa được thói ăn... (*), Lâm chim công không sửa được tính khoe khoang mà!

(* theo ta đoán là ăn phân, tại bản gốc nó bỏ □, không biết là chữ gì nữa!)

Chờ hẳn rốt cuộc làm xong xuôi, ta hỏi hẳn chuyện gì, hẳn rất tự nhiên chớp chớp mắt nói: "Qua nhà các người ăn cơm!"

= =!

Người thật là biết tự giác. . .

Xe của Lâm chim công chói mắt hết người của hẳn – một chiếc xe thể thao màu đỏ rực, kiểu mẫu kì quái. Tại bãi đỗ xe chúng ta chạm mặt Lâm Nhiên,

Lâm chim công liền bắt chuyện với hấn: "Tôi phải tới nhà -- người, yêu, của anh; ăn cơm do đích thân -- người, yêu, của anh làm!"

Ta □, nhìn lên Lâm Nhiên, chỉ thấy hấn nghiêm mặt, không thềm nói một câu cũng chẳng thềm nhìn một cái liền lướt qua chúng ta.

Lâm chim công cười trộm nói với ta: "Phương Nam à, kỳ thực có đôi khi ta rất bội phụ người. Cái tên Lâm Nhiên này làm người nghiêm khắc muốn chết, ta nhận thức hấn nhiều năm như vậy, thấy hấn biểu tình lúc nào cũng như mặt người chết. Thế nhưng từ lúc người xuất hiện, biểu cảm trên mặt hấn, thực sự là càng ngày càng muôn màu muôn vẻ! Cảm tạ người đã khiến cho Lâm lão đầu của chúng ta ‘cải lão hoàn đồng’ a!"

Ta □□ cười: "Đâu có, Lâm tổng là đại boss của công ty, ngày thường cần tạo uy nghiêm cho nên mới tương đối nghiêm túc như vậy mà."

Lâm Thiếu cười xì một tiếng, một đôi mắt xéch tà tà liếc ta: "Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường sao....."

Thời gian qua thật mau, Lâm Nhiên từ ngày đó về sau cũng không đi tìm ta, đảo mắt đã tới tiết thanh minh. Công ty cho nghỉ ba ngày, mặc dù các phòng ban đều cần tăng ca, thế nhưng ta vẫn thuận lợi được nghỉ, vì vậy quyết định về nhà một chuyến. Lễ mừng năm mới vừa rồi cũng không về nhà, có điểm nhớ ba mẹ nha.

Khi ta xách lĩnh kính túi lớn túi nhỏ tới trước cửa tiểu khu nhà ta, trong lòng bỗng thấy thật yên bình, áp áp, là cái cảm giác mà trước kia chưa đi làm chẳng bao giờ cảm nhận được. Dọc theo đường đi cùng mấy cô chú trong tiểu khu bắt chuyện, leo cầu thang, mới vừa đi đến lầu ba chợt nghe tiếng baba: "Tôi, tôi, tôi, tôi cút cho bà vừa lòng!" Sau đó có một vật gì đó ném ra, cửa "Ầm" một tiếng đóng sập lại,

Ta □, xem ra nhị lão lại cãi nhau rồi. Mỗi lần hai người cãi lộn đều là baba ta giận dữ nói mình phải đi, sau đó mama cũng rất bình tĩnh ung dung thành toàn ông. Ta lên lầu kêu baba một tiếng, ông vừa nhìn thấy ta đầu tiên là sừng sốt một chút, sau đó kích động vịn phần kéo tay của ta: "Ai nha, Nam Nam đã về rồi!" Lập tức nhặt chiếc dép trên mặt đất lên chạy tới cửa gỗ, "Lão bà mở cửa nhanh, Nam Nam đã trở về!"

Cửa vừa mở ra, một chiếc dép bay tới phi trúng đầu ba ta: "Nói bậy cái rắm a, Nam Nam đang công tác sao có thể trở về! Ông đừng tưởng gạt tôi!" "Rầm" một tiếng cửa liền đóng lại.

Ta đổ mồ hôi hột. . .

Ta tiến lên gõ cửa: "Mama, mở cửa đi, con đã trở về. . ."

Cửa bật mở, mẹ ta kinh hỉ nhìn ta: "Ai nha! Con thực sự đã về rồi sao? Một muốn chết rồi phải không, mau vào ngồi xuống nghỉ ngơi nghỉ ngơi!" Nói xong liền kéo ta vào trong phòng.

Ba ta ở phía sau hắc hắc cười nói: "Bà xem tôi nói Nam Nam đã trở về mà. . .", vừa muốn vào nhà, mẹ ta "Rầm" một cái đem ông nhốt ngoài cửa. . . Cuối cùng ta thừa dịp mẹ ta vào phòng bếp nấu nước cho ta tắm liền chuồn ra mở cửa. Ta nhỏ giọng hỏi ông: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Ba ta vẽ mặt phiền muộn lắc đầu: "Haiz, đừng nói nữa! Baba mới mua một cái điện thoại di động, cài nhạc chuông là tiếng mưa rơi, kết quả mẹ con nghe thấy tưởng nước vào liền đem ra bếp gas sấy khô, rốt cuộc phá hư cái điện thoại, lại quay sang trách baba đổi nhạc chuông thành tiếng mưa. . ."

Ta lại đổ mồ hôi. . . Mẹ ơi, người thật là càng ngày càng có tài nha. . .

Ở nhà là sướng nhất, ăn ngủ ngủ ăn, cuộc sống hạnh phúc giống như heo. Sáng ngày thứ hai, mẹ ta thần bí nói với ta hôm nay ra ngoài ăn cơm, ta nói đi, vì vậy bà liền bảo bà với ba ta đi trước, chờ tới 12h chúng ta hẹn gặp trước cửa một nhà hàng nào đó. Kết quả đợi tới 12h ta tới chỗ hẹn, bất ngờ thấy Hữu Tài sư huynh.

Ta rất kinh hỉ theo sát hắn chào hỏi: "A, sư huynh, sao anh ở chỗ này vậy? Đi xem mắt sao?"

Hữu Tài sư huynh trầm tư, nói: "Thì ra lai là cậu. . . Tôi đi hẹn hò, không nghĩ tới là cậu."

Gi? Hẹn hò?

Thấy ta vẽ mặt nghi hoặc, Hữu Tài sư huynh nói: "Thế nào, cậu không biết à? Hôm nay là an bài cho chúng ta gặp mặt đó."

Ta □, trách không được mẹ ta sáng nay tươi cười lại quỷ dị như vậy, thì ra là gạt ta đi xem mắt, không nghĩ tới đụng phải người quen.

Ta vừa định nói "Nếu chúng ta đều biết nhau thì thôi", Hữu Tài sư huynh liền gật đầu: "Ừ, nếu không chúng ta cùng một chỗ cũng rất tốt. Cậu cũng không giống phụ nữ, phỏng chừng cũng không có người nguyện ý cưới cậu,

tôi cũng không muốn cưới một người lè mề suốt ngày theo tôi lải nhải. Coi như thành giao, bữa cơm này cũng không cần ăn, lãng phí tiền, trở lại thành phố nói sau!" Nói xong đứng lên muốn đi.

Ta ngất, đại ca à, người có thể ngay cả quyết định của ta cũng không thêm đếm xỉa vậy sao? Ta vừa muốn mở miệng uyển chuyển cự tuyệt, đột nhiên điện thoại di động reo lên, vừa mới bắt điện thoại, tiếng Lâm Nhiên thân nhiên vang lên: "Tôi đói bụng, đi ăn với tôi."

Ta ngẩn người, trả lời: "Lâm tổng, tôi đang ở thành phố B."

Người ở đầu dây bên kia ngẩn ra: "Thành phố B?"

"Đúng vậy, tôi về nhà."

Sau vài giây an tĩnh, Lâm Nhiên bỗng đổi giọng, đè nén như sắp bão tố tới nơi: "Ai cho cô về nhà?"

Ta ngẩn ra: "Tôi. . . tôi được nghỉ phép mà. . ."

"Vì sao tôi không biết?!"

"Tôi. . . ngày nghỉ của tôi sao tôi không thể về nhà?" Ta thật không rõ nha, ta đi đâu cũng phải báo cáo với công ty sao?

"Không được! Không có tôi cho phép ai chuẩn cô đi?! Tôi hạn cho cô trong vòng hôm nay lập tức trở về cho tôi, nếu như cô dám không trở lại. . ."

"Tút TUT TUT. . ." Một chuỗi tiếng nhạc êm tai vang lên -- điện thoại di động tự động tắt!

Ta trừng mắt nhìn điện thoại di động, trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, má ối, Lâm đại tiên nhân sẽ không phải tưởng ta cố ý cắt điện thoại của hắn chứ?!

Ta vội vàng xoay người lại khom người chào: "Sur huynh, tính mệnh tôi hiện đang gặp nguy hiểm, tôi phải đi trước! Chuyện này coi như tôi có lỗi!" Nói xong ta liền chạy như bay.

Thở hồng hộc trở về nhà, mẹ ta vẽ mặt kinh ngạc: "Trở lại sớm vậy? Nhanh như vậy đã đối phó được rồi sao?! Khuê nữ lão nương ta, con không hổ là mama sinh ra nha!"

Ta trợn trắng mắt, cố kìm lại ý nghĩ thảo phạt mama liền phóng vào trong phòng, thuần thực đem hành lý sục sạo nửa ngày -- cư nhiên không tìm được cục sạc, cũng không tìm được pin! Lẽ nào ta để bọn nó ở trong phòng hết rồi?! Nâng má liễu mạng suy nghĩ số điện thoại di động của Lâm Nhiên, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng -- không có bất luận ấn tượng gì!

Ngay lúc ta rồi rít muốn chết đi sống lại, mẹ ta liền la lên: "Được rồi, hồi nãy có một cậu bạn gọi điện thoại tới tìm con"

"Nam ư?" Chẳng lẽ là đám hồ bằng cầu hữu ở đại học?

"Đúng vậy, nó hỏi con có ở nhà không, mama nói không, nó nói muốn con hôm nay phải chạy về thành phố A gấp."

Ta cả kinh -- chẳng lẽ là Lâm Nhiên?! Vì vậy khẩn trương hỏi mẹ: "Còn nói cái gì nữa?"

Mẹ ta buông tay: "Mama nói với nó hôm nay con chắc chắn không thể trở lại, con đi hẹn hò rồi, đêm nay có về nhà hay không còn không biết! Nó không nói chuyện liên cúp máy luôn."

"Con con con con! Cái gì mà đêm nay có trở về hay không còn chưa biết?!" Ta hít một hơi thiếu chút nữa nghẹn chết.

Mẹ ta quỷ dị cười cười vỗ vỗ vai ta: "Ai nha, không phải đều là người trưởng thành rồi sao, vạn nhất nếu các con tâm đầu ý hợp nhất kiến như cỏ không thể chia lìa thì sao, ha ha, khuê nữ con cứ yên tâm, mama hiểu mà!"

= =

Mama, mẹ không hiểu, thực sự không hiểu đâu!!!

Vừa lúc ba ta làm xong cơm trưa bảo chúng ta vào ăn, ta cũng chỉ có thể tạm bỏ qua chuyện này ăn cơm trước, người ta lấy ăn làm trời mà.

Đang ăn cơm mẹ ta còn không quên quan tâm hỏi ta hẹn hò thế nào, ta thật vô ngữ nói cho bà, người bà giới thiệu là người quen.

Kết quả mẹ ta vẽ mặt ngạc nhiên hỏi: "Thiệt hay giả?! Nguyên lai con đã sớm tóm lấy nó rồi sao?!"

Ta □.

"Mama, đó là sư huynh đại học của con."

Mẹ ta vỗ bàn nổi giận: "Cái gì?! Từ hồi đại học sao! Uổng công mẹ với ba người còn thay người sốt ruột! Người dĩ nhiên sớm như vậy đã gạo nấu thành cơm sao?!"

Ta một ngụm canh phun bằng hết: "Mama, tư tưởng của mẹ sao không thuần khiết chút nào, bọn con chỉ đơn thuần là quan hệ sư huynh sư muội thôi!"

"Đừng có giả bộ với mẹ, muối lão nương ăn qua so với đàn ông con gặp còn nhiều hơn! Tiểu thuyết võ hiệp không phải nói sư huynh sư muội cuối cùng đều yêu nhau sao!"

"Con. . ."

"Không được nói xạo!"

"Anh ta..."

"Đừng chống cự vô ích!"

"Nhưng mà..."

"Tổ chức sẽ không tha thứ cho con!"

***

Nửa năm không về nhà, ta phát hiện trình độ càn quấy của mẹ ta đã thăng cấp lên một bậc, ta hoàn toàn không phải là đối thủ của bà, vì vậy ta quyết định im lặng là vàng.

"Sao không nói!? Con cam chịu đúng không!? Tiểu nha đầu người dám gạt mẹ sao, quả nhiên là dối trá mà. Lão nương chỉ cần thử một chút là lòi ra ngay!"

= =

Ta vẻ mặt hắc tuyến, điện thoại bàn bỗng vang lên, ba ta ra nghe, sau đó gọi ta. Lòng ta run lên, có loại dự cảm bất hảo, tiếp nhận điện thoại run rẩy mở miệng: "A lô?"

"Phương Nam Nhân à, ta An công chúa đây."

Vừa nghe là nàng ta lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng An công chúa câu kế tiếp thốt ra lập tức đem ta đánh vào địa ngục, nàng nói: "Người nhanh lên một chút tìm một địa phương an toàn trốn đi! Trưa nay Lâm Nhiên đột nhiên gọi điện thoại cho ta muốn số điện thoại nhà người, không bao lâu hẳn lại điện thoại muốn địa chỉ nhà người, người có phải ôm tiền quỹ của công ty bỏ trốn không?"

Muốn địa chỉ nhà của ta?!

Từ thành phố A đến nhà của ta không tới 2 tiếng đồng hồ, nếu lái xe thì chỉ khoảng 1 tiếng rưỡi. . . Mà hiện tại, nhìn thời gian, từ lúc hẳn điện thoại cho ta đến giờ đã hơn một tiếng đồng hồ rồi.

". . . Người vì sao không nói sớm cho ta biết?"

"Ai nha lúc đó ta đang hẹn hò mà. Người xem, ta không phải vừa về xong lập tức báo cáo cho người sao! Phương Nam Nhân người bảo trọng đi!"

An công chúa, người chính là tính tình xấu xa không ai bằng!

Ngay lúc ta nhện ngào lệ tuôn hai hàng không nói nên lời, chuông cửa nhà ta đột nhiên "Reng reng reng" vang lên. . .

Chương 20

Ta cả kinh, tay run run rút luôn cả điện thoại.

Run rẩy mon men tới cửa, ta từ mắt mèo (1) nhìn ra -- người không quen! Thở phào một hơi liền mở cửa.

Một người bán hàng lập tức từ phía sau móc ra một cái gì gì đó, bày ra một khuôn mặt tươi cười mà bắt đầu ba la ba la: "Mời quý cô xem một chút sản phẩm mới XXOO của chúng tôi, sản phẩm này so sánh với những mặt hàng khác..."

Ta phẩy tay chặn hấn lại: "Xin lỗi, nhà chúng tôi không cần."

Vừa mới đóng cửa, chuông lại reo lên, mở cửa ra vẫn là người chào hàng nọ: "Cô nương, trước tiên hãy nghe tôi nói đã, gần đây đang có khuyến mãi mua 1 tặng 1, còn có. . ."

"Ngừng ngừng ngừng ngừng ngừng, nhà của tôi thực sự không cần."

Đóng cửa lại xong, chuông cửa lần thứ ba reo lên, ta triệt để nổi giận! Tiểu tử này không có mắt nhìn lại không có đạo lý như thế nha! Đối với người ôn nhu một chút người tưởng ta yếu đuối mảnh mai như Lâm muội muội (2) sao! Thế là ta đẩy bật cửa ra khí thế ngất trời rống lên: "Nói thôi rồi mà sao anh phiền phức như thế hả?!"

Rống xong mặt ta liền tái mét, mà, cái người đứng ngoài cửa cũng tái không thua kém.

"Phương Nam, bây giờ cô được lắm, dám rống lên với tôi nữa sao?" Khuôn mặt Lâm Nhiên hiển nhiên là biểu tình gió thổi mưa giông trước cơn bão lớn.

Ta thổ huyết, ca ca sao người tới đúng lúc thế hử!

Ba mẹ ta trong nhà nghe thấy tiếng la, liền đi ra hỏi ta: "Ai tới vậy?"

Ta vội vàng liều mạng đẩy Lâm Nhiên ra ngoài cửa: "Không có việc gì, nhân viên tiếp thị mở rộng thị trường thôi! Ba mẹ con ăn xong rồi, con đi ra ngoài một chút!" Nói xong cũng không chờ bọn họ phản ứng lập tức lặc mình đi ra ngoài đóng cửa lại.

Đợi đến lúc đứng ở ngoài cửa cùng Lâm Nhiên mắt to trừng mắt nhỏ, ta mới bắt đầu hối hận, sớm biết là phải đem hấn biến thành nhân viên tiếp thị chặn ở bên ngoài, nhưng ta chính là một tên Hán gian thứ thiệt a, có tâm muốn làm trộm nhưng lại không có gan làm mà!

Lâm Nhiên khuôn mặt đen thui lạnh lùng nói: "Phương Nam, cô khá lắm, không chỉ dám cúp điện thoại của tôi, còn dám gán cho tôi chức danh nhân viên tiếp thị ư, tôi đẩy mạnh tiêu thụ cái gì đây? Đẩy mạnh việc sa thải cô xem thế nào nhé?"

Ta run run: "Đừng, Lâm tổng đây đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ha ha..."

Lâm Nhiên không chút động lòng: "Hiểu lắm? Hừm, vậy cô nói đi, chuyện này tôi phải giải quyết sao đây?"

". . .Chuyện gì. . . ?" Ta có điểm phản ứng không kịp, ta ngoại trừ nói người là nhân viên tiếp thị cũng không có làm gì quá đáng nha. . .

"Còn dám hỏi chuyện gì ư?!"

"Không không không! Ngài muốn giải quyết thế nào thì giải quyết!" Ta biết thế biết thời mới là người tài giỏi!

"Hừ, bây giờ quay về thu dọn đồ đạc, công ty có việc gấp, lập tức theo tôi trở lại."

"Hảo, tuân mệnh!" Ta lập tức về nhà dùng tốc độ ánh sáng thu thập một chút, cùng ba mẹ chào một tiếng liền đi mất.

Đến lúc xuống dưới lầu leo lên xe Lâm Nhiên, ta hỏi: "Công ty có việc gấp gì vậy?" Kỳ thực ta rất hoài nghi, ta một nhân viên quen ngay cả đỉnh ốc còn không được tính tới, có việc gấp gì mà phiên Boss phải tự mình tới mời ta?

Lâm Nhiên liếc mắt ta: "Tới rồi cô sẽ biết."

Vì vậy ta rất thức thời ngậm miệng lại.

Vừa mới com nước xong lại ngồi trên xe, đầu óc có điểm buồn ngủ, ta liền dựa vào lưng ghế híp mắt muốn bồi bổ một giấc ngủ trưa. Lâm Nhiên mở nhạc lên, trong xe vang lên vài ca khúc của Châu Kiệt Luân lúc mới bắt đầu nổi tiếng. Ta nghe giai điệu đã có chút xa xôi này, đầu óc chậm rãi liền thanh tĩnh, một ít hồi ức cũng khuấy sông đảo biển mà hiện ra. Ai, thực sự là già rồi, bắt đầu buồn vẫn vợ... Nếu như An Hảo có ở đây, nàng ta khẳng định đập một cái lên đầu của ta nói, Phương Nam Nhân người mau tỉnh lại đi, loại phong cách này không hợp với người!

Chẳng bao lâu, đột nhiên một tiếng nổ khiến ta giật mình. Ta mờ mịt mở mắt ra, thấy Lâm Nhiên vẻ mặt xanh đen cầm dây an toàn xuống xe, một lát sau lại lên xe nói: "Bể lớp xe rồi."

Ta "A?" một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, không phải chứ! Chúng ta đang trên đường cao tốc nha, cách thành phố A còn phải một đoạn nữa!

Lâm Nhiên gọi điện thoại cho xe cứu hộ, ta mở cửa xuống xe, đứng ở ven đường ngoắc ngoắc, ý đồ muốn tìm một chiếc xe giúp chúng ta.

Lâm Nhiên nhìn ta giương nanh múa vuốt, cau mày nói: "Thôi đi, cái niên đại này làm gì còn có ai muốn vướng vào phiền phức nữa? Chờ một chút, qua một giờ sẽ có người đến cầu xe đi." Ta không để ý tới hấn, tiếp tục quơ cánh tay như que diêm của ta. Hắc, có một chiếc xe dừng cạnh chỗ chúng ta đứng kìa!

Ta mừng như điên tiến lên, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt mỉm cười của Tô Viễn. Vừa nhìn thấy hấn, cơ mặt ta bắt đầu cứng ngắc: "Tô. . . Viễn? sao anh lại ở chỗ này?"

"Anh có việc vừa trở về nhà, không nghĩ tới ở trên đường gặp em. Xảy ra chuyện gì?"

Ta chia chia chiếc xe đang ở giữa đường: "Xui xẻo, xe bẻ bánh. . ."

"Chờ xe đến chắc lâu lắm. Bọn em có việc gấp sao? Có việc gấp để anh đưa về đi?"

Ta như gà con mổ thóc liên tục gật đầu: "Hảo hảo hảo hảo!"

Lâm Nhiên đột nhiên tiến lên đẩy ta ra: "Không cần phiền phức, chúng tôi không có việc gì gấp, ngại đi trước đi!"

Ta nghi hoặc trừng mắt hấn: "Anh không phải nói công ty có việc gấp cần trở lại nhanh chóng một chút sao?"

Hấn sững sốt, vẻ mặt như bị ghen.

Tô Viễn cười cười nói: "Vậy ngồi xe tôi về đi."

Ta ngồi ở ghế phụ cùng Tô Viễn nói chuyện phiếm, hấn kể cho ta nghe chuyện hấn từng trải qua lúc còn du học tại Mỹ. Đương nói đến lúc bị mấy nữ sinh lớn mật ở nước Mỹ đùa giỡn, ta cười đến ngửa tới ngửa lui. Lâm Nhiên ở phía sau dùng ngữ khí âm trầm nói: "Đừng cười nữa, nhìn bộ dạng y hệt như Đông Phương bất bại!"

= =

Ta không nhìn hấn, bắt quá suy nghĩ một chút, liền thu liễm lại nụ cười càn rỡ cùng vẻ giương nanh múa vuốt của ta. Tô Viễn cười hỏi ta: "Em thì sao? Mấy năm nay thế nào? Vẫn nghịch ngợm chung với bọn nam sinh sao? Có bạn trai chưa?"

Ta thở dài một tiếng: "Miễn bàn tới bạn trai đi! Anh cũng không phải không biết em mà, bọn con trai đều xem em như bạn thân! Ai. . . Ông trời ơi, ban cho ta một nam nhân đi! Ban cho ta một nam nhân ta có thể sáng tạo một dân tộc!"

Lâm Nhiên ở phía sau lạnh buốt tiếp lời: "Ừ, cho cô một con heo đực, sang năm giá thịt heo có thể nhảy vọt."

-_-#

Ngươi một hồi không cười nhạo ta sẽ chết sao?

Tô Viễn cười ha ha liếc mắt ta, đột nhiên hỏi "Ai? Cái bùa gỗ đào kia em vẫn mang sao?"

Ta cúi đầu nhìn, nguyên lai không biết lúc nào, tấm bùa bằng gỗ đào vẫn nằm trong lớp áo đã lòi ra ngoài, ta cầm lấy nhét lại vào trong áo, gật đầu nói: "Đúng vậy, nhớ lúc đó chúng ta cùng nhau mua, đại sư nói cái bùa này có thể tránh ma quỷ, em đương nhiên muốn đeo rồi."

"Hừ, bộ dạng cô cũng đã rất trừ tà, căn bản không cần đeo."

Lâm Nhiên. . . Ngươi ngày hôm nay là ăn thuốc nổ sao. . .

Ta trừng mắt hắn: "Hừ, bộ dạng trừ ma quỷ cũng là một loại phúc, so với bộ dạng chiêu hồn gọi quỷ đương nhiên tốt hơn rồi!"

Tô Viễn quay đầu nhìn ta cười, đột nhiên vươn một tay sờ sờ đầu ta, nói: "Sao vẫn giống hệt như trước, một chút cũng chưa từng thay đổi. . ."

Trong nháy mắt, sống mũi ta chợt thấy cay xè.

Ta hốt hoảng nhớ tới ngày đó, ta mới quen Tô Viễn, nhìn hắn một bộ gió mát trăng thanh, luôn luôn nhìn không được muốn chọc phá hắn, thế nhưng mỗi lần hắn đều cười nhẹ nhàng như không, ngược lại khiến ta cảm thấy rất hèn mọn.

Ta vốn là một người tùy tiện, Tô Viễn lại cứu ta một mạng -- giúp ta trả tiền cơm, thế nên không bao lâu ta cùng hắn liền kề vai sát cánh. An Hảo do ta dẫn dắt rất nhanh liền cùng Tô Viễn quen thân, sau lại hai chúng ta vô số lần hãm hại Tô Viễn, gọi hắn mời chúng ta đi ăn. Tô Viễn trong trường học luôn luôn rất được hoan nghênh, hắn luôn luôn đối với ai cũng ôn hòa, cho nên

mặc kệ trong mắt nam sinh hay nữ sinh, hấn đều là người có khí chất cực cao.

Thế nhưng Tô Viễn chưa từng nói qua thích ai, mỗi lần ta đi tìm hấn, hấn đều cười tủm tỉm theo sát ta và An Hảo cùng nhau dạo chơi.

Nguyên bản cảm tình đơn thuần như bạn thân, đến tốt cùng là từ lúc nào bắt đầu thay đổi, ta cũng không biết. Có thể là bởi vì trong tất cả nam sinh, chỉ có hấn sẽ cười tủm tỉm sờ đầu ta, xem ta như một nha đầu còn trẻ con mà không phải một tên hán tử mình đồng cốt thép.

Mà cũng có thể là bởi vì một ngày, khi một nữ sinh bị hấn cự tuyệt, ta đứng ở bên cạnh đầu không biết thiếu mất sợi nào mà đột nhiên bật cười, thế là nữ sinh nọ đột nhiên bạo phát chia vào người của ta điên cuồng hét lên: "Cười cái gì, có cái gì buồn cười?! Tôi bị cự tuyệt đáng cười lắm sao?! Cậu cũng không cần đắc ý, không phải là mỗi ngày dính tại bên người Tô Viễn sao? Phương Nam cậu căn bản không phải nữ nhân! Đời này khẳng định không có người đàn ông nào mất mùa muốn cưới cậu!"

Khi ta bị nàng rống đến há hốc mồm, Tô Viễn đột nhiên đứng ra rất nghiêm túc nói: "Mời bạn không nên nói như vậy, Phương Nam chỉ là tương đối nam tính với trẻ con mà thôi, tôi thấy cô ấy rất tốt."

Có thể là sự cảm động trong nháy mắt kia làm lòng ta rất ấm áp. Bất tri bất giác, ánh mắt ta liền thành thói quen đuổi theo thân ảnh của Tô Viễn, bất tri bất giác, ta bắt đầu chờ mong mỗi ngày cùng hấn gặp mặt, hết giờ học liền lôi kéo An Hảo chạy đi tìm hấn, ở trước mặt hấn gương mặt tươi cười nói nôm na. Ta rốt cuộc cũng giống như một nữ sinh bình thường, bắt đầu có tâm sự, có băn khoăn dè dặt.

Thẳng đến một ngày, An Hảo lôi kéo ta ngượng ngùng nói: "Phương Nam Nhân à, ta thích một người."

Ta sững sờ, lập tức hô to: "Ta khát (3)! Ai vậy?! Cưng nhiên có thể dả động tâm hồn thiên sơn đồng lão của người?!"

An Hảo rất hiếm thấy không có đá ta một cái, tiếp tục nhăn nhó nói: "Người kia. . . Kỳ thực, người cũng biết. . . Chính là, là Tô Viễn. . ."

Ta ngẩn người, đại não đột nhiên hoạt động kịp thời liền thốt ra: "Thế nhưng, ta cũng thích hấn mà. . ."

Chú thích:

- (1) Miêu nhân: cái lỗ nhỏ trước cửa íh, chắc ai cũng biết hen!
- (2) Lâm muội muội: nếu ta đoán không sai thì là Lâm Đại Ngọc trong “Hong Lâu mộng” ^^
- (3) Ta kháo: KHÁO or fiên âm TQ là /kào/ tương đương với từ F*CK trong tiếng Anh (chôm chú thích bên nhà ss Lily, do ss Maroon giải đáp ^^)

Chương 21

Lúc đó ta cùng An Hảo hai người đều choáng váng, mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày trời, ai cũng không nói gì, cuối cùng lần đầu tiên bọn ta không cùng nhau về nhà, tan học xong liền đường ai nấy đi.

Nhớ trước kia khi Tô Viễn chưa xuất hiện, ta với An Hảo đã từng bàn qua, nếu có một ngày hai đứa đều thích một người thì phải làm sao. Ta nói: "Ta nhất định không có khả năng nha, bọn con trai đều xem ta như bạn thân, hơn nữa, mấy tên quý gồi dưới váy người đều là bọn không có nội hàm, chỉ biết xem trọng bề ngoài, ta thích đàn ông biết thương thức vẻ đẹp bên trong cơ!"

An Hảo xì một tiếng, nói: "Tốt xấu ta còn có vẻ ngoài xinh đẹp, còn người là từ trong ra ngoài không thấy được chỗ nào đẹp! Bất quá người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ không tranh với người, hai ta đều cấu kết với nhau làm việc xấu lâu như vậy, cũng không thể xuất hiện một kẻ thứ ba. Hơn nữa, nam nhân như y phục, tỷ muội như tay chân mà!"

Thế nhưng, khi hai chúng ta thực sự cùng thích Tô Viễn, lại ngay lập tức xa lánh đối phương.

Ta cùng An Hảo trải qua một tuần như người xa lạ sau, An Hảo đột nhiên tìm ta nói: "Không được, ta chịu không nổi! Chúng ta cùng đi tìm Tô Viễn ngã bài với anh ấy đi! Anh ấy nói thích ai, người kia nhất định phải buông tay!"

Ta suy nghĩ một chút, trong mắt bọn nam sinh, ta cùng với An Hảo hào quang chói lóa cho tới bây giờ đều như tiểu tiên nữ so sánh với nhau, là hoàn toàn không có bất luận một phần thắng. Thế nhưng người ta thích là Tô Viễn nha, hắn không giống với bọn nam sinh kia, hắn sẽ ôn nhu mỉm cười với ta, hắn sẽ thay ta trả tiền cơm, hắn sẽ vuốt đầu ta với vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn sẽ nói, "Tôi thấy cô ấy rất tốt" ... Cho nên ta nghĩ, có thể, Tô Viễn cũng có một chút thích ta, vì vậy ta liền gật đầu đáp ứng.

Chúng ta hai người hùng hùng hổ hổ như lao tới chiến trường cùng đi tìm Tô Viễn, ta mím chặt môi thận trọng đứng ở một bên, An Hảo hít sâu một hơi nói: "Tô Viễn, bọn em hôm nay tới tìm anh là có chút việc muốn hỏi..."

Tô Viễn đột nhiên nở nụ cười: "Thì ra bọn em đều đã biết sao? Ha ha, anh còn đang lo nói thế nào với bọn em đây."

Ta cùng An Hảo đều có chút mờ mịt, ta ngây ngốc hỏi: "Cái gì?"

Tô Viễn nói: "Là chuyện anh sắp đi Mỹ du học đó, bọn em không phải vì vậy mới tới tìm anh sao?"

Trong nháy mắt đó, ta cùng An Hảo đều choáng váng...

Tô Viễn tiếp tục nói: "Thứ bảy này theo anh lên ngôi chùa trên núi phía Tây cầu một tấm bùa bình an đi, tháng sau anh đi rồi."

Ta và An Hảo máy móc gật đầu: "Vâng..."

Cứ như vậy, vốn là hai người cùng nhau đi tỏ tình, nhưng còn chưa kịp nói ra lại được tin Tô Viễn phải ra nước ngoài du học. Chiều hôm đó ta cùng An Hảo hai người ngồi trên khán đài sân vận động, ngồi mãi cho đến khi mặt trời khuất sau núi, vầng trăng nhô lên cao, không ai nói một câu, cuối cùng đều tự vỗ vỗ cái bụng trở về nhà.

Thứ bảy hôm đó, chúng ta ba người hẹn nhau cùng trèo lên ngọn núi kia, ta với An Hảo tựa như cái gì cũng chưa từng phát sinh tiếp tục cãi nhau, tiếp tục tìm cơ hội hãm hại Tô Viễn, hắn vẫn như trước tính tình ôn nhu, cười dịu dàng dung túng chúng ta.

Tới ngôi chùa nhỏ trên đỉnh núi, ba người chúng ta mỗi người đi cầu lấy một tấm bùa hộ mệnh bằng gỗ đào, sau đó qua bái Phật. Ta nhìn Phật tượng, dưới đáy lòng thành kính hứa nguyện: "Cầu người phù hộ cho nam sinh bên cạnh con đây, để anh ấy nơi đất khách tha hương có thể bình an vui sướng."

Ta không biết An Hảo hứa nguyện điều gì, thế nhưng trực giác cho ta biết rằng nàng hẳn là cầu khấn giống như ta mà thôi. Chúng ta hỏi ước nguyện của Tô Viễn là gì, hắn chỉ cười nhưng không chịu nói, chúng ta lại làm ầm lên, hắn bảo: "Nói ra sẽ không linh, không thể nói."

Sau lại ba người tìm một tảng đá lớn, sóng vai ngau ngồi ngắm mặt trời lặn. Đương lúc ráng chiều đỏ rực thiêu cháy phân nửa bầu trời, An Hảo đột nhiên hỏi Tô Viễn: "Tô Viễn... Anh đi nước Mỹ rồi, sẽ quên bọn em sao?"

Hắn cười lắc đầu: "Đương nhiên sẽ không rồi. Hai người bọn em đặc biệt như thế, anh muốn quên cũng khó à."

Ta hứng thú, hỏi: "Hai đứa bọn em đặc biệt như thế nào cơ?"

Hắn cười hắc hắc: "Một người bề ngoài nũng nịu mà tâm lại cường hãn, một người bề ngoài mạnh mẽ mà tâm lại như heo."

Ta cùng An Hảo song song □, sau đó cùng nhau bạo phát nhào tới ngắt nhéo hắn, hắn ha ha cười né tránh ma trảo của chúng ta. Mặt trời chiều phủ lên khuôn mặt anh tuấn của Tô Viễn một tầng sáng vàng đượm, nụ cười tươi rực rỡ của hắn trong suốt tinh khiết như chảy qua một làn nước long lanh chói mắt. Ta nhìn hắn ngây người, quay đầu lại nhìn An Hảo, phát hiện một An Hảo vẫn luôn trước mặt người khác kiêu ngạo như không tước, lúc này đây cũng là một bộ ngây ngốc mím môi.

Trong giây phút đó ta đột nhiên rất muốn khóc, ta nghĩ, nam sinh tốt đẹp này chính là người đàn ông mà cả đời ta đều không thể quên được, thế nhưng, hắn cũng sẽ không thuộc về ta hay An Hảo - bất luận một người nào...

Ngày Tô Viễn đi, ta và An Hảo đều nói sẽ không đi tiễn hắn vì chịu không nổi cảnh ly biệt, khóc suốt mướt sẽ rất tổn hại hình tượng thực nữ của An Hảo với hình tượng con người rắn rỏi của ta. Thế nhưng ngày đó ta vẫn len lén một mình chạy tới sân bay, ta trốn ở sau một cây cột bụi, nhìn Tô Viễn một lần rồi lại một lần ôm lấy bạn học của hắn cáo biệt, ta hận không thể tát cho mình hai cái. Lúc trước sao lại nói không muốn đến chứ, giờ thì hay rồi, cuối cùng ngay cả một cái ôm cũng chưa từng tới tay!

Tới thời gian đăng ký, ta thấy Tô Viễn nhìn bên ngoài như đang trông ngóng gì đó, không biết có phải đang đợi ta cùng An Hảo xuất hiện hay không, cuối cùng, hắn vẫy tay, quay người lại, bóng lưng như thanh trúc liền khuất sau cánh cửa.

Qua thật lâu thật lâu, thẳng đến khi mọi người đến tiễn Tô Viễn đều đi hết, ta mới từ sau cây cột đi ra, sau đó chạm mặt với An Hảo cũng đang bước ra từ sau một cây cột khác.

An Hảo cúi đầu đi tới, giọng nói nghẹn ngào: "Anh ấy đi rồi."

Ta nhìn An Hảo đôi mắt sưng đỏ như mắt thỏ, hết như ta, gật đầu: "Ừ, đi rồi."

An Hảo đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lớn lên: "Anh ấy rốt cuộc đi rồi, rốt cuộc đi rồi! Nhưng mà ta còn chưa kịp nói với anh ấy ta thích anh mà! Người tại sao cũng thích anh làm chi a?! Sao cố tình lại là người cũng thích anh?! Ta thực sự ghét người, đồ chết bầm a, ghét người đồ chết bầm..."

Ta cũng bắt đầu hét lên: "Ta cũng phiền người đồ chết bầm! Nhiều người thích người như vậy, người để làm chi mà lại thích Tô Viễn hả? Ta cũng chưa kịp nói với anh ấy ta thích anh đây! Ta cũng thực sự ghét người, chết bầm mà..."

Sau đó chúng ta hai người ôm nhau gào khóc thảm thiết như sơn băng địa liệt, hù dọa tới cả bảo an ở sân bay. Sau lại, ta cùng An Hảo khôi phục thành bang phái hai người, ai cũng không nhắc tới Tô Viễn. Thịnh thoảng có bạn học nhắc tới quãng thời gian cấp 3 đã từng có một nam sinh tựa như cơn gió mát như thế, hai chúng ta cũng đều rất ăn ý làm bộ không có nghe thấy. Tô Viễn sau khi xuất ngoại cũng từng viết cho ta với An Hảo ba phong thư, bởi vì trên bì thư viết tên hai chúng ta, mà hai chúng ta ai cũng không muốn cho đối phương xem, vì vậy cuối cùng quyết định ai cũng không được đọc, tìm một chỗ chôn hết mấy bức thư. Từ đó về sau, người này cùng hết thảy mọi chuyện liên quan đến hắn, tất cả chôn chặt xuống đáy lòng.

"Phương Nam? Phương Nam? Nghĩ cái gì mà xuất thần vậy?"

Ta ngẩn ra, phục hồi tinh thần, nhìn Tô Viễn đang lái xe bên cạnh, cảm giác bừng tỉnh như vừa trải qua mấy đời, ta lắc đầu nói: "Không có gì. Ài, anh ở nước Mỹ được hoan nghênh như vậy, mấy cô nữ sinh ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đều bồ nhào vào anh, mỗi ngày được mỹ nữ vờn quanh có phải sống rất hạnh phúc rất happy không ha?"

Tô Viễn cười lắc đầu: "Nào có rất happy đâu, bên ngoài chung quy không tốt bằng ở nhà..."

Ta gật đầu: "Ừm, biết anh sống không tốt, em cũng an tâm..."

Tô Viễn ha ha cười, bắt đầu dĩ lắc đầu: "Em nha em nha..."

"Được rồi, có thể ngừng ở đây, chúng tôi tới rồi." Lâm Nhiên ngồi ở ghế sau đã bị ta quên bém ngay giờ đột nhiên mở miệng.

Ta nhìn bên ngoài: "A? Còn chưa tới công ty mà."

"Ai nói muốn tới công ty?! Nhanh xuống xe đi!" Xe dừng lại, Lâm Nhiên không nói hai lời đem ta từ trong xe thả ra, sau đó nhìn Tô Viễn mỉm cười, "Hôm nay phiền anh rồi, hẹn gặp lại."

Tô Viễn cũng mỉm cười: "Không cần cảm ơn."

Lâm Nhiên gật đầu, cũng không chờ ta chào tạm biệt Tô Viễn liền kéo ta đi. Ta chỉ có thể ngắc ngứ giữa thân thể liều mạng vẫy tay với Tô Viễn, vừa vẫy vừa hét lên: "Lúc rảnh rồi cùng nhau đi ăn!"

Vốn đang sải bước thật nhanh bỗng Lâm Nhiên đột ngột dừng lại, ta vừa vặn đụng vào người hắn, xoa đầu hỏi: "Sao lại đột nhiên dừng lại làm chi?"

Hắn không nói lời nào neho mắt trừng ta, thẳng đến lúc trừng cho ta tóc gáy đều dựng đứng lên mới âm trầm nói: "Xem ra, thật đúng là không thể quá dung túng cô rồi..."

Chương 22

Ta rùng mình một cái... cảm giác này, sao lại giống như đại hung trong bát quái vậ trời (1)...

Ta xem đường xá chung quanh, cách công ty còn rất xa, vì vậy ta vung vẩy ra hỏi hấn: "Này, Lâm tổng à, chúng ta còn cách công ty rất xa, ngài muốn đi chỗ nào đây?"

Lâm Nhiên liếc ta: "Mua thức ăn."

"Hả? Mua thức ăn?!"

"Ừ, hôm nay cô giúp việc nhà tôi có việc về quê, cho nên cô phải phụ trách nấu cơm cho tôi."

Ta trầm mặc hỏi: "Đây là... sự kiện quan trọng của công ty?"

Lâm Nhiên nhướn mày: "Sao? Làm trụ cột của công ty, vấn đề ăn uống của tôi không trọng yếu sao? Hay là... Có thể làm cho Lâm Thiếu ăn nhưng không thể làm cho tôi ăn?"

Ta vội vã lắc đầu: "Không! Quan trọng! Rất quan trọng!"

Lâm Nhiên hừ một tiếng, không hề để ý ta.

Đi vào siêu thị ta ở phía trước chọn thức ăn, Lâm Nhiên ở phía sau xách đồ. Lúc đầu ta cho rằng Lâm Nhiên cực kì dễ hầu hạ, cư nhiên một chút cũng không kén thứ gì, hỏi hấn cái gì hấn cũng chịu ăn. Thế nhưng sau lát ta mới biết được, không phải hấn không kén ăn, mà căn bản chính là hấn không nhận ra thức ăn! Bởi vì hấn đi tới đột nhiên nói với ta: "Tôi muốn ăn thủy tiên." (2)

Ta sửng sốt, thủy tiên còn có thể ăn sao? Nhìn theo phương hướng hấn chỉ, ta thiếu chút nữa thổ huyết tại chỗ, đại ca à! Đó là tỏi, tỏi nha! Người ngay cả thủy tiên với tỏi cũng không phân biệt được sao?!

Mua một đồng thức ăn mang tới nhà Lâm Nhiên, ở trên đường đi ngang qua cửa hàng bánh bao Châu Ký, ta nhin không được thèm thuồng mua mấy cái bánh bao. Nhà Lâm Nhiên ở trong một tiểu khu cao cấp, nhìn qua là biết của mấy tay tư bản giàu có, không nói đâu xa, ngay cả mấy anh bảo vệ đều đẹp trai kinh người, ta vừa nhìn mà nước miếng rớt xuống ba nghìn trượng.

Theo hấn vào cửa, ta hiếu kỳ nhìn chung quanh: nhà của hấn rất lớn, thế nhưng cũng không bài trí khoa trương hoa lệ giống như trong tưởng tượng của ta, bất quá nhìn qua thật rất thoải mái. Ngay lúc ta thò đầu vào nhìn, từ trong góc phòng đột nhiên nhảy ra một quả cầu tuyết trắng bóc, sợ đến mức

ta thụt lùi vài bước, tập trung nhìn vào, thì ra là một chú chó con toàn thân tuyết trắng.

Lâm Nhiên cười tiến lên ôm lấy con cún nọ: "Ngân Lang (*sói bạc, ==") dậy rồi sao? Ngoan, đói bụng chưa? Sắp được ăn rồi..."

Ta từ nhỏ vẫn rất thích chó con, thế nhưng không biết vì sao vẫn không có duyên với chó, mấy bé cún thấy ta đều giống như lâm đại địch, An Hào nói, đó là bởi vì người lớn lên tương đối giống sói!

==

Ta cẩn thận tới gần nó hỏi: "Nó gọi là Ngân Lang sao? Thật xinh đẹp nha..."

Lâm Nhiên gật đầu: "Ừm, đừng xem nó bây giờ nhỏ xíu như vậy, nó mới chưa được hai tháng thôi, chờ tới lúc nó một tuổi rồi chân sẽ cao bằng cô đó."

"Hả? Thật sao?" Nhìn nó hình như không có phản ứng gì đặc biệt, ta hài lòng từ trong túi móc ra một cái bánh bao nhân thịt đưa tới gần nó cười tủm tỉm nói, "Ngân Lang ngoan, có muốn ăn không nè?"

Ngân Lang nghiêng đầu suy nghĩ, phảng phất như đang tự hỏi, sau đó đột nhiên đứng dậy bỏ nhào tới mặt của ta, ta theo bản năng dùng sức lách qua bên cạnh mới có thể hiểm hiểm tránh khỏi vận rủi bị hủy dung.

Ta trắng bệch mặt chỉ vào Ngân Lang, nhìn Lâm Nhiên run run nói: "Nó muốn làm chi vậy. . . ?"

Lâm Nhiên ôm lấy Ngân Lang nhìn ta, lại nhìn nhìn bánh bao trong tay ta, sau một lúc lâu mới hừ mũi cười một tiếng: "Quả thực bộ dạng quá giống, trách không được Ngân Lang nhận lầm." (*mặt chị như bánh bao, =))

Sau đó bọn họ một người một chó nghênh ngang đi vào trong phòng, mà Ngân Lang đang nằm trên vai Lâm Nhiên vẫn nhìn chăm chăm mặt ta. . .

Ta kháo! Thật là chủ nào tất có cầu nấy!

Từ trên xuống dưới lần qua lần lại một phen, khó khăn lắm mới nấu được ba món ăn một tô canh, ta liền gọi Lâm đại tiên nhân đến ăn. Hắn đi tới bên cạnh bàn, kéo ra hai cái ghế. Ta nói cảm ơn, vừa muốn ngồi xuống, hắn đột nhiên ngăn ta: "Đừng hiểu lầm, ghế này không phải cho cô ngồi, cái này là ghế chuyên dùng cho Ngân Lang."

= =

Ta thô huyết, chó của nhà người được ngồi bàn ăn cơm giống như người u. .
. Mà sự thực chứng minh ta đã đánh giá thấp đãi ngộ của Ngân Lang, nó không chỉ có thể ngồi trên bàn ăn cơm, còn được choàng lên cổ một cái khăn ăn trắng tinh tươm, đoan trang ngồi trên ghế y hệt như quý tộc nước Anh. Lại đối lập với ta mặt đầy khói bụi dầu mỡ, ta thật giống như một nữ đầu bếp kiêm phục vụ a. . .

Lâm Nhiên rất u đại gia ngồi xuống, cầm lấy chiếc đĩa gấp một ngụm thức ăn, ta khăn trương nhìn hấn, hấn cau mày nhai nửa ngày, cuối cùng mới nuốt xuống phun ra một câu: "Được thông qua."

Vì vậy ta phóng tâm mà thở phào một hơi, mở rộng bao tử bắt đầu ăn cơm. Chưa được vài phút, Lâm Nhiên đột nhiên gõ gõ bàn nói: "Nè."

Ta nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy hấn chán ghét nhú mày nhìn ta nói: "Sao cô với Ngân Lang nhà tôi ăn chung một bàn, tôi lại thấy nó tương đối giống người hơn vậy?"

***

Không phải là lúc ăn thanh âm hơi lớn một chút thôi ư, sao có thể mắng ta thiếu đạo đức như thế! Ta tròn mắt trừng hấn, tận lực không chớp chớp miệng.

Ăn lại ăn, Lâm Nhiên đột nhiên chia chiếc đĩa tới trước mặt ta, nói: "Đây là cái gì?"

Ta trừng mắt nhìn cộng tóc hết sức khả nghi trong đĩa hấn, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: "À, biết rồi, anh chờ chút, tôi đổi cho anh đôi khác. . ."

Lâm Nhiên gương mặt lập tức tái đi, hấn trừng ta nửa ngày, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô chờ đó, tôi sẽ gom tội cô lại!"

Ta sợ run cả người. . . cảm giác rất không may nha. . .

Cơm nước xong, ta rất tự giác thu dọn chén đĩa, mà người nào đó rất không tự giác buông đĩa xong liền sải bước đi. Ta phiến muộn nhìn bóng lưng hấn

đi vào trong phòng, bỗng rất không được tự nhiên nhớ tới một từ —— lão công lão bà. Nhất thời run rẩy, sét đánh a. . .

Chờ ta dọn dẹp xong xuôi, thăm dò nhìn vào phòng Lâm Nhiên thì bất ngờ thấy hắn đang ngồi đối diện máy vi tính gõ lóc cóc, vẻ mặt nghiêm túc vùi đầu công tác, từ xa nhìn lại thật đúng là có điểm giống tổng giám đốc. Bình thường thấy hắn đều là một bộ phức hắc không gì sánh được, chỉ đợi cơ hội liền châm chọc ta, hiện tại nhìn hắn như vậy quả thực không được tự nhiên, vì vậy ta bắt đầu tìm việc làm.

"A Lâm Nhiên hoa nở rồi kìa! ! ! Anh xem nè, nó thật xinh đẹp nha!" Ta chỉ vào một chậu hoa ở góc tường đang nở hoa kinh hỉ thét to, Lâm Nhiên ngay cả đầu mày cũng không thêm nhú một chút, hoàn toàn không nhìn ta.

"A Lâm Nhiên Ngân Lang đang ngủ nè! Nguyên lai nó ngủ giống như một quả cầu len trắng hen!" Ngân Lang bỗng ngẩng đầu lên nhìn ta nhe răng ra, ta sợ đến mức lùi lại ba bước, vỗ ngực nhỏ giọng nói, "Kháo, đang ngủ còn có thể nghe ta nói xấu mi! Mi chắc cũng không phải là chó đâu nhỉ. . ." Lâm Nhiên toàn bộ xem như ta đang tán phét.

"A Lâm Nhiên bình hoa nhà anh nhìn rất khá nha!!" Ta dừng lại, "Thiệt là trên lồi giữa lõm dưới cong lên... Hoa từ chỗ này cắm xuống dưới y như cắm vào PP (3) í..." Lâm Nhiên tay đang lật văn kiện dừng một chút, sau đó lại tiếp tục hết sức chuyên chú.

***

Tới lúc ta lảm nhảm sắp tới hai mươi phút mà Lâm Nhiên thủy chung vẫn không thèm để ý, ta rốt cuộc buông tha, xem hắn hắc hắc là sẽ không chú ý tới ta, liền len lén từ trong tủ lạnh lấy ra một bích bánh quy nhĩ đồng mà ta trước đó lấy tiền túi ra mua ăn, trong miệng theo thói quen lảm bầm: "Cái này là ếch, cái này là thỏ con, cái này là voi. . . Hả, cái này tròn tròn là cái gì ta, mặt trời sao. . ."

"Tôi có thể trong phút chốc đem mặt trời của cô biến thành mặt trăng, cô tin không?" Trước mặt đột nhiên vang lên thanh âm trầm thấp của Lâm Nhiên.

Thật không ngờ hắn lại đáp lời, ta thoáng chốc không phản ứng kịp liền sững sờ tại chỗ. Hắn quay đầu lại từ trong tay ta lấy đi bánh quy, sau đó bỏ

vào miệng cắn một cái, đem miếng bánh còn lại non nửa trả lại cho ta: "Nè, trả lại cô mặt trắng".

Ta nhìn trong tay "vàng trắng non", lại nhìn sang Lâm Nhiên vẻ mặt rất đứng đắn nghiêm chỉnh, liền hoa lệ mà □. . . Thần a, lão nhân gia ngài không thích hợp nói giỡn, thực sự không thích hợp đâu. . .

"Công việc hôm nay xong rồi, nè, tới tủ lạnh đem hai lon bia lại đây, tôi muốn thư giãn thả lỏng."

Ta lập tức cảnh giác nhìn hấn —— uống bia?!

Hấn thấy ta hoài nghi nhìn hấn, từ trong mũi "hừ" một tiếng, đôi mắt liếc người ta trên ba đường dưới ba đường quan sát một phen, sau đó rất bình tĩnh nói: "Yên tâm, cô như vậy, có lột sạch quần áo đuổi theo tôi chạy tới ngã ba, tôi quay đầu lại một cái tôi liền không phải là đàn ông."

= =+

Con bà nó, xem như người lợi hại!

Từ trong tủ lạnh cầm tới hai lon bia, mỗi người một lon bắt đầu uống. Tủ lạnh của ta có tiếng là một lon liền gục. Dùng câu mà trước đây bọn nam sinh cùng học chung mà nói chính là: Phương Nam cậu điểm nào cũng đều là đàn ông thuần túy, chỉ riêng nấu cơm cùng không biết uống rượu là hai điểm không giống đàn ông!

Thế nên ta lúc nào cũng chỉ uống một lon liền rất tự giác không uống nữa, nhưng mà Lâm Nhiên hấn không vui, ngang ngạnh dúi cho ta một lon nói: "Thế nào, lãnh đạo nói uống cô dám không uống ư?"

Ta chỉ có thể kiên trì tiếp tục uống, hai người trầm mặc tự uống lon của mình, uống a uống, ta không ngờ uống nhiều đến nỗi ưu sầu đều phát ra ngoài, ta càng uống càng hăng hái, một lon lại một lon. Đợi đến lúc Lâm Nhiên mò trên bàn không còn một lon thì ta đã uống khá nhiều, cả người mơ mơ hồ hồ chẳng biết là giờ nào giấc nào, cứ như phiêu du ở trên trời.

Ta càng uống càng hài lòng mà bắt đầu rống ca lên, Lâm Nhiên đá ta một cước: "Đừng rống lên, gào khóc thảm thiết như thế! Mau lên giường nằm đi, cô uống nhiều rồi."

Ta nhìn dáng hắt trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo, trợn trắng mắt nói: "Anh mới uống say đó, hôm nay tôi rất vui vẻ! Tôi gặp được mối tình đầu của tôi, tôi rất vui!"

Lâm Nhiên bật dậy kéo ta: "Cô mau lên trên giường ngủ cho tôi! Còn nói lung tung nữa tôi. . ."

Ta lắc đầu: "Tôi không đi! Hôm nay tôi rất cao hứng! Tôi thấy Tô Viễn, tôi rất vui, rất vui. . ."

Đột nhiên miệng ta bị chặn lại —— chính, là, dùng, miệng, hắt! Ta trừng mắt nhìn gương mặt đột nhiên phóng đại trước mặt, đầu óc như bị chết máy. . .

Qua một lát, Lâm Nhiên mới buông môi, cau mày dùng sức vỗ ta: "Em ngốc sao, không biết hô hấp à?!"

Ta lúc này mới hồi hồn bắt đầu thở dốc kịch liệt, mẹ ời nghẹn chết ta, nhớ tới xúc cảm mềm mại còn vương trên môi, xong, đầu càng hôn mê, càng hôn mê. . .

Chờ ta lần thứ hai hơi chút thanh tỉnh thần trí, người đã trần truồng trông trơn nằm trên giường —— Lâm Nhiên trên cao nhìn ta nói: "Đây chính là em chộc tôi. . ."

Chú thích:

(1) Đại hung: Chính là cực xui ^^!

(2) Hoa thủy tiên, chính là cây này, có phần rễ giống củ tỏi!

(3) PP: dạ, đó chính là cái.. ừm.. ờ... mông đấy ạ ==”

Chương 23

Trong lúc ta còn đang bận xoay qua xoay lại, bỗng nghe thấy giọng nói khàn khàn ám muối của Lâm Nhiên vang lên bên tai: "Em còn ngọ nguậy nữa, tôi thực sự nhịn không nổi. . ."

Ta còn đang khó chịu, mơ hồ trợn mắt mở miệng hỏi: "A?"

Hắn hít sâu một hơi, nói: "Mặc kệ em. . ."

Chợt ta thấy phía dưới ngực ngực, có cái gì đó cứng cứng đang chọc vào ta, ta bực bội cong người lại nói: "Anh làm chi vậy? Tôi rất khó chịu nha. . ."

Qua nửa ngày không thấy Lâm Nhiên trả lời, ta sốt ruột đẩy hắn ra, hắn lại đột nhiên trừng ta, vẻ mặt đỏ lên nói: "Đừng lộn xộn! Tôi không tìm được chỗ vào!"

Một câu nói của hắn đem ta vốn đang cực kì hỗn loạn rống cho thanh tỉnh, ta nhìn thân thể trống trơn của mình, lại nhìn nhìn hắn đương trần truồng nằm

đè lên người ta, thực hận không thể tìm khối đầu hũ đâm đầu mà chết. Ta khát! Không phải là cơm nước xong uống chút bia sao? Thế nào mà uống uống một hồi lại uống lên tới giường đây? Ta bình thường nhiều lắm là theo An công chúa nghiên cứu AV với GV, nhìn tuần nam mỹ nữ trong phim mà chảy nước miếng thôi, thế nhưng muốn chính ta trình diễn một tuồng "trần trụi lặn lộn trên giường"... Ta thật đúng là nhất thời không thể tiếp thu!

Vì vậy ta liền giãy giụa thân thể cố sức xô Lâm Nhiên ra: "Anh mau đứng lên mau đứng lên... Tôi... A!"

Người! Con bà nó, không phải người tìm không được chỗ vào sao! Vì sao bây giờ ta đau như bị xẻo mất một miếng thịt vậy! Ta một bên nước mắt lưng tròng trừng Lâm Nhiên, một bên dùng sức co rút người lại để mình có thể dễ chịu hơn một tí.

Lâm Nhiên bỗng ôn nhu cúi người xuống hôn môi ta, dịu dàng nói: "Ngoan, đừng nhúc nhích, anh sẽ nhẹ một chút."

"Nhẹ một chút cái đầu anh! A a, đau chết mất, anh mau đi ra ngoài cho tôi!"

Hắn không nói lời nào, vẫn chỉ hôn ta, đem từng giọt nước mắt của ta nhẹ nhàng mà mút vào. Sau đó ta cảm giác được hắn ở trong cơ thể ta bắt đầu di chuyển, mà cứ hắn hơi chút động đây ta liền đau muốn chết, thậm chí xuất một cước đá văng hắn ra, thế nhưng lại không dám dùng sức, ta khẽ động, mình liền đau, mà hắn bộ dáng lại rất là hưởng thụ à... Con bà nó, ông trời mau đánh một chưởng xuống đi! Coi như đánh chết ta đi!

Không lâu sau, hắn bắt đầu thở dốc, ôm chặt ta thăm thì vào bên tai ta: "Tôi sắp tới rồi."

Không đợi ta phản ứng, hắn bắt đầu di chuyển mạnh mẽ hơn, đau đến mức ta lập tức ân cần thăm hỏi tổ tông ba đời nhà hắn, sau đó, trong thân thể cảm giác một trận nóng rực, Lâm Nhiên gục trên người ta nằm bất động. Đầu ta lại bắt đầu hỗn loạn, tác dụng của cồn triệt để phát huy, cả người vừa choáng váng lại mệt cộng thêm buồn ngủ, thế là ta nhanh chóng chìm vào giấc mộng...

Chờ tới lần thứ hai ta tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, ta trừng mắt nhìn lỗ thê của mình với Lâm Nhiên ôm ấp cùng một chỗ, nhiều lần tự ám thị chính mình phải bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh, thế nhưng bình tĩnh nửa ngày, ta vẫn là không bình tĩnh nổi! Con bà nó, đây là cái tình huống gì chứ! Ta thủ thân

như ngọc hai mươi mấy năm (kỳ thực là không ai để ý ta), không ngờ bởi vì một lần uống say liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ?!

Ta vừa mới khê động, Lâm Nhiên đã tỉnh, hai người vẫn duy trì tư thế như vậy mắt to trừng mắt nhỏ. Ta thực sự không biết nói cái gì, phỏng chừng hẳn cũng thế. Chúng ta vốn chỉ là quan hệ đơn thuần giữa đại BOSS cùng viên chức nhỏ nhỏ trong công ty, thế nhưng hôm nay bởi vì thế, chúng ta. . . Rốt cuộc là gì? Ham muốn nhất thời? 419? Thỏ huyết. . .

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Nhiên đột nhiên đứng dậy nói: "Em đi tắm trước đi."

Ta dùng sức lắc đầu: "Không cần, anh đi trước đi."

Trong lúc Lâm Nhiên đương tắm, ta bắt đầu thần tốc điều động tất cả tế bào não của mình tự hỏi cái vấn đề rắc rối nhất mà từ lúc ta sinh ra đến bây giờ mới gặp qua, thế nhưng ta trời sinh đầu óc cấu tạo giản đơn một cách thần kỳ, mỗi lần gặp phải chuyện phức tạp, nơ ron đương nhiên sẽ không đủ xài, cho nên bất luận ta nghĩ như thế nào, cuối cùng đều cho ra một cái kết luận - - tạm thời xem như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua! Dù sao xã hội hiện tại cũng rất thoáng, chỉ cần ta không quan tâm, đường đường một thanh niên tài tuấn mà phụ nữ dâng lên tận cửa như Lâm Nhiên hẳn sẽ không để ý.

Nếu đã có chủ ý rồi, ta liền quyết tâm thực hiện. Thế nhưng nghe tiếng nước ào ào từ trong phòng tắm truyền ra, ta cũng không thể nào ngồi yên được, bèn vội vàng thu dọn đồ đạc của mình chuẩn bị về nhà. Vừa mới đứng dậy ta thiếu chút lại nằm bò ra giường, cả người vô lực, thắt lưng cực kì đau nhức, tựa như vừa chiến đấu một trận xong. Trách không được mỗi lần ta đi chạy bộ, An công chúa đều bảo ta, người mỗi ngày vận động làm gì a, chờ sau này người kết hôn có lão công rồi, mỗi ngày chỉ cần vận động trên giường cũng đủ tiêu trừ đám mỡ nhỏ nhoi của người. Quả nhiên, vận động trên giường thật đúng là một loại hoạt động tiêu hao thể lực mà! = =

Ta cẩn thận mở cửa ra, rón ra rón rén đi vào trong phòng, kết quả rất không may mắn vừa ngẩng đầu liền đụng ngay An Hảo. Nàng cầm trong tay một mẩu bánh mì vẽ mặt hoài nghi nhìn ta nói: "Sao người lại trở về sớm vậy?"

Ta nói: "À, ta đương nhiên về sớm rồi, không phải là muốn tăng ca sao. Là ta muốn chăm chỉ để đoạt hết tiền thưởng nha."

Nàng rất hoài nghi đem ta từ đầu đến chân quan sát một phen, hỏi: "Người về bằng cái gì?"

"Ngồi xe."

"Xe bus?"

"Đúng vậy."

An Hảo đột nhiên vỗ bàn: "Dối trá! Xe bus từ nhà chúng ta đến đây một ngày chỉ có 2 chuyến, một chuyến buổi chiều một chuyến buổi tối, giờ này làm gì có xe nào?! Còn không mau khai thật cho ta!"

Ta □, quên mất chuyện này, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cung khai: "Lâm Nhiên đón ta trở về."

". . . Sáng sớm hôm nay?"

"Đúng vậy. . ."

Nàng vỗ bàn: "Lại dối trá! Rõ ràng chiều hôm qua hẳn tới nhà người! Lâm chim công nói buổi chiều hẳn cùng Lâm Nhiên dùng cơm với ba mẹ của Lâm Nhiên, kết quả Lâm Nhiên vừa nói chuyện điện thoại với ta xong đã đi mất, không phải đi tìm người thì là đi đâu? Mà người điện thoại một đêm đều không liên lạc được, ta đã sớm hỏi qua ba mẹ người, bọn họ nói người buổi chiều hôm qua trở về công ty! Người còn dám nói không phải theo Lâm Nhiên ra ngoài lêu lổng?!"

Ta thổ huyết. . . Nguyên lai người là có chuẩn bị mà đến sao, chờ để bắt điểm yếu của ta sao. . .

"Cái kia. . ."

"Nhanh lên một chút thú tội cho ta! Thẳng thắn được khoan hồng, chống cự càng nghiêm minh!"

= =

"Ta, đó là. . . Khụ khụ, thì là. . ."

"Gi? Người nói rõ một chút!"

Ta đấu tranh nửa ngày, nhắm mắt cắn môi, một bộ không sá gì mà nói: "Tối hôm qua ta ở nhà Lâm Nhiên!"

An Hảo sững sốt, sau đó vẻ mặt sáng tỏ: "Ta đoán không sai mà! Sau đó sao?"

"Sau đó. . . Sau đó liền làm cơm cho hấn ăn, ăn xong rồi uống bia, uống uống một lát không biết thế nào mà lên giường rồi. . ."

"Phụt. . ." An Hảo một ngụm nước phun thẳng ra, chĩa vào người ta run rẩy nói: "Người, người, người, người cứ như thế để hấn ăn sống nuốt tươi ư?!"

Ta không biết nói gì hơn, gật đầu.

An Hảo trừng mắt ta, trừng nửa ngày, cuối cùng hốt hoảng vỗ vai ta nói: "Trời ơi, thời đời này. . . Dĩ nhiên ngay cả Phương Nam Nhân người, sản phẩm loại ba cũng có thể bắt được một cực phẩm như thế. . . Phương Nam Nhân, người đã sáng tạo một kỳ tích nha. . . Không có việc gì, không cần lo lắng, chỉ cần công phu thâm hậu thì “nhất nhật phu thê bách nhật ân” (1)! Người phải nắm chặt cơ hội này, lập tức thuê khách sạn 6 sao này ở trọ dài hạn cho ta!"

Ta thổ huyết, An công chúa, người khen ta hay châm chọc ta đây!

Ta suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: "An Hảo quên đi, người nghĩ xem nhân gia đường đường là một người tiền đồ vô hạn, thanh niên tài tuấn, bên người mỹ nữ như mây, sao có thể coi trọng một cọng cỏ xanh rau dại như ta đây. Cho nên, ta cũng không muốn giống hấn. Tạm thời coi như ta chạy theo mô đen 419 một lần đi."

An Hảo vung cánh tay về mặt đỏ bừng nói: "Phương Nam Nhân, không thể không có chí khí như thế nha! Không chừng hấn mỗi ngày nhìn thịt cá phiến chán rồi, bây giờ thích ăn chay à!"

-_-||| ăn chay cái rắm. . . Tối hôm qua cứ như là khai trai (2). . .

Chúng ta đang thảo luận nhiệt liệt, đột nhiên chuông cửa vang lên. An Hảo một bên lầm bầm "Ai vậy, sáng sớm đã quấy rầy", một bên ra mở cửa. Cửa vừa mới mở, nàng lập tức xoay người quảng cho ta một nụ cười quý dị không gì sánh được, sau đó dùng tốc độ ánh sáng chớp lấy túi xách nói: "Ta còn có việc gấp, ta đi trước", hấp tấp chạy ra khỏi nhà.

Ta thăm dò nhìn người ngoài cửa, lập tức theo bản năng làm bộ không phát hiện hấn trốn vào trong phòng. Thế nhưng người nào đó không để cho ta có cơ hội này, hấn rất tự nhiên vào phòng sau đó ngông nghênh ngồi xuống sofa, nói: "Lại đây, ngồi nói chuyện đi."

Ta suy nghĩ một chút, nói: "Tôi còn chưa có tắm, trên người có chút khó chịu, anh đợi một chút nhé." Sau đó liền cấp tốc lấy quần áo chui vào phòng tắm.

Một bên tắm ta một bên bắt đầu suy nghĩ lời kịch để lát nữa làm sao ứng phó với hắn. Đợi đến lúc Lâm Nhiên gõ cửa hỏi ta: "Em tính cả ngày ở bên trong đó sao?" ta mới lò dò bước ra.

Ta tâm tình tốt lên, vừa mới dự định khí thế ngất trời mở miệng nói "Yên tâm tôi sẽ không cần anh phải chịu trách nhiệm, anh cũng đừng muốn tôi phụ trách, chúng ta coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua", Lâm Nhiên đột nhiên cũng rất lớn lối vung tay lên: "Làm gì ăn đi, tôi đói bụng."

==

Vì vậy ta không thể làm gì khác hơn là đem câu nói trong họng nuốt xuống, cấp tốc xào nấu ra một đĩa thức ăn một bát canh, một bên nhìn hắn ưu nhã ăn cơm, một bên tự cổ vũ mình, chuẩn bị hồi lâu rốt cuộc cổ lấy dũng khí nói: "Lâm tổng tôi hiểu rõ, tôi sẽ không quẩn quít lấy ngài muốn ngài phụ trách, tôi sẽ làm như cái gì cũng không có phát sinh qua, tôi. . ."

Hắn đem thức ăn đẩy tới trước mặt ta: "Ăn."

==

Ta phiên muộn càm lấy đũa gấp một miếng thức ăn, nhanh như vậy liền thống nhất tư tưởng rồi à, không thể để ta nói xong sao, uống công ta còn chuẩn bị nhiều như vậy để nói đâu!

"Cho rằng chưa phát sinh qua?" Lâm Nhiên đột nhiên mở miệng hỏi.

Ta gật đầu: "Ừ, đúng vậy."

Lâm Nhiên "hừ" một tiếng, lườm ta: "Ăn người ta sạch trơn (3) đã muốn chạy? Đâu hũ của tôi tiện nghi như vậy sao? !"

Phốc. . . một ngụm cơm trong miệng ta toàn bộ phun tới.

"Rõ ràng là tôi bị anh ăn sạch sẽ mới đúng chứ. . ."

"Hừ, dù sao em cũng phải phụ trách tôi!"

Ta □. Sao ta thấy hai chúng ta hình như có điểm đóng ngược vai a. Ta suy nghĩ một chút, nói: "Thế nhưng, ngài xem ngài cũng không thích tôi, chúng ta cùng một chỗ cũng không thú vị gì đúng không?"

Lâm Nhiên nghiêng nghiêng liếc ta: "Tôi cũng chưa nói qua ghét em."

= =

"Nhưng mà, anh xem anh là một lão ngô hột xoàn kim cương, anh tuần tiêu sái lại nhiều tiền, tôi ưu điểm gì cũng không có, đứng cạnh anh chỉ làm giảm giá trị của anh thôi."

"Không có việc gì, tôi thích người khác làm nên cho tôi."

= =

"Vậy anh nói xem rốt cuộc tôi có chỗ nào tốt, để anh không phụ trách tôi không được!"

Hắn vuốt cằm suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: "Ừm, em tương đối mộc mạc."

Ta vội vàng lắc đầu xua tay: "Không không không, tôi tuyệt đối không gián dị mộc mạc, tôi kỳ thực đặc biệt thích hư vinh, cũng cực kỳ thích người khác khen tôi đẹp, khen tôi nữ tính, khen tôi là phụ nữ tài ba!"

Hắn trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng phun ra một câu: "Em à, trời đã sáng rồi, mau tỉnh lại đi."

Ta nổi giận: "Lâm Nhiên anh. . ."

Ta nói còn chưa nói xong, Lâm Nhiên lại đột nhiên ôm lấy bao tử về mặt thống khổ chia vào người ta phẫn hận nói: "Phương Nam! Độc ác nhất trên đời là tâm địa đàn bà mà! Em có muốn bội tình bạc nghĩa cũng không cần phải hạ độc hại chết tôi như vậy chứ!"

Chú thích:

(1) Nguyên văn "□□□□□□" – nhất nhật phu thê bách nhật ân: một ngày vợ chồng, trăm năm tình nghĩa (dịch thô)

(2) Nguyên văn “□□” - khai trai: tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn sau khi hết kỳ ăn chay (Lạc Việt)

(3) Nguyên văn “□□□□” – cất kiền mạt tịnh

Chương 24

Ta choáng váng: "A?"

Thế nhưng nhìn vẻ mặt thống khổ của hấn lại không giống như đang giả vờ, ta hốt hoảng tiến lên hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Đừng dọa tôi nha. . ."

Hấn ấn chặt dạ dày, cả người đều run rẩy: "Em làm như vậy là muốn xác định sẽ phụ bạc tôi đúng không?"

Ta nóng nảy: "Tôi không có làm gì nha!"

"Vậy ý của em chính là muốn chịu trách nhiệm với tôi?"

"Tôi. . ."

"Được rồi em không cần phải nói tôi hiểu được, em đã kiên trì muốn phụ trách thì tôi cũng không có ý kiến gì, tuy rằng xem tới xem lui thì đều là tôi chịu thiệt, nhưng mà tôi làm người quả thực là như thế, thích ăn mệt vào mình! Tôi. . . Không được, bụng tôi thực sự đau chết. . . Em đưa tôi đi bệnh viện trước đã."

Ta không thềm cùng hấn tính toán vội vàng đỡ hấn xuống lầu, chặn một chiếc xe taxi đi tới bệnh viện. Bác sĩ kiểm tra xong nói là viêm dạ dày cấp tính, may là tới đúng lúc, truyền hai chai nước biển là tốt rồi. Vì vậy ta liền chạy ngược chạy xuôi giúp hấn làm thủ tục, đóng viện phí. Chờ ta chuẩn bị xong xuôi đâu đó trở lại phòng bệnh, Lâm Nhiên đang gọi điện thoại, hấn nhìn ta gật đầu rồi nói với người bên kia điện thoại: "Không có việc gì, mẹ không cần tới, con dâu mẹ đang chăm sóc con."

Ta vừa nghe thiếu chút nữa thổ huyết, lẽ nào hắn đang cùng mẹ hắn gọi điện thoại? Ta suy nghĩ một chút, chuyện này không thể cứ bị quên đi một cách không minh bạch như thế, vì vậy ta ho khan một tiếng mở miệng: "Lâm Nhiên, tôi nghĩ chúng ta cần phải hảo hảo mà nói chuyện....."

Vừa mới mở miệng, bỗng nhiên điện thoại ta vang lên, ta nói xin lỗi hắn xong liền đi ra phòng bệnh, mới tiếp điện thoại thì giọng mẹ ta gào khóc nổ tung bên tai: "Phương Nam! Mama nghe An Hảo nói con đem một thanh niên cực phẩm "gạo nấu thành cơm" rồi sao? !"

= =

An công chúa ta hận ngươi. . .

"Mama, không phải đâu, mẹ nghe con nói. . ."

"Còn nói gì nha! Khuê nữ người thực sự là làm rất tốt a! Con phải rèn sắt khi còn nóng! Hôm nào đem nó mang về nhà cho mẹ với ba con xem mắt coi sao, sau đó hai nhà chúng ta tranh thủ chọn một ngày tốt đem chuyện của hai con giải quyết!"

"Không phải mà, mama. . ."

"Không cái gì mà không! Mẹ nghe nói tên này là một khách sạn sáu sao à nha! Khuê nữ à con đừng tưởng rằng chỉ cần gạo nấu thành cơm là xong, trong cái xã hội này, con phải đem gạo sống trực tiếp nổ thành bỏng, lỡ như nó mang theo "tiểu tam" (1) chạy mất thì sao, cho nên con phải tranh thủ thời gian mang nó về cho lão nương nhìn coi! Hay là thứ bảy này đi! Mama với ba con làm cơm chờ các con về đó!"

"Mama, con. . ." Ta vừa muốn mở miệng, mẹ ta gọn gàng dứt khoát cúp điện thoại cái rụp. Ta phiền muộn nhìn chằm chằm điện thoại nửa ngày, chuyện này bắt đầu phiền phức rồi, vốn định len lén giải quyết, thế nhưng nếu như ba mẹ ta đã biết, ài. . . Vậy tuyệt đối là e sợ thiên hạ không đại loạn mà. . .

Ta than thở đi thẳng trở về phòng bệnh, vừa đẩy cửa liền gặp phải một phụ nhân có khí chất cực kỳ ưu nhã, ta xem bà ấy xong lại quay sang nhìn Lâm Nhiên, vỗ ót nghĩ tới -- đây không phải là mẫu thân đại nhân của Lâm Nhiên sao!

Thế nên ta lễ phép chào: "Chào bác gái ạ."

Lâm mẫu đầu tiên là đem đôi mắt đẹp quét trên người ta hai vòng, sau đó lại dùng tay nâng cằm tự hỏi một lát, cuối cùng quay đầu hỏi Lâm Nhiên: "Đây là cô gái bị con đập hư phải không?"

Ta thổ huyết! Lâm Nhiên cứ nhiên còn nghiêm trang gật đầu, thuận tiện sửa lại lời mẹ hắn: "Là cô gái đập hư con."

==>

Lâm mẫu liền quay đầu lại dùng ánh mắt bắn phá như tia X xem xét ta nửa ngày, nhìn đến cả người ta tóc gáy đều dựng đứng lên, mới chậm rãi hỏi: "Tôi có phải hay không. . . gặp qua cô ở đâu?"

Ta □□ gật đầu: "Vâng, đúng vậy, ở trong xe Lâm tổng đã gặp qua."

Lâm mẫu lập tức bừng tỉnh đại ngộ, quay lại vỗ bôm bốp lên đầu Lâm Nhiên, đập đến mức Lâm Nhiên ho dữ dội một trận: "Con trai ngươi thật khá nha! Quả nhiên không có cô phụ kỳ vọng của mẹ với ba con mà! Tuy rằng hiệu suất hơi thấp một chút, nhưng tốt xấu gì cũng đã đem con gái người ta lừa lên giường -- à, không phải, là đem lên giường -- ờ, cũng không phải, khụ khụ, nói chung là cô bé à, con không cần lo lắng, nếu như Lâm Nhiên nhà bác nhúng chàm con, nhà chúng ta khẳng sẽ chịu trách nhiệm với con!"

Ta □. "Cái kia. . . Bác gái, cháu không cần phụ trách. . ."

Nói còn chưa nói xong, Lâm Nhiên cùng mẹ hắn hai người song song phi qua một ánh mắt sắc như dao, ta vội vàng đem câu nói kế tiếp nuốt trở vào.

Lâm mẫu cười tủm tỉm tiến tới từ ái vỗ vỗ vai ta: "Vậy thì, con gái, Lâm Nhiên giao cho con, bác sẽ không ở chỗ này làm lỡ chuyện của các con." Xoay người liền nói với Lâm Nhiên, "Con trai, con kiểm chế một chút, thực sự là con cần phải hảo hảo rèn luyện đi, con xem con gái người ta còn không có chuyện gì mà con trước đã mệt tới mức phải vào bệnh viện rồi, chốc nữa mẹ mua cho con baba ăn cho bổ!"

Ta thổ huyết, bác gái à, con trai nhà bác vào bệnh viện không phải bởi vì tối hôm qua cùng cháu một lần OXXX đâu, thực sự là không phải, ta so với Đậu Nga (2) còn oan uổng hơn mà!

Ta không biết nói gì hơn đi theo Lâm mẫu vẫy tạm biệt, xoay người nhìn Lâm Nhiên, gương mặt hắn cũng bị mẹ nói cho tái mét rồi. Hai người yên lặng không nói gì nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng ta thật sự là chịu không

được bầu không khí xấu hổ như vậy, cười gượng một tiếng tìm chuyện nói:
"Cái kia, mẹ anh thật là thú vị."

Hắn "hừ" một tiếng: "Già rồi còn không đứng đắn."

Ặc, nào có con trai nói mẹ mình như vậy nha. Bất quá ngẫm lại mama ta, ừm, đánh giá vậy rất phù hợp với lão nhân gia à!

= =

"Vậy, anh yên tâm, chuyện mẹ anh nói tôi sẽ không cho là thật, tôi sẽ không..."

"Thế nào? Nhanh như vậy lại muốn đổi ý?" Lâm Nhiên nhướn mày, "Trước khi đến bệnh viện em vừa đáp ứng sẽ chịu trách nhiệm với tôi."

Ta ngắt, đó là chính người tự nói tự trả lời, ta cũng không nói gì nha.

Thấy ta trầm mặc, Lâm Nhiên hỏi: "Em ghét tôi?"

Ta lắc đầu.

"Vậy sao em lại không muốn cùng tôi thành một đôi?"

Ta suy nghĩ một chút nói: "Lâm Nhiên, tôi với anh nói thật đi, tôi từ nhỏ đến lớn đều không có mấy nam sinh xem tôi như con gái, càng đừng nói có người thích tôi. Bỗng nhiên chung một chỗ với anh như vậy, tôi nghĩ thật giống như trên trời rớt xuống một cái bánh bao thơm ngào ngạt xuống đầu tôi, thế nhưng tôi cũng không dám ăn, chênh lệch giữa tôi và anh thật sự là quá lớn, tôi không xứng với anh, tôi..."

Lâm Nhiên vung tay lên cắt đứt ta: "Còn nói không dám ăn! Em sớm đã ăn sạch sẽ rồi mà! Thôi, coi như đã định rồi! Cho em quyền tự do ngôn luận em thật đúng là lập tức đi diễn thuyết mà! Dù sao chuyện này ba mẹ anh đều đã biết, em trốn cũng trốn không xong đâu, ừm, anh cho phép em sau này đứng bên cạnh anh!"

= =

***

Cái bị ai của loại tiểu nhân vật như ta chính là, trong lúc ta còn chưa phục hồi tinh thần lại, Lâm Nhiên, An Hảo, ba mẹ ta cùng ba mẹ Lâm Nhiên đại diện cho quần chúng nhân dân, đã thay ta quyết định quan hệ của ta cùng Lâm Nhiên, chờ đến lúc ta yếu ớt muốn giãy giụa phản kháng, còn chưa kịp há mồm đã bị đập một phát chết từ trong nôi.

An công chúa hỏi ta, người không thích Lâm Nhiên một chút nào sao?

Ta suy nghĩ một chút, hẳn là cũng không phải, bằng vào điều kiện của hẳn đem bày ra trước mặt thì bất cứ cô gái bình thường nào cũng sẽ tâm động ba phần, huống chi ta cũng chỉ là người thường, ta đặc biệt yêu thích trai đẹp, cũng đặc biệt thích tiền. Tuy rằng bình thường luôn luôn bị hẳn châm chọc, bị hẳn cười nhạo, thế nhưng hẳn từ trước tới nay cũng không có thực sự đối xử không tốt với ta. Ta nghĩ nửa ngày, cuối cùng nghĩ thông suốt, quyết định không làm khó chính mình, dù sao ván cũng đã đóng thuyền, giường cũng đã lăn qua, còn có cái gì là không thể chấp nhận được?

Thế nhưng ngay lúc ta tựa như “trắng sỉ chặt cổ tay” (3) quyết định học tập làm thế nào cùng Lâm Nhiên ở chung, làm thế nào nói chuyện yêu đương với hẳn, Lâm Nhiên lại phải đi Anh quốc công tác. Mới từ bệnh viện ra, thân thể còn không có khỏe hẳn lại phải bay đi cùng người ta bàn chuyện hợp tác, buổi tối bay, sáng sớm hôm sau đến nơi.

Bởi vì đã thương lượng trước với Lâm Nhiên, quan hệ chúng ta tạm thời không công khai ở công ty, cho nên ngày thứ hai ta đi làm cũng giống như bình thường, không bị lọt vào vòng vây.

Đến lúc ta đem công tác chồng chất trong mấy ngày nghỉ ngơi thu xếp xong xuôi, nhìn đồng hồ, đã 11h30', nhìn điện thoại di động, không có động tĩnh gì. Một hồi trôi qua, 11h40', điện thoại di động vẫn không nhúc nhích. Một hồi nữa, 11h50', điện thoại di động tuyệt không động đậy!

Có đồng nghiệp tới rủ ta đi ra ngoài ăn, ta lắc đầu nói không muốn ăn. Thời gian cứ một giây lại qua, điện thoại di động vẫn vững như núi Thái, vài người làm chung phòng đi ăn đã lục tục trở về.

Ta chán đến chết nằm úp xuống bàn, nhìn chằm chằm điện thoại di động dùng sức trừng, thế nhưng nó vẫn an tĩnh nằm ở chỗ đó, đánh rắm một cái cũng không có. Ta nổi cáu cầm điện thoại di động lên vừa nhấn phím "1", khẽ cắn môi quăng nó xuống. Nhớ tới trước khi đi Lâm Nhiên nói: "Xuống máy bay anh gọi điện cho em.", ta oán hận cầm lấy ống hút dùng sức đâm vài cái trên nắp cái ly McDonald's "Tuyệt thế tiểu thụ", NND (4) Lâm Nhiên

chết tiệt, qua tới đó gặp được mỹ nữ dị quốc liền quên ta! Uống cho ta còn là người người vừa mới nhúng chàm đâu! Nhanh như vậy ta từ tân hoan đã biến thành cựu ái rồi!

Chị Lý đem một mảnh giấy ném lên bàn ta: "Tiểu Phương à, cô gọi điện thoại cho vị khách hàng này đi, vấn đề lần trước ông ấy phản ứng chúng ta đã phái nhân viên kỹ thuật qua xử lý, hỏi lại xem hiện tại thế nào."

Ta gạt đầu, uống một miếng nước cho thông giọng, liếc dãy số trên tờ giấy rồi cầm lấy điện thoại trên bàn đi ra ngoài gọi, vừa đổ chuông một tiếng đối phương đã bắt máy. Ta vừa định mở miệng, microphone truyền đến một tiếng "A lô" trầm thấp khiến ta ngây ngẩn cả người.

"Phương Nam? Chờ lâu sốt ruột lắm hả? Anh vừa định gọi điện cho em nè." Thanh âm trầm ổn của Lâm Nhiên từ microphone truyền đến, ta lập tức nhìn vào dãy số ta vừa bấm -- quả nhiên là số di động của Lâm Nhiên! Nguyên lai ta này giờ giằng co mãi không biết có nên gọi một cuộc cho hắn hay không, lúc quay số vô ý thức liền bấm số của hắn. . .

Thấy ta không nói lời nào, hắn nhẹ giọng nói: "Giận anh hả? Vốn là xuống phi cơ định gọi điện cho em, thế nhưng anh vừa móc điện thoại ra thì người của bọn họ đã tới đây tiếp anh, sau đó bọn anh một đường nói chuyện mãi cho đến lúc trở lại khách sạn. Tới nơi có chút việc cần làm, chờ anh xử lý tốt xong thì em gọi tới."

Ta vẫn không nói lời nào, cúi đầu vâng vâng góc áo.

Lâm Nhiên dừng một chút, sau đó mở miệng: "Phương Nam, ừm, anh hình như có chút nhớ em."

Giọng nói của hắn trầm thấp như tiếng đàn, mềm nhẹ vang ở bên tai, khiến tâm tình của ta đột nhiên mềm mại đi. Một lát sau, ta mới nhẹ giọng trả lời: "Vâng." Ta nghe thanh âm mình dịu dàng ôn nhu, tựa như lúc An công chúa làm nũng với bọn nam sinh vậy.

Microphone truyền đến tiếng cười khẽ, sau đó Lâm Nhiên nói: "Bây giờ anh còn phải mở một cuộc họp, chờ buổi tối lúc rảnh rồi anh gọi điện thoại cho em nữa nha?"

"Ừm, được rồi, vậy anh đi làm việc đi."

Ta nhẹ nhàng mà cúp điện thoại, sau đó ôm cái ly "Tuyệt thế tiểu thụ" của ta ngây ngô cười. Chị Lý trở về liếc nhìn ta, kỳ quái nói: "Phương Nam, cô gọi điện thoại cho khách hàng thế nào mà vẻ mặt đỏ ửng giống như động dục vậy?"

Ta sờ sờ mặt, quay đầu hỏi chị ta: "Thực sự rất hồng sao?"

Chị Lý gật đầu.

Ta "à" một tiếng quay đầu lại nhìn điện thoại di động ngây ngô cười. Chị Lý thở dài lắc đầu lẩm bẩm: "Chuyện gì xảy ra vậy, vốn đã không mấy thông minh, hôm nay sao lại phá lệ ngốc ngếch thế kia, chẳng lẽ là bị cái gì kích thích ư. . ."

Ta vẫn một người ngây ngô vui vẻ, đột nhiên nghĩ, cùng Lâm Nhiên nói chuyện yêu đương, hẳn cũng không phải là chuyện gì rất xấu. Vậy. . . cuối tuần này dẫn hắn về nhà đi!

Chú thích:

(1) Nguyên câu là “□□□□□□□□□□”: ý chỉ người thứ ba xen vào chuyện tình của hai người.

(2) Vở Tap Kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn "Trời" và "Đất" đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: "Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!" Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc

đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền. (nguồn: <http://phiem-dam.com/1danhnhan7.htm>)

(3) Nguyên văn “□□□□”: thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

(4) NND= nai nai de: con bà nó, mẹ nội nó, ...

Chương 25

Ngày Lâm Nhiên trở về là buổi trưa thứ năm, hắn đã sớm gọi điện thoại cho ta, bảo ta ra sân bay đón hắn. Ta nói ta chỉ là dân thường chưa có tới sân bay bao giờ nên không biết đường, hắn cũng không thèm để ý liền cúp điện thoại. Ta phiền muộn trừng mắt nhìn điện thoại oán thăm nửa ngày, cuối cùng không thể không ngoan ngoãn lên mạng tìm đường đi trên bản đồ. Nhìn đến lộ trình phải đi xe XX, chuyển sang tuyến YY rồi lại đổi sang xe ZZ, còn chưa xuất phát ta đã muốn hôn mê.

Ta cho tới bây giờ là một người rất không có cảm giác về phương hướng, đến chỗ nào cũng phải tốn một lúc lâu mới có thể phân biệt đông tây nam bắc, mà đồng thời cảm giác của ta lại cố chấp kinh khủng —— nói cách khác, mỗi lần ta đến một chỗ, cảm giác phương hướng của mình luôn luôn là sai, nhưng lúc người khác sửa đúng lại cho ta, ta vẫn theo bản năng cho rằng cảm giác của ta là đúng, vì vậy cứ một lần lại một lần sai lầm. . . Cho nên nếu như không phải bắt đắc dĩ, ta rất ghét đến chỗ xa lạ.

Thế là khi ta từ xe bus xuống tới, vòng vo N lần cũng không thể phân biệt được phương hướng, ta triệt để đầu hàng, vẫy tay kêu xe taxi tới. Phỏng chừng là một người lái xe quá tịch mịch, ta vừa lên xe, sự phụ nọ đã bắt đầu tán dóc với ta, từ giá cả món vật ven đường tăng cao cho tới đội tuyển bóng đá nam Trung Quốc bóng bất tài, lại đến việc ai đoạt giải thưởng “Song sắc cầu” (1) ba la ba la. . . Làm một nhân tài được tiếp thụ nền giáo dục cao

đăng đại học, có lẽ phép có đạo đức, ta tuy rằng nghe rất buồn ngủ, thế nhưng thấy tài xế sư phụ hai mắt tỏa sáng, nước bọt bay loạn xạ, tựa như rất khó khăn mới tìm được một sinh vật sống là ta để nghe ông ấy nói nên ta chỉ có thể khẽ cắn môi nhin. Qua được nửa tiếng đồng hồ ta vẫn không thấy cái bóng của sân bay đâu, liền có điểm nghi hoặc. Ta đã ngồi xe bus rất lâu, giờ đổi sang xe taxi cũng không cần tốn thời gian như vậy chứ.

Vì vậy ta phải cắt đứt bài diễn thuyết đồng đặc của sư phụ nọ: "Sư phụ, cái kia, còn bao lâu mới tới ạ?"

Sư phụ nọ gật đầu, sau đó run rẩy, giống như hồi phục tinh thần lại quay đầu hỏi ta: "Được rồi cô gái, cô muốn đi chỗ nào?"

= =+

Được rồi, té ra ta bắt xe chính là vì để thỏa mãn ham muốn huyền thuyên buôn chuyện của lão nhân gia ngài đúng không. . . Ta sai rồi, ta ngàn không nên vạn không nên lên xe của ngài mà. . .

Đến lúc ta thở hồng hộc chạy vội tới đại sảnh của sân bay thì đã cách thời điểm Lâm Nhiên hẹn ta chừng gần một tiếng đồng hồ. Xa xa ta nhìn thấy Lâm Nhiên gương mặt đen thui như Bao Công đứng ở nơi đó, cả người tản ra sát khí nồng đậm. Ta rón rén đi qua, vừa định mở miệng giải thích, hắn đem một cái túi bụi ném cho ta, nhắc chân đi một nước.

Ta vội vàng đuổi kịp hắn, vui vẻ hỏi: "Quà cho em hả?"

Lâm Nhiên ngoắc xe taxi, quay đầu lại mặt không chút biểu cảm lườm ta: "Hành lý của anh."

= =

Ta bị hắn làm cho ghen nói không ra lời, không thể làm gì khác hơn là trợn mắt theo hắn lên xe. Một đường không nói chuyện tới công ty, lúc xuống xe, ta đem túi nọ trả lại cho hắn, hắn đầu cũng không quay lại nói: "Bỏ đi."

"A?" Không phải hành lý sao?

Hắn quay đầu lại cau mày lặp lại một lần: "Bỏ đi, cho em." Sau đó liền đi vào thang máy VIP của hắn.

Ta hồ nghi đem cái túi kia mở ra, liền thấy bên trong lại là một hộp quà được gói rất đẹp. Tùy ý mở ra một chút —— là một bộ trang phục rất tinh xảo!

Tuy rằng ta làm người tương đối quê mùa, ngoại trừ LV cũng không biết được bao nhiêu hãng đồ hiệu, thế nhưng vừa nhìn trình độ thiết kế tinh mỹ để làm ra bộ trang phục này cũng biết, khẳng định là giá rất xa xỉ. Ta nhìn sang phương hướng bóng dáng người nào đó đã tiêu thất, nhìn lại đồng hồ ôm trong tay, rốt cục không thể nhịn nổi, một người hắc hắc cười, vui vẻ nửa ngày.

Từ đó, Lâm Nhiên vẫn bề bộn nhiều việc, chúng ta cũng không gặp mặt, ngay cả gọi điện thoại cũng luôn luôn nói không tới vài phút liền cúp máy.

Tuy rằng ta nói với hắn cuối tuần này nếu như hắn rảnh rồi thì theo ta về nhà một chuyến gặp ba mẹ ta, thế nhưng trông thấy hắn cả người bận rộn đến phát điên, ta đoán chắc hắn cũng không có thời gian, cho nên sáng sớm thứ bảy lúc An Hảo đi ra ngoài hẹn hò, mà ta vì thức suốt đêm xem phim nên ăn sáng xong lại bọc chăn tiếp tục ngủ bù.

Khi ta ngủ đến không biết trời đất, điện thoại di động đột nhiên vang lên, ta mơ mơ màng màng bắt máy, lầm bầm: "A lô?"

"Đang ngủ?" Giọng nói Lâm Nhiên từ điện thoại truyền đến, ta thoáng cái tỉnh ngủ.

"Ừm. Anh còn đang làm việc sao?"

"Cũng tạm tạm."

"Ừ, anh ăn chưa?"

Ta đợi vài giây, microphone không có bất luận thanh âm nào, nghĩ chắc tín hiệu chập chờn ta "A lô a lô" vài tiếng.

"Em đang ở nhà ư?" Giọng Lâm Nhiên nghe có vẻ âm trầm.

"Đúng vậy."

Ta vừa nói xong, điện thoại liền cúp, ta không hiểu gì cả trừng mắt nhìn điện thoại di động, làm sao vậy hả? Hơn mười phút sau, cửa nhà ta liền vang lên tiếng cốc cốc. Ta phủ thêm áo khoác vội vàng ra mở cửa, vừa mở ra, liền thấy Lâm Nhiên bung khuôn mặt đen xì đứng ở ngoài.

"Sao không nói một tiếng đã tới rồi?" Ta ngạc nhiên hỏi.

Hắn lại không thèm đáp một tiếng đẩy ta ra đi thẳng vào phòng ta, dạo qua một vòng xong, neho mắt lại hỏi: "Tên kia đâu?"

Ta bối rối không hiểu: "Gì? Tên nào? Ở đây không phải có mình anh là đàn ông sao?"

"Đừng giả ngu với anh!! Lúc anh gọi điện cho em rõ ràng nghe được trong phòng em có tiếng đàn ông ngáy ngủ!"

"Đàn ông. . . ngáy ngủ. . . ?" Ta càng hôn mê, chuyện gì xảy ra vậy trời? Nghi hoặc nhìn về phía chiếc giường mà rõ ràng vẫn chỉ có một mình ta ngủ, sau đó tầm nhìn rơi xuống máy vi tính bên cạnh giường.

Ta vỗ đầu —— "Kháo! Em nói làm gì có tiếng ngáy đâu, đó là tiếng sư tử nhỏ đang chạy (2)! Máy vi tính của em vẫn mở để diệt virus mà!"

Nói vừa xong, Lâm Nhiên nguyên bản gương mặt đầy gân xanh giựt giựt trong nháy mắt liền cứng ngắc, sau đó, từ đen chuyển sang trắng bệch, đổi qua đỏ bừng, rồi lại đổi thành trắng. . .

Dưới ánh mắt chăm chú của ta, gương mặt hắn cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, ho khan hai tiếng, mở miệng nói: "Ừm, anh tới là để đưa em ra ngoài ăn, miễn cho em suốt ngày chỉ biết ngủ, có ngày ngủ chết ở trên giường cũng không biết!"

Ta bĩu môi, hừ, hiểu lắm ta, rõ ràng là ghen tị người cứ việc nói thẳng . . Hừ hừ hừ. . .

"Em như vậy là cái gì biểu tình gì đó?" Lâm Nhiên nhìn mặt ta bắt đầu âm trầm xuống.

"A? Không có gì không có gì, em rất kinh hỉ rất hài lòng, ngài tới tìm em, em thụ sủng nhược kinh mà!"

"Hừ!" Hắn trừng mắt ta, "Nhanh lên dọn dẹp một chút đi, không phải nói hôm nay về nhà em sao?"

"A? Thế nhưng không phải anh bận nhiều việc sao?"

"Không có việc gì, hai ngày trước đều đã xử lý xong." Hắn vừa nói một bên đi tới phòng khách, mới vừa đi hai bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn ta quỷ dị cười: "Được rồi, hôm nay có mặc quần lót bút sáp màu Tiểu Tân không đó?"

Ta ngẩn ra, cúi đầu vừa nhìn, mình đang mặc một cái áo sơ mi rộng thùng thình phải chạy vội ra mở cửa cho hắn, gương mặt trong nháy mắt đỏ bừng, hung hăng vung tay đóng cửa phòng lại, ta kháo người cái đồ lưu manh!

Trước khi về tới nhà, ta vẫn rất khản trương. Lâm Nhiên thấy ta bộ dáng mặt hồng hồng vừa cười ha hả nói: "Là anh đi gặp ba mẹ em, hắn phải là anh khản trương mới đúng chứ, em khản trương như thế để làm chi? Sợ ba mẹ em đối xử với anh không tốt sao?"

Không không không, người thật không thể hiểu nhị lão nhà ta đâu, ta là sợ ba mẹ ta đối với người quá mức vừa lòng đó. . .

Quả nhiên, mẹ ta vừa mở rộng cửa, nguyên bản gương mặt tươi cười đầy thỏa mãn nhìn thấy Lâm Nhiên lập tức cứng ngắc, một bộ không thể tin nổi. Ta gọi vài tiếng mama mới phản ứng, sau đó liền "Ai u" một tiếng về mặt tươi cười cấp tốc đón Lâm Nhiên vào, nhiệt tình hỏi han ân cần chuyện gia đình, hận không thể đem năm chữ "Tôi cực kì hài lòng" viết lên trên mặt.

Ta bất đắc dĩ nhìn bọn họ vây quanh Lâm Nhiên, ba hồi bảo hắn ăn cái này ba hồi muốn hắn ăn cái kia, giống như hắn là con trai bảo bối du học nhiều năm không gặp nay trở về, trái lại khuê nữ ruột thịt là ta lại bị ném tới một bên không người để ý tới. À, không phải, ba mẹ ta có để ý tới ta một lần — đó là lúc hai người thừa dịp Lâm Nhiên không chú ý hung hăng vỗ ta hai cái, nhìn ta dưng thẳng ngón cái: "Khuê nữ, con khá lắm!"

==

Buổi trưa dùng cơm, ba mẹ ta càng không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Nhiên, đem cái bát của hắn vun thành một ngọn núi nhỏ. Đang nghe nói tới Lâm Nhiên hiện tại chính là ông chủ của công ty ta, ba mẹ ta cười đến càng thêm tươi rói, nếp nhăn trên mặt dường như đang đón gió phấp phới. Ta nhìn Lâm Nhiên một người độc hưởng sung ái của ba mẹ phiền muộn không chịu được, vài lần lấy chiếc đũa gỗ nhẹ bát rồi ho khan, thế nhưng nhị lão vẫn coi ta như không khí, ngược lại Lâm Nhiên cười tủm tỉm gấp cho ta một cái đùi gà.

Ăn xong ta ngồi xuống sofa bắt đầu xem TV, Lâm Nhiên cười mím theo sát mẹ ta nói: "Cô ơi, để cháu rửa chén đi. Dù sao bình thường cháu cũng ở một mình, việc này làm cũng quen rồi."

Mẹ ta thụ sủng nhược kinh "ai u" một tiếng: "Chỗ này sao có thể cho cháu xuống làm được, cháu nhanh lên xem TV đi." Sau đó cầm lấy chiếc đĩa gỗ lên đầu ta: "Ăn xong là nằm xuống liền, con là heo sao! Đi rửa chén!"

Ta nhìn Lâm Nhiên cười gian trá liền phun mất ba lít máu, người nha dám giả bộ sao! Ai chẳng biết nhà người có một bảo mẫu năm sao mỗi ngày dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ đến mức không có một hạt bụi nhỏ, còn cần đến đại thiếu gia như người động một ngón tay sao?!

Buổi chiều nhị lão rất tự giác tạo không gian cho ta cùng Lâm Nhiên ở riêng một chỗ, cười tủm tỉm chấp tay ra ngoài tản bộ. Thế nhưng khiến ta thổ huyết chính là, mẹ ta trước khi ra cửa ra vẻ thần bí kéo ta qua một bên, len lén kín đáo đưa cho ta cái hộp gì đó, vỗ vỗ tay ta, nháy mắt mấy cái: "Khuê nữ, mama hiểu con!"

Ta nghi hoặc nhìn vật mama kín đáo đưa cho ta —— cư nhiên là một hộp Durex (3)! Ta thổ huyết, mama à, mẹ vội vã đem con đây mạnh tiêu thụ ra ngoài như thế sao!

Khó khăn lắm mới đuổi được nhị lão đi, Lâm Nhiên cười tủm tỉm hỏi ta: "Chúng ta tiếp theo làm gì bây giờ?"

Ta đi tới cửa mang giày vào, cầm lấy túi xách: "Leo núi với em! Ở đây có một ngôi chùa, có người nói xin xăm rất linh nghiệm."

Mùa xuân hoa nở rộ quả thực rất thích hợp đạp thanh, cho nên hôm nay người ta đi leo núi vô cùng đông. Thành tích thể dục của ta từ nhỏ đến lớn vẫn là niềm kiêu hãnh của ta, vì vậy mãi cho đến lúc sắp đến đỉnh núi ta vẫn không phải thở dốc, không đổ mồ hôi, quay đầu nhìn Lâm Nhiên, cũng là một bộ sắc khoáng đạt. Ta vốn định cứ như thế đánh một tiếng trống thúc giục tinh thần hăng hái trèo lên trên đỉnh, thế nhưng lúc chúng ta vượt lên trước một đôi tình nhân, cô gái mảnh mai nọ lôi kéo cánh tay bạn trai làm nũng: "Người ta leo không nổi nữa rồi, anh cõng em đi có được hay không..."

Thế là ta đột nhiên ý thức được, ta có phải cũng có thể giả vờ yếu đuối một chút cho ra dáng thiếu nữ hay không, dù sao —— đây cũng coi như là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò mà. Vì vậy ta đột nhiên cả người mềm nhũn ngã về phía người Lâm Nhiên, hất vón về mặt anh nhân tự tại bị ta làm hoảng sợ, trừng mắt nhìn ta, ta chớp chớp mắt nai, học theo ngữ khí của nữ sinh vừa rồi: "Người ta không trèo nổi, anh cõng người ta đi có được hay không?"

Vừa nói xong, tự ta run rẩy cả người trước.

Lâm Nhiên khòe miệng co giật hỏi: "Không phải mới rồi còn khỏe lắm sao?"

Ta nhắm mắt lại nghiêng răng: "Dù sao cũng không leo nổi mà ~ "

Lâm Nhiên khòe miệng lại giựt giựt, sau đó cùng ta đối diện hơn mười giây mới nhận mệnh ngồi xồm xuống. Ta ở trong lòng âm thầm hoan hô một tiếng vội vàng bò lên trên lưng hắn.

Đi vài bước, Lâm Nhiên thanh âm khàn khàn nói: "Em không cần ôm chặt như thế có được hay không, anh sắp tắt thở rồi..."

Mặt ta nóng lên, vội buông tay ra.

Nhưng mà ta tận hưởng ngọt ngào cũng không được vài phút, liền gặp một bà lão hướng chúng ta đi tới, khuôn mặt nhăn như khổ qua nhìn Lâm Nhiên thét to: "Tạo nghiệt chương u, tôi thấy cậu cũng là một người có học thức u, lão bà có bệnh phải đến bệnh viện khám u, bái phật cũng đâu thành u, thực sự là làm bậy u..."

= =+

Ngay lúc mặt ta hết đỏ lại trắng rồi chuyển sang đen, Lâm Nhiên cười ha ha nhìn bà lão gật đầu: "Bà bà cháu biết rồi, bà xã của cháu quả thực là có bệnh, bất quá cũng là việc vui a!"

Bà lão nọ ngẩn ra, sau đó cười tủm tỉm vỗ vỗ vai ta: "Ai u, nguyên lai là có thai sao, thực sự là chúc mừng u, vậy nhanh một chút lên núi cầu một tấm bùa đi, bùa ở đây rất linh u, bất quá thanh niên cậu phải thành tâm, nhất định phải vái ba lần u..."

Sau đó chúng ta một bên □ một bên vẫy tay cáo biệt bà lão.

Tới đỉnh núi, vừa định tiến vào tròng chùa xin xăm cầu nguyện, chợt nghe thấy tiếng mấy đứa trẻ tranh cãi nhau.

"Kho báu này là tớ đào được! Nó là của tớ!"

"Thế nhưng tớ là người nói bên này có kho báu trước!"

"Ai nha được rồi các cậu đừng cãi cọ nữa, chúng ta cùng nhau xem là được mà..."

Ta cùng Lâm Nhiên dừng lại, hấn hứng thú nhìn mấy đứa nhóc ôm một cái rương nhỏ tranh qua tranh lại. Thế nhưng... cái rương đó sao ta nhìn lại quen mắt đến thế nhỉ...

"Khụ khụ, tớ đọc đây, các cậu nghe nha. Phương Nam, em khỏe không? Anh rất nhớ em..."

Ta biến sắc —— kháo! Đó là cái rương ngày xưa ta với An Hảo cùng chôn mà! Cái mà đám nhóc xấu xa này vừa đọc chính là thư mà Tô Viễn viết cho bọn ta!

Chú thích:

(1) Nguyên văn “□□□”: là một giải gì đấy bên Trung Quốc, mọi người có thể tra thêm Google.

(2) Nguyên văn “□□□□□□□□, □□□□□□□□□□!”: ai dịch giùm tớ câu này, tớ edit bấy đó, haiz!

(3) Durex: e hèm, nó chính là 1 hãng BCS nổi tiếng đấy ạ :”>

Chương 26

Ta vội vàng tiến lên mấy bước ngăn cậu nhóc đang đọc oang oang thư của ta lại, cười nói: "Tiểu bằng hữu ngoan, cái rương mà bọn em đào được chính là của chị, là trước đây khi còn đi học chị đã chôn ở chỗ này, bây giờ bọn em có thể trả lại cho chị được không?"

Bọn họ lập tức chuyển sang bộ dạng như lâm đại địch, trừng mắt nhìn ta: "Chị muốn làm gì? Muốn cướp kho báu của bọn em cứ việc nói thẳng, không cần phải đưa ra lý do như vậy nha!"

Ta □: "Cái kia, đây thật là rương của chị mà, chị gọi là Phương Nam, chính là cái tên mà các em vừa đọc tới đó."

Vừa mới nói xong, một bé trai mũm mĩm lập tức bật cười ha ha hai tay chống nạnh nói: "Chị nói chị gọi là Phương Nam thì chị là Phương Nam sao? Vậy em đây chính là Phương Bắc!"

Té rầm xuống đất, bọn tiểu hài tử sao nhỏ như thế đã thành tiểu quỷ a!

Ta trợn trừng mắt nỗ lực tìm cách xem làm thế nào mới có thể đoạt lại cái rương, đã thấy Lâm Nhiên tiến tới cầm một tờ tiền hồng nhật đưa tới trước mặt mấy tiểu tử kia: "Nè, mua kho báu của bọn em."

Mấy cậu nhóc sững sốt, sau đó lập tức thống khoái mà đoạt lấy tờ tiền, đem cái rương nhét vào trong tay ta: "Sớm như vậy không phải là xong rồi sao!"

Ta lại phun 3 lít máu! Cái gì mà bông hoa của tổ quốc chứ! Cả đám đều là tiểu Grandet (1)!

Bất quá tốt xấu cũng lấy lại được cái rương rồi, ta cảm ơn Lâm Nhiên, hẳn hỏi: "Ai viết thư cho em? Sao lại chôn đi?"

"A? À. . . Cái kia, là thư của em với An Hảo viết cho nhau, muốn giữ làm kỷ niệm cho nên mới chôn ở chỗ này, không ngờ lại bị người ta đào lên."

Lâm Nhiên lắc đầu, chân dài sải bước đi vào trong chùa: "Bọn con gái các em... thật thích nói dối . . ."

Mặt ta nóng lên, đột nhiên nghĩ mình quả là có lỗi với hắn, thế nhưng, ta làm thế nào cũng không có cách nói ra sự thực với hắn cả.

Lúc đang xin xăm, ta hỏi Lâm Nhiên: "Anh cầu cái gì thế?"

Lâm Nhiên liếc mắt ta: "Vậy em cầu cái gì?"

"Đương nhiên là cầu tài vận!"

Hắn cười nhạo một tiếng: "Có anh ở đây, còn cầu tài vận cái gì? Anh không phải là máy ATM di động tốt nhất sao?"

Ta □, vừa muốn mở miệng nói, bỗng có một cô gái thoát nhìn rất xinh đẹp tiến lại gần hỏi Lâm Nhiên: "Xin hỏi tiên sinh ngài cầu gì vậy?"

"Nhân duyên."

"Hả? Phải không?" Cô gái nọ che miệng cười, "Thật trùng hợp nha, tôi cũng tới để cầu nhân duyên!"

Ặc, vậy mà cũng gọi là trùng hợp sao? Tới nơi này mười người hết sáu là cầu nhân duyên không phải sao? Còn lại bốn người nhất định là cầu tài vận giống ta thôi!

Lâm Nhiên lễ phép cười cười: "Thật không?"

"Đúng vậy, đúng vậy," cô gái hưng phấn đem tờ xăm phe phẩy trước mặt Lâm Nhiên, "Anh xem, là quả tốt nhất! Tôi vừa rút được thẻ này, quay đầu lại liền thấy tiên sinh, thực sự là quá trùng hợp mà."

Nhìn cô gái kia đôi mắt chớp lia lịa, ta rất muốn nói cho nàng ta rằng: cô nương ơi, lông mi của cô sắp rớt ra rồi kia!

Lâm Nhiên nhìn cô ta cười cười, sau đó quay đầu nói với ta: "Nhanh rút một xăm đi."

Ta "nga" một tiếng, tùy tiện rút một cái, mở ra nhìn —— đại hung!

Đại hung cái quả chuối nhà ngươi! (2)

= =+

Lâm Nhiên ở bên cạnh ha ha cười: "Đại hung sao. . . Chậc chậc. . ."

Ta nổi giận, ưỡn ngực nói: "Đại hung thì làm sao? Em đại hung (*), em vui sướng!"

(* Chỗ này nhớ có lần ta chú thích rồi nhỉ ^^, nhắc lại, đại hung trong bói toán là quả cực xui. Nhưng mà “hung” còn có nghĩa là “ngực”, “đại hung” => “ngực bự” =]])

Lâm Nhiên đầu tiên là giật mình, sau đó dùng một loại ánh mắt ý vị thâm trường quan sát ngực ta một lát, cuối cùng mới thông thả nói: "Ừm, anh ngực lại thật hy vọng em là đại hung. . ."

= =+

Ngươi đồ lưu manh. . . Đại hung cái quả chuối nhà ngươi!

Nghiêm nhiên bị Lâm Nhiên gạt sang một bên, cô gái nọ có điểm không cam lòng, lúc này thấy Lâm Nhiên cười nhạo ta cũng cười khanh khách nói:

"Tiên sinh ngài thực hay nói giỡn, vị tiểu thư này, ha ha, ha ha, rõ ràng là sân bay mà, ai nha, xin lỗi tôi không phải cố ý nói sự thật đâu. . ." Vừa nói vừa cười đến run rẩy hết cả người, lại còn dùng sức đem thân mình cọ tới gần người Lâm Nhiên.

Ta xem bộ ngực “sóng dây cuộn trào mãnh liệt” của nàng ta cọ cọ trên người Lâm Nhiên , trong lòng thật là khó chịu, mà hậu quả của việc ta khó chịu chính là —— tay phản ứng mau hơn não —— bụp một cái chụp lên bộ ngực vĩ đại của tiểu thư nọ!

Tiếp đó cả đám người đều ngẩn ra, cô gái kia khuôn mặt cấp tốc đỏ ửng lên, một tay che ngực một tay chia vào người của ta run run nói: "Cô cô cô, cô cũng dám sờ tôi!"

Ta rất bình tĩnh trả lời: "Xin lỗi tiểu thư, kỳ thực vừa rồi có một con gián bám trước ngực cô, tôi chỉ giúp cô đuổi đi mà thôi, bất quá hình như nó chui vào trong áo của cô rồi, tốt nhất là cô nên tìm một chỗ cởi áo ra kiểm tra một chút. . ."

Ta còn chưa nói xong, cô gái kia gào khóc chạy vội đi.

Tâm tình cuối cùng cũng tốt lên một chút, vừa quay đầu lại, thấy Lâm Nhiên nhìn ta cười đến vẻ mặt gian trá, mặt ta nóng lên, nghiêm mặt lại giáo dục hắn: "Em nói cho anh biết, hiện giờ có bộ ngực lớn mười người hết chín là giả! Theo như cảm giác từ cái đập vừa rồi, em có thể kết luận chắc chắn rằng, ngực của cô ta, khẳng định là đã bơm silicon hay đại loại gì đó! Đàn ông các anh không nên chỉ nhìn thấy ngực bự là mắt sáng rỡ, không chừng trước kia chưa động dao kéo, so với màn thầu Vượng Tử còn nhỏ hơn đâu!"

Lâm Nhiên vuốt cằm gật đầu, sau đó trông mắt lướt tới trước ngực ta, một bên còn chép chép miệng: "Ừm, kỳ thực màn thầu Vượng Tử cũng rất tốt. . . Anh nhớ mà, ăn rất ngon. . ."

555555555555!

Người cái đồ lưu manh! Ăn ngon cái quả chuối nhà người!

Ta hai tay che ngực vẻ mặt bị phẫn nộ nhìn Lâm Nhiên, hắn lại đột nhiên buông tay, biểu tình rất vô tội nói: "Là ăn ngon mà, khi còn bé anh thích nhất chính là ăn màn thầu Vượng Tử. . . Sao, lẽ nào em nghĩ đến chính là. . . chuyện gì khác sao?"

= =+ Xem như người lợi hại!

"Không có! Cái gì cũng không nghĩ!"

"À ha. . . Không nghĩ cái gì khác là hay nhất, anh chỉ sợ có người tư tưởng không trong sáng nha. . ."

= =

Tuy rằng bị Lâm Nhiên chòng ghẹo một hồi, thế nhưng khi hắn rút xăm không ngờ cũng rút phải đại hung! Ta sung sướng hết sức, ha ha, xem ra hôm nay không phải là ngày thích hợp xin xăm, không phải chỉ có mình ta xui như vậy.

Thế nhưng Lâm Nhiên lại cười tủm tỉm đem xăm nhét vào trong tay ta: "Nè, tặng cho em, tuy rằng đối với người bình thường mà nói xăm này không được tốt, bất quá đối với em hẳn là một quẻ may mắn. . . Đại hung nha. . ."

Ta thổ huyết. . . Người nha, hôm nay cứ phải sống chết quẩn quít lấy cái từ này hay sao?

Chờ chúng ta thủng thẳng về đến nhà, đã nhanh tới giờ ăn cơm tối. “Bổ dưỡng mẹ kế” của ta lại xoay quanh Lâm Nhiên, ta liền triệt để không trông cậy vào bọn họ, tự mình động thủ, cơm no áo ấm! Vừa với chiếc đũa gấp lấy cái móng heo —— mẹ ta giành gấp lấy bỏ vào trong chén Lâm Nhiên: "Nào, ăn móng heo đi, hôm nay cô mới chung vừa tới! Cháu nếm thử xem."

Ta trợn trừng mắt, lại duỗi chiếc đũa ra gấp lấy cái chân vịt —— đôi đũa của ba ta chen vào, gấp vô chén của Lâm Nhiên: "Lại ăn cái chân vịt đi! Là con vịt béo nhất hôm nay chú với cô nướng đó!"

= =

Ta quăng đũa xuống: "Baba, mama, hai người nói thật với con đi, rốt cuộc con có phải là hai người nhặt được không?"

Mẹ ta lạ lùng lườm ta: "Con ăn no không chịu nổi toàn hỏi chuyện kỳ quái gì thế? Lâm Nhiên ăn cái này nè. . ."

Ta triệt để hết chỗ nói rồi, thế nên không thèm quản bọn họ, mặc kệ bọn họ hỏi han Lâm Nhiên ân cần, nào thích ăn thức ăn gì, thích môn thể thao nào, thích xem sách gì, balabala hận không thể đem mọi chuyện của Lâm Nhiên tất cả đều biết tường tận rõ ràng. Phổng chừng nuôi ta hơn hai mươi năm

nay, hiểu biết của bọn họ về ta còn không nhiều bằng chuyện của Lâm Nhiên mà bọn họ mới biết được một ngày...

Ta một người rầu rĩ ăn, vừa ăn vừa nghĩ tới cái rương chiều nay vừa lấy lại, thư bên trong lúc ta trở về mở ra xem, phát hiện Tô Viễn trong mỗi một phong thư đều chia làm hai phần, một phần viết tên ta, một phần viết tên An Hảo. Ngày đó ta cùng An Hảo quyết định ai cũng không được xem, bởi vì không muốn cùng nhau đọc thư của Tô Viễn, thế nhưng hiện tại ta đã biết thư mà lúc Tô Viễn đi xa viết cho chúng ta chỉ là bỏ vào cùng một phong thư mà thôi, vậy, cái thư này có muốn xem hay không đây?

Ta đang một mình suy nghĩ lung tung, mẹ ta cầm đũa gõ thật mạnh lên trán ta: "Ăn một bữa cơm cũng phân tâm nữa! Thức ăn trong chén sắp đổ ra người rồi kìa!"

Ta "A" một tiếng, vội vàng cầm chén đang hoàng lại, mẹ ta lại nói: "Vừa rồi nói gì con có nghe thấy không hả?"

Ta phiền muộn gật đầu: "Nghe rồi nghe rồi!" Dù gì không phải là dặn ta làm sao lấy lòng Lâm Nhiên hột xoàn vương lão ngũ sao!

Buổi tối đi ngủ bắt đầu có vấn đề. Phòng ở nhà ta vốn theo kiểu cũ, chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách. Ba mẹ ta một phòng, ta một phòng, thế nhưng bây giờ có thêm một Lâm Nhiên, ngủ thế nào đây?

Ta suy nghĩ một chút, dù sao hẳn là khách, không thể để hẳn ngủ phòng khách được —— phòng chừng ba mẹ ta cũng xót xa không muốn hẳn ngủ phòng khách, vì vậy ta rất tự giác ôm gối với chăn mền vào phòng khách trải ra đất ngủ. Thế nhưng Lâm Nhiên đem đồ trong tay ta giật lại, nói: "Để anh ngủ dưới đất đi, anh là đàn ông, sao có thể để phụ nữ ngủ đất."

Mẹ ta vỗ tay: "Ai nha được rồi, ai cũng không được ngủ dưới đất! Dù sao giường của Nam Nam cũng là giường hai người, rộng lắm, hai con cùng nhau ngủ vẫn ngon!"

= = Mẹ, mẹ thật đúng là một chút cũng không lo lắng cho sự trong trắng của khuê nữ con gái mẹ nha. . . Tuy rằng ta thực cũng đã không còn thuần khiết rồi, thế nhưng lần đó hai người đều uống say nên là ngoài ý muốn, hiện tại hai chúng ta đều rất thanh tỉnh, ngủ chung một giường không phải tự tìm xấu hổ sao!

Ta vừa định nhấc tay phản đối, ba ta lập tức phụ họa gật đầu: "Hay hay! Các con ngủ cùng nhau được rồi! Yên tâm, hiệu quả cách âm của phòng chúng ta tốt lắm!"

Ta thổ huyết, baba, sao ba có thể đối xử với con như vậy, ba đã quên mỗi lần ba với mẹ cãi nhau, lúc ba tự giác "Tôi cắt cho bà xem", là ai len lén mở cửa cho ba vào ư?

Thế nhưng nhị lão lại hoàn toàn không để ý tới kháng nghị của ta, cười tủm tỉm đóng cửa cho chúng ta rồi trở về phòng. Ta cùng Lâm Nhiên mất to trừng mắt nửa ngày, hấn đột nhiên bắt đầu cởi quần áo, ta cả kinh, lập tức nhảy lùi về phía sau hai tay che ngực: "Anh muốn làm chi? ! Tưởng phi lễ em sao? !"

Lâm Nhiên lườm ta: "Em tưởng bỏ à!"

= =+

Hấn tiến vào trong chăn vỗ vỗ chỗ bên cạnh: "Mau ngủ đi. Yên tâm, anh còn không có đói bụng ăn quàng vậy đâu, em không muốn, anh tự nhiên sẽ không ép buộc em."

Ta mặt đỏ lên, nghĩ mình quả thực cũng rất trẻ con rồi, vì vậy gật đầu vừa muốn trèo lên giường, Lâm Nhiên đột nhiên quay đầu nhìn ta rất nghiêm túc nói: "Thế nhưng —— buổi tối anh ngủ rất cảnh giác nha, em cũng đừng tưởng thừa dịp anh ngủ say mà xâm phạm anh!"

***

Ta ngủ kỳ thực rất khó tính, nếu có người ngủ bên cạnh, ta sẽ không dễ dàng gì mà đi vào giấc ngủ, tiếng hít thở hay tiếng ngáy ta cũng đều nghe được đặc biệt rõ ràng, sau đó sẽ ngủ không được; nên lúc còn ở đại học ta mới phải cùng An Hảo hai người ra ngoài ở trọ. Thế nhưng đêm nay, Lâm Nhiên nằm bên cạnh ta, chẳng biết vì sao ta lại ngủ đến phá lệ ngọt ngào, tới sáng sớm tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao.

Ta nhìn bên giường, Lâm Nhiên đã không thấy, liền nhanh chóng thay quần áo. Vừa mới mở cửa phòng ngủ, mẹ ta ném tới một cái chổi lông gà: "Ngày

hôm nay là ngày trọng đại cỡ nào mà con heo nhà người lại ngủ đến bây giờ! Nếu không phải Lâm Nhiên không chịu, mama đã sớm bắt con dậy rồi!"

Ta trợn mắt nhìn mama. Phải rồi, ngày Lâm Nhiên tới là ngày trọng đại cỡ nào? Hừ hừ, ta trở về nhiều lần như vậy còn chưa từng hưởng thụ qua phần nửa đái ngộ như hần! Trời thực không công bằng mà!

Ta một bên đánh răng một bên hỏi: "Lâm Nhiên đâu mama?"

"Nó đi ra ngoài, nói là mua cái gì đó."

Ta không nhanh không chậm sửa soạn xong, ngồi vào bàn cơm: "Mama, bữa sáng đâu?"

Mẹ ta lại cho ta một chổi: "Bữa sáng cái rắm á, con xem xem mấy giờ rồi!? Mau đi dọn dẹp nhà cửa gọn gàng rồi lại giúp mama làm cơm trưa!"

"Mama ngược đãi con. . . Không cho con ăn còn bắt làm việc. . ." Mẹ ta giơ tay lên, ta vội vàng chuồn mất.

Đang lúc nhặt rau, điện thoại di động ta rung lên, ta dùng hai ngón tay gian nan kẹp lấy điện thoại: "A lô?"

"Phương Nam, anh là Tô Viễn đây, trưa nay em có rảnh hay không? Muốn mời em ăn một bữa cơm."

Chú thích:

(1) Eugénie Grandet: 1 nhân vật trong tiểu thuyết “Tấn trò đời” của Balzac, là 1 thương gia giàu có nhưng cực kì keo kiệt, hà tiện. Chi tiết mời các nàng tham khảo wiki a ^^!

(2) Nguyên văn là “□□□□□□□□!” : ta đã cố hết sức có thể, câu này có vẻ nhạy cảm a, ai ra tay trợ giúp giùm ta với :”>

Chương 27

Đột nhiên nghe giọng nói của Tô Viễn, ta ngẩn người ra, ngón tay buông lỏng, điện thoại di động thiếu chút nữa rơi vào chậu nước hi sinh oanh liệt.

"Ồ... Sao lại đột ngột nhớ tới mời em ăn cơm?"

"Ha ha, không phải bữa trước đã nói muốn tìm em với An Hảo dùng cơm sao, tại vẫn không có thời gian với cơ hội. Trưa nay được không?"

Ta quay đầu lại nhìn mẹ già đang bận rộn làm cơm, thở dài: "Hôm nay chắc không được, em đang ở nhà."

"Anh biết em đã về nhà, mẹ anh nói cho anh biết, bà mới trên đường gặp mẹ em nói chuyện phiếm. Hôm nay không tiện sao?"

"Cũng không phải không tiện... Ừm, vậy ở chỗ nào đây?"

"Chỗ cũ đi."

Ta suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng: "Vâng."

Ta thử thăm dò hỏi mẹ ta: "Cái kia, mama à, nếu như trưa nay con đi ra ngoài ăn..."

"Mẹ cắt đứt chân chó của con!"

Ặc!

Trở lại phòng ngủ, ta ôm cái rương nhỏ, suy nghĩ nửa ngày. Hồi tưởng lại hôm đó cậu bé kia đọc: "Phương Nam, em khỏe không? Anh rất nhớ em..." Ta vươn tay đặt lên trên ngực mình, lúc này nơi nó đang liều mạng đập thành thịch. Trong phòng bếp mẹ già gào thét gọi ta: "Phương Nam con chết giẫm ở đâu?! Nhanh lên một chút tới giúp mẹ rửa rau!"

Ta nghĩ, mặc kệ thế nào ta cũng nhất định phải gặp Tô Viễn, nói với hắn rõ ràng chuyện tình trước đây. Không cần biết hắn có từng thích ta hay không, chí ít, ta mong muốn sau này mình sẽ không tiếc nuối. Tuy rằng không biết cùng Lâm Nhiên một chỗ là đúng hay sai, cũng không biết chúng ta có thể đi bao xa, ít nhất cho tới bây giờ, ba mẹ ta vẫn mong muốn ta có thể cứ như

vậy mà chậm rãi bước tới. Hơn nữa An Hảo nói, loại sản phẩm hạng ba như ta cùng với Lâm Nhiên mà nói quả là trèo cao.

Vì vậy ta khẽ cúi người, thừa dịp mẹ ta không chú ý len lén xách túi nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài. Dọc theo đường đi ta lo ổn định lại tâm tình, sắp xếp xem lát nữa nhìn thấy Tô Viễn phải nói cái gì, nói như thế nào, nếu như hắn nói cái gì hỏi cái gì ta phải trả lời làm sao... Thế nhưng ta càng suy nghĩ lòng trái lại càng loạn, đến nơi, ta xuống xe đứng yên trước cửa quán thật lâu. Nơi này chính là quán ven đường mà năm đó ta ăn quyết bị bắt lại, chính Tô Viễn thay ta giải vây, ông chủ mở quán đã nhiều năm, mà ta với Tô Viễn, An Hảo cũng thành khách quen của quán.

Vừa mới đẩy cửa đi vào, liếc mắt liền thấy Tô Viễn ngồi ở vị trí chúng ta thường ngồi nhìn ta khẽ cười. Nụ cười của hắn lấp lánh dưới ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, khiến lòng ta thật ấm áp.

Ta buông túi xách, tùy tiện ngồi xuống, hỏi: "Sao lại nghĩ tới tìm em đi ra ngoài ăn vậy? Hừm, có phải có chuyện cần nhờ em đúng không? A! Đừng nói là mượn tiền nha, em bây giờ nghèo lắm chỉ còn ít tiền lẻ thôi!"

Tô Viễn cười rót cho ta ly nước: "Em đó, vẫn mau miệng như thế. Vài lần gặp mặt đều không có cơ hội hảo hảo mà tâm sự, cho nên tìm em ra ngoài ăn một bữa cơm. Hiện tại em sống tốt không? Người lần trước là bạn trai em sao?"

Ta ấp úng không biết nên trả lời là "Phải" hay "Không phải", cho nên chỉ có thể cúi đầu vờ uống nước.

"Em á, luôn luôn mơ mơ màng màng như thế, nếu không có An Hảo ở bên cạnh em thật không biết em phải ăn một tới mức nào. Chuyện tình của mình còn không rõ ràng như vậy, em. . . Anh thấy, cậu ta là một người đàn ông rất tốt. Em phải trân trọng."

Ta "Hừ" một tiếng: "Ừm, tốt lắm. . ." Tốt đến nỗi mỗi ngày chỉ biết khi dễ ta.

"Thế nào? Không phải sao? Anh nhìn người rất chuẩn nha, phải tin tưởng vào mắt anh, cậu ấy là người không tồi đâu. . ."

Ta cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Vậy. . . Anh thấy em thì sao?"

"Cái gì?"

Ta chợt dạ lắc đầu: "Không có gì."

Lúc này người phục vụ đem thức ăn lên, ta nhìn lại, đều là vài món trước đây chúng ta thường ăn. Tô Viễn gấp một cái đùi gà vào chén ta: "Em. . . với An Hảo, mấy năm qua thế nào?"

"Em thì vẫn cái dạng này thôi, mỗi ngày chỉ cần có thịt ăn là hạnh phúc rồi. An Hảo thì, cho tới bây giờ cũng không thiếu người theo đuổi, cuộc sống cũng rất thoải mái."

Nụ cười của Tô Viễn thoát nhìn có chút chua xót: "Thật không? Anh biết bọn em đều có thể sống rất tốt. Cái kia, năm đó, vì sao bọn em không hồi âm cho anh? Không nhận được thư của anh sao?"

Tay ta đang và cơm ngừng lại, suy nghĩ một chút liền quyết định nói thật: "Không, có nhận được, chỉ là em với An Hảo không muốn cho đối phương cùng xem thư, vì vậy quyết định ai cũng không xem, đem thư của anh chôn đi, coi như là bí mật của hai đứa bọn em."

Tô Viễn nhìn ta ngơ ngác nửa ngày, cuối cùng cười khỏ một tiếng: "Bọn em. . . Không ngờ cũng không có xem sao. Ha ha, như vậy cũng tốt, anh cũng không còn gì phải hối tiếc."

"Cái gì?"

Tô Viễn lắc đầu cầm giấy ăn đưa cho ta, ta xấu hổ cầm lấy vội vàng lau miệng. Hắn cười nói: "Anh sẽ quay về Mỹ."

Ta sững sốt, rầu rĩ hỏi: "Sao nhanh như vậy phải đi rồi? Ừm. . . Chừng nào anh lại trở về?"

Tô Viễn uống một ngụm nước, nheo mắt lại cười: "Không trở lại. Lần này ba mẹ anh sẽ theo anh qua đó định cư. Anh. . . sẽ đính hôn."

Đùi gà trong tay ta "Bụp" một cái rơi xuống bàn, nước canh trong chén bắn tung tóe lên người ta. Tô Viễn vội vã lấy khăn ăn đưa cho ta: "Sao tay chân vụng về như thế hả em. . ."

Ta đỏ mặt nhận lấy dùng sức lau đi nước canh trên quần áo, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: "Anh vừa nói. . . là đính hôn?"

Tô Viễn gật đầu: "Đúng vậy, ở Mỹ anh quen một lưu học sinh người Trung Quốc, là một cô gái tốt, bọn anh quen nhau hai năm, đã quyết định đính hôn."

Một thanh âm ở sau lưng chen vào nói: "Đã như vậy thì mau quay về Mỹ đi thôi! Để vị hôn thê chờ lâu cũng không tốt đâu!"

Ta kinh ngạc xoay người: "Lâm Nhiên?! Sao anh lại ở chỗ này?!"

Tô Viễn cũng sững sốt, sau đó cười cười nhìn ta: "Xem ra là không yên tâm anh, cho nên theo tới."

Lâm Nhiên không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh ta: "Hừ! Xã hội bây giờ khắp nơi đều là mặt người dạ thú, tôi đương nhiên lo lắng cho con heo long nhong bên ngoài này. Tôi sợ cô ấy bị bán đi còn vui sướng giúp người ta đi mài dao nữa kìa! Hiện tại giá thịt heo đang cao, công sức mình nuôi mập được như thế lại bị người khác làm thịt chẳng phải quá đáng tiếc sao."

= =

"Cái kia, Tô Viễn, chừng nào anh đi? Em. . . tới tiễn anh. . ."

"Phương Nam, anh nhắc nhở em một chút, bắt đầu ngày mai em phải đi làm! Còn nữa, không có anh cho phép em không được xin nghỉ! Đừng cho công ty của anh là viện dưỡng lão, mỗi ngày ở đó uống cà phê là có thể được lãnh lương!"

". . . Thì em xin nghỉ một ngày, anh không cần như quỷ hút máu Chu Bái Bì thế chứ!"

Lâm Nhiên nhắc một chân lên lười biếng đáp lại: "Chắc, em mới biết sao? Anh vốn là Chu Bái Bì, quỷ hút máu đó, bằng không thì thế nào? Lẽ nào anh lại là thiên sứ thiện lương đầu đội hào quang hay sao?!"

= =+

Ta đang muốn nói lại, Tô Viễn chen vào nói: "Được rồi, Phương Nam em không cần tiễn anh, dù sao anh cũng không thích cảnh ly biệt."

"Hay hay! Dù sao sau này cả đời cũng không qua lại với nhau, còn tiễn cái gì mà tiễn!"

Ta thổ huyết, Lâm Nhiên người có thể nói ít đi một câu hoặc nói vài câu tiếng người được không?

"Vậy, An Hảo. . ."

Tô Viễn xoa tay: "Cũng không cần nói cho cô ấy biết."

Lâm Nhiên đứng dậy: "Rồi, nên cáo biệt gì đó cũng đều nói xong đi? Chúng tôi còn có chút việc, xin lỗi không cùng anh được." Nói xong kéo ta đi.

"Ai, Lâm Nhiên anh làm gì vậy, em còn chưa. . ."

Hắn đột nhiên quay đầu lại hung hăng trừng ta: "Im lặng! Đợi chút nữa anh tính sổ với em!" Ta giật mình, đem lời nói nuốt trở vào.

"Phương Nam." Tô Viễn gọi.

Ta dừng chân quay đầu lại, hắn ngồi dưới ánh dương quang tràn ngập, cười nhìn ta nói: "Chúc em và An Hảo hạnh phúc."

Mắt ta đột nhiên thấy xót xa, muốn mở miệng lại không biết nói nên nói cái gì, Lâm Nhiên nắm lấy tay ta, nhướn mày: "Cám ơn! Bất quá hạnh phúc của cô ấy không nhờ anh quan tâm. Nhân tiện, cũng chúc anh và hôn thê của anh hạnh phúc!"

Tô Viễn cười gật đầu: "Ừ, cám ơn."

Chờ tới lúc ngồi vào trong xe, ta mới cẩn thận hỏi Lâm Nhiên: "Ai, sao anh biết em ở chỗ nào?"

Lâm Nhiên mặt âm trầm thất dậy an toàn cho ta: "Phương Nam, em vì cùng hắn ăn cơm cho nên trưa nay để mọi người ở nhà lên chạy đến đây?"

"Cái kia. . . Em. . ."

"Em có biết ngày hôm nay là ngày mấy hay không?"

Ta sửng sốt: "Không phải là ngày anh tới nhà em sao. . ."

Lâm Nhiên yên lặng nhìn ta, ta bị cái loại ánh mắt phức tạp của hắn làm chột dạ, hắn hít sâu một hơi, lại hỏi ta: "Anh sinh năm nào? Là tuổi con gì? Sinh nhật anh là ngày mấy? Số điện thoại bao nhiêu?"

Ta há hốc miệng, cảm giác được một câu cũng không nói nên lời.

Lâm Nhiên nở cười có chút cay đắng cùng bất đắc dĩ, hấn dựa vào lưng ghế, nhẹ giọng hỏi ta: "Phương Nam, có phải là, tất cả chuyện của anh đối với em mà nói đều không có gì quan trọng đúng không?"

". . . Không phải, cái kia. . ." Ta muốn nói thời gian quá ngắn, ta còn không kịp biết tới.

"Tôi qua anh nói sinh nhật anh là 12 tháng 4, cô chú bảo phải giúp anh chúc mừng một chút. Phương Nam, hôm nay là ngày mấy?"

Chương 28

12 tháng 4. . . Không trách mẹ già vẫn bảo hôm nay là ngày rất quan trọng, nguyên lai, là sinh nhật của Lâm Nhiên, bọn họ chuẩn bị buổi trưa giúp hấn mừng sinh nhật, thế nhưng ta lại chạy đến cùng Tô Viễn ăn trưa.

Ta ngơ ngác nhìn Lâm Nhiên, miệng hết há ra lại ngậm vào, không biết nên nói cái gì cho tốt. Suy nghĩ nửa ngày, ta ngượng ngùng cúi đầu: "Xin lỗi."

Hấn trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Em có biết không, trong lúc đang yêu nhau, hai chữ "xin lỗi" là thứ người ta không muốn nghe thấy nhất?"

Thế nhưng, ngoại trừ hai chữ này, ta cũng không biết nên nói gì cho phải.

Lâm Nhiên đột nhiên cười rộ lên: "Chắc chắc, nhìn em bị hù dọa kìa. Bình thường sẽ nhảy chơi chơi lên như con khỉ, sao bây giờ lại giống như bị thiên vậy?"

Ặc, ca ca, ta có gì để mà thiên chứ. . .

"Ừm, xem ra sau này phải thường xuyên lừa gạt em, đỡ cho em phải "tam thiên bắt đả, thượng phòng yết ngỗ!" (1)

= =

"Vậy thì mình về nhà trước đi, không đến phiên ba mẹ em sốt ruột."

Lâm Nhiên liếc nhìn ta: "Hiện tại mới biết lo lắng ba mẹ sẽ sốt ruột sao? Lúc theo người khác bỏ trốn sao không hiểu thuận như thế hả?"

Nói sàm, ai theo người khác bỏ trốn?! Ai?! Ai?!

Chúng ta vừa về nhà, mẹ ta bắt đầu quở trách: "Bảo con ở nhà giúp mama làm cơm con lại lười biếng, bày đặt chạy ra ngoài đi tìm Lâm Nhiên trở về, con mù phương hướng như vậy mà đòi đi tìm người, không phải phiên Lâm Nhiên ngược lại tìm con trở về đó sao? Chỉ biết gây loạn!"

Ta kinh ngạc nhìn Lâm Nhiên, hần nhỏ giọng nói bên tai ta: "Lẽ nào em muốn anh nói thật với ba mẹ, nói anh bị em bỏ rơi, chạy theo mối tình đầu của em bỏ trốn?"

"= = ai nói anh ấy là mối tình đầu của em!"

"Xì, cũng không biết là ai uống say gào khóc gọi người ta đâu. . ."

"Đừng nói chuyện đêm đó với em!"

"Ừ, anh cũng không nói cái gì nha, anh cũng không có nói em gào khóc làm sao, anh lại chưa nói em nhiệt tình như lửa, như lang như hổ đói vồ mồi. . ."

= =

"Em cần anh bây giờ!"

Hắn đưa tay qua: "Em cần đi."

Ta không khách khí há mồm liền cắn, thế nhưng miệng ta còn chưa kịp áp tới, ngón tay mẹ ta đã đâm vào ót ta: "Làm cái gì, làm cái gì vậy! Có đói mấy cũng không được cắn người chứ, con tưởng mình là chó con hả! Rửa tay đi rồi vào ăn!"

Ta phiên muộn xoa ót, mỗi lần đều xuống tay nặng như thế, chắc chắc, công lực Nhất Dương Chỉ của mẹ già ta lại tiến bộ rồi. . .

Lâm Nhiên nhìn ta gian trá cười: "Hắc hắc, anh đã cho em cơ hội cắn nha, là do em không cần. Được rồi đừng náo loạn nữa, ba mẹ gọi anh qua ăn kìa."

Ta thông mình đột xuất bắt trúng một từ: "Anh gọi ba mẹ em là gì?"

Hắn vô tội nhìn ta: "Ba mẹ a."

Ta gân cổ: "Đó là ba mẹ em!"

"Phương Nam con gào khóc cái gì hả, còn không mau rửa tay rồi vô ăn!
Lâm Nhiên tới đây, ngồi xuống ăn đi, hôm nay cô làm riêng mấy món cháu thích ăn nè..."

Ta xem Lâm Nhiên cười tủm tỉm đi qua ngồi xuống, ba mẹ ta vui tươi hơn
hở quay quanh hắn, toàn bộ đều là tình cảnh "phụ từ tử hiếu", triệt để phiến
muộn. Ta quả nhiên không phải là thân sinh mà. . .

Tuy rằng Lâm Nhiên đã là một người đàn ông trưởng thành, thể nhưng nói
thể nào cũng là sinh nhật, cho nên cầu nguyện với cắt bánh ga-tô ắt không
thể thiếu. Chờ hắn cuối cùng cũng cầu nguyện xong, ba mẹ ta đưa cho hắn
quà mà nhị lão đã chuẩn bị, sau đó bọn họ cùng nhau nhìn ta. Ta nhìn chăm
chăm nguyên ổ bánh ga-tô, nước miếng cũng nhanh rót xuống tới, mẹ ta đập
một phát lên đầu ta: "Chỉ biết có ăn thôi! Quà của con đâu?!"

Ta ngẩn ngơ, hơ, ta vừa mới biết hôm nay sinh nhật hắn, làm gì chuẩn bị kịp
quà tặng.

"Con. . ."

"Cô ấy đã tặng rồi, sớm tặng rồi." Ta sững sốt, quay đầu nhìn Lâm Nhiên,
hắn nhìn ta liếc mắt nói, "Ngay bữa tiết thanh minh." Tiết thanh minh. . .
Người nha nha!

Ba ta vỗ vỗ vai ta: "Ừ, khuê nữ, nghĩ không ra con ngày ngày ngơ ngáo
ngáo quên trước quên sau, chuyện này lại để tâm như thế."

= =

Bữa trưa ăn xong, mẹ ta lôi kéo ba ta: "Mama với ba con có chút việc đi ra
ngoài, các con cứ ở nhà chơi đi ~"

Ta nhìn bọn họ mặt mang theo nụ cười thâm ý vội vã đi ra, bất đắc dĩ thờ
dài, xoay người hỏi Lâm Nhiên: "Cách giờ về thành phố A còn mấy tiếng
đồng hồ, chúng ta làm gì bây giờ? Nếu hôm nay là sinh nhật anh thì anh
quyết định đi."

Lâm Nhiên nheo lại con mắt nhìn ta, không nhanh không chậm nói: "Ừm. . . Người ta nói "bão noãn tư thâm dục" (2), hiện tại chúng ta đã "bão noãn" rồi, có phải nên đến phiên "đâm dục" không?"

Ta □, người nha nha, cho người cây cột người thật đúng là leo lên cao mà!

Lâm Nhiên đứng dậy hướng ta đi tới, ta lập tức nhảy dựng lên bảo vệ ngực tròng hấn: "Anh muốn làm chi?! Đừng xằng bậy đó! Anh đừng quên em học qua Không Thủ Đạo, anh tin hay không em sẽ quăng ngã anh xuống đất! Em. . ."

Lâm Nhiên không thèm liếc mắt một cái trực tiếp lách qua ta đi tới cửa: "Em còn không mau, thực sự muốn ở nhà "tư thâm dục" với anh sao?"

Chờ chúng ta đứng ở trước cửa khu trò chơi nhìn một đám nhóc cùng mấy cặp tình nhân vui vẻ nhảy nhót chen vào bên trong, ta tròn tròn mắt, túm túm tay áo Lâm Nhiên đương đứng bên cạnh: "Anh. . . hôm nay buổi sáng đi ra ngoài, sẽ không phải là tìm chỗ này đi?"

Hấn mua hai vé cổng, không nói hai lời kéo ta tiến vào trong.

Ta vẫn nghĩ, mỗi cô bé, hoặc giả là cô gái, hấn là dưới đáy lòng đều có khúc mắc với khu vui chơi. Bất luận cô ấy bao nhiêu tuổi, bất luận cô ấy là người làm công hay là OL (*Office Lady), dưới đáy lòng, hấn là đều chờ đợi có một ngày có thể cùng người yêu hay chồng mình một lần đi công viên trò chơi, hai người làm trẻ con chơi điên cuồng một ngày, quên đi hết thấy phiền não.

Lần tới khu trò chơi gần nhất đã lâu thật lâu trước kia, chính là ta cùng An Hảo đi chơi. Hiện tại ngẫm lại, dường như quan hệ giữa ta cùng An Hảo thật là đã gần bó tới mức không thể tưởng tượng, mỗi một khoảnh khắc vui sướng ta có thể nhớ tới, hầu như đều có nàng làm bạn.

Cái lần tới khu vui chơi kia là bởi khi còn đang học sơ Nhị (3), An Hảo mỹ nữ xinh đẹp vô địch cùng bạn học rơi vào chuyện tình tay ba, đối với hai tiểu soái ca đều rất ưu tú nàng vứt bỏ người nào cũng thấy tiếc, vì vậy liền u buồn chuyện tình yêu trai gái kiêu Quỳnh Dao. Sau đó ta bị nàng kéo đi cùng nàng tới khu vui chơi giải sầu. Đến bây giờ ta còn nhớ tới khi ấy nàng kéo tay ta đứng ở bên hồ, gió nhẹ thổi bay mái tóc dài của nàng, cả người đẹp tựa bức tranh, khiến cho vô số người qua đường dừng chân.

Thế nhưng tại thời khắc tốt đẹp như vậy, nàng lại thờ dài một tiếng nói với ta: "Phuong Nam Nhân à, kỳ thực, được hoan nghênh quá cũng rất thông khổ, ta cũng chỉ muốn một người thật tình thật ý đối tốt với ta mà thôi, thế nhưng vì sao mỗi lần đều khiến ta đụng tới những người tốt tới như vậy. . ."

Ta lúc đó đã bị nàng lôi tới thổ huyết mắt trợn trắng, thiếu chút nữa cắn đầu xuống hồ.

Nghĩ nghĩ ta bất giác bắt đầu cười một mình, Lâm Nhiên gõ ta đầu: "Cười ngớ cái gì vậy? Có muốn chơi cầu trượt xoắn không?"

Ta ngửa đầu nhìn cầu trượt cao cao nọ uốn lượn vòng vo ba hồi mới xuống tới mặt đất, cuống quýt xua tay: "Đừng, trò chơi yêu cầu cao độ như thế lúc em còn ở vườn trẻ mới đùa nổi, em già rồi, không chịu nổi giày vò như vậy đâu."

Lâm Nhiên không thèm quan tâm túm ta đi tới, bỏ ta lên ngồi ở trên thang trượt, ta nhìn xuống dưới mà lòng đầy kinh hãi, quay đầu lại túm lấy Lâm Nhiên: "Cho em xuống thôi, nếu không anh tới đi, em thực sự là. . . A!"

Người nha nha, ta nói còn chưa nói xong đâu, Lâm Nhiên hấn trực tiếp đạp một cước lên cái móng cho ta trượt xuống phía dưới!

Ta một đường thét chói tai từ cầu thang trượt xuống, đợi đến lúc cả người ngồi trên mặt đất mới phục hồi tinh thần lại. Lâm Nhiên cười gian hỏi ta: "Thế nào? Có cảm giác cái lão hoàn đồng hay không?"

Cái lão hoàn đồng cái đầu người á. . .

Sau chúng lại ta đi ngồi xe vượt núi, vốn ta dự định là chơi cái trò cầu trượt hết sức trẻ con như vậy mà ta lại bị dọa đến nửa ngày mới hoàn hồn quá mất mặt đi, cho nên ngồi xe vượt núi ta nhất định phải đem mặt mũi kiếm trở về. Thế nhưng ai biết thực là người tính không bằng trời tính, lúc ngồi trên xe, từ đầu ta rất là trấn định, thế nhưng cô gái bên cạnh ta gào khóc quả thực không chịu nổi nha. Chị hai à, người có hét giống như mỗ heo cũng không quan hệ, người dùng sức ngắt cánh tay cũng không quan hệ, thế nhưng -- người nha, có thể tự nhéo cánh tay của người không! Tất nhiên nhéo ta người không đau rồi!

Ngồi xong xe vượt núi, ta lập tức đòi đi ngôi nhà ma. Lâm Nhiên mang theo nụ cười ý vị thâm trường nhìn ta không nói lời nào, ta đương nhiên rõ ràng ý

nghĩa của nó -- em trượt cầu thang với ngồi xe vượt núi đã bị dọa tới choáng váng, còn dám vào nhà ma?

Ta không nhìn ánh mắt miệt thị của hắn, trực tiếp túm lấy hắn đi mua vé. Ta cái gì cũng không cần nói, tất cả dùng thực lực chứng minh! Còn nhớ rõ năm tiểu học lớp hai, một đám tiểu bằng hữu chúng ta tổ chức cùng đi đạp thanh, kết quả bị lạc đường. Sau lại chẳng biết thế nào mà đi nhâm vào nghĩa địa, tìm thế nào cũng không thấy đường ra, mà lúc này trời đã nhá nhem tối, mấy cậu nhát gan trực tiếp ngồi phịch xuống mặt đất bắt đầu oa oa khóc. Tại thời khắc then chốt đó, bản năng đại hiệp dũng cảm trong ta thức dậy, ta chỉ bèn hắn cứng rắn nói: "Sợ gì? Bà nội tớ nói, người chết là lớn nhất, gặp mộ phần phải bái lạy! Lại đây, theo tớ đạp đầu!"

Vì vậy một đám nhóc liền theo hướng cái mộng của ta đi qua mộ phần thành khẩn đạp đầu, lúc đó ta nhìn phía sau mình một đám nhóc con có cảm giác cực kì thành tựu, rất muốn hô to một câu: "Ngô hoàng vạn tuế! Ái khanh bình thân!" Kết quả sau lại cũng không biết thế nào mà ta tìm đường ra khỏi nghĩa địa, hôm sau vào học, ta không những trở thành anh hùng trong mắt đám nữ sinh, cũng trở thành thần tượng của bọn nam sinh. Từ đó chúng liền đặt ta lên địa vị "Đàn ông thuần khiết".

Ta lôi kéo Lâm Nhiên vào nhà ma, theo chúng ta đi vào lúc ấy còn có mấy cô nữ sinh. Mới vừa vào liền có một con "Quỷ lưỡi dài" vụt cái nhảy tới trước mặt chúng ta, mấy nữ sinh nhát thời gào lên, có cô còn ngang nhiên thét chói tai xong chui vào trong lòng Lâm Nhiên!

Nha nha, ngươi đã sớm nắm bắt thời cơ để nhào tới ăn trộm đậu hũ sao? Ta không nói hai lời, không chút thương hương tiếc ngọc tiến lên túm cô gái nọ ra, trong bóng tối Lâm Nhiên cái gì cũng chưa nói, chỉ là rất ý vị thâm trường cười hắc hắc. Ta vừa trừng mắt hắn, lại có một con "Quỷ" nhảy ra, thêm một hồi gào thét đình tai nhức óc. Chỉ nghe thấy "Quỷ" nọ khàn khàn nói: "Ta không có chân a. . . Chân của ta ở đâu? Ta không có chân a. . ."

Cô nữ sinh vừa mới bị ta túm đi ra lại hét lên một tiếng muốn chui vào lòng Lâm Nhiên, ta nổi giận, triệt để nổi giận, liền điên cuồng hét lên một tiếng: "Ta kháo, ngươi không có chân tính cái rắm! Ta còn không có ngực đây!"

Lời vừa nói ra, mọi âm thanh đều tĩnh lặng. . . Bao cặp mắt đỏ xỏ trừng trừng nhìn ta, sau đó tiếng cười vang gần như phá tan nóc nhà. . .

Ta, ta, ta, ta đời này không bao giờ vào nhà ma nữa! TAT

Từ nhà ma đi ra, chúng ta lái xe về, mãi cho đến lúc về nhà, Lâm Nhiên cách mỗi mười giây đồng hồ liền bật ra một tràng cười, miệng hi hi ha ha, sau đó ý vị thâm trường liếc mắt ta. . .

Ta vừa vào nhà liền nhào lên giường giả chết, trong lòng thật hồi hộp mà, hận không thể đem đầu mình kê dưới máy khoan điện trực tiếp đục thủng cho nó rớt xuống dưới đất đi!

Lúc ta đương rồi rít lẫn lộn, Lâm Nhiên đột nhiên ném một cái gì đó lên trên giường ta, ta ngẩng đầu lên, thì ra là cái rương chứa thư của Tô Viễn mà ngày đó đi leo núi lấy lại được.

"Xem đi, anh biết là của ai viết. Không phải em vẫn muốn xem sao? Nếu muốn thì xem đi." Nói xong liền đẩy cửa đi ra.

= =

Thì ra hẳn đã sớm biết. . . Ta ôm lấy cái rương, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định xem một chút thư viết cho ta. Dù sao Tô Viễn sẽ quay về Mỹ, hẳn có vị hôn thê rồi, xem cũng tốt, đem chấp niệm mấy năm nay của ta kết thúc đi thôi.

Tay ta vừa đụng tới bức thư, Lâm Nhiên đột nhiên mở cửa tiến đến nói: "Nhớ kỹ! Em là người đã có bạn trai nha! Anh ta đã có vị hôn thê rồi!"

Ta ngã xuống đất, lão nhân gia ngài cũng không cần đặc biệt tiến vào vì cường điệu với ta cái chuyện này đi. . .

Dựa theo thời gian mở ra một phong thư: "Phương Nam, em khỏe sao? Anh qua bên này một tháng rồi, sinh hoạt cũng tốt, trường học rất tốt, bạn học cũng không sai, chỉ là đột nhiên cả ngày phải nói tiếng Anh rất không quen. Còn có là, đột nhiên không có em với An Hảo chọc ghẹo cũng có chút cô đơn. Kỳ thực có chuyện anh giấu ở trong lòng đã thật lâu vẫn không có nói. Thứ nhất là không dám nói, không biết nói xong có thể bị cự tuyệt hay không; thứ hai là không biết nói rồi, phải đối mặt với bọn em như thế nào. . ."

Chú thích:

(1) Nguyên văn “□□□□, □□□□” : nếu dịch theo QT của bạn là “ba ngày không đánh, dỡ ngôi nhà trên”, dung mà bạn không hiểu nó tương đương với câu nào bên mình a ==”

(2) Nguyên văn “□□□□ □”: “bảo” là “ăn no”, “noãn” là “ấm”, đại loại là ăn uống xong xuôi nghĩ tới chuyện “ấy ấy” :”>, hí hí!

(3) Sơ Nhị: tương đương với lớp 8 ở Việt Nam, vì tiểu học ở bên Trung Quốc có tới 6 lớp, lớp 7 sang cấp 2 bắt đầu bằng “sơ Nhất”.

Chương 29

" Kỳ thực có chuyện anh giấu ở trong lòng đã thật lâu vẫn không có nói. Thứ nhất là không dám nói, không biết nói xong có thể bị cự tuyệt hay không; thứ hai là không biết nói rồi, phải đối mặt với bọn em như thế nào. . Anh thích An Hảo, thật lâu rồi. Lúc đầu cũng chỉ cảm thấy cô bé này lớn lên rất xinh đẹp cũng rất hoạt bát, thế nhưng sau khi tiếp xúc nhiều hơn liền phát hiện ở trước mặt người khác, cô ấy lúc nào cũng nhu thuận diu dàng như thực nữ, mà trước mặt anh và em lại là bộ dạng phúc hắc tinh nghịch. Dỗi theo cô ấy nhiều hơn, bất tri bất giác cũng không biết rằng cảm giác của mình với cô ấy lúc nào bắt đầu thay đổi. . ."

Tô Viễn hấn—— thích An Hảo? !

Ta ngơ ngác nắm chặt lấy lá thư, trong lòng nhất thời cảm xúc lẫn lộn. Có chút thoải mái, lại có chút buồn vô cớ, còn có chút vui vẻ không rõ. . .

Chờ ta biết được mình đang cầm lấy điện thoại bấm số của Tô Viễn thì, bên kia đầu dây đã truyền đến thanh âm ôn nhuận của Tô Viễn, ta hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: "Tô Viễn, anh thích An Hảo sao?"

Microphone yên lặng một chút, sau đó hấn "Ừ" một tiếng.

Ta lập tức cười ha ha nói: "Em kháo, huynh đệ anh sao không nói sớm hử, anh không biết An Hảo thuộc quyền cai quản của em sao? Nếu như em biết

trước thì không phải đã sớm giật dây bắc cầu cho hai người ư, còn đợi đến bây giờ!"

"Anh, đã từng thích cô ấy. . ."

Đã từng. . . Thích. . .

"Vậy, hiện tại thì sao?"

Tô Viễn cười khẽ một chút: "Phương Nam, anh đã có vị hôn thê, cô ấy rất tốt, anh yêu cô ấy, anh muốn cùng cô ấy cả cuộc đời này."

Ta suy nghĩ một chút, không cam lòng hỏi: "Vậy, lần này trở về vì sao anh không dám tìm An Hảo ăn cơm?"

"Anh có đi tìm một lần, thế nhưng khi đó cô ấy nói đang hẹn hò, sau lại nói không có thời gian. Kỳ thực như vậy cũng tốt, không gặp mặt, cô ấy vẫn như trước là cô nữ sinh khá ái xinh xắn trong trí nhớ của anh, gặp rồi anh trái lại không biết phải đối mặt với cô ấy như thế nào."

"Vậy. . . Anh có biết An Hảo kỳ thực cũng thích anh không?"

". . . Không biết."

"Vậy hiện tại đã biết thì sao?"

Tô Viễn ngừng một chút, sau đó nói: "Phương Nam, bọn em đều là những người bạn thuở thiếu thời mà anh rất trân quý, một người là cô gái anh đã từng thích, một người là bạn tốt của anh. Tối nay anh sẽ lên máy bay quay về Mỹ, vị hôn thê của anh đang đợi."

Ta trực tiếp cúp điện thoại gọi cho An Hảo. Cầm điện thoại di động ta một mực run rẩy, ta cũng không biết vì sao mình gấp gáp như vậy, ta chỉ muốn bằng cách nhanh nhất báo cho An Hảo biết, người nàng thích cũng thích nàng. Ánh trăng bạc đẹp đẽ nhất trong hồi ức hai người chúng ta, thích nàng!

Kỳ thực, lúc đó ta cũng nghĩ Tô Viễn có thể xem ta như bạn thân, xem An Hảo như em gái, cho nên khi An Hảo đề nghị ai cũng không xem thư ta mới chịu đáp ứng. Nếu như lúc đó ta biết người Tô Viễn thích là An Hảo, ta nhất định sẽ nỗ lực tác hợp bọn họ.

Ta thích Tô Viễn, thế nhưng ta yêu An Hảo, yêu như yêu ba mẹ ta vậy. Nếu như người ta thích không thể cùng ta, như vậy ta chỉ có thể tiếp nhận hẳn

cùng An Hảo một chỗ. Nói cách khác, nếu như ta với An Hảo chỉ có thể có một người hạnh phúc, ta sẽ không chút do dự tặng cho nàng. Huống chi, Tô Viễn vốn thích nàng. Nếu như Tô Viễn cùng cô gái khác một chỗ, ta có thể sẽ thương tâm khổ sở, thấy cô gái kia sẽ muốn đánh cô ta. Nhưng nếu như Tô Viễn cùng với An Hảo, tuy rằng ta có thể cũng sẽ có một chút thương tâm, thế nhưng ta sẽ rất vui vẻ.

Thật tốt, người đàn ông ta yêu, và cô gái ta yêu, đều hạnh phúc.

Ta gọi vài lần cũng không có ai nghe máy, gấp đến độ ta muốn đập tường, thật vất vả mới gọi được, ta lập tức rống lên: "An Hảo ta nói cho người biết, người Tô Viễn thích là người!"

Điện thoại đột nhiên an tĩnh, ta "A lô a lô" hai tiếng, thanh âm của An Hảo trầm thấp truyền tới, nàng nói: "Ta biết. . ."

Ta sửng sốt, ngay người nửa ngày mới lắp bắp hỏi: "Người, người biết? Người làm sao. . . biết được?"

"Lần đầu tiên anh ấy viết thư về ta đã xem, sau đó thì biết. Bất quá không nói cho người, ta đem thư dán kỹ lại."

". . . Vì sao?"

"Không cần thiết phải biết, anh ấy đã xuất ngoại, cách xa ta vạn dặm, hơn nữa người cũng thích anh ấy, bất luận là ta hay là người, cũng không cần phải biết..."

"An Hảo, người. . . Người bây giờ còn thích Tô Viễn sao?"

"Nha? Người không biết sao? Kỳ thực —— ta vẫn —— thích người nhất nha! Ha ha, Phương Nam Nhân người chừng nào thì trở về đây, đi ăn cơm tối với ta đi. . . Không có người ta cũng không có cơm ăn, người nhanh lên một chút trở về làm cơm cho ta ăn. . ."

Ta không biết nên nói cái gì cho tốt, cũng chỉ đồng ý một tiếng rồi cúp điện thoại. Ta một người nằm ở trên giường phát ngốc thật lâu, Lâm Nhiên gọi ta cũng không có nghe thấy, thẳng đến lúc hán tới mang theo quần áo của ta lôi ta đứng lên ta mới hồi phục tinh thần lại.

Đầu mày hán nhăn thành hình chữ "Xuyên" (□) nhìn ta: "Xem một bức thư mà bắt đầu nghiền ngẫm lỗi lầm sao?"

Ta vừa định mở miệng, hấn đem ta ném xuống đất: "Nhanh lên một chút thu dọn đồ đạc đi, cô chú đã về, chúng ta cũng cần phải trở về."

Dọc theo đường đi ta cực kì trầm mặc, Lâm Nhiên cũng thần kỳ an tĩnh, cái gì cũng không hỏi ta, cũng không nói gì, trong xe chỉ quanh quẩn tiếng đàn dương cầm. Chúng ta trở lại thành phố A vừa lúc tới giờ cơm tối, ta nói với Lâm Nhiên ta hẹn An Hảo cùng nhau ăn rồi. Hấn cũng không nói gì thêm tiễn ta tới trên lầu, nói buổi tối điện thoại cho ta xong liền xoay người xuống lầu. Ta gọi hấn lại, nói: "Cái kia. . . Sinh nhật vui vẻ. . ."

Hấn nhẹ nhàng mà cười, góc cạnh sắc sảo của sườn mặt dưới ngọn đèn mờ nhạt ở hàng hiên sáng lên một mảnh ôn nhu, hấn nói: "Anh còn tưởng rằng hôm nay đợi không được những lời này của em chứ."

Ta nhất thời cảm thấy thật hổ thẹn.

Hấn liền bổ sung thêm một câu: "Quên đi, dù sao em cũng thường không có đầu óc, anh là người có phong độ đại lượng, tha thứ cho em đó."

Ta nhất thời cảm thấy ta hổ thẹn cái rắm a. . .

Ta đẩy cửa vào nhà, An Hảo như sói đói vồ mồi đánh tới, ta vội vàng lắc mình né tránh, nàng bùng cái trán đụng vào tường, nước mắt lưng tròng nhìn ta: "Người cái đồ không có lương tâm. . . đi hai ngày, để người ta một mình trông nhà, rất tịch mịch, rất trống trải, rất. . ."

"Ngừng ngừng ngừng ngừng." Ta khẩn trương ngăn nàng lại, "Ăn chưa? Ta cũng chưa ăn, nói đi muốn ăn cái gì, ta đi làm."

An Hảo nâng cằm suy nghĩ một chút nói: "Ừm, hôm nay sẽ không hành hạ người, chúng ta đi ra ngoài ăn đi, ta muốn ăn Ma lạt năng (1)."

Thế là hai chúng ta hoả tốc thu thập xong liền chạy xuống lầu đi tới quán ven đường. An Hảo kéo ta tới cạnh một cái bàn nhỏ ngồi xuống, rất khoa trương vung tay lên, cao giọng hô: "Ông chủ! Hai chén Ma lạt năng! Trong đó một chén không mè không cay cũng không nóng (2)!"

Ta đang ngồi ồm thiêu chút nữa té lăn ra đất, tỷ tỷ, người xác định người tới ăn Ma lạt năng sao?

Nàng nhìn ta cười ha ha hai tiếng, vung tay lên: "Ông chủ tôi nói giỡn, phần của tôi cho nhiều ớt một chút!"

Một hồi sau Ma lạt năng của chúng ta được bung lên, vừa ăn An Hảo vừa dùng chân khều khều ta, nhìn ta bĩu môi, ta hỏi: "Gi?"

An Hảo trợn mắt nuốt Ma lạt năng trong miệng xuống: "Người sao không có tâm linh tương thông với ta gì hết vậy? Ta hỏi người, hai ngày rồi làm sao? Tư vị gặp phụ huynh là như thế nào?"

Ta thổ huyết, người đá ta hai cái bĩu môi một cái, ta sao có thể biết người muốn nói gì chứ, ta cũng không phải con giun trong bụng người nha.

"Thì như vậy đó. . ."

"Hắc hắc, ba mẹ ta có phải đôi với Lâm Nhiên rất thoả mãn hay không hả?" An Hảo vẫn thường gọi ba mẹ ta là "ba mẹ ta", ta gọi ba mẹ nàng cũng là "ba mẹ ta".

Ta dùng sức gật đầu: "Cực kì thoả mãn ... A. . ."

An Hảo ha ha cười: "Ta biết mà! Mama ta biến thái như vậy, cảnh tượng nhất định rất đặc sắc!"

Ta khóc lóc kể lể: "Ta hết thấy chỉ là một đứa con nuôi. . ." Suy nghĩ một chút, ta quyết định nói, "An Hảo à, tối nay Tô Viễn quay về Mỹ, anh ấy nói, anh muốn đính hôn. . ."

Tay An Hảo ngừng lại, sau đó làm như không có việc gì gấp một viên thịt lên ăn: "Ừm, rất tốt, nhanh như vậy sẽ đính hôn, ai. . . Ta cũng già rồi. . . Người cũng sắp già ra ngoài, không được, ta cũng cần phải nỗ lực! Sao có thể tụt lại sau các người được! Ta phải nhanh chóng tìm một người đàn ông tốt gả đi!"

Ta thấy vành mắt nàng có điểm hồng, thở dài trong lòng, chuyển đề tài: "Được rồi, hôm nay chính là sinh nhật Lâm Nhiên."

"Hả? Vậy người tặng hân cái gì?"

Ta than thở buông tay: "Thời gian gấp quá, ta chưa kịp chuẩn bị."

"Như vậy sao được!" An Hảo quăng một chiếc dưa, "Vừa lúc ta biết gần đây mới mở một cửa tiệm bánh ga-tô DIY, người nha, tự tay làm một cái bánh ga-tô nhỏ tặng hân đi!"

"Cái kia. . . Khó không?"

"Yên tâm, rất dễ! Ngươi là đầu heo cũng sẽ học được!"

Sự thực chứng minh, An Hảo quả là đánh giá ta quá cao, ta thực chất còn không bằng đầu heo. Rõ ràng chọn bánh nhân đào đơn giản nhất, thế mà ta vẫn làm cho nó nát bét. Không biết phá hư bao nhiêu nguyên vật liệu, khó khăn làm ra được một cái bánh hoàn toàn khác hẳn bánh mẫu, nhưng nhìn thời gian cũng không còn kịp rồi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là chấp nhận vội vàng trả tiền bắt xe tới nhà Lâm Nhiên.

Lúc ta tới, Lâm Nhiên vừa mới tắm rửa xong, nước theo tóc nhỏ xuống, cả người phả lệ gợi cảm, ta xem mà mặt đỏ hết lên. Ta đem bánh ga-tô đã gói lại đưa qua: "Nè, tặng quà sinh nhật cho anh, bánh ga-tô em tự tay làm."

Lâm Nhiên hồ nghi tiếp nhận rồi mở ra, sừng sốt một chút, sau đó ha ha cười nói: "Phương Nam, em sao tặng quà cũng có thể tặng đặc sắc như thế hả, không ngờ lại tặng cái mông người . . . Ha ha. . ."

Thồ huyệt! Nhà ngươi mới là cái mông!

Ta tức giận vươn tay ra đoạt lấy: "Không muốn thì trả đây, em ăn một mình!"

Lâm Nhiên né tránh: "Nào có chuyện tặng rồi còn trả lại chứ?"

Ta trợn mắt nói: "Không phải anh ghét nó sao!"

Lâm Nhiên tiến lên đem ta vây giữa hắn với bức tường, nói: "Hừ, sinh nhật anh, em tưởng anh khinh địch mà bỏ qua như vậy sao?"

Ta có điểm không được tự nhiên đẩy hắn ra nhưng đẩy không được: "Cái kia. . . Không phải em tự làm bánh ga-tô tặng cho anh rồi sao? Anh còn muốn cái gì? Ngày mai em mua tặng anh."

Hắn nheo mắt lại, nhếch một bên miệng, chậm rãi nói: "Ừm. . . Đem em đưa cho anh, thế nào?"

Chú thích:

(1) Ma lạt năng (□□□): là cái món này này ^^, mọi người tham khảo thêm Google nha!

(2) Nguyên văn là “□□□□□□□□□□□□□□”: bà An Hảo đòi ăn Ma lạt năng nhưng đòi “không ma không lạt không năng” ==”

Chương 30

Ta ngẩn ra, tới lúc phản ứng kịp thì khuôn mặt đã xầu hổ tới mức đỏ bừng, liều mạng dùng cánh tay chèn giữa ta và hấn để đẩy hấn cách xa ra một khoảng. Nhìn về mặt hấn trên tức, ta sốt ruột giơ chân gạt hấn ra, ai ngờ đầu hấn dường như sớm dự liệu được, ta vừa mới nhấc đầu gối lên hấn liền lập tức đem nửa người trên dán lên người ta, ép ta thiếu chút nữa chết ngạt.

Ta □ tức giận giương mắt trừng hấn, hấn lại cười về mặt đắc ý: "Thế nào? Còn muốn đá anh sao? Chỗ này không làm bậy được nha, em khí lực lớn như vậy, vạn nhất thực sự bị em đá một cú, trước không nói tới anh nhưng hạnh phúc nửa đời sau của em phải làm sao bây giờ?"

Ta thổ huyết, người cái đồ lưu manh! Ta một bên trợn mắt, một bên suy nghĩ động đậy chân làm sao để đẩy tên Lâm Nhiên kia ra, ai ngờ bất luận ta tìm cách nào hấn cũng không chút sút mẻ, thấy ta nóng nảy gấp gáp, Lâm Nhiên cười hắc hắc: "Anh van em, chưa nghe nói qua ‘quá tam ba bận’ sao? Anh bị em quăng ngã hai lần, còn có thể đề em thực hiện được lần nữa ư?"

Khuôn mặt ta đỏ lên mà không biết làm sao, đột nhiên Ngân Lang từ trong phòng nhảy ra vài bước đến bên chân Lâm Nhiên nhìn hấn, lại quay sang nhìn nhìn ta, ta vội vàng cầu viện: "Ngân Lang, chủ tử nhà mi khi dễ ta, cắn hấn!"

Ngân Lang nghiêng đầu làm như tự hỏi một phen, sau đó há mồm không chút do dự -- bỏ nhào về phía chân ta!

Ta "A" một tiếng muốn né sang bên cạnh lại bị Lâm Nhiên đè nặng không động đậy được, vì vậy Ngân Lang một cú trực tiếp cắn trên đùi ta. Lâm Nhiên cũng hoảng sợ vội vã buông ta ra ngồi xổm xuống vỗ đầu Ngân Lang, quát cho nó nhả ra, sau đó xắn quần jeans của ta lên xem có bị cắn trầy da hay không. Tốt xấu Ngân Lang coi như có chút lương tâm, phỏng chừng là

nhớ tới lần trước ta làm cơm cho chủ tớ nó ăn cho nên cũng không dùng sức lắm, chỉ là lưu trên đùi ta một dấu răng mà thôi.

Ta thở phào một hơi thở: "May là chưa trầy da. . ."

Lâm Nhiên nhìn Ngân Lang, nói: "Hay là đi chích ngừa đi, vạn nhất bị nhiễm bệnh đại là không được rồi. . ."

"Ai nha không cần đâu, không có trầy da, tốn tiền uống phí như vậy để làm chi?"

Lâm Nhiên dùng khước mắt liếc ta, nói: "Cũng không phải nói với em mà."

Ta sững sốt, không phải là nói với Ngân Lang chứ?

Quả nhiên Lâm Nhiên ngồi xổm xuống vuốt đầu Ngân Lang nói: "Phải không Ngân Lang? Chúng ta nên chú ý chút, bệnh ngứa cũng có khả năng lây nhiễm đó..."

Ta thổ huyết, thật đúng là!

"Cái kia, em tới là tặng bánh ga-tô cho anh, bây giờ không có chuyện gì vậy em về đây."

Lâm Nhiên tự mình đi lấy áo khoác: "Anh tiễn em."

Ta vội vàng xua tay: "Không cần không cần, cũng không phải em không biết đường, huống hồ em là người cường hãn như thế, em không đi cướp người khác là tốt rồi ai dám cướp của em chứ. . ." Lâm Nhiên phóng một ánh mắt sắc như dao qua, ta nhanh chóng chuyển lời, "Ách, thế nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. . . Vậy cảm ơn anh."

Tới tiểu khu ta cùng An Hảo ở trọ, Lâm Nhiên tìm nửa ngày mới được một chỗ để đỗ xe. Ta ở trong lòng yên lặng thở dài, sớm biết như vậy không bằng gọi điện thoại để hân tới lấy quà, đỡ được ta chạy tới nhà hân một chuyến. Tiết kiệm tiền lại tiết kiệm xăng, còn có thể vì sự nghiệp bảo vệ môi trường mà cống hiến một ít. Huống chi tại thời đại giá cả leo thang mà tiền lương không thêm tăng như bây giờ, tiền đi xe thật khiến loại tiểu thị dân như ta đau lòng muốn chết.

Đang cúi đầu phiền muộn, Lâm Nhiên kéo áo ta đem ta túm trở về, một ngón tay gõ vào đầu ta: "Nghĩ cái gì vậy? Sắp đi lên bồn hoa rồi kìa!"

Ta ôm đầu kêu rên: "Không cần gõ đầu, anh không biết gõ như vậy sẽ ngốc sao?!"

Hắn cười nhạt một tiếng: "Không nghe nói qua ‘dĩ độc trị độc’ sao? Em đã ngốc đến mức tận cùng rồi, anh gõ nữa không chừng có thể thông minh lên chút."

= =

Ta quyết định không thêm để ý đến hắn, ai ngờ hắn càng gõ càng nghiện, lấy đầu ta làm mồi, một bên lấy tay gõ một bên còn tự phối âm: "Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc, cốc cốc cốc. . ."

Ta nổi giận, giơ tay lên gạt cái móng heo của hắn ra: "Phương trượng thỉnh tự trọng!"

Ai biết liền xảy ra chuyện, nguyên bản cái chìa khóa xe của Lâm Nhiên đang móc trên ngón tay hắn bị ta vỗ một cái, chìa khóa "véo" một phát bay vào trong bồn hoa ven đường, ta nhất thời trợn tròn mắt.

Lúc này Lâm Nhiên còn có tâm tư nói giỡn: "Su thái, em xem chuyện này làm sao giải quyết đây? Nếu như tối nay không tìm được chìa khóa xe, su thái có muốn cho lão nạp ngủ lại một đêm hay không? Lão nạp thực không ngại chen chúc với su thái. . ."

Ta nhanh chóng nhắc tay đầu hàng: "Em đi tìm!"

Vì vậy ta cùng Lâm Nhiên hai người chui vào trong bồn hoa kia, trong bóng tối mò mẫm chìa khóa như mò kim đáy bể. Thỉnh thoảng hai người vừa xoay đầu lại cụng nhau, hoặc là anh đập em một cước, em giẫm anh một cái. . . Thế là từ bồn hoa truyền ra thanh âm như sau:

"A!" "Oái. . ." "Đau a!" "Anh đè trúng em!" "Em sờ đi đâu vậy?!"

Trong tiểu khu có một gia đình mang theo con nhỏ ra ngoài tản bộ vừa mới trở về đúng lúc đi ngang qua bồn hoa, đôi vợ chồng nọ một bên không cho con trẻ nhìn hướng bên này, một bên dùng sức vươn đầu tới, vừa nhìn vừa lắc đầu: "Chắc chắc, thực sự là thói đời ngày nay mà, thanh niên bây giờ ấy, đi chỗ nào không đi lại gấp gấp giải quyết như thế, thực sự là. . ."

Ta □. Giữa lúc ta cúi đầu giả chết, Lâm Nhiên đột nhiên sát tới nhỏ giọng bên tai ta: "Ai, em nói xem anh rõ ràng cái gì cũng không làm mà phải gánh

chịu tội danh không có thật như thế, quả thực không có lời, hay là anh dứt khoát biến nó thành sự thực?"

Ta thô huyết, hung hăng trừng cho hắn thủng lỗ: "Anh là đồ lưu manh!"

"Dù sao thì vật hợp theo loài, em cũng là một nữ lưu manh -- à sai rồi, dựa theo sự phân chia giữa người với động vật, chính xác nhất em phải là lưu manh cái!"

= = ta quyết định hảo nữ không cùng nam nhân đấu, không chấp nhận với hắn.

Khó khăn lắm mới tìm được cái chìa khóa xe, Lâm Nhiên đưa ta đến dưới lầu, nhìn ta lên lầu, sau đó mới xoay người rời đi. An Hảo vừa thấy ta trở lại, như con cá chép từ sô pha bung lên đứng dậy chia vào người ta nói: "Người sao lại trở về vậy?!"

Ta bị mặt nạ dưỡng da trắng bóc của nàng dọa hoảng sợ, vỗ vỗ ngực ngồi xuống nuốt nước bọt: "Trời tối người ở trong phòng khách đắp mặt nạ, muốn hù chết ta sao?"

Nàng trợn mắt quay lại ngắm cái gương: "Xí, ta ở nhà dọa phụ nữ so với người đi ra ngoài dọa đàn ông còn tốt hơn. Ài, sao người lại trở về vậy?"

"Trể thế này ta đương nhiên phải về."

Nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lấy ngón trỏ xia ta một cái: "Người đúng là đầu heo mà! Khung cảnh tốt như vậy, rèm nhung lụa đỏ thích hợp cỡ nào... đêm xuân đáng giá nghìn vàng thích hợp cỡ nào để... hừm, OOOX a! Người dĩ nhiên lại đi về như thế! Ài, ta nói Lâm Nhiên sẽ không có một điểm biểu hiện đi?"

"= = biểu hiện cái gì? À, hắn nói ta tặng cái mông cho hắn."

"Phốc... Cái mông! Ha ha, hai người các người thật đúng là... Câu kia nói như thế nào nhỉ, à, là 'Vương bát đối lục đậu nhân' (*)!"

(* Chính xác phải là “Vương bát khán lục đậu”, xem chú thích chương 2 để hiểu thêm ^^)

Ta đổ mồ hôi... Cô nương người không biết dùng tục ngữ dùng lung tung có được hay không, người là muốn khen chúng ta tình đầu ý hợp hay là muốn mỉa mai chúng ta “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” đây!

Rửa mặt xong bò lên trên giường, vừa mới nằm xuống điện thoại di động liền vang lên, nhìn thấy số Lâm Nhiên, ta bắt máy.

"Ngủ à?" Giọng hắn rất nhẹ.

Ta nói: "Không, anh về đến nhà chưa?"

"Ừ, đang định ngủ đây."

Ta nói: "Em cũng định đi ngủ nè."

"À ha? Vậy chúng ta cùng nhau ngủ?"

Ta □, cái này nói sao nghe không được tự nhiên nhỉ.

Hắn ở bên kia khẽ cười một tiếng, nói: "Có muốn anh hát một bài ru con cho em nghe không?"

Ta tinh thần phấn chấn, dùng sức gật đầu: "Tốt tốt!"

Hắn ôm điện thoại hắng giọng, khí thế ngất trời mở miệng: "Vùng lên! Những người không muốn làm nô lệ!"

Ta vốn đang nín thở ngưng thần, bị một câu của hắn làm sợ đến thiếu chút nữa lăn xuống dưới giường. Ca ca, ngài xác định ngài đây là đang hát bài ru con sao?

Dường như là đoán được ta ở bên kia đang trợn trắng mắt, điện thoại truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng sung sướng của hắn: "Thế nào? Có dễ nghe hay không? Anh nói cho em biết anh chưa hát tình ca cho cô gái nào nghe đâu nha, em là người đầu tiên. . ."

Ta đỏ mồ hôi, quốc ca coi như là tình ca sao? Nhân gia ngài quả nhiên bác ái. . .

Ta nằm ở trên giường, ôm gối đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nghe thanh âm Lâm Nhiên vui vẻ truyền tới, tâm tình phá lệ thoải mái, vì vậy ta quyết định hỏi Lâm Nhiên một vấn đề mà ta đã kìm nén dưới đáy lòng thật lâu: "Ai, vì sao anh thích em vậy? Bên cạnh anh oanh oanh yến yến nhiều như vậy, ngay cả An Hảo đều nói anh là một khách sạn 6 sao, "đẳng cấp xa hoa" đến mức người muốn trụ vào nhất định rất nhiều đúng không? Sao anh lại nhất lầy 'thứ phẩm hàng tồn' như em đây?"

Lâm Nhiên dường như nghiêm túc tự hỏi một phen, cuối cùng thờ dài một tiếng, nói: "Anh nghĩ, có thể là định luật bảo toàn vật chất có tác dụng."

"Hả?"

"Em nghĩ đi, anh đã ưu tú như thế hoàn mỹ không sút mẻ như thế, một gia đình nếu như hai người đều tốt như vậy làm sao được? Cho nên vật chất phải bảo toàn a, anh có bao nhiêu hoàn mỹ, phải tìm một, a ha, người nào đó lại cân đối một chút không phải sao?"

"= = anh là đang gián tiếp mắng em sao?"

"Không có nha, anh khen em mà. . ."

". . . Có người khen người khác như anh sao?"

"Hắc hắc, có nha, anh đây không phải là người đó sao!"

"Lâm Nhiên! Anh không thể nghiêm chỉnh trả lời vấn đề của em sao? !"

"Ừm. . . Người gốc tự có phúc của người gốc, em suy nghĩ nhiều như vậy để làm chi? Anh mỗi ngày ở chỗ làm đều bị những người tinh ranh khôn khéo quay xung quanh nhiều như vậy đã quá sức rồi, làm chi mà muốn tìm một người thông minh sắc sảo về dẫn dắt mình chứ? Em gốc như vậy trái lại rất tốt, quen em không cần suy nghĩ nhiều lắm, cũng không cần che giấu cái gì, lại càng không cần phải tốn sức giống như với những cô gái khác đi đoán tâm tư của em. Như vậy không tốt sao?"

Ta im lặng, đáng thương thay, gốc cũng là một loại ưu điểm ư?

"Vậy. . . Nếu như tương lai có một ngày, chính là cần phải sử dụng đầu lộ diện bên cạnh anh, phải làm sao bây giờ?"

"Cần xuất thủ thì để mình anh được rồi, em cần chi phải ra tay? Hơn nữa, em là cho anh xem, cũng không phải cho người khác xem."

Thế nhưng ta còn lo lắng, lo lắng người không hoàn mỹ như ta không xứng với người hoàn mỹ như hắn, lo lắng đây chung quy chỉ là một sai lầm thật mỹ lệ, vì vậy ta phiền muộn gãi đầu nhỏ giọng lầm bầm: "Nếu như em có phân nửa của An Hảo thì tốt rồi. . ."

Lâm Nhiên trầm mặc một chút, cười nói: "Phụ nữ bọn em ở đâu mà cứ suốt ngày so bì như thế, mọi người tự có ưu điểm của riêng mình, suy nghĩ nhiều như vậy để làm chi? Được rồi trời đã khuya, mau ngủ đi."

Ta thở dài một hơi gật đầu: "Ừm, vậy anh cũng nhanh một chút ngủ đi. Khụ, nhớ phải mơ thấy em!"

"Đừng, anh sợ bị dọa tỉnh lại. . ."

Chương 31

Tối hôm qua treo điện thoại của Lâm Nhiên, ta an tâm ngủ một giấc cực kì trầm, một đêm vô mộng. Sáng sớm tỉnh lại, cả người sáng khoái thoải mái kéo rèm mở cửa sổ, ánh mặt trời lữ lượt tiến vào tràn ngập căn phòng, thực sự là một ngày đẹp trời! Mang theo tâm tình khoái trá khó có được, ta đứng lên đi làm bữa sáng, sau đó gõ cửa gọi An Hảo rời giường. An Hảo bộ dạng như con heo nhỏ lười biếng ôm chăn, quay đầu nhìn ta nheo mắt "hừ hừ" hai tiếng, ta nhìn không được tiến tới vỗ mông nàng một cái: "Đừng lằm bằm nữa! Càng xem càng giống heo!"

Nàng "ngao" một tiếng ngồi dậy, chia vào người ta cả giận nói: "Ngươi, ngươi, ngươi cũng dám vỗ mông mặt của lão nương? !"

Ta nheo mắt sờ mặt nàng, rung đùi đắc ý nói: "Gia ta còn sờ mặt ngươi đây, thì thế nào? Lại đây, xướng cho gia nghe một tiểu khúc!"

Nàng lập tức vô cùng e thẹn lấy chăn che mặt nhìn ta chớp chớp nhãn tình, nói: "Đáng ghét, nhân gia bán thân không bán nghệ!"

Hai chúng ta cười loạn thành một đoàn.

An Hảo rửa mặt xong thấy bữa sáng trên bàn cơm, kinh ngạc nhìn ta nói: "Kỳ lạ, cũng không có nghe nói gà trống nhà ai ấp trứng nha, sao ngươi lại rời giường làm điểm tâm vậy? !"

Ta trừng mắt nàng: "Không ăn thì thôi, ta ăn!"

Nàng vội vàng lấy đũa gấp một miếng: "Ai nói không ăn?" Vừa ăn cơm nàng vừa lấy chân khều ta, "Ai, quả nhiên là người đang yêu, cảm giác thiệt không giống đó!"

"Chỗ nào không giống?" Ta quay đầu nhìn ảnh mình phản chiếu qua cửa thủy tinh, "Xinh đẹp?"

Nàng vẽ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn ta, sau đó thở dài một tiếng lắc đầu: "Lâm Nhiên rốt cuộc là làm hay chưa vậy? Người xem người ham muốn không được thỏa mãn tới mức mọc mụn rồi kìa. . ."

Ta thổ huyết, mọc mụn với chuyện này có cái quan hệ gì hả!

Ta trợn mắt nhìn nàng: "Còn mọc mụn nghĩa là ta còn trẻ! Còn có thể nổi mụn! Cái này gọi là gì người biết không? Cái này gọi là ‘thanh xuân mỹ lệ mụn’!"

"Xí xí xí, cái rắm á, người rõ ràng là 'Nhất ba vị bình, nhất ba hựu khởi' (1) ! Quên đi, dù sao người hủy dung cũng chẳng khác với lúc trang điểm, chẳng có quan hệ to tát gì."

= =

Là ai nói ‘Cật nhân chủy đoản nã nhân thủ nhuyển’ (2)? Là ai nói? ! Vì sao ta hết lòng hầu hạ, ta cật lực cũng không lấy lòng được ‘bạch nhãn lang’ nhà người hả? !

Dọn dẹp xong xuôi đi làm, mới vừa vào đại sảnh công ty liền thấy không thích hợp lắm, nhìn kỹ, thì ra là nhân viên lễ tân thay người! Nhìn kỹ lại — không phải "Tiểu thư sóng thần" mới hai ngày trước gặp ở trên chùa sao!

Nàng ta vốn đang ưỡn ngực ngẩng đầu mỉm cười, thấy ta cũng sững sốt, sau đó trợn mắt không nhìn ta, phỏng chừng còn ghi hận ta ngày đó hù dọa nàng, ta cũng mặc kệ, ngẫm lại ngày đó cô ta dám cộ trên người Lâm Nhiên ta lại tức giận.

Tới phòng làm việc, ta vừa ngồi xuống, chị Vương tới gần thân bí nói với ta: "Ai, cô cùng với Lưu quản lí phòng kỹ thuật xảy ra chuyện gì vậy?"

Ta ngẩn người, Hữu Tài sư huynh? "Không có chuyện gì, làm sao cơ?"

Chị ta chìa chìa vật gì đó trên bàn ta, nói: "Nè, Lưu quản lí phòng kĩ thuật sáng sớm đưa tới cho cô."

Ta nhìn lại, trên bàn là một hộp quà, dưới ánh mắt hiếu kỳ của chị Vương ta mở ra, là một cái rất khăn lụa rất đẹp. Ta ngẩn người, cuối cùng nghĩ tới, đúng rồi, bữa xem mắt đó ta vội vã gấp gấp bỏ đi, sau lại bởi chuyện của Lâm Nhiên bận đến nỗi hồ đồ, không có hảo hảo cùng sư huynh nói chuyện một chút, phỏng chừng hẳn chính là hiểu lầm. Vì vậy ta cầm cái hộp kia đi qua phòng kĩ thuật tìm hẳn, hẳn thấy ta vẫn thân nhiên, ta trái lại có điểm xấu hổ chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Hắn thấy ta ấp úng, nhíu mày nói: "Có chuyện gì thì em nói đi, lúc nào cũng nhăn nhó nhí nhí như thế sao?"

Ta quyết tâm nói: "Cái kia, sư huynh, chuyện hẹn hò, thì là. . ."

Hắn liếc ta, nói: "À, yên tâm, tôi hiểu rõ."

Ta sững sốt, hẳn biết? Vậy là tốt rồi, không cần ta giải thích. Thế là ta cười cười nói: "Em đây yên tâm rồi, em về trước đây." Nói xong buông hộp muốn đi.

Lại nghe thấy hẳn mở miệng nói: "Ừm, yên tâm, nếu tôi đã đồng ý cùng em sẽ không vứt bỏ em, mấy ngày này bận quá cho nên không có tìm em được. Nếu không em xem lúc nào thích hợp chúng ta hẹn hò đi."

Ta lại sững sốt, hỏi: "Anh nói cái gì?"

"Hẹn hò đó, chà, lẽ nào em cũng không thích? Vậy cũng được, dù sao tôi cũng không thích. Dứt khoát vậy đỡ phiền toái."

Ta ngã xuống đất, đây là cái gì với cái gì vậy, không phải là sư huynh cho rằng hôm nay ta tìm đến hẳn là sợ hẳn vứt bỏ ta đi? !

"Cái kia. . . Sư huynh à, em nghĩ chúng ta cứ giữ quan hệ sư huynh sư muội là tốt rồi, em không nghĩ tới sẽ phát triển thành cái khác."

Hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu: "À, em muốn tôi trước mặt những người khác làm bộ không có chuyện gì với em đúng không?"

= = ta đột nhiên nghĩ ta làm gì mà có chuyện nhỏ này cũng không thể khơi thông. . .

Cuối cùng ta khẽ cắn môi, quyết định bất cứ giá nào cũng phải nói: "Sur huynh! Em có bạn trai rồi!"

Hữu Tài sư huynh gật đầu: "Tôi biết rồi, không phải là tôi sao?"

= =

"Không phải anh. . ."

Hắn trầm tư một chút, nói: "Ừm, tôi biết đàn ông có quan hệ tốt với em khá nhiều, không có việc gì đâu, không cần sợ tôi hiểu lắm, chúng ta đều quen biết lâu như vậy, em còn có gì lo lắng?"

Ta thổ huyết. . . Ta thật hoài nghi trước đây ta vì cái lông gì mà nghĩ mình với Hữu Tài sư huynh rất hợp duyên chớ, rõ ràng chúng ta chính là người trên hai hành tinh khác nhau!

"Sur huynh! Em thực sự đã có bạn trai rồi! Không phải cái loại bạn bè bình thường mà anh nghĩ đâu! Là người yêu! Hẹn hò với nhau!"

Hắn trừng mắt xem ta nửa ngày, cuối cùng nói: "Cho dù muốn cự tuyệt tôi, cũng không cần tìm loại lý do này đi. . ."

= = giá trị thị trường của ta nhìn qua kém như vậy sao. . .

Sau cùng chính Hữu Tài huynh vung tay lên đặc xá ta: "Được rồi tôi hiểu rõ ý tứ của em. Em trực tiếp nói em không nói giỡn, không phải xong sao? Xoay tới xoay lui, chuyển một vòng lớn như thế!"

= = ta rút cuộc hiểu được, ta muốn khéo léo tìm cách vì chú ý tới cảm thụ của sư huynh là một suy nghĩ hết sức sai lầm. . .

Hắn nhìn cái hộp trên bàn, nói: "Tặng em rồi nào có đạo lý nhận lại? Em cầm đi, dù sao tôi cũng không dung được."

Cái khăn lụa này nhận không tiện, ta đâu thể thu, vì vậy chối từ: "Em nhớ sư huynh có một cô em gái, vậy tặng cho cô ấy đi, khăn lụa đẹp như thế, cô ấy nhất định thích. Anh cũng biết em luôn luôn không thích phục trang. . ."

Hắn vung tay lên cắt đứt ta: "Tặng em gái cái gì chứ?! Đây là nó cho tôi mà! Máy hôm trước nó với thằng bạn trai thứ mấy đó không biết chia tay, khăn lụa này là của bạn trai trước khi chia tay tặng cho nó, nó không muốn xài, vứt đi thì tiếc nên cho tôi, bảo tôi tặng bạn gái nên em nhận thì tốt rồi."

Ta lần thứ hai hết chỗ nói, sư huynh, người quả thực không phải người bình thường, loại lời thoại này cũng có thể trực tiếp nói với người ta. . .

Tốt xấu cũng giải quyết xong cái chuyện đại phiên toái - sư huynh, ta yên tâm trở lại làm việc, bất tri bất giác đã tới buổi trưa. Cùng mấy người chị Vương đi căn tin nhân viên, lúc gọi cơm vừa lúc đụng vào "Tiểu thư sóng thần", nàng vươn thẳng bộ ngực, ưỡn ưỡn ẹo ẹo bụng khay cơm đi qua, mang đi một rừng ánh mắt nam đồng nghiệp. Lòng ta âm thầm khinh bỉ, một đám động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới!

Ai biết ta vừa trừng mắt xong, cô nương nọ bụng khay cơm tới bàn trước mặt ta, đặt khay xuống, khiêu khích nhìn ta, ta không quan tâm đi tới bàn bên cạnh ngồi xuống.

Một bữa cơm ta nhìn bộ ngực trắng nõn của nàng trước mắt ta lắc tới lại lắc lui, lắc tới mức con mắt ta sắp hoa cả lên, ăn cơm mà thống khổ không gì sánh được. Chị Vương trái lại cùng nàng chuyện trò vui vẻ, hai người tám chuyện rất sôi nổi. Vốn ta còn có điểm lo lắng nàng đem chuyện thấy ta đi với Lâm Nhiên nói ra, bởi vì ta tạm thời còn không muốn công khai, không ngờ nàng dĩ nhiên một chữ cũng không đề cập tới, ta thở phào nhẹ nhõm.

Buổi chiều vừa tan tầm, liền nhận được điện thoại của Lâm Nhiên bảo ta đợi hắn. Ngồi lên xe ta hỏi: "Để làm chi anh?"

Hắn rất tự nhiên trả lời: "Hẹn hò. . ."

Ta "à" một tiếng, không biết nói như thế nào. Tuy rằng bên người có một nàng An Hảo mỗi ngày trang điểm xinh đẹp theo các anh soái ca khác nhau đi hẹn hò, thế nhưng thấy heo chạy dù sao so với ăn thịt heo cũng là hai chuyện khác nhau, chuyện này bay tới trên người ta thật đúng là có điểm mờ mịt không biết làm sao. Bình sinh lần đầu nói chuyện yêu đương, cái buổi hẹn hò này nên làm thế nào đây?

Đang rất bối rối, điện thoại đột nhiên vang lên, ta xem tên liền bắt máy: "A lô, An công chúa chuyện gì?"

"Phương Nam Nhân lúc người về mua cho ta hai cái 'Cháp tử chi thủ' (3)."

"Hảo, muốn của nhà ai đây?"

"Tiệm 'Quang minh đỉnh' (4) ở góc đường nha."

"Hảo, tiệm 'Quang minh đỉnh' hai cái 'Chấp tử chi thủ' đúng không? Biết rồi."

Cúp điện thoại, Lâm Nhiên vẻ mặt nghi hoặc nhìn ta: "Bọn em nói loạn xạ cái gì vậy?"

"À, là An Hảo muốn em về mua cho cô ấy hai cái giò heo."

"Vậy 'Chấp tử chi thủ' với 'Quang minh đỉnh' là ý gì?"

"À, 'Chấp tử chi thủ' đó hả," ta vẻ mặt thâm tình cầm lấy tay Lâm Nhiên đặt ở bên mép, "Đương lúc anh cầm một cái giò heo thơm ngào ngạt, muốn làm cái gì nhất? Có phải là mở rộng bao tử gặm nó vào miệng đúng không? Chính là 'Cầm chặt tay, cắn một ngụm' đó!"

Lâm Nhiên nhìn tay phải bị ta thâm tình nâng lên, khước miệng co rúm, dùng sức đưa tay rút trở lại: "Vậy 'Quang minh đỉnh' là gì?"

Ta tình ý chưa hết dỗi theo bàn tay thon dài của hắn, dưới đáy lòng cảm thán, xúc cảm thật là tốt mà!

"Khụ khụ, ở góc đường có tiệm bán giò heo, ông chủ tuổi trung niên bị hói, cho nên đỉnh đầu vừa sáng vừa bóng nên gọi là 'Quang minh đỉnh' đó. . ."

Lâm Nhiên lại co giật khước miệng: "Sao bình thường cũng không thấy em có đầu óc như thế. . ."

Ta rung đùi đắc ý nói: "Tại anh không có phát hiện chỗ tài hoa của em! Không phải em thiếu khuyết tài hoa, mà là anh thiếu khuyết một đôi mắt phát hiện tài hoa!" Đột nhiên nhớ tới buổi trưa cái cô "sóng thần" kia, ta liền ta thán một tiếng, "Đàn ông các anh, chỉ thích những cô ngốc nghếch ngực bự!"

Hắn cười liếc mắt nhìn ta, ho khan hai tiếng nghiêm mặt nói: "Anh sẽ không như vậy! Ừm. . . Anh thích người không có ngực, cũng không có nǎo!" Nói xong còn ý vị thâm trường liếc mắt ta.

Nha nha! Ý người là gì ý người là gì hả? !

"Hừ! Đi chỗ nào hẹn hò đây? Mà muốn hẹn để làm chi vậy?"

Hắn thông dong liếc mắt ta: "Đương nhiên là. . .nên làm cái gì cần làm chứ sao. . ."

= =

"Vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Hắn lườm ta, YD (5) cười: "Đã lâu không có vận động, xương cốt có điểm không thoải mái nha. . ."

Chú thích:

- (1) Nguyên văn “□□□□, □□□□”: theo bạn đoán thì ý nói cái thừa cái lại thiếu.
- (2) Nguyên văn “□□□□□□□□”: ý nói đã nhận lợi lộc gì của người khác thì phải lịch sự với người, đối xử tốt với người.
- (3) Nguyên văn “□□□□”: đại ý là nắm chặt tay, không buông. Câu này thường dùng với nghĩa bóng là thề nguyện sống với nhau đến răng long đầu bạc a!
- (4) Nguyên văn “□□□□”: mặt trời mọc.
- (5) YD: dâm đẳng ^^

Chương 32

Ta ngẩn ra, sau đó mặt lập tức đỏ bừng như phải bỏng, nhả nhó một lát bèn nói: "Khụ khụ, nói chuyện nghiêm túc cơ. . ."

Hắn quay đầu lườm ta: "Anh nói nghiêm túc mà."

= =+

Nếu đã là người yêu, ta đối với việc này phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, thế nhưng khi thực sự vác súng ống ra trận ta vẫn còn có điểm ngại ngùng, vì vậy ta hỏi: "Ồ. . . Ở đây?"

Hắn hỏi ngược lại: "Vậy em tưởng ở đâu?"

Nhìn lại nhìn, cuối cùng ta vẫn nhìn không được nói: "Hừm, ở nơi đông người thế này, có điểm hủy hoại thuần phong mỹ tục nha. . ."

"Chỗ nào mà trước công chúng? Lại không ai thấy được nha."

Ta bằng bất cứ giá nào gân cổ lớn tiếng hét lên: "Em khát, cái xe này có thể che chắn cái rắm á! Đến lúc đó thanh âm thì lớn động tác thì kịch liệt, không phải là hiện trường được phát sóng trực tiếp sao? !"

Vừa lúc tới ngã tư đèn xanh đèn đỏ, hắn dừng xe, nằm bò lên vô lăng bắt đầu cười điên cuồng, ta bị hắn cười đến khó hiểu, hắn nhìn ta, cười đến càng thêm lợi hại. Chờ chuyển sang đèn xanh hắn khó khăn lắm mới ngừng cười, nói: "Ừm, không nghĩ tới em chủ động như thế. Chắc chắc, sớm biết vậy hắn là lái xe về nhà mới đúng. . ."

Ta sững sốt, đây là ý gì? Chờ hắn đỗ xe gọi ta xuống tới, ta liền nhìn trước mắt một tấm biển thật lớn: khu trò chơi điện tử! Trong nháy mắt ta biến thân thành vịt nướng, hận không thể lập tức ngay tại chỗ lấy kiếm tự vận! Liếc mắt nhìn Lâm Nhiên, hắn nhìn biểu tình biến hóa thất thường của ta mà ôm bụng cười đến hận không thể nằm sấp trên mặt đất.

Vận động. . . Đây là vận động mà hắn nói sao. . . TAT ta thực sự là tự làm bậy không thể sống mà. . .

Vào khu trò chơi, ta còn có điểm không tin tưởng hắn lại mang ta tới chỗ như thế này. Xem hắn trên người đang bận âu phục cùng giày da, một bộ tinh anh hào quang chói ngời trong thương giới, mà ta một thân đồ công sở cũng không giống người sẽ ngồi vào trước máy điện tử kêu gào ầm ĩ.

Hắn mang theo ta đổi một trăm tiền xu, mỗi người năm mươi đồng, sau đó lôi kéo ta đi vào. Ta chọn máy chơi game (1), lúc còn học tiểu học, khi đó toàn bộ học sinh đều điên cuồng chơi cái này, ta bởi vì cùng nam sinh quan hệ rất tốt cho nên bình thường vẫn hay bị lôi kéo đi chơi. Hồi đó, nghe nói có ai chơi game giỏi là ánh mắt của mọi người nhìn người đó tuyệt đối không thể kém với bây giờ nói có người chạy BMWs, Mercedes - Benz hay Lamborghini đâu.

Bình thường đi với An Hào ta đều giống như chân chạy vật của nàng, thế nhưng lợi ích “sắc đẹp” của An Hào ở chỗ chơi điện tử sẽ được phát huy một cách triệt để. Nàng chỉ cần nũng nịu đứng ở bên cạnh ta, vô cùng e thẹn nói: "Người ta cũng muốn chơi ~" lập tức sẽ có một đám người phun máu mũi chủ động mua xu cho nàng, sau đó nàng luôn luôn chơi một hai lần đã nói chán, thế là toàn bộ xu liền rơi vào túi ta. Hiện tại ngẫm lại, ngày đó cách hai chúng ta kiếm xu quả thực rất có phong phạm của ngành dịch vụ nha -- nàng là "hồng bài" của hồng lâu, mà ta chính là tú bà đứng vậy vậy khăn tay gọi khách ==

Đang lúc thất thần, Lâm Nhiên kéo ta tới trước một cái máy, là trò chơi bắt bò sữa (2), chỉ cần trong thời gian có hạn thông cổ được đủ số bò sữa quy định có thể qua cửa, sau đó có thể đổi được thú bông. Lâm Nhiên rất oai hùng ngồi xuống hỏi ta: "Em muốn con nào?"

Ta xem xét một vòng, chia chia vào con lớn nhất: "Con này."

Lâm Nhiên gật đầu một cái: "Không thành vấn đề!"

Sau đó cho xu vào bắt đầu bắt bò sữa, nó vừa chạy tới... không trúng, con thứ hai chạy tới, không trúng, con thứ ba, cũng không trúng. . .

= =+

Ta vừa định mở miệng hỏi: "Anh thực sự biết chơi sao?" hắn đã hùng hổ nhét xu vào, tiếp tục trình tự y hệt lần trước. . .

Thẳng đến sau đó có một bé trai thoát nhìn mới lên tiểu học đứng ra nói: "Con van chú, chú có biết chơi hay không? Đợi một chút xem con đây!"

Thế là chúng ta trợn mắt há mồm mà nhìn cậu bé kia rất ngạo mạn hò hét đem hết thấy bò sữa đều bắt hết, từng cửa một xông qua, cuối cùng bắt được con thú bông lớn nhất kia, xoay người nhìn Lâm Nhiên miệt thị, đem con thú bông đưa cho ta nói: "Nè, cho cô!"

Ta rất vui, vừa mới vươn móng vuốt đón lấy, Lâm Nhiên liền một tay đẩy tay ta ra, khuôn mặt đen ngòm mà băng giá nói: "Không cần! Không cần!" Sau đó mang theo ta ra khỏi khu trò chơi.

Ta hỏi: "Đi chỗ nào vậy?"

Hắn không nói lời nào, chỉ đem ta vào quán Kentucky bên đường, chạy đi bung một khay bự đồ ăn để xuống trước mặt ta, nói: "Ở chỗ này chờ! Trước

khi anh trở về đem toàn bộ đồ ăn xử lý hết!" Sau đó như một trận gió xoáy lại chạy đi ra. . .

Ta tròn trĩnh mắt, người là thực sự đem ta thành heo mà nuôi sao?
Giống như heo chiến giữa bầy heo nái mà. . .

Vốn cũng đã tới giờ ăn, ta có chút đói bụng, có người mời khách vì có gì không ăn chứ? Vì vậy mở rộng bao tử bắt đầu ăn. . .

Ăn ăn, ta liền phát hiện chỗ ngồi bên cạnh ta là một tiểu bảo bối khoảng ba tuổi nhìn chăm chăm vào ta, ta bị đôi mắt to ngập nước của cô bé nhìn, thật sự là có điểm sốt ruột như ngồi bàn chông, liền cầm lấy một bạch khoai tây chiên đưa qua: "Tiểu bằng hữu, có muốn ăn hay không nè?"

Cô bé mút một ngón tay, sau đó kiên định lắc đầu nói: "Không cần! Mama nói, người lạ đều là mẹ mình!"

Ta đỏ mồm hỏi, gia giáo nhà này thật đúng là. . .

Một lát sau mẹ của cô bé nọ đã trở về, mua cho bé thật nhiều đồ ăn, cô bé kia bắt đầu vừa ăn vừa lật một trang báo nhi đồng trong tay đọc to lên:
"Nhân sinh là cái gì?"

Ta đang uống nước vui vẻ thoáng cái bị sặc, ta kháo, nhỏ như vậy đã biết tự hỏi vấn đề có chiều sâu như thế sao?

Tiếp đó lại nghe bé đọc: "Nhân sâm, là một loại thảo dược. . ."

-_-|||

Lúc này Lâm Nhiên đã trở về, ta vừa nhìn con thú bông thật bự trên tay hắn, lập tức đầu đầy hắc tuyến, đáng thương thay nhân gia ngài đem ta vớt ở chỗ này là đi kiếm cái con thú bông kia về sao?

Hắn đắc ý nhìn ta như rơm rạ: "Thế nào? Thắng được rồi!"

Ta ôm thú bông thật to dùng sức cọ cọ lên mặt nó, hắc hắc, kỳ thực vẫn muốn mua một con búp bê thật bự, nhưng như thế lại giống bọn con gái, mà ta thì bị cho rằng rất đàn ông cho nên vẫn không có ý định mua. Trước đây cùng An Hảo đi dạo phố ta nhìn trúng một con búp bê rất to, đối với bọn học sinh nghèo ta đây mà nói, cũng không tính là quá mắc, một trăm tệ. Ta bốn lần đi qua chỗ đó, bốn lần đều ở trong lòng liều mạng giằng co, cuối cùng

cẩn rằng mua một con, An Hảo vẽ mặt kinh hãi ôm lấy hỏi ta: "Tặng ta? Cảm tạ bạn thân mến nha!"

Vì vậy ta máy móc gật đầu: "Ồ, người biết ta đối với người tốt được rồi. . ."

= =

Lúc này ta ôm con thú bông thật lớn, cực kì vui vẻ, ta hỏi Lâm Nhiên: "Anh tốn bao nhiêu tiền mua xu vậy?"

Hắn suy nghĩ một chút, nói: "Không nhiều lắm, hai ba trăm tệ thôi."

-_-|||

Cái con bò sữa này giá không phải một trăm tệ sao? Người dứt khoát cho ta RMB ta đi mua hai ba con có tốt hơn không!

Lâm Nhiên thấy ta vẽ mặt đau thương, một tay đoạt lấy bò sữa nói: "Chỉ là cho em xem thôi, chưa nói tặng cho em, đừng hiểu lầm!"

Xí, thật nhỏ mọn! Trùng mắt hắn một cái, vươn tay ra cướp: "Thì cho em chơi một hồi không được sao? Anh một đại nam nhân lấy nó làm gì?"

Hắn còn có điểm không tình nguyện đưa cho ta: "Vậy cho em chơi mười phút!"

Mười phút sau, hắn cũng ăn xong hamburger liền ưu nhã lau sạch miệng nhìn ta đưa tay, ta trùng mắt hắn, một bên dưới đáy lòng mắng hắn keo kiệt, một bên đem bò sữa nhét vô tay hắn. Hắn ôm bò sữa ngẩn ra, sau đó bất đắc dĩ cười, đem bò sữa đưa lại cho ta, tiếp tục vươn tay.

Ta nghi hoặc nhìn hắn, hắn nhướn mày xem ta, thế là ta run rẩy vươn móng heo của ta ra, hắn nắm lấy tay kéo ta đứng dậy đẩy cửa ra khỏi Kentucky.

Tay hắn rất lớn, rất ấm áp, không mạnh không nhẹ nắm chặt tay ta, làm cho ta có cảm giác an không gì sánh được. Gió đêm ấm áp phất qua gương mặt, ta nhìn trước mắt mình bóng lưng hắn cao ngất, đột nhiên có niềm hạnh phúc nho nhỏ len lỏi chảy tràn cõi lòng.

Ta nói: "Ai, bò sữa anh không cần hả "

Hắn cũng không quay đầu lại nói: "Em là heo, nó là bò sữa, bọn em là động vật một nhà, cát tường vui sướng!"

Ta bật cười, hấn không để ý tới ta, vì vậy ta bước đi theo sau hấn một người ngây ngô cười.

Chờ hấn mang theo ta đi tới bờ sông XX, ta mới hỏi: "Anh dẫn em tới chỗ này để làm chi vậy?"

Hấn nói: "Hôm nay nơi này có hội bắn pháo hoa, không phát hiện nhiều người như vậy sao?"

Ta hướng bốn phía nhìn một chút, quả nhiên, bình thường bờ sông XX đã không ít người, hiện tại càng nhiều người chen chúc nhau.

Ta đang muốn hỏi lại vài câu, đột nhiên "bụp bụp" một tiếng, rừng người hoan hô vang dội. Ta ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa sông trên một chiếc thuyền kiểu cổ điển bắn lên một chùm pháo hoa, khói lửa rực rỡ giữa trời đêm thánng tư nở rộ.

Xung quanh từng đôi tình nhân, có người cười to, có người hôn nhau. . .

Ta nghiêng đầu nhìn ngắm Lâm Nhiên, sườn mặt anh tuấn của hấn dưới ánh sáng pháo hoa tràn đầy màu sắc mang theo tia sáng ấm áp kỳ diệu.

Một khắc nọ, dùng một câu rất tình ý mà nói, ta nghĩ chính là hạnh phúc không gì sánh được. . .

Thế nhưng giây tiếp theo, đột nhiên có một giọng nói quyến rũ tận xương ngay sau lưng chúng ta vang lên, nàng nói: "Nhiên, thì ra anh vẫn còn nhớ rõ pháo hoa ở đây sao?"

Chú thích:

(1) Nguyên văn là “□□”, là mí cái máy chơi game như “Võ đài thú”, “Bộ đội” ... này này, ta không biết dùng từ gì để diễn đạt nữa!

(2) Trò chơi bò sữa bên mình cũng có, là mấy con bò chạy ngang qua, mình dùng thòng lọng quăng trúng cổ nó, tùy theo số lượng con quăng trúng mà qua được vòng 1, 2, 3 rồi đổi lấy thú bông. Chi tiết thì mời các nàng đi chơi thử a ^^!

Chương 33

"Phương Nam Nhân! Chiếc đĩa sắp sửa chọt vô trong lỗ mũi ngươi rồi kìa!" An Hảo một tiếng hà đông sư tử rống, đem linh hồn nhỏ bé đương du đãng đến nơi nào không biết của ta lập tức bay trở về.

Ta "À à" hai tiếng, cúi đầu bới một miếng cơm. Nàng quăng đĩa trùng mắt ta nói: "Mấy ngày nay thật không cách nào chịu được! Gọi ngươi nấu cơm, ngươi không phải phân tâm thiếu chút nữa gây cháy nhà thì cũng là quăng một lọ muối vô nồi! Bây giờ gọi cơm ngoài về, ngươi lại ăn mà hồn vía thì bay đi đâu mất! Ngươi nói ngươi rút cuộc muốn thế nào hả?! Nếu ngươi để ý như vậy thì trực tiếp đi hỏi hẩn đi!"

Ta giật mình ngây người một lát, cuối cùng lúng ta lúng túng cúi đầu không chút khí lực nói: "Hỏi như thế nào đây, quên đi. . ."

An Hảo vỗ bàn căm tức ta: "Cái gì mà hỏi như thế nào! Trực tiếp hỏi hẩn cùng hồ ly tinh kia có quan hệ gì? ! Để hẩn cùng cô ta tìm cơ hội phân rõ giới hạn!"

Ta nói: "Sao mà phân rõ giới hạn được. . . Người ta là đại diện bên đối tác phái tới, chúng ta đem làm thần tài cung nghênh còn không kịp!"

"Ta kháo! Ngươi nói là tình yêu trọng yếu hay tiền trọng yếu đây!"

Ta suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: "Tiền!"

Vì vậy An Hảo triệt để hết chỗ nói, nàng vung tay lên nói: "Quên đi mặc kệ ngươi, ngươi thích làm gì thì làm đi!"

Ta nằm ở trên giường nhớ tới buổi tới vài ngày trước, Lâm Nhiên mang ta đi xem pháo hoa, ngay khoảnh khắc ta hạnh phúc không gì sánh được thì tình tiết cầu huyết của kịch truyền hình lại trình diễn. Cô nàng mỹ lệ xinh đẹp xuất hiện, đứng đối diện cách ta cùng Lâm Nhiên liếc mắt đưa tình. . .

Trước đây cùng An Hảo xem kịch Quỳnh Dao, mỗi khi 'tiểu tam' (*) xuất hiện hai chúng ta đều cùng nghiêng răng nghiêng lợi. An Hảo nói nếu như nàng gặp gỡ tình huống như vậy, nàng liền hoa lệ bước qua quãng một cái tát cho đôi cầu nam nữ nọ, nói: "Người theo đuổi lão nương còn nhiều mà, lão nương không thêm loại đàn ông bị người khác dùng qua!" Sau đó xoay người, phất ống tay áo không mang theo một gợn mây mà đi.

(*người thứ ba)

Ta hỏi vì sao cũng phải đánh tên kia một cái tát a? Nàng nói: "Ta kháo, ngay cả một tiểu tam cũng không xử lý được còn tính là đàn ông sao? !"

Vì vậy ta suy nghĩ sâu xa một lúc liền gật đầu, tiếp nhận một cách sâu sắc, sau đó ta nói: "Nếu như ta gặp loại sự tình này, ta liền trực tiếp tiến lên quãng ngã cô ta, vỗ vỗ tay bảo, ‘Tiểu tam’, muốn đánh nhau sao?" "

Thế nhưng giây phút nọ khi ta nhìn hai người trước mắt, một người bận âu phục thẳng thớm, khuôn mặt anh tuấn thâm tình rung động, một người tay áo nhẹ bay nói chuyện vui vẻ khoe mắt mỉm cười, ta đột nhiên nghĩ hai người sao lại xứng đôi như vậy, xứng như hoàng tử cùng công chúa, khiến người thân đầy bụi đất như ta giống như một cô người hầu làm việc vặt.

Nàng hỏi hần: "Nhiên, thì ra anh vẫn còn nhớ rõ pháo hoa ở đây sao?"

Nhiên, vẫn còn nhớ rõ, pháo hoa ở đây.

Đại não ta tự động lọc lấy từ ngữ quan trọng ra, sau đó tự động phát đi phát lại bên tai.

Ta nghe Lâm Nhiên nói với nàng: "Lúc nào về vậy?"

Nàng quyến rũ cười: "Vừa mới hôm qua."

Lâm Nhiên gật đầu: "Ừ, xin lỗi, anh với bạn gái anh còn có chút việc, bọn anh đi trước."

Nàng lúc này mới nhìn đến ta, tỉ mỉ quan sát ta một chút, sau đó mỉm cười nói với Lâm Nhiên: "Nhiên, gu của anh thay đổi không ít đó."

Lâm Nhiên liếc nhìn nàng một cái, nói: "Thời gian qua lâu, đương nhiên sẽ có thứ cần thay đổi."

Nàng đột nhiên cười, nói: "Vậy sao anh còn nhớ rõ pháo hoa nơi bờ sông này?"

Lâm Nhiên nhú mày nhìn nàng, không trả lời, quay đầu nhìn ta nói: "Anh đưa em về."

Trên đường lái xe về nhà, ta vẫn trầm mặc, Lâm Nhiên bảo: "Có cái gì muốn hỏi thì hỏi đi."

Ta lắc đầu: "Không có."

Hắn cười cười: "Thật không có? Cơ hội chỉ có một lần nha, bây giờ anh để mặc em tra khảo, bất luận chuyện gì cũng tuyệt đối cung khai, em xác định cơ hội tốt như vậy em sẽ bỏ qua sao?"

Ta trợn mắt nhìn hắn nói: "Xí, lão nương không thèm!"

Hắn cười cười, không nói gì nữa. Tiễn ta đến dưới lầu, hắn thủ thủ: "Đi ngủ sớm một chút, không nên suy nghĩ lung tung."

Ta lẩm bẩm trả lời: "Hôm nay mệt muốn chết, mới không có thời gian với khí lực suy nghĩ vớ vẩn đâu!"

Thế nhưng buổi tối ta một người nằm ở trên giường bắt đầu miên man suy nghĩ. Sao có thể không nghĩ ngợi vẩn vơ đây? Đột nhiên xuất hiện một người ưu tú như vậy, coi như cùng hắn không có quan hệ như trước đây cũng không có nghĩa là hiện giờ hoàn toàn không có vướng mắc. . .

Ta phiền não lật qua lật lại ngủ không được. Phụ nữ thực sự là một loại động vật mâu thuẫn. Khi hắn để cho ta có chuyện gì muốn hỏi thì hỏi, ta thực sự cái gì cũng không muốn hỏi, không muốn nghe, không muốn biết. Ta hỏi cái gì bây giờ? Hai người trước đây có quan hệ gì? Hai người trước đây từng rất ngọt ngào sao? Sau lại vì sao mà chia tay? Bây giờ còn cảm tình không?

Biết đến càng nhiều sẽ chỉ làm ta càng thêm rối rắm, ta sẽ càng ngày càng chú ý tới quá khứ của hắn, nhớ tới đã từng có một người tại cuộc sống của hắn chiếm một vị trí quan trọng, ta sẽ bối rối. Cho nên ta không muốn biết, một chút cũng không muốn biết. Lúc nên giả bộ hồ đồ thì cứ giả hồ đồ một tí đi.

Thế nhưng hiện tại thì sao? Ta không hỏi, hắn chẳng nói, ta liền thấy ngọt ngạt. Anh vì sao lại không chủ động nói cho em biết? Lẽ nào thực sự có gì

không thể để em biết sao? Hai người trước đây rốt cuộc đã từng như thế nào...

Ta nghĩ mình thực sự là bị bệnh tâm thần, biết rõ không thể như vậy nhưng vẫn không khống chế được chính mình. . .

Ngày thứ hai vừa đến công ty, chợt nghe nói đại diện công ty đối tác bên Mỹ hôm nay sẽ tới đây. Ta chỉ là nhân viên quèn tầng chót nhất, chuyện tình ở tầng cao không hề dính dáng đến ta, cho nên ta cũng không quan tâm lắm, vẫn như trước làm công việc của mình, thuận tiện tiếp tục miên man suy nghĩ.

Thế nhưng, đương Lâm Nhiên mang theo vị đại diện kia tham quan công ty đi tới phòng của chúng ta, ta hoàn toàn choáng váng. Bởi vì ta thấy cô gái khiến ta trắng đêm chưa ngủ, hôm nay phải mang đôi mắt gấu mèo đi làm kia, nàng một bên phóng nụ cười tới mọi phương, một bên nhẹ nhàng nghiêng đầu nghe Lâm Nhiên giới thiệu.

Chị Vương bên cạnh cảm thán một câu: "Chắc chắc, thực sự là Kim Đồng Ngọc Nữ mà. . ." Ta quay đầu trừng sang, chị ta giật mình nói, "Tiểu Phương, cô làm chi mà dùng ánh mắt sát khí như thế nhìn tôi vậy?"

Sát khí? Nếu như ánh mắt có thể giết người, ta đã sớm đục trên người cô ta mười vạn tám ngàn cái động rồi!

Mấy ngày kế tiếp, Tương đại biểu mỗi ngày đến công ty chúng ta đưa tin, mà lời đồn đãi nhảm nhí trong công ty cũng bắt đầu lan ra với tốc độ ánh sáng. Ta ngày ngày nghe người bên cạnh rủ rỉ mấy tin tức này, càng ngày càng cảm thấy thể xác và tinh thần mình thật mệt mỏi.

Càng làm phong phú thêm hiệu quả của tràng hài kịch này chính là, "Sóng thần" tiểu thư đột nhiên giải hòa với ta. Ngày đó nàng ta ở trong công ty nhìn thấy Lâm Nhiên, sau đó biết Lâm Nhiên không ngờ là tổng tài nắm trong tay mạch máu tài chính của chúng ta, nhất thời giống như bị sét đánh ngất ra như phỗng. Sau nàng nhìn thấy ta, trầm thống không gì sánh được nói: "Vốn đàn ông dễ nhìn trên đời không nhiều, phân một phần ba cho BL (*), một phần ba cho phú bà, còn một phần ba lọt lưới thì cũng hơn phân nửa là dạng đẹp trai mà ngu ngốc! Nhân tài trải qua sàng lọc ít ỏi như vậy lại còn muốn làm bông hoa lài cắm vô bãi phân trâu!"

(*BL: boyxboy)

Vì vậy ta về mặt hắc tuyến nói: "Thật xin lỗi, để cô sáng sớm đừng phải phân trâu... "

Nàng uốn ngực nói: "Cô có SIZE lớn bằng tôi sao? !"

Ta đại ra, lắc đầu: "Không có."

Nàng tiện đà phần hện nói: "Tôi khát, vậy tại sao cô có thể câu được cá lớn mà tôi lại không? !"

Ta suy nghĩ một chút liền nói: "Vậy cô hẳn là càng nên vui vẻ mới đúng, tôi như vậy còn câu được, điều kiện của cô so với tôi tốt như vậy khẳng định sau này sẽ câu được một con rất bự!"

Nàng trầm tư một chút, sau về mặt mừng rỡ vỗ vỗ vai ta nói: "Đồng chí, cô nói rất đúng!"

Vậy là chúng ta từ giai cấp địch nhân chuyển hóa thành đồng chí cách mạng. Bởi vì quan hệ của ta với Lâm Nhiên còn không có công khai trong công ty, cho nên hiện tại biết được cũng chỉ có hai người là "Sóng thần" cùng Lâm chim công mà thôi, thế là bọn họ đều tự dùng phương thức rất ư tự kỉ của mình mà an ủi ta.

"Sóng thần" nói: "Người anh em, lấy lại tinh thần đi! Cô xem tôi SIZE lớn như vậy cũng không sợ cô ta, cô bằng phẳng như bãi sông căn bản không cần tính toán nữa, còn sợ cái gì? !"

Lâm chim công nói: "Ài u, Phương Nam Nhân thả lỏng đi, cô ta một là không đẹp bằng ta, hai là cũng không xấu như người, hai cái cực phẩm cô ta không chiếm được, Lâm Nhiên nhất định chứng mất người không có gì đặc biệt như thế. . ."

Vì vậy dưới sự "điều trị" của hai người, ta càng thêm rối rắm. . .

Đương hôm nay lúc ta nghe nói đại mỹ nữ Tương đại biểu là người tốt nghiệp trường đại học XX đứng đầu Trung Quốc, lại đi du học tốt nghiệp thạc sĩ ở trường đại học OO đứng đầu nước Mỹ, tài năng không gì không làm được, trên thông thiên văn dưới biết địa lý, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, không làm nữ tử xuyên không quả thực là thẹn với quỷ thần... thì dạ dày ta đau đến mức ăn không ngon, vì vậy ưu thương ngồi ở sân thượng ngửa mặt lên trời bốn mươi lăm độ nhìn sợi dây anten.

An Hảo trợn mắt nói: "Người bớt buồn chán đi, bắt kẻ nàng ta là thiên tiên hạ phàm hay là yêu nghiệt đầu thai, chỉ cần trong mắt Lâm Nhiên nhìn thấy người tốt không phải được rồi sao?"

Ta thương cảm hề hề đáp lại: "Thế nhưng người ta là cao tài sinh tốt nghiệp đại học XXOO, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, đại não nhất định rất phát triển!"

An công chúa trừng mắt: "Phi! Cần thông minh như vậy làm gì? Lâm Nhiên hấn cũng không phải kết hôn với đại não! Hơn nữa, hấn nếu như không muốn tìm một người đầu óc tốt, người không có đại não không phải còn có tiểu não sao!"

Ta trừng mắt An Hảo ghen ngào nửa ngày, vẫn không hiểu được nàng rốt cuộc là khen ta hay là châm biếm ta.

Mấy ngày nay ta vẫn tránh né Lâm Nhiên, điện thoại không tiếp tin nhắn không trả lời, hấn bảo ta đợi ta lại về trước, mà mấy ngày nay hấn cũng bề bộn nhiều việc nên không rảnh giáo huấn ta. Kỳ thực ta cũng không phải là không muốn thấy hấn, chỉ là ta sợ thấy hấn sẽ nghĩ tới chuyện giữa hấn cùng nàng Tương đại biểu kia, ta sợ ta không chế không được sẽ thành núi lửa phun trào.

Buổi chiều ta không thềm đếm xỉa tới tin nhắn của Lâm Nhiên bảo ta đợi hấn, sớm chuẩn về nhà, tiện thể lừa gạt Lâm chim công về theo, chúng ta ba người mua rất nhiều đồ ăn, uống rượu ca hát giương nanh múa vuốt. Ngay lúc chúng ta quây phá điên đảo đến mức không ra hình người, Lâm Nhiên đến đá văng cửa nhà ta ra. An Hảo vừa nhìn thấy, lập tức lôi kéo Lâm chim công tự động rời đi, trước khi đi còn sẵn sóc đóng cửa cẩn thận cho chúng ta. = =

Hấn hùng hổ tiến tới, trừng ta nửa ngày, nói: "Vì sao tránh né anh? !"

Lòng ta chợt dạ đáp lại: "Không có. . .Không phải anh rất bận sao, em sợ làm lỡ thời gian của anh."

Hấn hừ một tiếng, tiến lên kéo ta tha ra cửa: "Qua nhà của anh!"

Ta cả kinh, hỏi: "Để làm chi?"

Hấn quay đầu lại trừng ta: "Để làm chi? Lúc làm anh tức giận em nên chuẩn bị tâm lý đi chứ!"

Ta ghen đỏ mặt, kháo! Dựa vào cái gì dựa vào cái gì! Ai chuẩn người cùng mỹ nữ thân thân thiết thiết lại không cho ta cùng bằng hữu HAPPY chứ! Vì vậy ta liều chết bám lấy cửa nhà không buông tay: "Em không đi! Đây là nhà của em! Là địa bàn của em! Địa bàn của em em làm chủ!"

Hắn nhìn ta nheo mắt hừ lạnh một tiếng: "Hừ, địa bàn của em thì thế nào? Địa bàn của em, anh là địa chủ!"

-_-|||

Ta kháo! Nguyên lai khẩu ngữ tuyên truyền chủ quyền đất đai sinh động còn có một loại phương pháp phá giải như vậy!

Bị hắn lôi kéo đi qua nhà hắn, ta cho rằng sẽ có chuyện gì đó, ai biết hắn đột nhiên lại tâm bình khí hòa đẩy ta ngồi xuống bắt đầu xem TV. Ta ngồi một hồi thật sự là không nhìn được, bèn hỏi hắn: "Nè, anh kéo em tới xem TV sao?"

Hắn liếc mắt ta: "Em muốn vận động hả?"

Ta lăm bắm quay đầu không để ý tới hắn, một lát sau lại nhìn không được hỏi: "Anh cũng nói chuyện như thế với Trương đại biểu sao?"

Hắn sừng sốt, sau đó trong mắt chợt hiện lên tức giận, ôm lấy ta sai bước tới phòng ngủ ném ta tới trên giường: "Xem ra không vận động một chút là em sẽ không thành thật!"

□JJ của đồng, vì vậy các cô nương, nội dung bên dưới các bạn tự mình YY đi. . . Nói thêm, tất cả OOX giống nhau đều là: tắt đèn, trời hừng đông = =+□(lời tác giả, ta không có tội a TT____TT)

Ta cùng Lâm Nhiên sóng vai nằm ở trên giường, hai người đều mệt mỏi kiệt sức. Hắn đá đá ta: "Hừm, không nghĩ tới em cũng rất nhiệt tình nha."

Ta đỏ bừng mặt, toàn bộ xem như cái gì cũng chưa từng nghe.

Hắn lại đá đá ta: "Nào, lại kêu một tiếng anh nghe chút?"

"Kêu gì cơ?"

"Gọi ‘giường’ đi..." (*)

-_-#

Ta rất biết nghe lời gọi: "Giường."

(* Ý của anh Nhiên là bảo chị Nam “khiêu sàng thanh”, tức là mấy cái âm thanh rên rỉ lúc “...” đó, mà chị Nam ngây thơ, hiểu chữ “sàng” theo nghĩa đen là giường nên gọi “giường” luôn, pó căng ==”)

Chương 34

"Kêu gì cơ?"

"Gọi ‘giường’ đi..."

-_-#

Ta rất biết nghe lời gọi: "Giường."

Hắn ngẩn người, sau đó liền cười ha ha ôm chần lăn lộn trên giường, ta cũng cười đập hấn: "Anh phát điên cái gì vậy? Đá trúng em nè!"

Hắn duỗi cánh tay đem ta tóm vào trong lòng ôm ta lăn theo, từ giường đông lộn sang giường tây, còn cười lớn: "Nào, chúng ta thành một khối lăn trên giường!"

Ta kháo, ngài thật đúng là ‘học thì sẽ hành’ mà.

Đang đùa âm ỉ, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, ta cả kinh bật một cái ngồi dậy, vươn tay đẩy Lâm Nhiên: "Ai tới vậy? !"

Hắn lại nằm nghiêng người, lấy tay chống đầu cười nhìn ta không nói lời nào. Ta lại đẩy hấn, phát hiện hấn nhìn trước ngực ta cười đến mau nhỏ ra mặt, ta ngẩn ngơ một lúc mới phản ứng kịp, ta cư nhiên vẫn còn ‘lỏa thể’ cứ như thế mà ngồi dậy! Vội vàng kéo chăn qua quần trên người vài vòng, đá hấn: "Anh nhanh lên đi xem là ai tới!"

Lâm Nhiên thông thả ung dung ngửa mặt lên trời nằm ở trên giường vắn eo một cái: "Không đi!"

Ta lại đá hẵn một cước: "Nhà anh mà anh không đi? !"

Hắn trở mình lại, vươn một tay ra: "Chơi bao búa kéo, ai thua người đó đi."

Ta trừng mắt: "Không chơi!"

Hắn nhanh chóng vươn hai ngón tay ra: "Anh ra kéo! Được rồi, em thua em đi hỏi là ai đi!"

Ta kháo, nhân gia ngài có thể không □ như thế sao? Ta xuống giường nhặt quần áo mình lên mặc vào, nhìn gương chỉnh trang dung nhan xong mới đi ra, cầm lấy bộ đàm hỏi: "Xin hỏi là vị nào?"

Đầu dây bên kia một giọng đàn ông truyền tới: "Cô đoán xem tôi là ai?"

Ta ngất, người tìm Lâm Nhiên thì làm sao ta biết người là ai hử?

"Cái kia, hay là anh nói anh là ai đi."

"Đoán thử xem, tôi có thể cho cô ba cơ hội."

= = +

"Xin lỗi tôi đoán không ra, anh rốt cuộc là ai vậy?"

"Cứ đoán một chút đi, đoán được có phần thưởng nha ~ "

Ta triệt để nổi giận, hoàn toàn quên người nọ là tìm Lâm Nhiên chứ không phải tìm ta, ta cầm bộ đàm điên cuồng hét lên một tiếng: "Tôi kháo, rốt cuộc anh là ai? !"

Bên kia trầm mặc một chút, sau đó trả lời: "Xin chào, tôi là người phát thư, có một bưu phẩm gửi cho cô."

-_-|||

Thần ơi, đây là cái thế giới cuồng loạn nào vậy. . .

Trong lúc ta với người đưa bưu phẩm đối thoại, Lâm Nhiên vẫn đem lỗ tai dán lên cửa nghe, sau đó một mình vui vẻ nằm sấp trên sofa không thèm dậy. Ta liếc hần: "Anh nói xem anh thuộc loài nào vậy? Sao lại thu hút tới toàn loại người kỳ quái không đâu?"

Hắn dùng sức gật đầu một cái: "Đúng! Em chính là người kỳ quái nhất!"

Ta ngất, tự bē đá nện chân mình!

Lâm Nhiên ký nhận bưu phẩm nọ xong liền ném cho ta, ta hỏi hấn: "Để làm chi?"

Hấn nhắc cầm: "Đại gia đưa cho ngươi!"

Ta toát mồ hôi mở ra -- một miếng vải, ta nghi hoặc xách lên hỏi hấn: "Đây là gì? Khăn lau?"

Gương mặt vốn đắc ý dào dạt của hấn tối sầm lại: "Em nhìn kỹ lại đi!"

Ta nhìn kỹ, là tơ tằm, sờ vào rất thoải mái, thế nên suy nghĩ một chút: "Khăn tay?"

Lần này mặt hấn toàn bộ đều đen, một tay kéo ta qua cởi quần áo ta, ta cả kinh nhắc chân đá hấn: "Anh muốn làm gì? !"

Hấn động tác rất nhanh một tay lấy ta ấn lên giường: "Đừng lộn xộn! Anh cho em xem tác dụng của món này!"

Chờ hấn đem ta lột sạch trơn, sau đó lấy mảnh vải nọ trùm lên người ta, ta rút cuộc mới phản ứng lại: "Em kháo, đây là quần áo hả? !"

Hấn đại công cáo thành thoả mãn lôi kéo ta tới trước gương to: "Nội y tình thú! Thế nào?"

Ta ngó trái ngó phải xem trên xem dưới, thấy thế nào thì mảnh vải này cũng hoàn toàn thẹn với hai chữ "nội y". Đồ lót gì cũng có thể đem bộ phận quan trọng nhất che đậy lại, thế nhưng mảnh vải này ngay cả bộ phận quan trọng nhất cũng không làm sao che khuất được! Trước ngực là hai đóa hoa nhỏ, phía dưới là một đóa hoa lớn, cái mông còn được vài sợi dây, chỗ khác tất cả đều là vải lưới nửa trong suốt. Ta mặc vào cùng với không mặc không có gì khác biệt!

Thế là ta đỏ mặt hỏi Lâm Nhiên: "Cái kia, em có thể không mặc sao?"

Hấn rất ư thoả mãn nhìn ta: "Ừ, đi ra ngoài không được mặc, thế nhưng trong nhà anh nhất định phải mặc!"

Ta giương vuốt kháng nghị, Lâm Nhiên tuyên bố kháng nghị vô hiệu, ta giương vuốt chống án, chống án vô hiệu, thế là, kháng chiến cuối cùng của ta cứ như vậy bị tràng máu tanh trấn áp. . .

Nhìn thời gian đã khuya, ta cầm lấy áo khoác dự định mặc quần áo rồi đi, Lâm Nhiên vùng cánh tay ngăn cản ta: "Trẫm đi ngủ, ái phi tới thị tẩm!"

= =

"Vậ à, Lâm hoàng thượng, vận động nhiều thương thân!"

"Sinh mệnh là ở chỗ vận động!"

". . ."

□ Yêu đảng yêu tổ quốc, của đồng muôn năm! -_-#

Tắt đèn, trời đã sáng. . . □

Lúc Lâm Nhiên rời nhà ta còn ngủ mơ mơ màng màng. Chỉ nhớ rõ hần nhẹ nhàng mà đứng dậy mặc quần áo, ta nhướng mắt, trông thấy hần đứng dưới rèm cửa sổ màu xanh nhạt đeo caravat, dáng người cao ngất, động tác ưu nhã, khiến ta đột nhiên thấy phá lệ âm áp.

Hần thấy ta tỉnh, tiến lên vỗ nhẹ mặt ta một cái, nói: "Ngoan, ngủ tiếp một chút đi, ngày hôm nay cho em nghỉ."

Thế là ta ngay tại nụ cười âm áp của hần lần thứ hai nặng nề ngủ.

Tỉnh lại là 9h30 sáng-- bị Lâm Nhiên, cái 'đồng hồ báo thức' bằng người thật kia đánh thức. Ta cầm điện thoại di động biếng nhác làm nũng với bên kia: "Không dậy, em còn chưa ngủ đủ mà. . . Anh nói cho em nghỉ rồi! Không thể nói chuyện không giữ lời!"

Hần "Ha ha" cười rộ lên, thanh âm xuyên qua microphone rõ ràng truyền tới, ta phảng phất có thể phác ra trong đầu hình ảnh hần híp mắt câu khoe miệng lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

"Ngoan, đứng lên đi, phải ăn sáng chứ. Hôm nay cô giúp việc xin nghỉ về nhà cho nên điểm tâm là tự anh làm cho em, nhanh lên một chút đứng dậy ăn đi."

Ta thoảng cái từ trên giường ngồi dậy: "Thiệt hay giả? Lâm đại thiếu gia anh cũng sẽ xuống bếp sao?"

"Vậ nên em mau chóng rời giường rửa mặt ăn đi! Nếu như trước 10h em còn không có ăn xong, sau này anh sẽ không bao giờ làm cho em ăn nữa."

Nhớ kỹ đem thức ăn bỏ vào lò vi ba hâm nóng một chút, không được ăn nguội!"

Ta hô to một tiếng: "Yes, sir!" sau đó búng mình như cá chép từ trên giường nhảy xuống, vô cùng vui vẻ chạy vào toilet. Nhìn một loạt đồ dùng cá nhân mới tinh bên cạnh bồn rửa mặt đã vì ta mà chuẩn bị tốt, ta lú lỏi cả lưỡi. Kẻ có tiền chính là kẻ có tiền! Phải biết rằng ta từ nhỏ đến lớn vẫn đều là dùng sức mạnh mà sống. . . Haiz.

Vui vẻ rửa mặt đánh răng bôi kem dưỡng da, ta chạy vào nhà bếp kiểm ăn. Một ly sữa, một đĩa trứng ốp la, ba miếng bánh mì nướng, vài miếng Lạp xưởng, còn có bánh bao thịt Từ Ký ta thích nhất! Vì vậy ta thỏa mãn ngồi xuống bắt đầu ăn.

Khi ta cơm no rượu say vỗ cái bụng tròn căng hài lòng ngã vào sofa, Lâm Nhiên liền điện thoại.

"Ăn xong rồi sao?"

Ta ợ một cái, dùng sức gật đầu: "Dạ!"

"Ừ, xem bộ dạng em, không ăn cơm thì giống người sắp buông tay nhân gian, ăn cơm rồi tinh thần lại như sắp cắt tiết gà."

= =

Ví dụ của lão nhân gia ngài luôn luôn điều luyện sắc sảo như thế. . .

"Em ở nhà xem TV chơi máy vi tính đi, buổi trưa anh sẽ về nhà sớm một chút -- nhớ mặc bộ nội y tối hôm qua anh mua cho em!"

"Không muốn!"

"Mặc được ăn tiệc lớn đó. . ."

"Không cần!"

"Mặc có quần áo Chanel mẫu mới nhất năm nay nha. . ."

"Không cần!"

"Mặc có mỹ nam ngắm nè. . ."

"Không cần!"

"Em mặc hay không mặc? ! Không mặc trừ tiền lương tháng này!"

Con bà nó, người luôn luôn biết được nhược điểm của ta. . .

". . . Em mặc. . ."

"Ừ, ngoan lắm. Vậy em chơi một chút đi."

Ta treo điện thoại khóc không ra nước mắt, muốn đi vào phòng ngủ mở máy vi tính chơi game nhưng thế nào cũng không tìm được dép. Không biết lúc nào, Ngân Lang đã yên lặng đem dép ta thả tới cái ổ chó tinh xảo của nó để mài răng, ta ai oán đi qua muốn lấy đôi dép đáng thương của ta lại, Ngân Lang quay đầu nhìn ta nheo mắt nhe răng, cổ họng phát ra tiếng "gru gru", sợ đến mức ta rút lui ngồi trên mặt đất. Nó cũng rất chi đắc ý hếch cằm miệt thị liếc ta -- biểu tình nộ thực sự là cùng Lâm Nhiên có tám phần tương tự! Đúng là chủ nào chó vậy!

Ta một người chơi game đương cao hứng bùng bùng, chuông cửa bỗng reo lên. Ta vừa nhìn đồng hồ -- lúc này mới hơn 11h, Lâm Nhiên sao lại trở về nhanh như vậy? Vì vậy ta vội vàng dùng tốc độ ánh sáng đem áo ngủ trên người cởi ra, sau đó hoả tốc lấy mấy miếng vải rách đó ra mặc, không được tự nhiên vịn vịn đi ra mở cửa cho hắn.

Thế nhưng vừa mở cửa xong ta liền choáng váng, hận không thể đâm thủng hai lỗ tai sau đó tự móc hai mắt mà xuất gia -- ta thực sự là nhược trí mà nhược trí mà! Ta đơn giản nghĩ đây là nhà Lâm Nhiên thì Lâm Nhiên sẽ trở về, không nghĩ tới rằng tuy là nhà Lâm Nhiên nhưng cũng có khả năng sẽ có những người khác tới -- tỷ như nói, mẫu thân đại nhân của Lâm Nhiên a!

Chương 35

Ta phóng khoáng mở rộng cửa, sau đó cùng mẹ Lâm Nhiên mắt to trừng mắt nhỏ. Trên tay bà mang theo một đồng hoa quả rau dưa, trên người ta phủ bằng mấy miếng vải rách miễn cưỡng che được cơ thể; trên mặt bà nụ cười

còn chưa kịp rút đi, ta thì đang trợn ra một cái trợn mắt rất ư là bất mãn. Hai người phụ nữ cứ như vậy dùng tư thế cùng biểu tình quỷ dị không gì sánh được đối mặt nhau.

Thẳng đến khi ta đột nhiên phản ứng kịp "A" một tiếng thét chói tai lập tức trợn ra phía sau cửa, bà mới hoàn hồn, vội vã đem đóng đồ bỏ xuống đất, che miệng nghẹn cười nói: "Ai nha, bác tối thật không đúng lúc nha, con xem nhìn con kia, phá hư hứng thú của các con! Bác không có chuyện gì, chỉ là suy nghĩ nó không có cô giúp việc chiều cổ, nhất định không ăn cơm ngon nên đến làm cơm cho nó. . . Bất quá xem cái dạng này hẳn là nó cũng không đói. Ha ha, con đừng để bụng nha! Bác đi đây!"

Ta vừa nghe, mặc cho khuôn mặt nóng như bị nướng than cũng vội vàng vươn tay ra giữ lại: "Bác đừng đi, buổi trưa ở lại ăn cơm ạ! Cái kia, công ty còn có việc con lập tức đi. . ."

Bà vội xua tay: "Không cần không cần, bác ở đây các con không tiện! A ha, không cần phải để ý tới bác, các con muốn làm gì cứ làm đi!"

Lúc này cửa thang máy mở, Lâm Nhiên từ bên trong đi ra, vừa nhìn thấy mẹ hẳn đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó kỳ quái hỏi: "Sao mẹ lại tới đây? Sao không đi vào nhà?" Quay đầu xem nhìn ta núp phía sau cửa chỉ lộ ra cái đầu liền trợn tròn mắt chia vào người của ta hỏi, "Sao em chỉ thò đầu ra vậy?"

Ta vừa nghe, mặt lại bị thiêu nóng thêm một tầng, hung hăng lườm hẳn thùng lỗ. Người con bà nó, nếu không phải người nói ta phải mặc hai miếng vải rách này nghênh tiếp người, ta bây giờ cần phải mặt mặt như thế xấu hổ như thế, hận không thể tự đâm thùng lỗ tai mình sao?!

Lâm mẫu xem hẳn lại nhìn ta, nheo mắt che miệng cười khanh khách: "Ha ha, cái kia, con trai con dâu à, mẹ sẽ không vào đâu! Các con tiếp tục, tiếp tục! Đừng vì ta mà phá hư hăng hái!" Sau đó trên vai Lâm Nhiên đương liên tục không hiểu ra sao vỗ hai cái, "Con trai, chú ý thân thể, nhớ kỹ ra ngoài phải mua canh gà bồi bổ!"

Nói xong liền cười tùm tùm nhìn chúng ta vẫy tay vào thang máy đi mất. Còn lại Lâm Nhiên ừ ừ cạc cạc, mà ta giống như con tôm luộc bị đổ bùng.

Lâm Nhiên quay đầu hỏi ta: "Chuyện gì xảy ra vậy? Mẹ anh nói gì thế?"

Ta oán hận trừng hấn, dùng sức đóng cửa cái rầm, mặc hấn ở ngoài cửa gỗ mỗi tay cũng không quản, quay về phòng ngủ thay hai miếng vải rách kia ra.

Lâm Nhiên lấy chìa khóa mở cửa đi vào, đem ta chặn ngay cửa phòng ngủ: "Làm sao vậy? Anh mới vừa về em đã mất hứng. Mẹ anh nói cái gì hả?"

Ta trợn mắt tức giận nói: "Chưa nói gì!"

Hấn sờ sờ cảm nghi hoặc nhìn ta: "Vậy em tức giận cái gì chứ?" Ánh mắt đảo tới trên giường, bàn tay đang nắm cánh tay ta đột nhiên cứng đờ, do dự hỏi, "Em sẽ không phải là . . . mặc cái bộ nội y tình thú này ra mở cửa cho mẹ anh đi?"

Hấn nói chưa dứt lời ta đã phát hỏa, nhấc chân liền hung hăng giẫm hấn một cước, còn lấy chân nghiêng một vòng trên mu bàn chân hấn, đau đến mức hấn ôm chân kêu to "Độc nhất tâm địa phụ nữ". Thế nhưng hấn gào thì gào, mình vẫn cười té trên mặt đất. Ta tức giận đến mức đi tới bồi thêm một cước, hấn ôm lấy chân ta, ta dùng sức liền té về phía trước, vừa lúc ngã vào trong lòng hấn.

Hấn ôm ta ha ha cười: "Còn đá nữa, vạn nhất đem chân anh phế đi thì hạnh phúc nửa đời sau của em phải làm sao bây giờ hả!" Nói xong đứng dậy ôm ta vào phòng ngủ, mở máy vi tính hỏi, "Coi em chơi trò chơi gì đây... Ma Cảnh à, vừa lúc anh cũng có một nick, cùng chơi với em nhé?"

Ta rất là hoài nghi: "Thiệt hay giả? Mỗi ngày anh bận rộn như vậy mà có thời gian chơi game sao?"

Hấn nhếch khóe môi cười không nói lời nào, đứng dậy từ phòng khách lấy ra cuốn sổ nhỏ, mở đằng sau tìm tấm thẻ game đăng nhập vào, ta đi qua nhìn -- đại thần! Gamer nhân dân tệ nha! Đây một thân trang bị lóng lánh, tuyệt đối là khát vọng của bậc bần dân như ta không thể nào thành. . .

Hấn xem ta một bộ chảy nước miếng, khẽ cười một tiếng: "Vừa lúc em cũng luyện nhân vật chiến sĩ, bên này anh còn có mấy bộ trang bị, em muốn lấy không?"

Ta gật đầu như gà mổ thóc: "Muốn muốn muốn!"

Hấn cười chìa chìa một cuốn notebook khác: "Nè, gia ta là hảo hữu, ta cho người trang bị."

Lấy mấy bộ trang bị đỉnh cấp nhất mặc vào, ta lập tức thấy mình hình như đẳng cấp đột nhiên cao lên mấy bậc. Chính là ‘người xem xiêm y ngựa xem yên’, một điểm cũng không giả!

Đi theo Lâm Nhiên đại thần miễn cấp, ta cái gì cũng không cần làm, chỉ cần theo hắn đi tới khu boss cao cấp đánh quái lấy kinh nghiệm. Trên cơ bản đều là hắc giết, mà ta chỉ phụ trách theo ở phía sau nhặt tiền từ từ lên kinh nghiệm. Giữa lúc ta ăn không kinh nghiệm ăn tới vui vẻ không ngừng, chuông cửa bỗng vang lên. Ta đá Lâm Nhiên đi mở cửa, một lát sau hắn mang khuôn mặt đen thui trở về.

Ta hỏi: "Làm sao vậy?"

Hắn cái gì cũng không nói, chỉ đem thứ gì đó bỏ lên trên bàn: một phần canh gà nhân sâm đóng hộp! Còn bỏ sung thêm tờ giấy: Trương phu nhân yêu cầu tiện thể nhấn lại, con trai, chú ý thân thể, nhớ kỹ mỗi ngày ăn canh bổ lại bổ nha!

-_-#

Ta biết lúc này ta không nên cười, thế nhưng, ta thực sự là không nín được...

Lâm Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười tiến tới chọc ta ngứa: "Dám cười anh? Hừ hừ, cho em xem xem anh có đúng là cần uống canh gà bổ sức hay không!"

□ tắt đèn, ngủ, trời đã sáng -- a, nhầm, là OOXO xong. . . -_-#□(đang buổi trưa... ta bó tay với chị tác giả này ==')

Lâm Nhiên ôm ta lấy râu mép cọ mặt ta, ta cười đẩy hắn ra, hắn gãi ta hỏi: "Có cần bổ hay không hử?"

Ta cười đến muốn đau xóc hông, nói không ra lời, hắn lại chọc lét ta ngứa, lấy râu mép cù ta. Đang đùa ầm ĩ, điện thoại di động hắn reo lên, tiếp xong điện thoại hắn đứng dậy mặc quần áo. Ta hỏi: "Phải đi làm sao?"

Hắn thắt xong caravat vỗ vỗ ta đầu: "Không phải, phải đi thành phố C mở 1 cuộc họp. Thư kí đã ở dưới lầu chờ anh, anh phải đi. Em nhớ đem canh uống, sau đó gọi cơm ngoài ăn."

Ta lòi kéo hắn hỏi: "Vậy còn anh? Anh còn không có ăn trưa mà!"

"Yên tâm, thư kí mua cho anh, anh ăn ở trên xe. Buổi tối anh sẽ trở lại, chờ anh." Hấn từ trong túi áo vest móc ra một cái chìa khóa đưa cho ta, "Đây là chìa khóa, đi ra ngoài mua gì ăn cũng được, nhớ kỹ, lúc anh trở về phải thấy em ở nhà! Không là trừ tiền lương tháng này của em!"

Hừ hừ lại dùng chiêu này uy hiếp ta! Ta trừng mắt hấn, hấn hôn lên trán ta một cái, mặc áo khoác vội vã đi ra.

Hấn vừa đi, ta đột nhiên thấy cái phòng ngủ này thật trống trải, lúc hấn không ở thì không cảm thấy, thế nhưng hấn vừa rời khỏi liền cảm giác cực kì quạnh quẽ. Vì vậy ta dọn dẹp một chút quyết định đi làm.

Tối công ty, chị Lý thấy ta rất là kinh ngạc: "Tiểu Phương cô đã đến rồi sao? Không phải nói hôm nay khó chịu xin nghỉ sao?"

Ta trả lời một tiếng: "À, bây giờ thấy khỏe hơn nên tới rồi." Suy nghĩ một chút, ta hỏi chị Lý, "Tương đại biểu hôm nay có tới sao?"

"Ừ, sớm đã tới rồi, buổi chiều cùng Lâm tổng đi thành phố C họp."

Ta đột nhiên thấy cực kì khó chịu, cũng không có tâm tình công tác. Cầm lấy điện thoại di động vài lần muốn gọi cho Lâm Nhiên, suy nghĩ một chút lại buông xuống. Chậm chạp tới lúc tan tầm, ta nhìn chìa khóa trong túi xách, quyết định mua đồ buổi tối làm mấy món chờ hấn cùng nhau ăn. Vì vậy ta gọi tin nhắn cho An Hảo: "An công chúa, đêm nay ta không về nhà ăn."

Nàng lập tức nhắn lại cho ta: "Cũng không về ngủ sao? Ai, cô nương gả đi ra ngoài đúng là bát nước hắt đi! Người thật nhẫn tâm, nhanh như vậy đã bỏ rơi ta một người một mình trong phòng!"

Ta □ . . .

Khi ta mua xong thức ăn về nhà, bầu trời đột nhiên chuyển mưa, ta bỗng nhớ tới một câu mùi mẫn trên TV, vì vậy rất kích động nhắn tin cho Lâm Nhiên: "Anh yêu, em đang một mình bên sông hồ thành (*), trời mưa, mỗi một giọt hình như đều là anh."

(*sông đào xung quanh bảo vệ thành)

Nhắn xong ta tự mình run rẩy, lời nói buồn nôn như thế thực sự là ta nói ra sao? Thật là đáng sợ. . .

Một hồi sau, hắn nhún lại cho ta: ". . . Em nhún tâm nhìn anh chảy xuống cống nước thối sao?"

□. . .

Một lát sau nữa, điện thoại di động lại nhận được tin nhắn: "Mau trở về đi thôi, tắm mưa sẽ sinh bệnh."

"Em bị bệnh anh sẽ đau lòng sao?"

Hắn nhún lại: "Đương nhiên sẽ đau. . ."

Ta hắc hắc vui vẻ, nghĩ mình thật là có bệnh, cứ nhiên lại hỏi cái vấn đề buồn nôn trước đây mình khinh bỉ đến chết. Vừa định hồi âm, hắn liền nhún thêm một tin: "Đừng hiểu lầm, là anh xót tiền thuốc men!"

Ta ta ta ta ta ta ta ta ta! Ta nổi giận!

Ngay lúc ta dùng sức lắc lắc túi xách hắn tặng ta như vụn bánh quai chèo, điện thoại di động rung lên: "Chọc em, đương nhiên là xót em rồi. Mau về nhà đi, đừng tắm mưa."

Ta xem tin nhắn kia, ghé vào lan can sông hồ thành cười ngây ngô nửa ngày. Hơn hai giờ sau, ta xách thức ăn một bên xuống bãi "□□□□□□□□" (*) một bên ung dung tự tại lên lầu, mới ra thang máy, chợt nghe một tiếng cười khê: "Em buổi tối không nên hát, sẽ làm hàng xóm anh gặp ác mộng."

(*không biết phải tên bài hát không, nhưng edit không hiểu a @.@)

Ta tròn mắt há hốc mồm mà nhìn cái người ngọc thụ lâm phong đứng ở trước cửa nhà kia, lắp bắp hỏi: "Anh anh anh, anh không phải ở thành phố C sao?"

"Vừa mới trở về. . ."

Ta vội vàng móc ra cái chìa khóa mở cửa: "Vậy sao anh không sớm nói cho em biết chứ? Em còn tưởng rằng khuya anh mới về! Không mang chìa khóa sao?"

Hắn vào cửa một chút liền ôm lấy ta: "Chìa khóa không phải cho em rồi sao? Hôm nào đi đánh một chiếc nữa. Muốn cho em một kinh hỉ nên sớm trở về, thuận tiện kiểm tra xem em có ở sau lưng anh lén hẹn hò với người khác không!"

Ta trợn mắt, dậm dậm hấn: "Anh mệt sao? Có muốn tắm rửa trước hay không?"

Hấn nhìn ta nói: "Cũng là em đi tắm trước đi, đi tới sông hộ thành, trên người toàn mùi thối."

Ta vội vàng ngửi ngửi tay áo mình, xí, làm gì có, rõ ràng là mùi thơm của nước mưa mà!

Chờ ta tắm rửa xong đi ra, hấn đã nửa nằm trên sô pha mà ngủ, ta nhìn dung nhan say ngủ của hấn, khuôn mặt tinh khiết mi mắt cao thẳng, nhiều ngày bận rộn khiến vành mắt đen một vòng.

Ta vừa định vươn tay sờ sờ mặt hấn, chợt nghe hấn đột nhiên mở miệng: "Xem đã rồi sao?"

Ta □, nhanh chóng rút tay lại, hấn mở mắt ra cầm lấy khăn trong tay ta vò lấy đầu ta. Ta nửa quỳ trước sô pha, hấn cầm khăn tắm nhẹ nhàng mà giúp ta lau khô tóc, ta đột nhiên thấy trong lòng ấm áp, dùng một câu rất quái dị rất Quỳnh Dao là, ta nghĩ hiện tại rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

"Sau này ra ngoài nhớ phải nhìn bầu trời, luôn luôn mang theo một cây dù trong túi xách."

"Vâng."

"Không được tắm mưa, không tốt cho thân thể."

"Vâng."

"Bây giờ mưa ở thành thị toàn chứa a xít, em vốn diện mạo đã khó coi, lại bị mưa a xít xối vài lần nữa sẽ không thể gặp người."

==+

Đại ca, người cũng không thể mỗi lần đều tại lúc bầu không khí tốt đẹp nói cái dạng lời loại này đi. . .

"Anh lập tức phải về công ty, có chuyện cần xử lý, sẽ không cùng em ăn tối được."

"A? Vậy anh ăn chưa? Trước ăn một chút gì lại đi! Em làm cơm rất nhanh." Ta vội vàng đứng dậy đi lấy thức ăn.

"Không cần, anh ăn ở trên xe." Hấn nhấc tay nhìn đồng hồ, đứng dậy, "Được rồi anh phải đi đây, em mau làm gì đó ăn đi."

Ta tiễn hấn tới cửa, hấn cười sờ đầu ta: "Được rồi, anh sẽ mau trở về!"

Ta gật đầu, ngay lúc hấn xoay người muốn vào thang máy, đột nhiên miệng mồm giống như không chịu khống chế, mở miệng hỏi: "Tương đại biểu cũng cùng anh đi họp sao? Sao buổi chiều không gặp cô ấy?"

Hấn sững sốt một chút, gương mặt anh tuần dưới ngọn đèn thang máy tỏa ra ánh sáng mê ly rực rỡ, hấn nhìn ta, cười lắc đầu: "Không có, mình anh đi."

Chương 36

Ta làm tổ trên giường khóc đến nỗi nước mắt nước mũi một đồng, An Hảo đưa cho ta một cốc nước, ta nghẹn ngào nói tiếng cảm ơn, cầm lấy hào sảng ngửa đầu uống như tráng sĩ uống rượu, nhưng lúc nước vừa mới vào đến yết hầu ta liền một ngụm phun sạch.

"An công chúa, người muốn bỏng chết ta hả? !" Ta vỗ bàn tròn mắt nhìn.

Ai biết nàng một điểm ăn năn hối hận cũng không có, mảy liễu nhướn lên không nhanh không chậm nói: "Nước vừa mới nấu có thể không nóng sao? Người không có đầu óc suy nghĩ sao mà trực tiếp uống vào trong miệng? Người cho là ai cũng giống như Lâm ca ca của người, rót nước xong còn thổi nguội cho người?"

Nhớ tới Lâm Nhiên mỗi lần rót nước cho ta đều luôn luôn dùng hai cái ly nước rót qua đảo lại cho mau nguội xuống, trước khi đưa cho ta luôn luôn uống trước một ngụm thử xem nước đủ ấm chưa, trong nháy mắt ta liền trầm mặc xuống. Không phải vì An Hảo đối lập mà tâm thấy cảm động, mà là nhớ tới Lâm Nhiên đã từng đối xử với ta thật tốt, khổ sở trong lòng càng như khuấy sông đảo biển.

An Hảo thấy ta trầm mặc, vươn một ngón tay xĩa xĩa ta: "Ai, Phương Nam Nhân, người định thực sự chia tay sao?"

Ta rầu rĩ trả lời: "Ừ."

"Thế nhưng Lâm Nhiên thật là một người đàn ông không tồi nha. Muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tiền có tiền, muốn ôn nhu sẵn sốc có ôn nhu sẵn sốc, đương nhiên càng quan trọng chính là vóc người tốt, chắc chắn, cơ ngực đó nếu như sờ vào. . . Khụ khụ, cái kia, dù sao cũng là nam nhân tốt như vậy, người thực sẽ buông tay sao? Phương Nam Nhân người có thể hiểu rõ ràng, cái loại 'Sản phẩm hạng ba' như người nếu bỏ lỡ Lâm Nhiên sau này tìm một người điều kiện tốt như vậy có thể rất khó khăn. . ."

Ta vẫn là buồn bực hờn dỗi đáp lại: "Ừ."

"Phương Nam Nhân, kỳ thực ta nghĩ, chuyện này người cũng không đối chất với hắn tìm chứng cứ một chút, nói không chừng có thể thực sự là một hồi hiểu lầm?"

"Hiểu lầm cái gì? Tận mắt nhìn thấy còn có thể giả sao? Vốn cô gái đó so với ta thực ưu tú, bộ dạng xinh đẹp lại có năng lực, còn là người yêu cũ của hắn. Ta cái gì cũng không phải, cùng Lâm Nhiên một chỗ cũng không xứng. Lẽ nào người còn muốn ta đi nghe hắn chính mồm nói cho ta biết, bọn họ sẽ ở bên nhau, còn ta có thể rút đi được rồi sao?"

An Hảo trầm mặc xuống, sau đó không ngờ lại dùng vẻ mặt nghiêm túc trầm nã khó gặp cùng ta nói: "Phương Nam Nhân, ta cũng không nhiều lời với người. Dù sao bất luận là ta hay những người khác nói Lâm Nhiên tốt như thế nào cũng đều chỉ là suy nghĩ của chúng ta. Chuyện tình cảm, vốn như cá uống nước, ấm lạnh tự bản thân biết. Cho nên chính người hảo hảo suy nghĩ một chút, ngắm lại người này rốt cuộc làm sao, hắn đối với người, lại là như thế nào."

Nói xong nàng đứng dậy thướt tha đi ra, đóng cửa lại để ta một người nằm trên giường tự hỏi cái vấn đề từ xưa đến nay đã làm bối rối nhân loại: "Hồi thế gian tình là gì?"

Ngay lúc ta 45 độ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ tự hỏi triết lý nhân sinh, An Hảo bưng khay hoa quả đẩy cửa vào, buông khay đi qua đánh ta một chưởng đưa cho ta trái táo nói: "Được rồi Phương Nam Nhân, mau mau đem bộ dáng tiêu tức phụ của người thu hồi lại, cuộc sống cũng không phải như Lâm Đại Ngọc, bởi vì người đa sầu đa cảm mà nó sẽ trở thành

phong tình vạn chủng đâu. Hơn nữa, văn nghệ không hợp với người, người trời sinh chính là đồng nghĩa với từ 'thô tục'!"

Ta trong miệng đang cắn táo đột nhiên lúng ba lúng búng hỏi An Hảo: "An công chúa à, nếu như có một ngày, có tên đàn ông làm cho người khóc, người làm sao bây giờ đây?"

An Hảo nhìn ta liếc mắt, hừ lạnh một tiếng, với lấy miếng dưa hấu ở bên cạnh, "bang" —— con dao bự đứt khoát chặt xuống, dưa hấu lập tức một miếng phân thành hai mảnh đỏ tươi như máu. . . Sát khí thật trầm trọng nha.

. .

"Hắn khiến ta khóc? Hừ, ai dám để ta rơi lệ, ta để hắn chảy máu!"

= = An công chúa người thật có chí khí!

Nàng thấy ta than thở, liền tiến lên rất đàn ông vỗ vỗ vai ta thoải mái nói: "Phương Nam Nhân suy nghĩ thoáng một chút, người không ăn nhằm một ít dưa hấu táo bỏ thì làm thế nào biết cái gì là tốt nhất ~ "

Ta bèn im lặng, lúc đó là ai nói: Lâm Nhiên chính là khách sạn 6 sao còn ta chỉ là sản phẩm hạng ba?

Thấy ta không nói, nàng cười gượng hai tiếng, nói: "Ta nói giỡn, người đừng có tưởng thật. Nói, người thực sự hiểu rõ rồi chứ?"

Ta gật đầu.

"Dự định làm sao bây giờ?"

"Chia tay."

Nàng nhướn nhướn mày, sau đó lại nhún nhún vai buông tay: "Tùy người đi, dù sao thì tim của người bản thân người đau mà."

Ta nhìn nàng nhẹ nhàng đi ra đem cửa đóng sầm lại, nước mắt thiếu chút nữa rớt xuống. Kháo, nha đầu chết tiệt kia sao bây giờ nói chuyện lại ác độc như thế hả!

Ta lại nghĩ tới chuyện mấy giờ trước. Ta hỏi hắn Tương đại biểu có phải cùng hắn đi hay không, hắn cười lắc đầu nói: "Không có, mình anh đi."

Ta cúi đầu nói: "Ừm."

Hắn quay lại ôm lấy ta sờ sờ đầu: "Đừng mỗi ngày đều tưởng tượng lung tung, chờ anh trở lại."

Ôm ấp của hắn quá ấm áp, ngữ khí quá ôn nhu, ta nghĩ có thể là ta quá thần kinh rồi. Là ta thiếu rộng rãi, thiếu tín nhiệm hắn. Cho nên ta cũng cố sức ôm hắn một chút, nói: "Được rồi, biết rồi, anh nhanh lên một chút đi đi."

Lúc hắn đi, ta một người ngồi trên sofa, muốn chơi trò chơi cũng chơi không nổi, muốn xem TV, chỉ toàn chương trình không một đám mỹ nữ hấp dẫn so với ai càng đẹp mắt thì là kịch gia đình luân lý nặng nề. Nhìn đồng thức ăn mình mới mua về, nhớ tới hắn vội vã đi làm, cơm tối nhất định cũng không ăn ngon. Ta từ sofa đứng lên xắn tay áo vào phòng bếp làm cơm.

Đã từng đọc sách thấy người ta nói, phụ nữ sở dĩ học nấu cơm, là bởi vì nàng thật tình yêu một người đàn ông, cho nên mới mặc bàn tay non mềm của mình ngâm trong nước lạnh, mặc làn da mỏng manh của mình bị hun bởi khói dầu, chỉ là vì có thể để chính người đàn ông mình âu yếm ăn cơm tự tay mình làm, nhìn hắn thỏa mãn một khắc đó mà nở nụ cười.

Lúc đó thấy đoạn này, An công chúa lòi kéo ta mắt nước mắt lưng tròng nói: "Phượng Nam Nhân ơi, vất vả người mỗi ngày đều ra tay làm thức ăn cho ta, lão nương ta thực mẹ nó cảm động! Tối nay sẽ không yêu cầu ba món mặn một bát canh nữa, chỉ cần một mặn một canh thôi! Bất quá. . . Người sẽ không phải là thực sự yêu ta đi?"

Ta lúc đó thiếu chút nữa thổ huyết. Ta van người, cũng bởi vì tỷ tỷ ngài mỗi ngày đều chơi xấu làm nũng quăn quít lấy ta bảo ta làm cơm, ta đâu không lại người ta phải xuống bếp thôi.

Thế nhưng hiện tại, ta bận rộn bận rộn mà làm món Lâm Nhiên thích ăn, ngửi thấy mùi dầu mỡ gay mũi lại thấy cực kì vui vẻ. Bởi vì —— ta tự làm cơm cho người ta yêu đó. Ta tưởng tượng thấy hắn từng ngậm từng ngậm ăn cơm ta làm, mắt nhắm lại thỏa mãn cười, trong lòng liền vui sướng không ngừng.

Đơn giản làm hai món mặn một món canh, dùng cà mèn giữ ấm bỏ vào, ta thay quần áo cẩn thận mang theo cà mèn xuống lầu đón xe tới công ty.

Bởi vì sớm đã qua giờ tan tầm cho nên trong công ty rất im ắng. Lúc ta đứng ở bên ngoài xem, cũng chỉ có phòng làm việc lớn kia là có ánh sáng. Khi ta đi vào thang máy trong công ty ta nhắn cho hắn một tin: "Bây giờ đang làm gì vậy?"

Hắn rất nhanh hồi âm: "Đang xem văn kiện."

"Với ai?"

"Một mình."

"Thật sự là một người hả? Sẽ không phải ở sau lưng em lén lút giấu mỹ nữ đi?"

Ra thang máy, ta nhẹ nhàng rón rén đi tới phòng làm việc Lâm Nhiên, lúc đi tới cửa, ta hít sâu một hơi, dự định đột ngột chạy ào vào hung hăng hù dọa cho hắn nhảy dựng lên. Tay vừa chạm vào tay nắm, phát hiện cửa chỉ khép hờ, vì vậy ta lén lút mở cửa hé hé, len lén nhìn xem hắn có phải giống như bình thường ngồi trước bàn công tác tập trung tinh thần xem văn kiện hay không.

Có người nói, bộ dạng lúc đàn ông chăm chú làm việc là mê người nhất, quả thực như vậy. Chỉ cần nhắm mắt lại, ta có thể rõ ràng nhớ tới bộ dạng hắn nhẹ nhàng cau mày, khoe miệng mím lại, ngón tay thon dài lướt qua từng trang văn kiện. Thời khắc đó, thời gian phảng phất ngưng đọng lại trên người hắn, hắn chói mắt khiến người ta không thể rời ánh nhìn.

Chỉ cần nghĩ tới đó, khoe miệng không nhịn được nhếch lên mỉm cười.

Thế nhưng, có câu là: sự thực thường rất tàn khốc. Còn có câu là: phụ nữ luôn luôn rất khờ dại rất ngây thơ.

Khi ta lén lút mở hé cửa nhìn vào bên trong, ta không nhìn thấy hình ảnh Lâm Nhiên đang công tác làm ta tâm động nhất, trái lại thấy một người vóc dáng cao gầy nóng bỏng đưa lưng về phía ta ôm lấy Lâm Nhiên. Cô gái kia, chính là Trương Lệ —— Trương đại biểu.

Lâm Nhiên buông đầu xuống, cách quá xa, ta thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn.

Ta chỉ biết là, trong khoảnh khắc đó, ta rõ ràng nghe được tiếng trái tim mình giống như từ chỗ rất cao bị đẩy xuống phía dưới —— rầm rầm phá tan thành nhiều mảnh.

Điện thoại di động đột nhiên rung lên, ta bừng tỉnh như cái xác không hồn mở tin nhắn vừa nhận được —— "Sao lại như thế được, đương nhiên là một mình."

Chương 37

Ta nhìn tin nhắn kia, đột nhiên tay chân trở nên lạnh lẽo, đại não trống rỗng một mảnh, cả người hốt hoảng, cũng không biết là như thế nào mà rời khỏi phòng làm việc của Lâm Nhiên, trở lại phòng trọ mà ta với An Hảo cùng thuê.

An Hảo vừa mở cửa thấy là ta lại càng hoảng sợ, đem ta kéo vào cửa nói: "Phương Nam Nhân người làm sao thế? Sắc mặt sao lại trắng như gặp quỷ vậy?" Vươn tay sờ sờ cánh tay ta, "Người lạnh sao? Sao lại run rẩy như thế?"

Nàng rót một cốc nước nóng cho ta, ta một hơi uống xong mới thấy trên người ấm lên. Ta dẹp loạn tâm tình mình một chút, bắt đầu cùng nàng kể lại chuyện ta trông thấy. An Hảo nghe xong đầu tiên là cứng họng, một bộ không thể tin tưởng, sau đó liền tức giận đến mức giơ chân nói muốn thay ta đem Lâm Nhiên phế đi, vốn ta tìm nàng để an ủi ta, kết quả ngược lại biến thành ta trấn an nàng.

Chờ An Hảo rốt cuộc ổn định lại, bắt đầu theo ta phân tích một cách trật tự khả năng xảy ra chuyện này. Ta kiên trì cho rằng Lâm Nhiên là cùng bạn gái cũ 'tro tàn lại cháy', An Hảo lại cho rằng ta không có chứng cứ gì một người ở chỗ này đoán mò đoán bậy. Thế nhưng, ta thực sự không có dũng khí gặp Lâm Nhiên đối chất. . . Ta tình nguyện bây giờ còn có một tia hi vọng, cũng không muốn thực sự nghe hắn trả lời với ta chuyện ta hoài nghi —— là phải.

Cứ như vậy chúng ta hai người lảm bảm thật lâu, khoảng chừng buổi tối hơn 10h, Lâm Nhiên gọi điện cho ta. Nhạc chuông số điện thoại của hắn là ta cài đặc biệt, cho nên khi ca khúc □ Tình yêu giản đơn □ vang lên, ta cả kinh thiếu chút nữa ngồi trên mặt đất, không hề nghĩ ngợi liền ấn tắt. Hắn lại gọi, ta lại ấn tắt.

Lúc sau điện thoại di động yên tĩnh lại.

An Hảo rất không tán thành cách làm của ta, nàng nói: "Người hấn là nên tiếp, sau đó các người hai người đem chuyện này hảo hảo mà giải quyết rõ ràng!"

Thế nhưng ta hiện tại thực sự rất sợ, ngay cả nghe giọng hấn đều sợ. Từ trước tới giờ ta cũng không hề nghĩ tới, nếu có một ngày Lâm Nhiên không thương ta nữa ta phải làm sao, nếu có một ngày chúng ta chia tay thì phải làm sao. Có thể là lúc ta đem chính mình giao cho hấn, ta liền một mực ý lại hấn. Phụ nữ đều là như vậy, cùng một người đàn ông xảy ra quan hệ, luôn luôn trong tâm lý sẽ nảy sinh sự ý lại rất lớn—— thậm chí, ta thực sự nghĩ, muốn gả cho hấn cùng hấn qua cả đời.

Cũng không thể nói rõ mình rốt cuộc là từ lúc nào bắt đầu này sinh tâm lý như vậy, thế nhưng chân chính khiến ta ý thức được điểm này, không ngờ lại là lời nói dối buổi tối hôm nay.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, ta chăm chú nắm cái ly nhìn chằm chằm cửa. An Hảo đi mở cửa, Lâm Nhiên sải bước đi đến, đứng ở lối vào nhíu mày từ trên cao nhìn xuống ta, trầm giọng nói: "Vì sao không ở nhà chờ anh?"

Ta hít sâu một hơi, nỗ lực khiến cho thanh âm mình không phát run, ta nói: "Lâm Nhiên, anh nói thật với em đi, anh đã lừa gạt em sao?"

Hấn sừng sốt một chút, sau đó liền gật đầu.

"Vây. . . Tương đại biểu là, là bạn gái cũ của anh sao?"

Ta chăm chú theo dõi hấn, hấn trầm mặc, lại gật đầu.

Lại hít sâu một hơi, ta hợp hết toàn lực từ hàm răng nghiến ra một câu hỏi cuối cùng: "Vây. . . Vây, anh thích cô ấy sao?"

Hấn cau mày, không nói lời nào.

Trong nháy mắt đó, ta dường như mất đi hết thủy lực lượng, tâm trầm tới đáy cốc.

Ta mở miệng, nghe thấy chính giọng mình vừa khô khốc vừa chua chát tựa như sợi dây leo sắp chết héo, ta nói: "Em hiểu rồi. . . Em sẽ không quán quít lấy anh nữa, em thành toàn hai người."

An Hảo vốn đang pha trà cho hấn, nghe thấy được chúng ta đối thoại, trực tiếp tiến lên đem chén trà hất lên người Lâm Nhiên: "Hảo một tên Lâm Nhiên! Tôi còn tưởng rằng anh thực sự đối tốt với Phương Nam Nhân nhà tôi! Tôi này giờ còn khuyên Phương Nam Nhân phải tin tưởng anh, phải hảo hảo mà nói chuyện với anh, không nên bởi vì một người không hề dính dáng làm ảnh hưởng đến cảm tình các người, thế nhưng hiện tại thì sao? ! Anh cũng dám thừa nhận! Anh cũng dám đối xử như vậy với Phương Nam Nhân nhà tôi! Anh cút cho tôi!"

Lâm Nhiên nhìn ta thật sâu, cứ nhiên không nói hai lời xoay người rời đi.

Ta nhìn bóng lưng hấn biến mất sau cửa, nước mắt tự nhiên rơi xuống.

Nhớ kỹ lần đầu tiên thấy anh, em không cẩn thận đem anh biến thành người quấy rầy An công chúa quăng xuống đất... Lần thứ hai thấy anh, em lại không cẩn thận đem anh biến thành tên cướp giật mà "tử hình ngay tại chỗ"... Lần thứ ba thấy anh, em vẫn là không cẩn thận, cũng bị anh chiếm tiện nghi. Rồi sau đó, lần lượt theo anh cãi nhau, lần lượt bị anh chọc tức tới nổi bốc khói. Thế nhưng trong cuộc sống như thế, em không cẩn thận dần dần thích anh, không cẩn thận đến mức không thể bảo vệ trái tim mình.

Lâm Nhiên, em không biết em muốn làm một người không cẩn thận đến cỡ nào, cứ như thế cùng anh đến bạc đầu, cả đời cãi nhau vui vẻ hạnh phúc, thế nhưng, bất cẩn của em, rốt cuộc đã dùng đến hết. . .

An Hảo đi qua ôm ta, vỗ vỗ lưng ta, nói: "Phương Nam Nhân, ngoan, muốn khóc thì cứ khóc to lên đi. . ."

Vì vậy ta bắt đầu gào khóc xé cổ họng, như là muốn đem tâm can tỳ phế hết thảy đều thét gào ra ngoài. . .

Sau đêm đó ta gửi đơn xin phép nghỉ ốm lên công ty, bắt đầu dưới sự giục giây của An Hảo đi hẹn hò. Người có cả đồng lớn, thế nhưng chính là không có một người có thể coi được, tổng nghĩ đều thấy thiếu một chút gì đó.

Khi ta lại một lần hẹn hò thất bại, An Hảo đem quả cam gõ đầu ta chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: "Người nha, không nên cứ đem Lâm Nhiên ra so sánh có được hay không? Chân chính có điều kiện như Lâm Nhiên sớm đã có một đồng phụ nữ nhìn chăm chăm, còn cần phải đi xem mắt sao? ! Hơn nữa, hấn điều kiện cho dù tốt thì thế nào? Đàn ông bội tình bạc nghĩa không chịu trách nhiệm như vậy, nên bỏ đi nhốt vào chuồng heo! Người còn muốn để ý hấn cái rắm!"

Trầm mặc một lúc rất lâu sau, ta hít sâu một hơi, thoải mái mà nói với An Hảo: "Được rồi được rồi, không muốn nói những thứ mất hứng này nữa! Ăn cam ăn cam!"

Nhắc tới ăn An Hảo liền hài lòng, lập tức mặt mày hớn hở tìm dao gọt hoa quả xung phong nhận việc bóc vỏ, ta nhanh chóng đoạt lấy con dao nhỏ: "Đừng đừng, để ta làm đi! Tuy nói đây là dao gọt hoa quả, thế nhưng đặt trong tay người ta thấy thế nào cũng giống như hung khí. . ."

An Hảo quệt miệng làm nũng nói: "Hừ hừ, dù sao sau này ta cũng muốn tìm một người sẽ bóc vỏ cam cho ta, có thể bóc vỏ trái cây hay không có quan hệ gì. . ."

"Ha ha, vậy người còn phải tìm một tên sẽ nấu cơm cho người, sẽ giặt quần áo cho người, sẽ làm vệ sinh nhà cửa cho người. . . Bạn trai của người sau này có thể khổ cực dài dài. . ." Ta vui cười trả lời.

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Lâm Nhiên bóc vỏ cam cho ta. Hắn mặc áo lót bằng vải bông, bàn tay thon dài cầm quả cam, thần tình chuyên chú, khóe miệng mang theo mỉm cười. Ta gác chân bắt chéo ngồi trên sofa yên tâm thoải mái ăn cam hắn bóc, nói: "Sau này nếu như anh thất nghiệp, có thể đi làm nghề lột vỏ cam mà sống."

Hắn cười một tiếng, một cước nhẹ nhàng đá ta lăn trên sofa.

Có thể là bởi vì ngày đó trái cam thực rất ngọt rất ngọt đi, ngọt đến mức ta có điểm muốn khóc.

Khi ta rút cuộc đối với chuyện xem mắt trở nên tuyệt vọng, An Hảo liền không biết từ nơi nào thấy được một cái quảng cáo "Tình yêu tám phút", nói là cung cấp cho nam nữ thành thị không gian để hẹn hò. Trong vòng thời gian tám phút cho mọi người tìm hiểu nhau, thấy được thì lưu số điện thoại tiếp tục, thấy không được thì xx, sau đó cùng người kế tiếp tiếp tục giao lưu.

Để cho ta tăng thêm dũng cảm, nàng thậm chí còn cùng ta đi báo danh. Xem nàng tích cực như thế ta cũng không thể từ chối, vì vậy cũng chỉ kiên trì đi. Ta vốn không có bất luận mong đợi gì, cho nên lúc người chủ trì tuyên bố mọi người dựa theo số thứ tự bắt đầu tiến hành vòng thứ nhất tìm hiểu nhau, ta liền ử rũ tìm vị trí của mình ngồi xuống.

Thế nhưng khi ta vừa ngẩng đầu, đột nhiên liền cùng một đôi mắt mang theo mỉm cười chạm nhau. Hắn mở miệng, thanh âm trầm thấp mà ổn trọng:

"Phương tiểu thư, xin chào."

Chương 38

Ta ngây người phút chốc mới phản ứng lại, vội vàng gật đầu nói: "Xin chào."

Hắn cứ tùy ý mà ngồi như vậy, lại khiến ta cảm giác hắn dường như đang ngồi trên ghế sofa đặc biệt cao cấp trong hội sở, mà đoàn người âm ỉ chung quanh, kể cả ta, bất quá là phong nền cho hắn thôi. Ta đột nhiên nhớ tới một từ -- khí trường. Có một loại người, bất luận ở nơi nào, đều mang theo một cỗ khí trường mạnh mẽ cường đại, khiến người ta có thể bỏ qua hết thảy mọi thứ mà chỉ nhìn thấy hắn tồn tại.

Rất hiển nhiên, hắn là loại người như vậy.

Nếu như nói hắn là diễn viên điện ảnh, ta đây chính là một người làm công cần cù chăm chỉ. Cùng hắn ngồi chung một chỗ đó là một loại cảm giác chỉ có thể ngưỡng vọng mà không có cách gì sánh vai cùng. Vì thế trong lúc nhất thời ta không biết nên nói cái gì, hai người cứ như thế trầm mặc.

Ta cúi đầu khăn trương lấy tay vò lấy gấu váy, thỉnh thoảng len lén liếc nhìn hắn một cái, luôn luôn vừa vặn bị chớp, mà hắn vẫn một bộ không thèm đếm xỉa, khéo miệng mang theo một nụ cười ý tứ mơ hồ.

Thời gian cứ từng giây trôi qua, mấy cặp bên cạnh đều nắm lấy cơ hội tìm hiểu lẫn nhau, mà hai chúng ta ngoại trừ nói câu "Xin chào" cứ nhiên không còn đối thoại câu nào. Thẳng đến lúc người chủ trì nhắc nhở mọi người đã hết thời gian, hắn đột nhiên chậm rãi mở miệng nói: "Cô nghĩ, hiện tại tình cảnh này giống cái gì?"

Ta ngẩng đầu ngây ngốc nhìn hắn, hắn nhếch cằm cười nhìn ta, ta nhìn quanh bốn phía, thì thào nói: "Giống như, chợ thức ăn mua mua bán bán."

Hắn ngẩn ra, sau đó liền cười ha hả. Người xung quanh không rõ nguyên nhân đều nhìn qua, hắn cũng làm như hoàn toàn không phát hiện. Cười xong, hắn từ túi áo lấy ra giấy bút, xoạt xoạt vài nét viết xuống gì đó rồi đưa cho ta: "Phương tiểu thư, đây là số điện thoại của tôi. Có duyên gặp lại." Sau đó nhanh nhẹn đứng dậy, đẩy cửa đi ra.

Ta cầm mảnh giấy ngây ngốc đứng ở nơi đó, một hồi vẫn chưa kịp phản ứng lại. Rõ ràng trước đó ngay cả hứng thú trò chuyện cũng không có, sao đột nhiên lại lưu cho ta số điện thoại đây?

Cô gái ngồi bên phải ta chỉ vào bóng lưng hắn rời đi, biểu tình mau khóc đến nơi: "Ai, sao anh ấy lại đi chứ? Tôi vừa đến đã nhìn thấy anh ấy đầu tiên, chờ đợi cùng anh đến lượt ghép thành đôi, vòng kế tiếp chính là tôi rồi, anh ấy như thế nào lại đi mất?"

Ta rối rắm nhìn mẫu giấy, làm sao cũng nghĩ không ra hắn tên là gì. Dùng sức nghĩ nghĩ, được rồi, hắn chưa nói hắn tên là gì, mà mớ tư liệu cá nhân người ta phát cho bởi vì không có hi vọng gì nên ta sớm cũng đã ném rồi. Lại ngẫm nghĩ số thứ tự của hắn, cũng nhớ không được!

Vì vậy ta rất □ đi tìm người chủ trì muốn lấy một phần tư liệu mới, thế nhưng đối chiếu với đồng ảnh chụp, cư nhiên lại không có ai là hắn! Ta phát mộng, lấp bấp theo sát người chủ trì miêu tả một chút dáng vẻ của hắn, cô ta lập tức vỗ đùi nói: "Tôi kháo cô nói Trang Nham hả! Không ngờ cô lại có được số điện thoại của hắn? !"

Ta ngây người lắc đầu: "Tôi không biết anh ta tên là gì. . ."

Cô nàng cười tủm tỉm khoác vai ta: "Tôi biết! Hắn không phải là hội viên hội "Hẹn hò tám phút" của chúng ta, chỉ là một người bạn tốt của ông xã tôi. Tôi nói cho cô nha, cái tên này chính là vương lão ngũ hội xoàn tiêu chuẩn đó! Một đồng phụ nữ dâng lên tận cửa mà hắn cũng không thèm ngoảnh đầu nhìn một cái, cô cư nhiên lại lấy được số điện thoại của hắn! Quá vinh quang cho "Hẹn hò tám phút" của chúng ta." Cô ta hất một lọn tóc quăn vừa dài vừa phiêu dật, chớp chớp lông mi, đôi mắt ngập nước trượt một đường trên người ta, sau đó vỗ tay một cái: "Được rồi, trước đây sao tôi không nghĩ tới nhỉ!"

Ta nghi hoặc, nghĩ đến cái gì?

Cô ta nhìn thoáng qua đại sảnh nam nam nữ nữ còn đang sôi nổi hẹn hò, ngoắc gọi một nhân viên tới, thì thầm vài câu liền lôi kéo ta đi ra hướng phòng chờ.

Kêu ta ngồi xuống xong, lập tức có người mang trà nước điểm tâm đến. Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của ta, cô nàng quyen rũ cười: "Nói thật cho cô biết, tôi chính là bà chủ của công ty "Hẹn hò tám phút" này. Tôi là Liễu Song Song, cái công ty này là ý tưởng của tôi, ông xã tôi Cố Nam Sơn lập ra, ngày đó tôi với ông xã là tại buổi hẹn hò như vậy mà quen biết." Thấy ta trợn mắt há mồm, cô ấy che miệng cười, "Lén nói cho cô, ông xã tôi ngày đó cũng giống như Trang Nham là hột xoàn vương lão ngũ, tướng mạo vóc người gia thế năng lực cũng không có chỗ nào chê được, đáng tiếc tên kia là đầu gỗ, không rành chuyện tình cảm, bất quá cũng may anh ấy khi đó là tên đầu gỗ, cho nên tôi mới có cơ hội khiến anh nở hoa! Ha ha!"

Ta đồ mồ hôi, cái ví dụ này, rất hay, rất cường đại. . .

Song Song tựa hồ thấy chính mình nói hơi nhiều, ho khan hai tiếng nghiêm mặt nói: "Phương tiểu thư, tôi muốn làm một giao dịch với cô."

"Cái gì?"

"Ừm, là như vậy. Trang Nham không ngờ lại phá lệ cho một cô gái phương thức để liên hệ, cho nên tôi đối với cô rất tự tin. Tôi quyết định, đem toàn lực hỗ trợ cô tóm được Trang Nham! Tôi sẽ cung cấp tất cả tư liệu về hắn, đồng thời. . ." Cô nàng nhích tới gần, nhìn ta chớp chớp mắt quăng mị nhãn, "Tôi đem toàn bộ phương pháp đối phó với đàn ông đều dạy cho cô, ngày xưa tôi tuy chỉ có nhiều đó vẫn đem ông xã của tôi trói lại nha! Yêu cầu duy nhất chính là, chờ cô cùng Trang Nham xác định quan hệ hẹn hò thì, phải làm quảng cáo về trường hợp hẹn hò thành công cho công ty chúng ta!"

"Quảng cáo... hẹn hò thành công?"

"Đúng rồi! Cô nghĩ xem, một người là hoàng tử anh tuấn nhiều tiền, một người là cô bé lọ lem hai bàn tay trắng. . . Chắc chắn, là câu chuyện cổ tích hiện đại hoàn mỹ cỡ nào! Còn có cái gì so với chuyện này càng hấp dẫn người ta đây? Cô yên tâm, về phương diện trả thù lao, tôi đương nhiên sẽ không bạc đãi cô!"

"Vậy. . . nếu như tôi không thành công?"

Cô ta vẻ mặt chắc chắn vỗ vỗ vai ta: "Sẽ không đâu! Theo sự hiểu biết của tôi đối với Trang Nham, hẳn không thêm để mắt tới phụ nữ, chỉ chơi đùa thôi. Hôm nay xem ra hẳn đối với cô là có điểm hứng thú, chỉ cần cô dưới sự chỉ đạo của tôi hảo hảo nỗ lực, Trang Nham hẳn có là một cây vạn tuế, tôi cũng khiến hắn nở hoa!"

Trong đầu ta đột nhiên dần hiện ra một tình cảnh, Trang Nham nghiêm trang mặc âu phục anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng, trên đầu lại toát ra vài bụi hoa đỏ au đón gió phấp phới, nhất thời cảm thấy buồn nôn.

Liễu Song Song đậm đậm ta: "Phương tiểu thư? Cô thấy cái đề nghị này thế nào hả?"

Ta vừa định lắc đầu, điện thoại di động liền reo lên, vừa bắt máy đã nghe tiếng An Hảo giống như ăn thuốc nổ vang lên: "Phương Nam Nhân người ở nơi nào? ! Tức chết lão nương! Người ở đâu vậy hả? !"

An Hảo tìm được phòng chờ, vừa nhìn thấy ta liền xông tới lôi kéo ta, một bên mắt tròn trắng một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thực sự là tức chết lão nương ta, thực sự là năm xui tháng hạn, vòng cuối cùng sao ta lại đụng phải một cục phẩm như thế? !"

Ta vội hỏi làm sao vậy, nàng hít sâu một hơi, chuẩn bị một lát mới mở miệng nói: "Lão nương khó có được tâm tình tốt, quăng một cái mị nhãn cho hắn, hắn không có phản ứng gì thì cũng thôi đi, cứ nhiên lại nghiêm trang hỏi lão nương, 'Tiểu thư, mắt cô bị làm sao vậy? Rất đau sao? Có muốn khám bác sĩ hay không?' "

Ta giật mình một chút, vừa định cười nhưng liếc mắt sang thấy An Hảo sắc mặt xanh đen vội vàng dùng sức đình chỉ, mà Liễu Song Song bên cạnh lại trực tiếp ha ha cười lớn. An Hảo phẫn hận trừng qua, cô nàng vội dùng sức ho khan vài tiếng nhin xuống, an ủi An Hảo nói: "Vị tiểu thư này cô đừng nóng giận, ở đây chúng tôi có rất nhiều vị điều kiện không sai, vị này không hài lòng thì sau đó còn có thể cùng vị khác gặp mặt, không chừng lại gặp được chân mệnh thiên tử thì sao?"

An Hảo bởi vì cô ta cười nhạo ghen một bụng hỏa, tức giận nói: "Đẹp đi! Loại hèn hò này mười tên đàn ông hết tám là ech nhái, một tên đầu gỗ, còn lại một tên chính là kẻ lừa gạt!"

Ta đỏ mồ hôi hột, tiểu thư à, người đã biết như thế này vì sao lúc trước còn hăng hái bừng bừng kéo ta tới. . .

Vừa nghe lời An Hảo nói, Liễu Song Song không vui: "Vị tiểu thư này đừng nên nói như vậy, ngày đó tôi với ông xã quen biết chính là do đi gặp mặt, công ty này cũng là anh ấy để tôi mở. Với lại, bạn của cô hôm nay đụng phải một người hột xoàn vương lão ngũ đốt đèn lồng đều tìm không được!"

An Hảo ngẩn ra, quay đầu hỏi ta: "Thực sự? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Ta gật đầu, đem sự tình hai năm một mười nói với nàng, cuối cùng kể tới hiệp nghị kia, An Hảo vỗ bàn: "Hảo! Cứ như thế mà làm!"

Ta □, hỏi: "Thực sự theo đuổi sao? Ta còn không có chuẩn bị tâm lý mà. . ."

Nàng trợn mắt liếc ta: "Cần gì chuẩn bị tâm lý chứ! Đàn ông tốt như vậy đưa lên cửa, có người giúp người truy vì sao không làm? Nắm chặt anh ta, mang tới công ty người cho Lâm Nhiên xem, tức chết hần!"

Ta đỏ mồm hôi, nguyên lai người là mục đích này. . .

Liễu Song Song cười tủm tỉm gật đầu phụ họa: "Hay, đàn ông tốt như vậy đưa lên cửa cũng không cần thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống! Đây là danh thiếp của tôi, mặt trên có số điện thoại, tôi sẽ liên hệ cô giúp cô bày mưu tính kế, cô có vấn đề gì cũng đều có thể tùy thời tìm tôi. Đầu tiên. . ." Cô nàng thần bí cười, "Chúng ta phải biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng! Hai vị chờ một chút nha!"

Ta cùng An Hảo ngồi trên sofa uống trà ăn điểm tâm, mà Liễu Song Song cầm điện thoại di động gọi cho ông xã của cô, vừa làm nũng vừa trêu đùa vừa quan tâm anh ta, ra tay trên mọi phương diện, nói bóng nói gió mà đem toàn bộ hứng thú yêu ghét của Trang Nham từng tí một đều hỏi thăm một lần. Ta cùng An Hảo nhìn nhau, trong ánh mắt thấy được đồng dạng một câu nói: Cao! Thật sự là cao mà!

Cúp điện thoại, cô nàng cười tủm tỉm hỏi ta: "Đều rõ hết chưa?"

Ta gật đầu.

Cô ấy rất thoả mãn búng tay cái tách: "Vậy -- khởi công!"

Dựa theo tư liệu của Liễu Song Song, gia đình Trang Nham buôn bán đất đai, chính hần cũng kinh doanh một công ty bất động sản. Hiện tại thời điểm này, hần ắt là quay về công ty xử lý sự tình đi, vì vậy ta nên đi trước công ty hần xem xét một chút địa hình để chuẩn bị trường kỳ kháng chiến. An Hảo bởi vì có hẹn nên sẽ không đi theo ta, ta tự mình đón xe tới công ty của

Trang Nham trong truyền thuyết, vừa xuống xe lại càng hoảng sợ, cái trận thế này, không thể kém hơn so với Lâm Nhiên bên kia nha! Mới vừa đi tới đại sảnh, đột nhiên thấy một thân ảnh có điểm nhìn quen mắt, đang nói chuyện gì đó với người bên cạnh, lúc hần hơi xoay sườn mặt sang ta hít một hơi -- đây không phải là mục tiêu của ta - Trang Nham vương lão ngũ sao!

Vội vàng gọi điện thoại cho Liễu Song Song, hỏi cô ấy: "Tôi hiện tại nên làm cái gì bây giờ đây?"

"Đi vào, làm bộ tình cờ gặp!"

Vì vậy ta run rẩy bước chậm tới gần Trang Nham, lúc này hần hình như cùng người kia nói chuyện xong, xoay người đi tới thang máy, ta vội hỏi Liễu Song Song, cô ấy hưng phấn nói: "Đây quả thực là cơ hội tuyệt hảo ông trời ban tặng cho cô! Năm đó tôi chính là dùng chiêu này bắt được ông xã của tôi đó! Tôi nói cô phải làm như vậy. . ."

Nhìn Trang Nham nhắc chân sắp vào thang máy, ta vội vàng tiến lên vài bước, lấy tay chặn cánh cửa gần khép lại, sau đó đi vào, ta hít sâu một hơi, làm bộ lơ đãng ngẩng đầu, sau lại ra sức tự nhiên dùng ánh mắt vì đụng phải hần mà có điểm vô cùng kinh ngạc, lại dùng giọng điệu rất là ngạc nhiên nói: "Nha, sao lại là anh vậy, thật trùng hợp!"

Miệng hần nhếch lên một nụ cười không rõ ý tứ, gật đầu: "Ừm, rất trùng hợp."

Dưới đáy lòng lặng lẽ vỗ chuông, da, bước đầu tiên thành công! Sau đó ta lui về phía sau một bước, một bên hỏi hần: "Anh đi làm ở công ty này sao?", một bên lén mò lấy nút "STOP".

Hần gật đầu: "Ừ, còn cô?"

Ta nheo mắt lại, cười: "Tôi không phải, tôi đến là tìm mua phòng ở." Từ cái gương thấy bây giờ đã là ở giữa lầu ba với lầu bốn, ta quyết đoán ấn xuống cái nút đó -- thang máy ngừng!

Ta kinh hoàng hét lên một tiếng: "A! Chuyện gì xảy ra vậy?! Thang máy hư rồi sao? !"

Chương 39

Ta kinh hoảng hét lên một tiếng: "A! Chuyện gì xảy ra?! Thang máy hư rồi sao?!"

Quay đầu nhìn Trang Nham, chỉ thấy hắn rất trầm ổn tiến lên ấn nút mở cửa, cửa thang máy mở ra, trần thang máy còn cách tầng bốn khoảng hơn mười cm, thế nhưng rất rõ ràng là độ cao đó hai người chúng ta đều không trèo lên được.

Ta trong lòng âm thầm vỗ chuông, da! Ta thực sự là một thiên tài mà, dạy một lần đã thực hành được!

Dưới đáy lòng âm thầm cao hứng một chút, ta giương mắt thương cảm hề hề hỏi Trang Nham: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Trang Nham quay đầu nhìn ta nhẹ nhàng cười: "Không có việc gì, không cần lo lắng." Ta lúc này "Xôn xao --" một chút, hi sinh tại trận. Hắn vươn tay kéo ta lại gần, ta ngượng ngùng dựa sát qua, tay hắn lại quay ta đưa lưng về phía hắn, khí tức nóng bỏng phát qua vành tai ta: "Quỳ trên mặt đất."

Ta kinh hãi, không phải chứ, ở chỗ này sao?! Cái tên Trang Nham này theo như Liễu Song Song nói không phải là không thêm đề mắt tới phụ nữ sao? Như thế nào mà bây giờ lại bùng nổ ... như vậy?! Chẳng lẽ là. . . ghen lâu lắm rồi? !

Ngay khi trong óc ta đương rồi beng một đống, mặt đỏ tím đập không biết nên làm thế nào mới phải, Trang Nham đã khiến ta xoay lưng lại quỳ gối xuống. Ta giật mình một cái phản ứng lại, vừa định mở miệng cự tuyệt, hắn cúi người xuống dùng thanh âm mang chút ý cười nhẹ giọng bên tai ta nói: "Ngoan, tôi sẽ nhẹ một điểm, cô kiên nhẫn một chút."

Trong nháy mắt, ta liền tử trận tại chỗ. . .

Sau đó -- sau đó!

Hắn liền làm một chuyện mà cả đời này có chết ta cũng sẽ không quên --

Hắn đứng dậy, một cẳng đạp lên trên lưng ta, thừa dịp lúc ta còn chưa kịp hoàn hồn lấy chân kia cũng không chút khách khí giẫm lên, sau đó, hai tay bắm lấy sàn nhà lầu bốn, dùng sức -- gọng gàng lưu loát trèo lên!

Ta cả người như si ngốc nhìn hắn đã thoát khỏi lồng giam thang máy, hắn ngồi xổm trên mặt đất, xoay người nhìn ta mỉm cười, đường nét rõ ràng trên sườn mặt ở ngoài ánh sáng thực phá lệ anh tuấn, hắn ôn nhu nói: "Nhấn lại với Liễu Song Song, lần sau đổi chiêu khác đi, đối phó với chồng cùng với đối phó bằng hữu của chồng đều dùng một chiêu giống nhau, rất không sáng tạo."

...

Khi ta mặt xám như tro tàn đem nguyên văn thuật lại cho An Hảo cùng Liễu Song Song nghe xong, hai cô nàng không có lương tâm kia đang cầm đưa hầu cười đến ngã trái ngã phải, một điểm cũng không bận tâm đến tâm hồn bé nhỏ bị tổn thương nghiêm trọng của ta. Ta ai oán chờ các nàng cười xong, hỏi: "Bây giờ ta nên làm cái gì đây? Hắn khẳng định trong lòng cười đến rụng răng, ta không còn mặt mũi nào gặp hắn nữa!"

An Hảo vẻ mặt đồng tình nhìn ta nói: "Phương Nam Nhân người vận khí thực sự là tốt đến bất ngờ nha! Một tên Lâm Nhiên đã đủ phúc hắc, không nghĩ tới cái gã Trang Nham này cũng không phải thiện chủ (*) gì!"

(*người tốt)

Ta ủ rũ nhào tới sofa, kêu rên nói: "Hay là thôi đi, ta đẳng cấp thật sự là quá kém, ta không chơi lại bọn họ đâu!"

Liễu Song Song vỗ vỗ vai ta: "Đừng tức giận nữa mà, chinh phục trái núi nhỏ thì có gì mà thú vị, tôi muốn khiêu chiến thì phải chọn Himalaya cơ!"

Ta vội vàng cuống quýt lắc đầu: "Đừng, tôi cả eo với chân đều không tốt, tôi sợ chưa bò lên tới nửa đường thì đã rớt xuống hương tiêu ngọc vẫn mất rồi!"

Cuối cùng, dưới sự kiên trì lần nữa của Liễu Song Song, ta đồng ý thử lại một lần, do Liễu Song Song an bài cho chúng ta gặp mặt, nếu như lần này còn không được, ta sẽ trực tiếp buông tha.

Gặp mặt ngày đó ta bị hai cô nàng tươi sống giày vò hơn hai giờ, hầu như đem tất cả phong cách đều cho ta thử một lần, từ khả ái đến gợi cảm tới thanh thuần lại tiếp ưu nhã, đến lúc thấy từng cái đều không phù hợp, các

nàng cuối cùng quyết định để ta quay về chính mình -- đi con đường trung tính. Giày cao gót (*), một bộ váy liền bó sát người với áo jacket lửng, tóc ngắn gọn gàng, lôi kéo ta dạo qua một vòng, hai người cùng thoả mãn gật đầu. Ta thở sâu một hơi vừa muốn chuẩn bị xuất phát, An Hảo đột nhiên kéo ta: "Chờ chút! Mắt của ngươi hẳn là nên thêm cái gì đó!"

(* ”□□□□□□”: ‘□□’ bên Google dịch là giày cao gót, trong QT là dép lê ==”, còn ‘□□□□’ thì pó căng! ^^)

Ta trợn mắt nói: "Không cần đâu, nhất thiết phải đánh trận lớn như vậy sao. ."

"Nhất định phải! Tình yêu chính là một trận chiến tranh không khói thuốc súng!" Liễu Song Song phụ họa gật đầu, sau đó đem một đồng kính mát của mình đều lấy ra bắt đầu từng cái từng cái đưa cho ta thử, toàn bộ thử một lần xong, hai người nhìn ta trầm mặc. Ta vừa định nói, nếu không có cái nào hợp thì không cần đeo nha?, thì Liễu Song Song vỗ tay một cái bừng tỉnh đại ngộ nói: "Tôi hiểu rồi! Không phải kính mát của tôi xấu, là mắt của cô không bình thường!"

Ta triệt để thổ huyết, mặc kệ các nàng nói gì đều kiên quyết không hề sửa lại, để các nàng tiếp tục lặn qua lộn lại, ta hoài nghi tiếp theo lập tức sẽ là cánh tay quá thô chân quá ngắn! Để giữ gìn một mảnh tim thủy tinh dễ vỡ cuối cùng còn sót lại, ta kiên quyết ra cửa, đi thẳng đến chỗ hẹn. Hai bà cô lại theo đuôi phía sau, chọn lấy một tiệm bánh ngọt bên kia đường đối diện quán cà phê ngồi chờ ta.

Tuy rằng Trang Nham ngồi ở góc khuất rất không bắt mắt, thế nhưng ta vừa đi vào quán cà phê liền trông thấy hắn, hắn chính là loại có khí trường cường đại tự nhiên, khiến người ta chỉ thoáng chốc liền cảm giác được sự tồn tại của hắn.

Hắn mỉm cười quan sát ta một phen, gật đầu nói: "Hôm nay quần áo không sai."

Ta không khiêm tốn trả lời: "Cám ơn."

"Cô bạn thân cùng Liễu Song Song giúp cô trang phục đi?"

Ta sững sờ, hắn thế nào biết?

Đường như xem thấu ý nghĩ của ta, hấn nhướn mày cười: "Nếu như ấn theo phong cách của cô, vậy khẳng định sẽ không có cảm giác như bây giờ."

Ta hiểu kỳ hỏi: "Anh nghĩ, thẩm mỹ của tôi nên thế nào?"

Ta cân nhắc, nói như thế nào người cũng là vương lão ngũ trong miệng Liễu Song Song xem như có chút ý tứ với ta, lời nói ra khẳng định cũng sẽ giữ thể diện một chút.

Thế nhưng hấn vừa mở miệng ta liền hối hận, ta không nên hỏi loại vấn đề ngu xuẩn này.

Hấn thẳng thắn vô tư cười nhìn ta, nói: "Ừm, vậy hấn là nên chuyển từ quán cà phê cao cấp sang quán ven đường đi."

Xem như người lợi hại, mắng chửi người đều mắng được văn nhả như thế.

Trong lúc nhất thời hai người đều trầm mặc, ta là bị hấn chọc tức giận đến không muốn nói cái gì, hấn là bình tĩnh thưởng thức trạng thái □ rất là thâm trầm của ta.

Im lặng nửa ngày, ta rốt cuộc nhịn không được hỏi trước: "Cái kia, vì sao anh lại lưu cho tôi số điện thoại? Theo như Liễu Song Song nói, không phải anh có rất nhiều mỹ nữ theo đuổi sao?"

"Ừ, thế nhưng cô tương đối dễ đùa bỡn."

"Hả?"

Hấn nhún nhún vai: "Cô xem, đám phụ nữ đó hoặc là đoan trang như một vị thánh, hoặc là tự coi mình như thiên thần sa ngã, tôi thấy nhiều đến mức phát hoảng. Khó có được dịp gặp gỡ một người ngu ngốc như vậy, rất là ngạc nhiên đó."

"Xin hỏi, nhà anh khen người đều luôn luôn đặc biệt như thế sao?"

"Tôi có khen cô sao?"

...

Ta triệt để không nói nên lời, ta quyết định, Trang Nham kia đừng nói là hột xoàn vương lão ngũ, hẳn có là lão ngũ kim cương lập phương đi nữa, ta cũng không hiểm lạ —— hoàn toàn không có tiếng nói chung!

Thấy ta không nói, hẳn ngược lại càng thêm hăng hái: "Phương tiểu thư, xin hỏi vì sao cô thích tôi?"

Ta từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: "Ai nói tôi thích anh?"

"Không thích tôi, vì sao muốn tìm cách tiếp cận tôi, còn ăn bận khéo léo tới gặp mặt tôi?"

"Xí, tôi nhàn rồi buồn bức không được sao? Tôi, tôi muốn nam nhân không được sao?!"

". . ."

"Tôi nói, anh đừng tự mình cảm thấy hài lòng quá mức, cô nãi nãi đây không thềm nhất chính là loại đàn ông đẹp trai gia thế tốt có năng lực mà mồm miệng lại độc địa! Mấy hôm trước lão nương vừa đá rớt một tên nha! (tuy nói là hẳn bất trung trước. . .) Hẳn ta so với anh còn dễ nhìn, so với anh còn ôn nhu săn sóc, so với anh còn có năng lực, so với anh còn độc miệng hơn! Lão nương quả thực cũng từng mắt mù muốn theo hẳn ta nhảy vào phần mộ ấy cơ, thế nhưng hiện tại lão nương còn không phải phóng khoáng đi tầm xuân sao?!"

Ta còn đang tự cảm giác thỏa mãn không gì sánh được, phun nước bọt vèo vèo chỉ trở hiên ngang sôi nổi hành văn, một thanh âm âm u tại sau lưng ta vang lên: "Xin hỏi, người kia mà em nói, chính là anh?"

Ta lại càng hoảng sợ, xoay người vừa nhìn, Lâm Nhiên vẽ mặt như giông bão kéo tới trùng mắt ta. Nguyên bản thấy hẳn tức giận ta còn theo bản năng sợ sệt một chút, thế nhưng khi ta thấy phía sau hẳn là Trương Lệ duyên đáng yêu kiều kia, chút sợ hãi đó liền chuyển thành phần nộ vô biên.

"Xin nghỉ bệnh không đi làm, gọi điện thoại không tiếp, là để vội vàng tìm đàn ông hẹn hò sao?"

Hắn châm chọc lúc này nghe thực đặc biệt chói tai, ta lạnh lùng cười, nói: "Không thể sao? Anh có thể cùng đại mỹ nữ đi uống cà phê, tôi vì sao không thể cùng soái ca hẹn hò?"

Hắn cắn răng trừng ta nửa ngày, cuối cùng cúi đầu, thở dài vươn tay kéo ta, ôn nhu nói: "Đừng náo loạn nữa, trở về đi."

Một khắc đó ta đột nhiên thấy cực kì chua xót, thật sự rất muốn khóc, ta khẽ cắn môi, từng chữ từng câu nói: "Lâm Nhiên, ngày đó một chữ không nói xoay người rời đi chính là anh, bây giờ muốn tôi trở về cũng là anh. Gọi đến phải đến bảo đi phải đi, anh xem tôi, thành cái gì?"

Chương 40

Hắn nhìn ta có chút run rẩy, vươn tay ra làm như muốn sờ mặt của ta, ta lui về phía sau tránh được. Trang Nham đứng đằng sau đột nhiên cười ruồi một tiếng, tiến lên đối mặt với Lâm Nhiên nói: "Lâm tổng, thế giới này thật là nhỏ nha."

Lâm Nhiên nhú mày liếc mắt ta, sau đó cũng cười cùng hắn bắt tay: "Quả thực là nhỏ, bạn gái tôi không hiểu chuyện, khiến anh thêm phiền phức rồi."

Trang Nham nhướn nhướn mày: "Bạn gái —— của anh?"

Lâm Nhiên cười đến càng thoải mái: "Đúng vậy, bạn gái, của tôi."

Ta hừ lạnh một tiếng: "Lâm tổng, đừng nói lời không xem tình huống! Tương mỹ nữ còn đang ở đây cơ mà!"

Lâm Nhiên gật đầu: "Ừ, cổ ấy lập tức sẽ quay về Mỹ."

Trong chốc lát ta hoảng hốt, bị hắn chọc tức đến không làm gì được. Cô ta tới thì anh vứt bỏ tôi chạy tới chỗ nàng, cô ta đi anh bảo tôi trở lại? Tôi sao có thể tùy tiện như thế đây? !

Lâm Nhiên tiến lên kéo ta: "Có rất nhiều chuyện trong khoảng thời gian ngắn anh không giải thích rõ ràng được với em, chúng ta trở về từ từ nói chuyện được không?"

"Trong thời gian ngắn không thể giải thích rõ? Hừ!" Ta gạt bàn tay hấn đang lôi kéo ta, "Vậy không cần giải thích, giải thích của ngài quá quý giá, tôi nghe không nổi!" Ta quay đầu nhìn phía Trang Nham, "Trang tiên sinh, ở đây thật hỗn tạp quá, chúng ta tìm một chỗ khác trò chuyện được chứ?"

Trang Nham vẻ mặt hứng thú nhìn ta chỉ cười không nói.

Lâm Nhiên trầm giọng kéo ta lại: "Đây là chuyện của hai chúng ta, em không nên lôi người khác vào"

"Hai chúng ta? ! Hừ ——" ta liếc Trương Lệ này giờ vẫn trầm mặc không nói, "Vậy —— Trương đại biểu đây?"

Lúc này Liễu Song Song cùng An Hảo thấy tình hình không ổn liền từ cửa tiệm bánh ngọt chạy tới. An Hảo chặn trước người ta, vẻ mặt như gà mái mẹ bảo vệ gà con trừng mắt Lâm Nhiên với Trương Lệ, hung tợn quát: "Các người lại muốn làm gì? Biểu diễn màn vợ chồng ân ái à? Xin lỗi nha, Phương Nam Nhân nhà chúng tôi rất bận, cô ấy cùng vị Trang tiên sinh này tình đầu ý hợp, nhất kiến chung tình, quyết không chia lìa, trên trời nguyện làm chim liền cánh dưới đất nguyện làm cây liền cành! Cho nên, không thêm đêm xỉa tới các người!"

Liễu Song Song lại vặn vẹo eo thon, dịu dàng cười duyên: "Ai da, đây là tình huống gì nhỉ? Đây rốt cuộc là hai nam tranh một nữ hay là hai cô cướp một chàng đây? Thiệt là, mọi người không cần rối rắm như thế chứ. Trên thế giới người ba chân khó tìm, chứ người hai cẳng thì đầy đường cái nha!"

Cô nàng vừa nói vừa móc ra từ trong bóp da hai tấm danh thiếp không thêm phân minh liền kín đáo đưa cho Lâm Nhiên với Trương Lệ, "Vị mỹ nữ cùng soái ca này, 'Hẹn hò tám phút' của chúng tôi đã vượt qua một vạn hội viên, mà kinh qua hội của chúng tôi thành công tìm được bạn đời lại càng không đếm xuể. Trời đất nơi nào mà không có hoa cỏ, hà tất phải cùng người khác tranh đoạt! Lúc rảnh rồi đến chỗ chúng tôi đây thử xem, tôi tin chắc các vị sẽ hài lòng. . ."

Được lắm, càng nói càng giống mục tú bà đề cử hồng danh cô nương...

Lâm Nhiên từ đầu còn nỗ lực chịu đựng, nghe đến đó rốt cuộc không nhịn được vung tay lên nói: "Cám ơn tốt ý của cô, nhưng lão bà của Lâm Nhiên tôi cũng chỉ có thể là một người ——" vươn tay chỉ hướng ta, "Chính là cô ấy! Cho nên không có cách nào tham gia hội của cô được, cô tìm người khác đi!"

Hắn vừa nói xong một đám người đều sửng sốt. Lão bà của hắn cũng chỉ có thể là ta?! Ta nhất thời mặt đỏ lên, cảm tức nhìn Lâm Nhiên nói: "Ai muốn làm lão bà của anh?! Anh đừng nói bậy, tôi còn muốn tìm bạn trai để hẹn hò! Anh là gì của tôi, là gì chứ!"

Lâm Nhiên quay đầu lại trừng mắt ta, ta đột nhiên có điểm sợ, vừa định trốn ra đằng sau, hắn liền tiến lên trực tiếp cúi xuống đem ta khiêng trên vai. Ta hét lên một tiếng dùng sức nắm lấy cổ áo hắn bảo hắn buông ta xuống, hắn không để ý tới ta, cùng Trang Nham nói: "Xin lỗi, tôi còn có chút chuyện nhà cần xử lý, hôm nào rảnh rồi lại trò chuyện."

Trang Nham cười tủm tỉm gật đầu: "Nếu là chuyện nhà, tôi đây cũng sẽ không hỏi đến."

Lâm Nhiên cũng cười cười, khiêng ta đi tới cửa, ta đột nhiên hét lên một tiếng: "A! Đầu của tôi!"

Lâm Nhiên sửng sốt vội vàng buông ta xuống lấy tay sờ đầu ta, một bên sốt ruột hỏi: "Làm sao vậy?"

Ta nhân cơ hội nhắc chân hung hăng đá vào □ của hắn, hắn lúc này đau đến mức thiếu chút nữa quỵ gối dưới đất, xanh mặt nghiến răng nghiến lợi trừng ta: "Phương Nam, em. . ."

Ta thấy hắn thống khổ khuôn mặt vặn vẹo, trong lòng tê rần, nhất thời hối hận mình quá lỗ mãng. Vừa định mở miệng, Trương Lệ đứng bên cạnh vẫn một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên bước tới vọt qua đỡ lấy Lâm Nhiên, quay đầu lại oán hận trừng ta: "Phương Nam, có một số chuyện thấy tốt thì hãy biết quý trọng! Sủng cô nuông chiều cô là bởi vì còn quan tâm cô, không là cô thì cái rắm cũng không phải! Nói thật tôi vẫn không nghĩ ra cô có chỗ nào tốt, đáng giá cho A Nhiên toàn tâm toàn ý với cô. Cho nên cô cũng đừng quá phận, cô cho cô là ai thế?! Thật đúng là tưởng mình là tiên nữ hạ phàm sao, cũng không kiểm cái gương soi lại mặt mình đi!"

Cô ta ôm lấy cánh tay từ trên xuống dưới quan sát ta một phen, "Nam không ra nam nữ không phải nữ, một chút nữ tính cũng không có, cô. . . A!"

Ta bị cô ta thoá mạ đến giật mình ngây ngốc, An Hảo đứng một bên đột nhiên nhào tới liền túm lấy tóc cô nàng bắt đầu giật: "Tôi khát cô nha, cô chửi ai vậy?! Dáng vẻ của Phương Nam Nhân thế nào cũng là tôi thiết kế, cô có ý kiến à?! Cô được cái bề ngoài xinh đẹp thì giỏi lắm sao, lão nương cũng

là bông hoa của thành phố A nha! Ai bắt nam bắt nữ hả, ngoại trừ tôi ai dám nói Phương Nam Nhân là nam nhân?! Tôi bóp chết cô. . ."

Trong nháy mắt, An Hảo đem Tương Lệ đè xuống mặt đất hai người gào khóc kêu la bắt đầu xé xác nhau. An Hảo thì hung ác vừa cào vừa cắn, Tương Lệ ngược lại bị hù dọa đến choáng váng, chỉ liều mạng chống đỡ. Ta ngây ngốc đứng ở một bên hầu như không thể tin được, lúc này cái cô nàng đang cùng người ta đánh nhau ỉ xèo như người đàn bà chanh chua kia, cư nhiên chính là người từ nhỏ đến lớn trước mặt người khác đều giả bộ làm thực nữ hết sức ưu nhã, lấy thể diện làm chuyện quan trọng nhất – An Hảo.

Ta hai mắt nhắm lệ mông lung tiến lên cùng Liễu Song Song tách hai người ra xa nhau. Mái tóc công chúa mà trước khi ra ngoài An Hảo mới cắt công bện thật đẹp đã biến dạng, mà búi tóc cao quý ưu nhã của Tương Lệ từ lâu cũng đã tán loạn cả lên, An Hảo bị ta liều mạng lôi kéo vẫn cố dùng sức trừng mắt Tương Lệ, làm như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta vậy.

Liễu Song Song vỗ tay cái chát nói: "Trời ơi, đây lại ra cái chuyện gì vậy! Các cô nương à, mọi người thật khiến tôi kinh hỉ đó!"

An Hảo vươn tay nắm vai ta, hết sức đàn ông hết sức khí thế nói: "Đừng sợ, tỷ tỷ bảo vệ ngươi!"

Ta ôm nàng vừa muốn khóc vừa muốn cười, lúc này Lâm Nhiên đứng bên cạnh coi như đã bớt đau phục hồi sức lực, hấn đi ra phía trước, mỗi chữ mỗi câu nói với Tương Lệ: "Chuyện của bọn anh anh đều đã nói rõ với em, cảm ơn em đã đối xử với anh thật tốt. Thế nhưng Phương Nam là người anh yêu, em có thể hạ thấp anh, nhưng em không thể chê bai cô ấy. Trong mắt người khác cô ấy là thế nào anh không biết, cũng không muốn biết, nhưng mà trong mắt anh, trên đời này tất cả mọi người, cũng không tốt bằng cô ấy."

Trong giây phút đó, gương mặt Tương Lệ trắng bệch, sau đó hít sâu một hơi rung rung cười gật đầu nói: "Phải, phải, em sớm nên biết. . ." Nói xong xoay người chạy vội ra ngoài.

Ta ngây người đứng tại chỗ, hốt hoảng nghĩ lại, Lâm Nhiên đây là thổ lộ cõi lòng với ta sao? Hình như ta, thực sự là lần đầu tiên nghe hấn nói, hấn yêu ta. . .

Lâm Nhiên đi tới trước mặt ta, nhẹ nhàng ôm lấy ta, nói: "Nha đầu ngốc à, anh với Tương Lệ trước đây quả thực là người yêu, nhưng bọn anh đã chia tay rất nhiều năm rồi. Bọn anh cùng học chung đại học, trong Hội đã từng

cùng nhau tổ chức xem pháo hoa, thế nhưng anh dẫn em đi xem pháo hoa chỉ là bởi vì em từng nói qua em muốn xem mà thôi. Tại phòng làm việc ngày đó anh vẫn ở một mình, cô ấy tới đưa một ít tài liệu cho anh, lúc cô ấy đi anh ra tiễn, cô ấy đột nhiên tiến lên ôm anh nói, ôm một lần cuối cùng, bởi vì cô ấy phải lập tức quay về Mỹ sẽ không còn được gặp lại, coi như là cái ôm từ biệt của bằng hữu."

"Em hỏi anh còn thích cô ấy sao, anh không trả lời là bởi vì anh tức giận với em. Loại chuyện này em lại còn có thể hỏi anh ư? Lẽ nào anh làm nhiều như vậy em đều không rõ người anh chân chính yêu thương là ai sao?"

"Tối nay cô ấy sẽ lên máy bay về Mỹ, cho nên anh vì cảm ơn cô ấy mấy ngày qua đối với công ty bận rộn vất vả, mới mời cô ấy uống cà phê thuận tiện tiễn chân cô ấy. . . Em còn muốn hỏi cái gì? Anh sẽ nhất nhất trả lời, tuyệt không giấu giếm."

Ta sợ run một lát, thì thảo nói: "Anh giày vò em lâu như vậy, tưởng chỉ cần thoáng cái là có thể tùy tiện phủ sạch như vậy sao?!"

Hắn cười khi, ôn nhu nói: "Vây, anh đem nửa đời sau đều bồi thường cho em, em dùng sức dằn vặt lại anh, có được không?"

Ta bỗng không nói nên lời, cảm giác chính mình như bị sao kim trên trời rơi xuống va trúng, đập một phát khiến ta mơ mơ hồ hồ không biết đang ở phương nào, suy nghĩ thật lâu, ta hỏi: "Vây, anh —— yêu em sao?"

Lâm Nhiên bắt đầu cười ha ha, thanh âm của hắn vang lên bên tai ta, rõ ràng lại kiên định: "Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em! Nha đầu ngốc, chúng ta —— kết hôn đi!"

—————tôi là đường phân cách hạnh phúc ^^—————

An công chúa đẩy cửa tiến vào, thấy ta đang xem sách, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Woa! Phương Nam Nhân người đã vậy còn rất bình tĩnh nha! Ta còn tưởng rằng người khản trương đến nổi ngất đi cơ!"

Ta bình tĩnh cười, bưng lấy cái cốc uống miếng nước: "Đó là đương nhiên, ta cũng không phải con nít, có cái gì mà khản trương."

An Hảo vẽ mặt hắc tuyến nhìn ta nói: "Phương Nam Nhân, cái ly của người cái trống không kia."

= =

Ta hỏi An Hảo: "Còn có bước tiếp theo là cái gì? Người nói cho ta một lần nữa đi, ta, ta căng thẳng quá nên cái gì cũng nghĩ không ra. . ."

An Hảo trợn trắng mắt ném cho ta một cuốn sổ nhỏ: "Biết ngay người sẽ như vậy, cho nên ta đã sớm đem những việc người cần làm nhất nhất đều viết ra rồi!"

Ta bắt lấy cuốn sổ bắt đầu âm thầm ghi nhớ lần thứ một ngàn lẻ một trình tự hôn lễ, mà An Hảo lại ở bên tai ta liên miên cần nhắc: "Phương Nam Nhân, ta cứ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm giác ta không thể nghĩ thông được! Người không ngờ lại đi trước ta tìm được lang quân như ý lập gia đình, ta vô luận như thế nào cũng muốn trong năm nay buộc một người theo ta kết hôn!"

Ta vừa nghe vui vẻ nói: "Người muốn tìm đàn ông còn không dễ dàng sao? Đi ra đường cái, đem váy vén lên lộ ra đùi trắng, hô to một tiếng, lão nương muốn nam nhân! Sẽ không vượt quá nửa tiếng đồng hồ, đàn ông xếp hàng tuyệt đối có thể từ nơi này tới cổng trường chúng ta!"

An Hảo phì cười thở dài: "Người đừng vội chôn vùi ta. . . Ai, lang quân như ý à, chàng ở đâu vậy?"

Đột nhiên đôi mắt đẹp trùng lên, vẽ mặt phần hận nói, "Được rồi, ta đã kể cho người nghe về cái tên kêu là Lý Mộc đúng không? Chính là khúc gỗ mục ta đựng phải ở hội hẹn hò của Liễu Song Song đó, nha nha, hắc cư nhiên là lính không binh mới tới công ty chúng ta! Hừ, nghĩ xem lão nương là người "qua vạn bụi hoa không dính một phiến lá", hắc cũng dám không nhìn lão nương, sau này hắc tốt nhất đừng rơi vào tay lão nương, bằng không. . ." An Hảo hung hăng nắm chặt quyền, trong miệng còn phối hợp "phụt" một tiếng, ta nghe được rùng mình một cái, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi thay cho vị Lý Mộc tiên sinh chưa từng gặp mặt này.

Đang nói, điện thoại di động rung lên, giọng nói Lâm chim công vẫn cả lơ phát phơ trước sau như một: "Phương Nam Nhân à, hiện tại thế nào rồi? Có khăn trương mà tiêu ra quần hay không vậy? Nói cho người nha, bản thiếu gia ngày hôm nay đẹp trai đến mức trên trời dưới đất tuyệt không người thứ hai, đợi lát nữa thấy ta ngàn lần vạn lần đừng chảy nước miếng nha. . ."

Ngã xuống đất. . .

Ta còn chưa nói nói gì, An công chúa vừa nghe thấy giọng Lâm chim công, liền một tay đoạt lấy điện thoại bắt đầu cùng hân người tới ta đi khoe khoang nói dóc.

Hôm nay An Hảo là phù dâu, Lâm Thiếu là phù rể. Nói thật là, có hai người yêu nghiệt không gì sánh được đứng bên người, ta thực sự áp lực rất lớn. . .

Cuối cùng để giảm bớt khản trương, ta quyết định đi tìm Lâm Nhiên trò chuyện tìm kiếm một chút thoải mái. Lúc ta đến Lâm Nhiên đang một bên tiếp đãi khách khứa, một bên cùng nhân viên phục vụ bàn bạc, hân mặc một bộ âu phục đứng dưới ánh mặt trời, đẹp trai đến mức rối tinh rối mù, ta nhìn hân trấn định tự nhiên chỉ huy mọi người, trong lòng bỗng thấy an tâm lại.

Rón ra rón rén đi qua thoáng dặt cánh tay hân, làm nũng nói: "Làm sao bây giờ đây miệng thúi, em thực khản trương a. . ."

Hân sờ sờ đầu ta, cầm lấy bình nước uống một ngụm nói: "Có cái gì mà khản trương, cũng không phải con nít."

Ta vẻ mặt hắc tuyến nhìn hân: "Miệng thúi, bình nước này trông không nha
= = "

Mặt hân bỗng dung đỏ ửng rất là khả nghi, ho khan hai tiếng, gập ngón trở lại nhẹ nhàng gõ lên đầu ta: "Không phải nói là, trước khi tuyên thệ không thể gặp mặt sao, em lén chạy ra như vậy đợi lát nữa bị mẹ hai đứa mình thấy, nhất định sẽ lần lượt giáo huấn!"

Ta le lưỡi: "Không phải còn có anh sao!"

Vừa dứt lời, hai thanh âm hà đông sư tử rống song song vang lên.

"Phương Nam người cái nha đầu chết tiệt kia, nói với người bao nhiêu lần trước khi tuyên thệ không thể gặp mặt! Người xem như gió thoảng bên tai à!"

"Lâm Nhiên anh cái tên tiểu tử thúi, còn không có tuyên thệ đã vội như khi lừa gạt Phương Nam ra ngoài! Anh muốn tìm chết à!"

Hai chúng ta quá sợ hãi, Lâm Nhiên kéo tay của ta, hét lên: "Chạy mau!"

Ta xách váy liền theo hấn chạy tới hoa viên. Vạt nắng ấm áp vương vãi khắp nơi, làn gió nhẹ mang theo mùi thơm ngát của hoa dành dành nơi góc tường thổi tung mái tóc ta, Lâm Nhiên nắm lấy ta, chúng ta cùng cười lớn, chạy qua chỗ rẽ, đi qua cửa hiên, chạy tới nơi ánh mặt trời đang xán lạn rạng rỡ đến cực điểm ...

"Anh đem chiếc nhẫn này trao cho em, mang theo niềm vui sướng cùng tình yêu của anh. Anh nguyện chọn em làm vợ của anh, từ nay về sau, bất luận là khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi giàu sang cũng như lúc nghèo khó, khi khỏe mạnh cũng như lúc ốm đau, anh đều muốn bảo vệ em, quý trọng em, cho đến thiên trường địa cửu. Em, nguyện ý gả cho anh chứ?"

"Em đồng ý!"

Ngoại truyện: Tô Viễn

Dịch: cactus312

Edit: quaivatcon

Lần đầu tiên gặp Phương Nam, tôi cảm thấy cô ấy thật là một cô gái rất thú vị, rõ ràng là một tiểu cô nương diện mạo rất "đẹp trai" nhưng cô ấy lại làm cho bản thân mình giống với cánh đàn ông, thậm chí ăn cơm cũng không mang theo tiền mà ăn quẹt của người ta, bị người ta túm lấy vẫn nói năng rất hùng hồn đầy lý lẽ, vẻ mặt giống như: "Đại gia ta chính là muốn ăn cơm không trả tiền, người muốn như thế nào!"

Tôi nhìn ra là cô ấy cố ý giả dạng lưu manh, cảm thấy rất hứng thú, vì thế liền đứng ra giúp cô ấy thanh toán tiền. Cô ấy chảy nước miếng kéo bả vai tôi mà nói: "Người anh em, anh thật thú vị, để bồi thường tổn thất của anh, đi, tôi giới thiệu cho anh một đại mỹ nữ làm quen!"

Chính vì thế tôi gặp được An Hảo.

Tôi cứ cho rằng Phương Nam nói giới thiệu một đại mỹ nữ cho tôi làm quen bất quá chỉ là một lời nói đùa, ai ngờ thật sự đúng là một đại mỹ nữ. Tôi từ xa nhìn thấy cô ấy một thân váy dài đứng ở dưới cây hòe của trường chúng tôi, ánh nắng xuyên qua lá cây thành những đốm sáng nhỏ rải rác trên người cô ấy, cô ấy quay đầu lại, nhướn miệng cười với chúng tôi.

Trong nháy mắt kia, trong đầu tôi đột nhiên tự động xuất hiện mấy câu: "Bắc phương hữu giai nhân, nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc" (1)

Thế nhưng tiếp theo 1 giây, cô ấy lập tức chạy qua chỗ Phương Nam đập lên đầu Phương Nam một cái "bốp", hai tay chống nạnh, mày liễu dựng thẳng: "Ta kháo! Người chết nơi nào mà để lão nương đợi lâu như vậy! Muốn chết à!"

Tôi lập tức bị khiếp sợ không nói nên lời.

Phương Nam xoa xoa đầu nói: "Vừa rồi đi ăn quên mang tiền, đứng rồi, giới thiệu cho người một soái ca". Phương Nam một tay kéo tôi qua: "Đây, chính là soái ca này giúp ta trả tiền, anh ấy tên là.....là.....cái kia, soái ca anh tên là gì?"

Tôi mỉm cười: "Ô Viễn, Ô trong 'Ô Tam', Viễn trong 'Viễn Phương'".

An Hảo dường như mới nhìn thấy bên cạnh Phương Nam còn có người, sững sốt một chút, sau đó lập tức hai tay nhẹ nắm trên váy, khoe miệng hơi nhếch lên, khẽ cúi đầu, chớp đôi mắt long lanh nước vô cùng then thùng nói: "Xin chào! Tôi là An Hảo."

Tôi lập tức liền nở nụ cười, bạn học ở trường mới này mỗi người đều thú vị như vậy sao?

Phương Nam quả thực là người vốn thân thuộc (2). Từ lần quen biết đó, sau lại ở trên đường tình cờ gặp cô ấy luôn luôn vui vẻ chào hỏi tôi, mà An Hảo bên cạnh cô ấy vẫn luôn là bộ dáng yếu điệu thực nữ. Nhưng mỗi lần tôi nhìn thấy cô ấy vô cùng dịu dàng mỉm cười, liền luôn nhớ tới ngày đó cô ấy hai tay chống nạnh, mày liễu dựng thẳng, tư thế chửi đổng y hệt người đàn bà chanh chua, vì thế mỗi lần tôi đều nhin không được muốn cười lên.

Sau đó chúng tôi rất nhanh trở nên thân quen, Phương Nam Nhân rất vui vẻ cởi mở, cùng nam sinh kẻ vai sát cánh xưng huynh gọi đệ, mà An Hảo ở bên cạnh vẫn luôn là bộ dáng chim nhỏ nép vào người. Chúng tôi ba người

thường xuyên đến nơi mà Phương Nam đã ăn quýt dùng cơm, ngay từ đầu An Hảo vẫn là nhả nhặn ăn, rất khéo léo bảo toàn hình tượng thực nữ của mình, bất luận cái gì cũng ăn vài miếng rồi để lại, ngay sau đó hai con mắt phóng ánh sáng xanh lè nhìn chăm chăm Phương Nam, nhìn đến lông tơ của Phương Nam dựng đứng cả lên, cuối cùng không đành lòng cũng phải tuyên bố bản thân ăn no rồi.

Say này có một lần tôi thực sự là nhìn không nổi nói với cô ấy: "Kỳ thực, anh cảm thấy so với hình tượng thực nữ bây giờ, em ngày đó chống nạnh đánh lên đầu Phương nam càng đáng yêu hơn."

Cô ấy nghe xong lời này, trước là sững sốt hồi lâu, sau đó xắn tay áo đập cái bàn nói:

"Em kháo, sao anh không nói sớm! Hại lão nương phải giả vờ thực nữ lâu như vậy, sắp nghẹn thành táo bón rồi!" Sau đó không nói hai lời đoạt lấy đĩa thịt dê nướng bắt đầu ăn, hé ra cái miệng nhỏ ăn cực kỳ nhanh, bóng nhẫy đầy dầu mỡ.

Sau đó Phương Nam ngơ ngác nhìn chăm chăm cô ấy một lúc lâu, quay đầu hướng tới giờ ngón tay cái lên: "Anh thật lợi hại! Anh là người duy nhất từ trước đến giờ gặp qua bộ dạng này của cô ấy mà còn có thể mặt không đổi sắc tim không nhảy loạn!"

Tôi cười hỏi: "Thật không! Vậy những người khác nhìn thấy phản ứng như thế nào?"

Phương Nam suy nghĩ rồi nói: "Cũng không có mấy người gặp qua, đều là vô ý bắt gặp, bắt quá phạm là người đã gặp qua đều thì thảo tự nói với mình, ta lúc trước tại sao lại cảm thấy cô ấy thanh lệ thoát tục a, ta thật sự là mất cầu bị mù rồi....."

Phương Nam học theo bộ dạng si ngốc ngơ ngác của người nọ, khiến tôi cười ha hả, An Hảo cầm khăn giấy lau miệng, vỗ vỗ bụng nói: "Những người đó là có mắt mà không có trông! Như thế này không tốt sao! Cho nên mới nói, đàn ông chính là bọn nông cạn, ta về sau thích ai, người đó tuyệt đối không thể chỉ nhìn bề ngoài xinh đẹp của lão nương, nhất định phải yêu nội tâm 'Thiên sơn tuyết liên' (3) của lão nương."

Phương Nam liếc mọng gật đầu: "Chính là vậy chính là vậy! Ta về sau thích ai, người đó nhất định không sợ hãi vẻ ngoài dũng mãnh của ta, hơn nữa phải thật lòng yêu thích nội tâm dịu dàng của ta!"

Tôi cười thiếu chút nữa nằm úp xuống bàn không dậy nổi, hai cô gái này quả thật là quá thú vị đi!

Khi trường học tổ chức đại hội thể dục thể thao, Phương nam đăng kí tham gia chạy cự li dài của nữ. An Hảo mặc một chiếc váy ngắn đỏ rực vô cùng huênh hoang đứng ở bên cạnh đường băng cổ vũ cho Phương Nam, còn đem một lá cờ nhỏ tự chế nhét vào trong tay tôi, tôi mở ra nhìn thấy khẩu hiệu ở trên: "Phương Nam Nhân! Thật nam nhân!"

Tôi cầm lá cờ đó vui vẻ cả buổi, hỏi cô ấy: "Em tự làm sao?"

Cô ấy đắc ý ngẩng đầu: "Đúng vậy! Thế nào? Rất đẹp đúng không? Hắc hắc."

Tôi dở khóc dở cười cầm lá cờ kia, đến cuối cùng cũng không thể bày ra cái biểu ngữ đó, bởi vì tôi quả thực không biết nên làm thế nào mà cầm lá cờ này đi cổ vũ cho Phương nam.

Phương Nam hoạt động thể thao luôn luôn tốt, cho nên sau khi súng nổ, cô ấy bay ra như tên bắn, một bên chạy một bên còn nhìn lên khán đài vẫy tay chào những người bạn học đang cổ vũ cho cô ấy, 1500m vòng quanh sân thể dục, cô ấy liên tục dẫn đầu.

Cuối cùng khi còn 100m, cô ấy đắc ý một bên vẫy tay chào một bên quay đầu làm mặt quỷ với An Hảo, thế nhưng vui quá hóa buồn, cô ấy không nhìn thấy con đường trước mặt, một cước dẫm lên trên mép đường băng, thế là ngay tức khắc ngã quỵ. Một đám người hô hào vây tới. Cô ấy ngã rất nghiêm trọng, da trên cánh tay và đùi bị trầy một mảng lớn, cô ấy vẫn kiên trì hoàn thành mấy bước còn lại đem vị trí thứ nhất đoạt lấy.

Phương Nam vừa mới vượt qua đích cuối cùng, An Hảo tiến lên một bước đánh một cái lên đầu cô ấy: "Tại ngươi không nhìn kỹ đường", sau đó ngồi xổm xuống cổng Phương Nam hướng phòng y tế chạy đến. Nhìn thấy An Hảo mặc váy ngắn trên lưng cổng theo Phương Nam chạy cực nhanh, một đám người đều tròn tròn mắt. Bởi vì bình thường An Hảo vẫn là một bộ nũng nịu yếu đuối, còn Phương Nam nhìn đặc biệt khỏe mạnh, cho nên mọi người đều không nghĩ đến An Hảo có thể cổng Phương Nam chạy như bay.

Tôi sửng sốt một chút thì đuổi theo lên, thay An Hảo cổng Phương Nam đến phòng y tế. Ở trong phòng Y tế, An Hảo cứ cằn nhằn quở trách Phương Nam nhưng tay chân lại không ngừng giúp bác sĩ lấy cái này cái kia, tôi giờ phút

này nhìn An Hảo, đột nhiên cảm thấy một An Hảo đầu tóc hỗn loạn trên mặt đầy mồ hôi liên tục lấm ba lấm bầm lại đặc biệt xinh đẹp.

Những ngày tháng vui vẻ luôn trôi qua nhanh, đợi đến khi tôi nhận ra thì đã đến lúc xuất ngoại. Kỳ thực tôi sớm đã biết bản thân sẽ phải ra nước ngoài, trước khi lên cao trung, trong nhà đã giúp tôi liên hệ với trường học bên Mỹ. Sau đó bởi vì một số vấn đề mà chậm trễ, nên trước tiên tạm học ở một trường cao trung trong nước.

Tôi cứ do dự làm thế nào để mở miệng nói với An Hảo và Phương Nam thông tin này, nhưng không ngờ đến bọn họ lại tự biết rồi. Ngày đó chúng tôi ba người cùng đến chùa xin xăm. Tôi nhìn hai người bên cạnh đang cười đùa âm ỉ, chợt cảm thấy vô cùng luyến tiếc, tôi cầu nguyện với Phật tổ: "Xin cho hai nữ sinh xinh đẹp bên cạnh con đây được hạnh phúc."

Ánh tà dương ngày hôm đó rất đẹp, trong vô vàn khoảnh khắc bận rộn một thân một mình sau này, tôi sẽ luôn nhớ đến buổi chạng vạng mỹ lệ ngày đó, có một người bạn thân và một người con gái mà tôi thích, bọn họ cùng tôi tán gẫu nói cười, vui vẻ, giống như có thể kéo dài mãi mãi như vậy.

Trong những ngày sau đó tôi cũng thường xuyên nhớ về An Hảo và Phương Nam. Dáng vẻ của bọn họ dần dần phai đi, nhưng những ngày tháng vui vẻ đó lại in sâu trong đáy lòng tôi. Phương Nam hỏi tôi có còn thích An Hảo không?

Thích. Vẫn đều thích.

Nhưng chỉ là, cái thích đó mang theo sự mèn mọ và vô ưu vô lo của tuổi trẻ, đã lắng đọng qua dòng chảy mềm mại tươi đẹp của thời gian, ở trong hồi ức của tôi lặng lẽ nở hoa.

Nhưng vợ của tôi, cô ấy sẽ là người tôi nguyện ý nắm tay đi hết cả cuộc đời, cô ấy, là người tôi yêu.

Chú thích:

(1): Trích trong bài thơ “Giai Nhân Ca”

Bắc phương hữu giai nhân,
Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,
Tái cố khuynh nhân quốc,
Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc,
Giai nhân nan tái đắc.

Dịch nghĩa:

Giai Nhân Ca (Bài ca người đẹp)

Ở phương Bắc có người con gái đẹp,
Một mình nàng đẹp nhất trần gian.
(Nàng) liếc mắt nhìn lần thứ nhất thì làm nghiêng thành của người ta,
(Nàng) liếc mắt nhìn lần nữa thì làm nghiêng nước của người ta.
Thà không biết đến nguy cơ nghiêng thành nghiêng nước,
(Bởi vì) giai nhân khó mà được gặp lại.

Dịch thơ:

Phương Bắc có giai nhân,
Đẹp vô song vẫn ở một mình.
Lần thứ nhất liếc mắt đưa tình,
Kính thành xiêu đổ,
Nếu sóng mắt lại đưa tình lần nữa,
Nước non đành nghiêng ngửa...
Thà chẳng biết đến thành nghiêng nước đổ
Bởi giai nhân thật khó trùng phùng.

Nguyên tác: Vô Danh Thị

(2) vốn thân thuộc (□□□): đại khái là 2 người lần đầu tiên gặp nhưng lại giống như bạn bè thân, cùng nói chuyện trên trời dưới đất, không cần phải bần khoản, lo lắng nhiều về phép lịch sự, lễ tiết.

(3) Thiên sơn tuyết liên: hay còn gọi là "tuyết hoa sen", thuộc thực vật thân thảo lâu năm, là 1 loại thảo dược đặc biệt quý hiếm và nổi tiếng ở Tân Cương, sinh trưởng ở dãy núi Thiên Sơn.

Ngoại truyện: Lâm Nhiên

Dịch: cactus312

Edit: quaivatcon

Nhớ rõ trước đây, đại khái là năm đó 5 tuổi, tôi theo mẹ lên núi dâng hương, xin xăm. Đó là một ngôi chùa quanh năm hương khói, khách du lịch nhiều như dật cửi, nghe nói trong chùa có một vị cao tăng đắc đạo không dễ dàng gặp được người. Ngày đó tôi và mẹ vận khí rất tốt nên nhận được chỉ điểm của vị cao tăng, cho đến tận hôm nay, tôi vẫn còn nhớ ông ta dùng bàn tay sần sùi như vỏ cây cổ thụ kéo tôi, đôi mắt tinh anh nhân ái nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng nói: "Đứa bé này trời sinh thông minh, tương lai sự nghiệp nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió, chỉ là nhân duyên trời định, có lẽ, sau này sẽ có một cô gái không phải người bình thường trấn trụ nó."

Tôi khi đó còn chưa hiểu chuyện, nhưng mẹ lại rất là vui cứ nói về con dâu tương lai đặc biệt của bà.

Mãi đến khi gặp được Phương Nam tôi mới hiểu rõ câu nói của vị phương trượng kia, ý "cô gái không phải người bình thường" là chỉ cái gì, cô ấy có chỗ nào là một cô gái đây, cả người cô ấy thực giống hệt như một chàng trai.

Kỳ thực khi bắt đầu, tôi thật không đem cô ấy để vào trong mắt. Khi đó ở bộ phận nhân sự nhìn qua cô ấy, ma xui quỷ khiến thế nào mà giữ cô ấy lại, chủ yếu là cảm thấy bản thân không dung bị quăng ngã hai lần, nhất định phải báo thù.

Sau đó tôi phát hiện, giữ cô ấy lại là một việc cực kỳ sáng suốt, cả người cô ấy chính là một cỗ máy chế tạo niềm vui, cho dù trong công việc làm tôi vừa sốt ruột vừa muốn quăng đi hết không làm nữa.

Một khi cô ấy bắt đầu rồi lên, tâm tình tôi cũng lập tức tốt hẳn, cô ấy chính là có bản lĩnh này, khiến cho tất cả mọi người cùng một chỗ với cô ấy đều vui vẻ.

Tôi phát hiện bản thân càng ngày càng thích trêu chọc cô ấy, hể nhìn đến dáng vẻ cô ấy tối sầm bày ra khuôn mặt khốn khổ thì tâm tình liền cực kỳ dễ chịu.

Lâm Thiếu hỏi tôi: "Anh thật sự động tâm với cô nàng không ra con gái đó à?"

Tôi mặc kệ hắn, trêu chọc Phương Nam, thật giống như trêu đùa với con mèo, con cún nhỏ.

Mãi đến lần gặp gỡ đó, cô ấy lại sai tôi mang giấy vệ sinh cho cô ấy, tôi suýt chút nữa bị cô ấy làm cho tức hộc máu, hận không lập tức tìm một cái dao mổ, đem đầu cô ấy bỏ ra xem rốt cuộc là cấu tạo cái dạng gì mà khiến cho cô ấy lớn mật dám sai khiến ông chủ đến WC nữ đưa giấy vệ sinh cho mình.

Bởi vì lần đó phải đàm phán hợp tác với Nhật Bản mà đi công tác, tôi mang theo cô ấy, dọc đường đi cười đùa không ngừng, thế nhưng ngày đó ở hồ bơi khi tôi nhìn thấy cô ấy chìm dần vào trong bể mà không trôi lên, tôi ngay lập tức hoảng sợ, đó là một cảm giác mà trong tâm lý từ trước đến giờ chưa từng gặp qua, tôi nghĩ cũng không kịp liền lao xuống cứu cô ấy, ai ngờ lại bị cô ấy đá cho một cước.

Cho nên tại thời khắc đó, có lẽ là vì để che giấu kích động của mình, tôi đã nói lời không nên nói, nhìn thấy cô ấy khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch, tôi biết mình làm tổn thương cô ấy rồi, nhưng tôi lại không có biện pháp cúi đầu nhận lỗi, liền cứ như thế mà khó chịu với nhau.

Quay về công ty, tôi vẫn suy nghĩ nên làm thế nào mà bù đắp lại một chút, nghĩ rất lâu, cảm thấy việc này vẫn là do mình làm không đúng, cô ấy cho dù giống một chàng trai như thế nào, thì cũng là một cô gái, tôi nói cô ấy không giống con gái không lấy được chồng quả thực có chút quá đáng. Tôi nghĩ, thôi quên đi, tôi cố mời cô ấy đi ăn cơm, nếu cô ấy thông minh sẽ thuận theo bậc thang mà đi xuống, còn nếu không biết điều, hừ!

Ai ngờ, đợi tôi đi đến bộ phận làm việc của cô ấy hỏi, cô ấy trước đó đã kịp chuồn đi xem mắt rồi, trong nháy mắt tôi chỉ muốn đem cô ấy túm chặt lại rồi dùng một cái búa mà hung hăng gõ lên đầu cô ấy. Khi tôi mang cô ấy ra khỏi nơi xem mắt, tôi biết rất rõ ràng hai người bọn họ không diễn kịch, một khắc đó đúng là phá lệ vui vẻ.

Tôi cho rằng cô ấy sẽ cứ mãi là sủng vật bên cạnh tôi, cũng giống như Ngân Lang, tôi vẫy vẫy tay cô ấy sẽ ngoan ngoãn chạy đến. Tôi cho cô ấy một

khúc xương, cô ấy sẽ rung đùi đắc ý mà đánh lấy tôi. Nhưng khi Tô Viễn xuất hiện, thì tôi biết, tất cả đều sai rồi. Tôi không biết quá khứ giữa bọn họ, nhưng dựa vào bản năng của một người đàn ông..... còn có Phương Nam cái đầu heo kia khi đối mặt với Tô Viễn rõ ràng "yên lặng thẹn thùng" đến ai cũng có thể nhận ra, tôi biết, người con trai này khẳng định trong sinh mệnh của Phương Nam chiếm một vị trí rất quan trọng.

Tôi bắt đầu hoang mang rối loạn, chính mình cũng không thấy có chút đạo lý nào. Khi tôi gọi điện thoại nghe mẹ cô ấy nói cô ấy ra ngoài xem mắt, đến tôi có khi không về nhà, trên thương trường đến nay tôi đều vững chắc như Thái Sơn, bình tĩnh vô cùng, vậy mà thời khắc đó lại hoàn toàn không có cách khống chế bản thân. Một câu nói của Lâm Thiếu khiến tôi vốn từ trước đến nay cứ tự lừa dối mình phải thừa nhận.

Cậu ta nói: "Được rồi! Không chỉ có đồ heo ngọc Phương Nam kia mà còn có anh nữa, tự cho mình thông minh, không nhận ra rằng anh cũng thích cô ấy."

.....

Tôi thích cô ấy?

Tôi thích cô ấy.....

Tôi thích cô ấy.....

Khoảnh khắc đó tôi dường như không có bất cứ do dự gì, sau khi hỏi An Hảo rõ ràng địa chỉ của cô ấy, công việc vứt hết lại công ty liền lái xe đi tìm cô ấy. Trên đường đi tôi cái gì cũng không hiểu rõ, trong lòng chỉ có 1 ý niệm__ tôi không thể đem cô ấy nhường cho người khác, tôi phải mang cô ấy trở về.

Nhưng là chúng tôi còn đang ở nửa đường thì gặp Tô Viễn. Tối hôm đó tôi uống rượu, có chút không khống chế được. Từ lúc tự mình kinh doanh công ty, tôi vẫn tự chủ được chuyện uống rượu của mình, trước đến giờ đều không để cho mình quá say. Nhưng tối hôm đó tôi nghe cô ấy một câu rồi lại một câu kể về chuyện tình của cô ấy và Tô Viễn, nghe cô ấy thú nhận với Tô Viễn, trong đầu trống không một mảnh, cuối cùng uống đến hoàn toàn mất đi lực khống chế của bản thân, bởi vì một câu "thích" của cô ấy, tôi hoàn toàn bùng nổ.

Dù rằng sau này tôi chưa từng hối hận việc đêm đó đã làm, nhưng tôi lại cứ cảm thấy có chút có lỗi với cô ấy. Dẫu sao cô ấy cũng không phải là người cởi mở, tôi cái gì cũng chưa cùng cô ấy nói qua —— ngay cả một câu thích cũng không có, trước hết giữ lấy cô ấy. Nhưng là có trời mới biết —— đó cũng là lần đầu tiên của tôi.....

Sau đó cô ấy trốn tránh không gặp, muốn giả vờ như tất cả đều chưa từng phát sinh qua, mà đó cũng nằm trong dự đoán của tôi. Tôi muốn nói với cô ấy, tôi kỳ thực đã thích cô ấy rồi. Cái cô nàng ngốc nghếch, tùy tiện không giống con gái này, cái đồ đầu heo này toàn tâm toàn ý quý trọng bạn bè, có một trái tim rất trong sáng. Cùng cô ấy ở cùng một chỗ sẽ quên đi tất cả phiền não —— cô gái này, đã bắt tri bắt giác ở trong tôi, chiếm giữ nội tâm của tôi rồi.

Nhưng là, như thế nào nói ra đây? Từ nhỏ đến lớn đều được con gái chủ động làm quen, tôi thật không biết, nên như thế nào chủ động đi nói với cô ấy, tôi thích cô ấy.

Cho nên cô ấy vô lại, tôi chỉ có thể càng vô lại hơn cô ấy —— anh cứ trách em đây, em làm thế nào đây? Dù sao gạo nấu thành cơm rồi, em cũng phải có trách nhiệm đối với anh!

Tô Viễn thích An Hảo, kỳ thực là trong dự kiến của tôi. Ở lần đó trên đường xe ô tô bị nổ lốp phải đi nhờ xe của Tô Viễn trở về, khi nghe Tô Viễn nói về An Hảo, trong mắt chứa đựng dịu dàng và hoài niệm thì tôi đã biết rồi. Cho nên tôi một chút cũng không lo lắng Phương Nam sẽ chạy trốn cùng Tô Viễn. Nhưng chính là vào ngày sinh nhật tôi hôm đó, cô ấy thế mà lại vứt tôi đi hẹn ăn cơm với Tô Viễn, thật sự tổn thương đến tôi.

Anh thực tình không đáng được em quan tâm, không đáng được em chú ý thế sao?

Cho nên dù là sinh nhật, dù anh đã là người đàn ông của em, em cũng có thể không quan tâm đến cảm nhận của anh mà đi hẹn hò với người đàn ông khác.....

Khi tôi mới kéo cô ấy đi, trong lòng tôi thật sự rất buồn, tôi thực sự đang từng chút một tiếp cận cô ấy, muốn bản thân hoàn toàn hòa nhập vào trong cuộc sống của cô ấy, muốn cô ấy dần dần chỉ nhìn thấy hình bóng của tôi.....nhưng lại thất bại như vậy.

Cái đồ ngốc này, cô ấy không biết ngày đó là sinh nhật của tôi.

Lừa mình dối người cũng tốt, tự mình an ủi cũng được, tóm lại, tôi biết cô ấy không phải hoàn toàn không để ý tôi, không phải cố ý xem nhẹ sự tồn tại của tôi là tốt rồi. Coi như không có tiền đồ, thấp kém đi, tôi có thể có biện pháp gì đây, ai bảo trong hai chúng tôi, là tôi thích cô ấy trước, ai bảo tôi là đàn ông, cho nên, tôi độ lượng một chút vậy!

Từ sau khi ở nhà Phương Nam về tôi bắt đầu từ từ chuẩn bị thủ tục kết hôn, cũng thông báo cho ba mẹ, tôi có người muốn kết hôn, mẹ thúc giục tôi mang cô ấy về nhà, nhưng là tôi không muốn nóng vội, tôi e làm cô ấy sợ.

Tôi đưa cô ấy đi xem pháo hoa, vốn là muốn trong thời khắc lãng mạn nhất bày tỏ với cô ấy, hy vọng cô ấy đồng ý theo tôi về nhà, hy vọng cô ấy nguyện ý theo tôi suốt cả cuộc đời. Tôi thấy cô ấy miệng cười vui vẻ, khi vừa định nói ra những lời đã ấp ủ rất lâu sớm đã thuộc lòng, người tôi không ngờ đến——Tương Lệ đột nhiên xuất hiện.

Trong nháy mắt tôi làm bộ trấn tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã luống cuống, tôi không có lỗi làm gì với Phương Nam, chuyện của tôi và Tương lệ sớm đã kết thúc từ nhiều năm trước, nhưng tôi vẫn rất bối rối —— tôi sợ Phương Nam hiểu lầm, nhưng tôi không biết phải làm thế nào đối mặt với hiểu lầm của cô ấy.

Sau đó tôi cứ tránh nói chuyện của Tương Lệ với Phương Nam, mà dáng vẻ của Phương Nam cũng biểu hiện giống như không để ý gì, tôi lén lút thở dài nhẹ nhõm, cho rằng không lâu sau, chờ Tương Lệ hoàn thành dự án hợp tác rồi đi, thì sẽ thiên hạ thái bình.

Nhưng là —— vẫn xảy ra sự cố rồi.

Vốn biết Phương Nam hiểu lầm, vốn muốn giải thích, nhưng khi tôi nghe cô ấy hỏi tôi thích Tương Lệ sao, nháy mắt tâm tôi liền trầm xuống. Tôi cho rằng tôi đã biểu hiện đủ rõ ràng, tôi cho rằng tôi đã đem thành ý của mình không giữ lại chút nào mà cho đi, nhưng chưa từng nghĩ rằng, cô ấy vẫn hoài nghi tôi.

Trên thế gian cái gì làm tổn thương người nhất? Không phải không yêu, mà là người mình yêu sâu sắc không tin tưởng mình.

Tôi tức giận rời đi, anh nỗ lực làm nhiều việc như vậy, em lại không tin tưởng anh, chuyện này bảo anh dựa vào cái gì mà chịu nổi? Nhưng là tôi quên, có lẽ tôi làm không ít việc, nhưng Phương Nam vẫn không có cảm giác an toàn, chung quy vẫn là do tôi. Tôi không cho cô ấy cảm giác an toàn

tuyệt đối, tôi không thể khiến cô ấy hoàn toàn tin cậy tôi, dựa vào tôi. Đây là thất bại của tôi với tư cách là một người đàn ông, không thể trách cô ấy.

Nhưng cho dù hiểu rõ rồi, tôi cũng vẫn là không bỏ xuống được cái dáng vẻ kiêu ngạo mà chủ động đi tìm cô ấy giảng hòa.

Anh nghĩ rằng, anh thỏa hiệp nhiều lần như vậy, em không thể thỏa hiệp một lần hay sao?

Cuối cùng vẫn là tôi thỏa hiệp, hết cách, trông thấy Trang Nham và cô ấy ở cùng một chỗ, tôi liền biết, nếu tôi không chủ động, rất có khả năng sẽ mất đi cô gái ngọc này.

Trang Nham có hứng thú với cô ấy, mà tôi thì không thể dùng tình cảm của cô ấy dành cho tôi để đặt cược, tôi đánh cuộc không được, cho nên tôi chỉ có thể buông xuống hết thấy, chủ động đưa tay kéo cô ấy trở về.

Tôi còn có thể có cách nào khác chứ? Ai bảo tôi thích cô ấy, một cô gái ngây ngô như vậy? Ai bảo tôi là đàn ông chứ? Ai bảo tôi nhìn thấy cô ấy tủi thân, buồn bã không cách gì dần xuống mà cảm thấy đau lòng chứ? Ai bảo tôi muốn giữ cô ấy bên cạnh tôi?....

Ngoại truyện: Lâm cực cưng

Dịch: Cactus312

Edit: quaivatcon

Sau khi kết hôn, Lâm Nhiên bắt đầu triển khai “kế hoạch tạo người”.
Phương Nam vốn không muốn sớm có baby, cô cảm thấy cả hai bên đều còn trẻ, nhanh như vậy đã có em bé thì quá gò bó rồi, thế nhưng ý kiến này của

cô ấy vừa mới đưa ra thì lập tức gặp phải sự phản đối quyết liệt của gia đình hai bên.

Mẹ Phương Nam nói: “Đứa con gái ngốc này, Lâm Nhiên tốt như vậy, không ít con “yêu quái” ở bên ngoài đang ngấp nghé nha. Con không nhanh chóng sinh em bé, dùng sự ấm áp của gia đình để trói buộc nó, vạn nhất sau này có một ngày nó bị mấy con “hồ ly tinh” quyến rũ thì con có khóc cũng không kịp.”

Mẹ Lâm Nhiên nói: “Nam Nam à! Con cũng biết Lâm Nhiên nhà chúng ta tính tình rất chán, từ nhỏ đến lớn, mẹ thấy những đứa trẻ của gia đình khác đều làm nũng ba mẹ dẫn đi dạo phố, còn nó mỗi ngày đều trung ra bộ mặt không có chút thay đổi, tĩnh mịch nhiều năm như vậy, thật không dễ dàng chờ đến ngày nó lấy vợ, con còn nhẫn tâm để cho mẹ tiếp tục cô quạnh như vậy sao?”

Đôi mắt với ánh mắt tha thiết của trưởng bối, Phương Nam thật sự là không chịu nổi, vì thế liền quay ngược lại tìm kiếm viện trợ từ Lâm Nhiên, nào ngờ lại bị Lâm Nhiên phán cho một câu chặn họng: “Em nghĩ cũng đừng hòng nghĩ”. Rơi vào đường cùng chỉ có thể tự bản thân nghĩ cách, thế nên cô đi mua một vỉ thuốc ngừa thai rồi “ngụy trang” bỏ trong bình thuốc bổ, mỗi lần sau khi “vận động” uống 1 viên. Có lần bị Lâm Nhiên phát hiện, cô trấn định chỉ chỉ vào dòng chữ trên lọ: “Bổ sung vitamin”.

Thấy Lâm Nhiên gật đầu không nói gì, Phương Nam trong lòng âm thầm vui mừng, nghĩ đến bản thân cuối cùng cũng vượt qua ải rồi, nhưng ai mà biết ngày vui ngắn chẳng tày gang. Có một ngày, Phương Nam nhìn thấy móng heo là món ăn mình ưa thích nhất, thế nhưng hai con mắt lại không tỏa sáng lấp lánh như trước nữa mà là một trận buồn nôn kéo đến thiếu chút nữa ọc hết ra ngoài, bị Lâm Nhiên kéo đi bệnh viện kiểm tra, sau đó lại được thông báo bản thân đã có thai được 2 tháng.

Phương Nam thiếu chút nữa phun ra 1 búng máu, hèn chi mà Lâm Nhiên lại yên tâm như vậy nhìn cô mỗi ngày uống “vitamin” mà không hề lên tiếng (anh chị “mỗi ngày” cơ à` hắc hắc – cactus312 ^^), hóa ra hắc sớm đã đánh tráo thuốc, đem giả biến thành thật! (cao tay! – quaivatcon ^^)

Từ lúc này Phương Nam đã bước lên con đường không có lối về, trong tiếng chúc mừng của mọi người xung quanh trở thành đại gia đình gấu trúc, mỗi ngày mẹ chồng đều thay đổi nhiều loại canh đa dạng, ăn đến nỗi nhìn thấy canh là muốn nôn. Đã thế mẹ chồng còn thích chớp chớp đôi mắt tỏ vẻ đáng

thương, khiến cô cảm thấy bản thân nếu không uống hết thì thực có lỗi quá đi! Mà mẹ Lâm Nhiên lại không biết từ đâu học được một số phương thức cổ truyền dân gian, làm ra những thứ khiến người ta phát khiếp: hoặc là đen kịt hoặc là xanh lè, đúng là lạm dụng uy quyền nhiều năm tích trữ áp bức cô mà! Phương Nam cũng không dám phản kháng, ai ya, bất luận cái gì cũng đều nuốt vào bụng.

Khả trương nhất, chính là Lâm Nhiên. Từ khi Phương Nam mang thai, Lâm Nhiên dường như trở thành người chủ trong gia đình, mỗi ngày đi làm không vượt quá 3 tiếng, mặt khác lúc nào cũng ở cạnh Phương Nam một tác không rời. Khi bụng Phương nam càng ngày càng lớn lên, hành động cũng càng ngày càng bất tiện, đi một chút chân liền sưng phù, vì thế Lâm Nhiên còn đặc biệt đi học một lớp mát xa chân, mỗi ngày sau khi rửa chân cho Phương Nam liền cần thân mát xa cho cô. Mỗi lần nhìn thấy tình cảnh đó, tiểu bảo mẫu trong nhà nước mắt lưng tròng thề về sau nhất định phải lấy ông chồng “3 tốt” như Lâm Nhiên.

Đều nói phụ nữ mang thai tính tình rất dễ dàng nổi nóng, nhưng Phương Nam lại cực kỳ thoải mái y như Từ Hi thái hậu. Đoán chừng sẽ khó có cơ hội đem Lâm Nhiên trở thành tiểu thái giám sai vặt nên cô phải hết sức tận dụng, một lúc muốn ăn cái này, một lúc muốn ăn cái kia, sau đó không biết ở đâu nghe người ta nói, phụ nữ trong thời gian mang thai chồng thường...xác suất rất cao, cho nên cô suy nghĩ phải điều tra kỹ một chút xem Lâm Nhiên có ngoại tình hay không? Tiếc rằng Lâm Nhiên một ngày 24h thì hết 21h ở bên cạnh cô, còn 3 tiếng không ở cạnh bên thì cứ nửa tiếng lại gọi một lần, cân nhắc thể lực của Lâm Nhiên, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy nửa giờ đó không đủ dùng. (oa ca ca, mỗi lần “...” hơn nửa tiếng, khủng thiệt @.@ - quaivatcon)

Từ khi Phương Nam mang thai, Lâm Nhiên bắt đầu thích mua các loại đồ dùng trẻ con, hằng ngày cầm về nhà hết bao lớn đến bao nhỏ, thật sự là chất đầy hết hơn 200m² trong nhà. Kỳ thực Phương Nam vốn muốn đi siêu âm xem là con trai hay con gái nhưng cả nhà đều phản đối, nói thẳng luôn là mấy cái kiểm tra đó không tốt với sức khỏe, là con trai hay con gái đều được.

Cứ như vậy, Phương Nam hoàn toàn hưởng thụ cuộc sống như con sâu gạo cho đến ngày sinh nở. Chỉ là Phương Nam gắng sức không được, phải chuyển sang sinh mổ.

Khi bác sĩ thông báo Phương Nam hạ sinh một nhóc trai khá khinh, Phương Nam thở ra một hơi.

Cũng tại An Hảo kiên quyết cho rằng bản thân cô nhất định sẽ sinh ra một tiểu công chúa thật xinh đẹp, nhưng lại một mực nhất định phải cùng gia đình Phương Nam kết thông gia, cho nên Phương Nam sợ bản thân cũng sẽ sinh ra một bé gái, chẳng phải là sẽ trở thành les sao.

Nhoáng một cái thời gian đã trôi qua, Lâm Bảo Bảo đã 2 tuổi rồi, diện mạo giống như mọi người mong muốn cực kỳ giống Lâm Nhiên, nhưng tính tình thì hoàn toàn khác xa.

Có một lần Phương Nam dẫn Lâm Bảo Bảo ra ngoài đi chơi, nửa đường Phương Nam muốn đi “giải quyết”, Lâm Bảo Bảo cũng vậy.

Suy xét thấy trong WC không có ai, thế là cô liền mang Lâm Bảo Bảo vào WC nữ, nhưng Lâm Bảo Bảo sổng chết cũng không đồng ý, khóc khàn cả giọng nói bản thân đường đường là nam tử hán mà vào WC nữ, đây đúng là một điều sỉ nhục, gây náo loạn không chịu vào, cuối cùng Phương nam cũng không vào WC, một đường nhin thẳng về nhà thiếu chút nữa tiểu ra quần.

Còn có một lần An Hảo lấy thân phận mẹ nuôi dẫn Lâm Bảo Bảo đi ăn, nửa đường gặp một người từng theo đuổi An Hảo, lần này trông thấy An Hảo vẫn là ra vẻ sẵn đón, Lâm bảo bồi vung tay đứng chắn trước An Hảo, hiên ngang lẫm liệt nói: “Muốn theo đuổi mẹ nuôi cháu, trước tiên chú phải vượt qua cửa của cháu, chú nói thử xem, lương của chú một năm bao nhiêu, gia thế như thế nào, có còn cha mẹ hay không, trước đó đã yêu bao nhiêu người.....”

Nói một phen khiến người thanh niên kia choáng váng, cuối cùng dùng ánh mắt áp bức và lẫm liệt liếc An Hảo, cứ cho rằng là cô dạy nó nói như vậy khiến An Hảo vui mừng thiếu chút nữa không bảo trì hình tượng thực nữ mà đá văng cái bàn đi luôn. Cô trở về nhà thảo luận với Phương Nam thật lâu rằng: Lâm bảo bồi có phải là xuyên qua hay trọng sinh không nhỉ?

Từ khi có Lâm bảo bồi, lực chú ý của Phương Nam hoàn toàn chuyển hết vào nhóc con này, mỗi ngày đều cùng Lâm cục cưng mà bỏ rơi Lâm Nhiên qua một bên. Ngay từ đầu là Lâm Bảo Bảo ngủ cùng với hai người, mỗi lần sau khi Lâm Bảo Bảo ngủ rồi Lâm Nhiên muốn cùng Phương nam thân thiết một chút, Lâm bảo bồi liền không biết tốt xấu đứng lúc khóc văng lên rõ to, thế là Phương Nam lập tức ném Lâm Nhiên đi chăm sóc con trai. Sau nhiều ngày lặp lại liên tục như vậy, mong muốn không được đáp ứng, Lâm Nhiên

tức giận rồi, kiên quyết mời bảo mẫu đến trông nom, hơn nữa mỗi lần khi Lâm cục cưng giang tay nhỏ xíu ra muốn ôm Phương Nam đều bị Lâm Nhiên nhanh trước một bước xách trở về, còn làm bộ ra vẻ “phụ từ tử hiếu”. Kỳ thực hẳn thầm dùng ánh mắt cảnh cáo Lâm Bảo Bảo tránh xa mẹ ra một chút nhá! Lâm cục cưng thấy có người lạm dụng uy quyền cũng chỉ đành nín nhịn không dám phản kháng, lâu lâu tình cờ có cơ hội liền dùng sức chui vào lòng Phương Nam, đáng tiếc còn không thực hiện được đã bị Lâm Nhiên kéo trở về.

Phương Nam ở một bên nhìn thấy “bức tranh phụ từ tử hiếu” hài hòa này cảm thấy vui mừng, đồng thời cũng cảm thấy khá mát mẻ... Con cái người ta đều thân thiết với mẹ, con nhà này thì lại thích bố hơn.

Chớp mắt, Lâm cục cưng đã đi nhà trẻ. Ngày đầu tiên, cô giáo hỏi lý tưởng của các bạn nhỏ là gì, có bé nói muốn làm nhà khoa học, có bé nói muốn làm thầy giáo, có bé lại bảo muốn làm ông chủ, duy nhất Lâm Bảo Bảo nắm chặt tay lại một chút, kiên định nói: “Con muốn trở thành một người đàn ông mạnh mẽ hơn ba con.”

Cô giáo vui vẻ hỏi vì sao muốn như vậy, nhóc thâm trầm lắc đầu: “Cô không hiểu được đâu, đây là chuyện gia đình con, là cuộc chiến giữa 2 người đàn ông ạ!”

---Toàn Văn Hoàn---

